Colecția

Iubiri de poveste

Juliana Gray

Cum să educi un rebel

Prolog

Catedrala Holstein
Holstein-Schweinwald-Huhnhof, Germania
Octombrie 1889

Omul de la casa de pompe funebre, chemat de urgență, îi pusese invers pantofii soțului ei, așa că Luisa se aplecă să-i așeze cum trebuia.

Bietul Peter, să pășească pe lumea ailaltă cu pantoful drept în piciorul stâng și cu cel stâng în piciorul drept! Deși părea potrivit cumva. Pentru că, într-un fel, descrierea aceasta i se potrivea perfect lui Peter. Înalt și slab, cu urechi mari și cu ochelari, stătuse mereu cu nasul în cărți și niciodată nu purtase două șosete de aceeași culoare – cel puțin până când se căsătorise, și Luisa avusese grijă să-i angajeze un valet priceput. Vârful lavalierei îi alunecase mereu în castronul de supă, manșeta lui dreaptă fusese continuu pătată de cerneală, iar în noaptea nunții lor, în luna iunie a anului curent, el chiar se...

Ei bine, nu mai conta. Dăduse de cap lucrurilor în cele din urmă, după ce consultase o carte de anatomie. În ciuda tuturor stângăciilor sale, fusese soțul ei, declarat postum prințul consort de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, și merita un pic mai multă demnitate decât un cadavru care arăta de parcă îi fuseseră retezate picioarele și reatașate invers.

Luisa se întoarse și-i făcu semn preotului.

– Da, Alteța Voastră? șopti el, respectuos.

– Ai grijă ca pantofii prințului consort să fie schimbați corect înainte să înceapă să vină lumea ca să-i aducă ultimul omagiu.

Preotul se uită cu groază la cele două sicrie așezate cu mare pompă pe altarul catedralei Holstein.

– Da, Alteța Voastră! zise el, cu sufletul la gură.

După ce se ocupase ca totul să fie în regulă cu Peter, Luisa își îndreptă atenția spre celălalt sicriu, în care se aflau rămășițele pământești

ale tatălui ei – legendarul prinț Rudolf de Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Legendar de chipeș, legendar de viguros și legendar de incapabil de a produce un moștenitor legitim pe linie bărbătească, în ciuda eforturilor sale stăruitoare și a strădaniilor celor patru soții ale lui – fiecare mai tânără decât predecesoarea ei. Când stăteau așezați așa, unul lângă altul, tatăl ei părea un uriaș pe lângă ginerele lui, la fel cum David păruse de-a dreptul pipernicit pe lângă Goliat. Avea umerii de două ori mai lați, gâtul de două ori mai gros și coapsele de două ori mai solide. Și chiar și nasul i se înălța cu mai multă hotărâre. Veșmintele lui de înmormântare erau confecționate din blană de hermină, iar pantofii îi erau corect poziționați în picioare.

„Treziți-vă!" porunci spre cele două sicrie mintea hotărâtă a Luisei. „Treziți-vă amândoi! Nu puteți fi morți! Acum două zile vă plimbați pe cai prin curtea castelului, sorbeați din cupele de vin și galopați prin frunzele căzute spre pădurea Schweinwald. Vânați cerbi, inspirați aerul curat și erați vii!"

„Vii!"

Dar cei doi bărbați nu se mișcară. Nu apărură nici o vibrație dinspre pieptul învelit în blană de hemină și nici o fluturare de gene. Cele două chipuri grave rămâneau nemișcate, ca niște statui de ceară.

De undeva din dreapta Luisei, una din cele două surori ale ei reprimă un suspin. Probabil Stefanie, cea mai mică și cea mai impetuoasă dintre ele trei. Cu siguranță Emilie stătea în genunchi cu o demnitate sobră, cu mintea răscolită de gânduri misterioase.

Răsună apoi încă un suspin, mai puțin reprimat, dinspre una dintre femeile din spatele ei.

Și apoi încă două suspine, în același timp. Fără îndoială unul venea de la baroneasa de Karpeltuhnel, despre care se știa că doar doi dintre cei cinci copii ai săi fuseseră făcuți cu soțul ei, baronul.

Ca un baraj care stătea să se rupă, lacrimile țâșneau din ochii doamnelor din casă și de la curte. Un flux necontenit de plânsete izbucni apoi ca un val mistuitor, răsunând cu ecou în naosul catedralei Holstein, în timp ce iubitele, amantele și instrumentele izbăvirilor carnale ale prințului Rudolf jeleau pierderea lui în favoarea cerurilor.

Luisa se adună și se ridică. În clipa de față, ea era conducătoarea în Holstein-Schweinwald-Huhnhof, și cineva trebuia să pună capăt acelor izbucniri emoționale nedemne.

Îi făcu semn scurt din cap preotului și se apropie de cele două coșciuge.

Orga imensă din partea din spate a catedralei eliberă o litanie aproape şoptită. Instrumentul muzical fusese dăruit bisericii de ducele de Olympia, fratele primei soţii englezoaice a prinţului Rudolf, cu ocazia căsătoriei surorii sale. Luisa se opri când ajunse în faţa sicriului tatălui ei. Cum era posibil ca în această grămadă de carne mândră şi frumos sculptată, care semăna la perfecţie cu prinţul Rudolf, să nu mai sălăşluiască sufletul lui?

–*Auf Wiedersehen!* şopti ea şi se gândi imediat că fusese o alegere extrem de stranie, din moment ce vorbeau cu toţii limba engleză în cadrul familiei.

Prinţul Rudolf fusese trimis la şcoală în Anglia, iar mama ei fusese o englezoaică sadea şi, în consecinţă, îşi petrecuseră adesea cea mai mare parte a verilor în vizită la rude din Anglia.

Şi totuşi ultimul adio îi ieşise în limba germană.

„*Auf Wiedersehen!* Până când ne vom reîntâlni."

Surorile sale se aflau în spatele ei şi aşteptau să-i aducă ultimul omagiu tatălui lor. Luisa se duse spre următorul sicriu.

Peter. Vechiul ei prieten, noul ei soţ. În iarnă, după moartea celei de-a patra soţii a lui în timpul travaliului, prinţul Rudolf o chemase pe Luisa în biroul său şi îi spusese că renunţase la orice speranţă de a mai avea vreodată un moştenitor băiat, că avea să o încoroneze pe ea prinţesă regentă într-o ceremonie cu mare fast, în timpul căreia urma să aibă loc şi căsătoria ei, pentru a oferi poporului un conducător puternic, o succesiune sigură la tron şi o petrecere pe cinste.

La urma urmei, ce iubesc supuşii loiali mai mult decât o căsătorie regală?

El îl alesese pe Peter, iar ea nu obiectase. Îl cunoştea de o viaţă întreagă pe fiul prinţului regatului învecinat Baden-Cherrypit, un bărbat mai agreabil decât majoritatea şi chiar destul de chipeş – atunci când putea fi convins să suporte serviciile unui valet. Aşa că de ce ar fi obiectat? Era o prinţesă, la urma urmei. Ştiuse dintotdeauna că trupul ei aparţinea statului şi oamenilor din Holstein-Schweinwald-Huhnhof, nicidecum ei înseşi. Acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru că se născuse privilegiată. Era datoria ei. Şi ar fi fost ca şi când s-ar fi plâns pentru că trebuia să se trezească dimineaţa şi să se îmbrace sau că trebuia să se obosească să respire.

Şi acum se uita la chipul neclintit al lui Peter şi la trupul lui suplu înveşmântat în straie de înmormântare şi simţi dintr-odată o furie rece urcându-i în piept. Nici Peter nu făcuse altceva decât să-şi îndeplinească datoria. Se căsătorise cu ea într-o ceremonie

plictisitoare de trei ore, se mutase la castelul Holstein și preluase, fără să se plângă, toate responsabilitățile inerente ale consortului viitoarei conducătoare.

Iar pentru asta fusese prins într-o ambuscadă în pădure, împușcat ca un câine și lăsat să moară.

Lângă ea, Stefanie plângea pe tăcute, cu nasul cufundat într-o batistă albă dantelată. Emilie stătea cocârjată.

Dar Luisa nu simțea nici o dorință de a plânge. Nu voia să-și irosească timpul pe un bocet inutil.

– *Auf Wiedersehen!* șopti încet către Peter, după care se răsuci și porni cu pași fermi pe culoarul central al catedralei, fără să privească în stânga sau în dreapta, în timp ce surorile sale și oficialii bisericii se grăbiră să meargă în alai în spatele ei.

Aerul proaspăt și răcoros aducea cu el promisiunea toamnei. În depărtare, se vedeau crestele albe ale dealurilor ce se ridicau ca un ecou deasupra acoperișurilor zimțate. În piața catedralei erau adunați mii de oameni, care o priveau în tăcere cu ochii înroșiți de plâns. Oare erau așa tăcuți pentru că îl jeleau plini de respect pe prințul decedat sau pentru că nu erau de acord cu noua lor conducătoare? Oare deasupra caldarâmului din piața Kirkenplatz plutea o compasiune înduioșătoare sau o nemulțumire scandalizată?

Un șir lung de trăsuri aștepta în apropiere, iar Luisa se îndreptă spre prima, trăsura regală a prințului de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, care era acum a ei, de drept. Vehiculul avea o vechime de două sute de ani și era decorat într-un stil baroc țipător – strălucea de frunze aurii, aplicate cu migală în fiecare vară de către vizitiul regal și asistentul său – și somptuos capitonat cu catifea purpurie, recondiționată chiar de croitoreasa de la palat. Un lacheu deschise ușa și o ajută să urce. Se așeză pe canapeaua de pluș.

Dar nu era chiar singură. Din colțul canapelei de vizavi, Quincy ridică încet căpșorul și scheună la ea. Coada lui scurtă biciuia plușul banchetei.

– Ce s-a întâmplat, micuțule? Întinse brațele și un câine, un corgi, sări imediat în poala ei. Tremuri, bietul de tine. E în regulă.

Trăsura porni apoi. Luisa privea pe ferestre cum cei doi călăreți care-i însoțeau trăsura mărșăluiau solemn de o parte și de alta a vehiculului, cu perucile lor buclate și cu împletiturile de aur strălucind fără seamăn. Soarele tomnatic arunca o strălucire sidefie peste cărămizile și pietrele iubitului ei Holsteinton, peste casele și magazinele pe care le putea ghici și cu ochii închiși, peste coloanele romane ale

primăriei și peste marmura albă elegantă care compunea fațada noului Grand Hotel Holstein....

Se îndreptă în scaun și întinse capul spre fereastră. Cățelușul din poala ei continua să tremure și eliberă un scâncet agitat. Îi puse mâna pe cap.

Grand Hotel Holstein se afla pe bulevardul Badenstrasse, care se îndepărta de castelul Holstein, în loc să conducă spre el.

Bătu în plafonul trăsurii.

– Hei! Vizitiu!

Nu veni nici un răspuns.

Bătu încă o dată.

Trăsura începea să prindă viteză. Se uită pe fereastra din stânga. Călărețul care însoțea trăsura își zorise calul, trecând de la un marș sobru la un mic galop. Și atunci observă Luisa pentru prima dată chipul necizelat, care se ascundea sub peruca albă și sub pălăria protocolară.

Nu îi recunoștea fața omului.

– Ce s-a întâmplat, Quincy? Se uită o clipă la chipul mic și speriat al câinelui, după care își îndreptă atenția din nou spre fereastră.

Quincy se ridică în poala ei și începu să latre în direcția ferestrei.

Cu o mișcare lină, Luisa strânse la piept trupul mic și cald al cățelușului cu un braț și cu cealaltă mână se întinse spre clanță, dar, chiar când degetele ei atinseră lemnul lăcuit, vehiculul luă o curbă brusc. În clipa aceea se îndreptau spre periferia orașului, spre drumul deschis și spre pădurea stufoasă din Schweinwald – locul unde fuseseră uciși tatăl și soțul ei.

Sau cel puțin acesta fu ultimul ei gând, înainte ca forța virajului s-o arunce prin trăsură și s-o facă să dea cu capul de frunza de aur ornamentală, sculptată în plafon.

Capitolul 1

Londra
Noiembrie 1889

Contele de Somerton se lăsă pe spate în scaunul său, își împreună vârfurile degetelor ca o cupolă în dreptul nasului și îl studie gânditor pe omul cu chip palid care stătea la marginea îndepărtată a covorului Kirim[1], din fața biroului său.

Omul stătea în picioare, desigur. Nu era niciodată o idee bună ca slugile să se simtă prea în largul lor.

Permise ca tăcerea tensionată să devină palpabilă, ca o a treia prezență în încăpere, un nor de anticipație ce se revărsa.

Omul își muta agitat greutatea de pe un picior mare pe altul. O picătură de sudoare își croia drum anevoios pe cicatricea verticală pe care o avea pe obraz.

– Ți-e cald, domnule Norton? Trebuie să recunosc că mie mi se pare chiar răcoare în încăpere, dar ești liber să deschizi fereastra dacă vrei.

– Nu, mulțumesc, domnule, zise el cu glasul tremurând.

– Poate ai vrea un pahar de vin, atunci? Ca să te mai liniștești un pic?

– Să mă liniștesc, domnule?

– Da, domnule Norton. Să vă calmați nervozitatea. Somerton zâmbi. *A dumitale,* mai exact, pentru că nu-mi pot închipui cum ar putea veni vreun om în biroul acesta ca să raporteze un eșec colosal precum al dumitale fără să fie măcar un pic *nervos,* încheie el, pe un ton mai ascuțit decât un vârf de sabie.

Domnului Norton îi tremura deja mărul lui Adam.

– Domnule!

---

[1] Covor foarte scump, de calitate superioară, de origine turcească, lucrat și pictat manual, în nuanțe vii și cu modele complicate (n.tr.)

– Domnule... *da?* Adică: „Ai perfectă dreptate, domnule, tremur în cizmele astea incompetente?", sau poate vrei să spui: „Nu, domnule, sunt absolut ignorant în privința consecințelor de-a dreptul catastrofale ale eșecului acestei anume probleme". Zâmbi din nou. Te rog, luminează-mă, domnule Norton!

– Domnule. Da. Sunt... adică îmi pare extrem de rău că am... că în timpul...

– Că i-ai permis soției mele – o femeie deloc școlită în aspectele tehnice ale subterfugiilor –, *soției* mele, domnule Norton, contesei de Somerton, să scape cumva noaptea trecută de supravegherea dumitale sârguincioasă? Se aplecă în față și-și sprijini degetele împreunate pe biroul din fața sa. Că i-ai permis să-ți scape, domnule Norton?

Norton scoase batista din buzunar și-și șterse fruntea. Chipul lui îngust și cu nimic ieșit din comun – care era extrem de util în profesia pe care și-o alesese – strălucea de sudoare, precum o scândură lăcuită lăsată afară în ploaie.

– Domnule, eu... eu... eu... sugerez umil că Lady Somerton este... că are o minte mult mai iscusită decât...

Somerton izbi cu pumnul în birou.

– Este *soția* mea, domnule Norton. Și ți-a scăpat printre degete.

– Domnule, în toate săptămânile în care am supravegheat-o pe Lady Somerton, nu s-a dus în nici un loc mai suspicios decât acasă la verișoara sa, Lady Morley...

– Care îi este, fără îndoială, complice.

– Oh, dar, domnule...

– Și care m-a urmărit și *pe mine*, uneori, nu-i așa?

– Da, dar...

– Ceea ce înseamnă că nu are nici rațiune, nici decența unei soții obișnuite.

Maxilarul proeminent al lui Norton se încordă iar și iar. Lăsă privirea în pământ și zise:

– Domnule, eu cred că...

– *Crezi?* mârâi Somerton furios. Tu *crezi* ceva, domnule Norton? Dă-mi voie să spun că părerile dumitale n-au nimic de-a face cu problema în cauză. Soția mea, contesa de Somerton, este implicată într-o legătură adulterină clandestină cu un alt bărbat. Și eu am convingerea că a întreținut această corespondență sordidă pe toată durata căsniciei noastre. Misiunea ta – treaba ta, singura treabă pentru care te-am angajat, domnule Norton, deoarece ești considerat cel mai potrivit om din Londra pentru misiuni clandestine –, treaba

ta a fost să obții dovezi ale acestei aventuri și să mi le aduci. Nu ești plătit ca să ai *păreri* în chestiunea aceasta.

– Domnule, eu...

– Uită-te la mine, domnule Norton!

Erasmus Norton, cel mai greu de depistat asasin din Insulele Britanice, cunoscut pentru faptul că ucisese cel puțin o țintă dintr-o singură lovitură la cap, ridică prudent ochii negri până când întâlni privirea lui Somerton. Pentru o fracțiune de secundă, un mic fior de milă se strecură în pieptul contelui.

Și apoi dispăru, la fel ca un fluture prins în plasă.

– Crede-mă, domnule Norton, zise Somerton, pe cel mai mieros ton posibil. Înțeleg situația dificilă în care te afli. Este o femeie foarte frumoasă, nu-i așa? Frumoasă și fermecătoare. Și n-ai crede-o în stare de așa ceva, când o privești zâmbind în felul ei sfios și delicat sau când o vezi ocupându-se cu eleganță de treburile zilnice. Da, n-ai crede-o în stare să dezonoreze nici un biet șoricel, darămite pe soțul ei. Îmi dau seama că ai căzut sub vraja ei. Și nici nu te pot învinui pentru asta. La urma urmei, și eu am căzut, și încă în cel mai dezastruos mod cu putință. M-am căsătorit cu ea.

Cuvântul „căsătorit" ieși ca un mârâit.

– Dacă îmi dați voie, domnule...

Somerton se ridică.

– Dar ești plătit să lași deoparte aceste păreri, domnule Norton, aceste idei complet eronate pe care le ai și să te ocupi de treaba pentru care ai fost angajat. Altfel, mă voi vedea silit să iau în calcul, una câte una, toate modalitățile prin care aceste *păreri* îți pot fi extirpat cu forța. Se apleacă peste birou și continuă aproape în șoaptă: M-ai înțeles, domnule Norton?

Norton sări câțiva pași în spate, ca un papagal maroniu speriat.

– Oh, domnule! Este nevinovată! Pot paria pe viața mea că...

– Nevinovată? Scânteia de furie din mintea lui Somerton, pe care se străduise toată viața să o țină sub control, explodă atunci într-o minge de foc mistuitoare. Nevinovată? Pentru numele lui Dumnezeu, Norton! Te-am auzit bine? Chiar vrei să-mi spui că mă înșel în legătură cu propria mea soție?

Buzele palide de spaimă ale lui Norton se întredeschiseră, după care se lipiră la loc.

– Nu că vă înșelați în sensul general al cuvântului, domnule, e greșit spus așa. Eu doar...

Somerton ieși din spatele biroului. Ochii lui Norton îi urmăreau înaintarea, iar cuvintele lui se stinseră într-o tăcere tensionată.

Somerton se opri la marginea covorului, la doar câțiva centimetri distanță de silueta greoaie și neatrăgătoare a lui Norton. El și Norton erau cam de aceeași înălțime. De fapt, semănau aproape ca doi frați: amândoi erau înalți și bruneți, cu oase mari și mușchi puternici, și înzestrați cu chipuri pe care numai o mamă extrem de adoratoare le-ar fi putut admira.

Nu că femeia care-i dăduse viață lui Somerton ar fi fost genul acela de mamă.

– Domnule Norton, începu el, consider că această conversație s-a lungit destul. Ori îți faci datoria, ori o să-ți aplic pedeapsa obișnuită. Nu există alte variante. Nu e prima dată când lucrăm împreună, și știu că înțelegi lucrul acesta la fel de bine ca oricare alt om de pe fața pământului.

Norton clipi de două ori.

– Da, domnule.

– Poți pleca.

Norton se întoarse și se năpusti spre ușă. Somerton așteptă fără să se clintească până când silueta lui înveșmântată în negru păși în afara covorului și se întinse cu recunoștință spre ușă.

– A! Și încă ceva, domnule Norton.

Omul încremeni cu mâna pe mânerul ușii.

– Din câte am observat, i-ai permis lui Lady Somerton să mă urmărească uneori seara, în timp ce-mi văd de programul meu. Asta este o îndeletnicire destul de periculoasă.

– Am supravegheat-o îndeaproape, domnule. Cât am putut de îndeaproape fără să mă dau de gol, zise Norton, cu fața încă întoarsă spre ușă.

– Dă-mi voie să mă exprim foarte clar. Dacă se întâmplă ceva cu un singur fir de păr de pe capul lui Lady Somerton sau cu o singură *geană* care-i aparține chipului ei, atunci vei muri, domnule Norton. Și o să te omor cu mâna mea. Ne-am înțeles?

Norton strânse și mai tare mâna în jurul mânerului, ca și când ar fi fost străpuns realmente de fiorul de răceală din vocea lui Somerton.

– Am înțeles, domnule, șopti el.

– Foarte bine.

Lord Somerton se întoarse la locul său fără să se mai uite la el. Balamalele scârțâiră încet când ușa se deschise și se închise, după

care se așternu tăcerea. O tăcere deplină și liniștitoare, pentru că nu se mai auzea nimic cu excepția scârțâitului ritmic al vârfului peniței lui Somerton pe hârtie, în timp ce termina scrisoarea pe care o începuse înainte să apară Norton.

Și apoi se auziră două bătăi scurte în ușa biroului.

Înainte de a răspunde, Somerton își semnă numele, îl contemplă gânditor, după care folosi mapa.

– Intră, zise apoi.

Lacheul intră precaut.

– A venit să vă vadă domnul Markham, domnule.

– Domnul Markham?

– Pentru postul de secretar, domnule. Vocea lacheului se ridică foarte puțin la ultimul cuvânt rostit, transformând afirmația aceea într-o întrebare nesigură.

Servitorii și nobilii deopotrivă tindeau să facă asta când inițiau o conversație cu Lord Somerton. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce.

– Trimite-l înăuntru!

Somerton împături scrisoarea, o vârî într-un plic și scrise personal destinatarul cu o caligrafie apăsată, cu cerneală neagră. O îndeletnicire îngrozitoare și consumatoare de timp. Așa că spera sincer ca acest potențial secretar să se dovedească calificat pentru post, deși erau slabe șanse. Dintr-un motiv sau altul, părea să aibă mare ghinion când venea vorba despre secretari personali.

Lacheul dispăru în întunericul de pe coridor. Somerton consultă lista pe care o pregătise cu o oră în urmă – o altă corvoadă blestemată de care era dornic să scape – și făcu un mic semn în dreptul cuvântului „Irlanda". Cu asta mai rămâneau doar două cuvinte nebifate: „secretar" și „soție".

Dar măcar era pe punctul de a se ocupa și de primul din cele două rămase. Și prefera să nu se gândească la celălalt.

Un cărbune trosni în șemineul din apropiere. Aerul londonez devenise tot mai răcoros în săptămâna aceea, iar miasma obișnuită lăsată de ceața gălbuie se întețise ca o vrajă malefică deasupra străzilor și a clădirilor din capitală, în vreme ce milioanele de hornuri răspândeau în atmosferă milioane de rotocoale grele de fum de cărbune. Peste încă o săptămână, întreaga gospodărie avea să se retragă la reședința Somerton pentru sezonul de Crăciun. Partide de vânătoare în fiecare zi și băutură în fiecare noapte. Masca aceea cuviincioasă și supusă pe care o afișa soția lui; răspunsurile curajoase

de „Da, domnule“ și „Nu, domnule“ ale fiului său la puținele întrebări pe care îi trecea prin minte să i le pună.

Pe scurt, aceeași sărbătoare veselă de pe vremuri.

Ușa se deschise. Somerton își dezmorți degetele.

– Excelență, a sosit domnul Markham, zise lacheul.

Pe ușa deschisă intră un tânăr.

– Bună dimineața, domnule Markham, spuse Somerton și se uită la ceasul aflat pe șemineu. Sper că nu este prea devreme pentru dumneata.

– Deloc, Excelență. Mulțumesc că v-ați făcut timp să mă vedeți.

Domnul Markham păși apoi în lumina oferită de lampadar, și Somerton simți un ghem în stomac.

„Indigestie, fără îndoială“, se gândi el.

Toți cei care veniseră la interviu pentru postul de secretar al contelui de Somerton fuseseră tineri. Dar acest tânăr părea mai fraged decât toți. Probabil nu avea mai mult de optsprezece ani. Un costum simplu, confecționat din lână neagră, îi venea un pic cam larg pe membrele de copil. Chipul îi era neted și nu avea nici cea mai mică umbră de mustață. Părul roșcovan-închis fusese fixat pe spate cu un strat rigid de pomadă. Iar în structura aproape perfect simetrică a feței lui se întrezărea o urmă delicată de frumusețe, o dovadă a copilăriei ce rămăsese în trăsăturile sale.

Dar nu exista nimic copilăresc în felul în care se mișca. Ținea drepți umerii-i firavi și se deplasa cu pași mari, care-i propulsau silueta prelungă și subțire spre centrul covorului. După aceea continuă cu glas ferm și pătrunzător:

– Am venit la interviu pentru postul de secretar.

Somerton lăsă deoparte tocul, așezându-l perfect perpendicular pe marginea biroului.

– Așa mi s-a spus, domnule Markham. M-am uitat peste referințele dumitale noaptea trecută. Sunt foarte stufoase și pline de aprecieri pentru cineva atât de tânăr.

– Sper că v-au mulțumit, domnule, răspunse el, pe un ton care dădea clar de înțeles că știa că se întâmplase întocmai.

„Ticălos mic și îngâmfat“, se gândi Somerton.

Nu că îngâmfarea ar fi neapărat un defect. Era un lucru bun ca un secretar să abordeze slujba cu multă încredere. Dacă era direcționată în serviciul angajatorului său, aroganța aceea ar fi putut deschide doar mai multe uși, realizând lucruri pe care nu le-ar fi reușit niciodată modestia și cumpătarea.

Atât timp cât ei doi erau pe aceeași lungime de undă într-o privință: îngâmfarea aceea nu trebuia direcționată niciodată chiar spre contele de Somerton.

Contele ridică dintr-o sprânceană.

– Da, domnule Markham, fără îndoială... ăăăă... atașatul diplomatic al acestui ambasador chinuit de la Holstein-Schweinwald-Huhnhof a fost extrem de mulțumit de serviciile dumitale. Pot să presupun că ai renunțat la postul acela din cauza revoluției politice de acolo?

O clipă de ezitare.

– Da.

Somerton clătină din cap.

– Lucrurile au luat o întorsătură șocantă. Conducătorul ucis și moștenitoarea sa de drept răpită chiar de la înmormântare. Se știe ceva despre prințesele dispărute?

– Mă tem că nu, răspunse domnul Markham. S-a vehiculat că au fugit la niște rude din Anglia, împreună cu guvernanta lor, dar este doar un zvon. Probabil o speranță falsă.

– Îmi pare rău. Cu toate acestea, aș vrea să te avertizez că standardele mele s-ar putea să fie un pic mai exigente decât cele ale unui principat german înapoiat, corupt și regicid.

Ah! Cumva se întrezărea o licărire de indignare în ochii căprui și calzi ai domnului Markham? Dar tânărul știu cum să o mascheze imediat, chipul lui revenind la expresia de dinainte. Un alt punct în avantajul său: capacitatea de a-și controla emoțiile.

Zise apoi pe un ton tăios:

– Acest stat nefericit este totuși extrem de riguros în materie de ceremonii și proceduri diplomatice. Și vă asigur că și eu sunt versat în fiecare aspect al îndeletnicirilor unui secretar.

– Și eu te asigur, domnule Markham, că îndeletnicirile specifice pe care le cer de la secretarul *meu* se vor dovedi în curând diferite de tot ce ai întâlnit până acum.

Lui Markham îi tresăriră pleoapele de uimire.

– Cu toate acestea, vom începe cu începutul, ca să nu-ți șochez sensibilitățile delicate. Încep lucrul imediat după micul dejun, masă pe care dumneata o vei lua în dormitorul dumitale. Nu-mi place să am companie dimineața, și secretarul meu nu mănâncă împreună cu restul personalului domestic.

– Înțeleg.

–Te vei prezenta în încăperea aceasta la opt și jumătate. Vom lucra fără pauză până la ora zece, când se va servi cafeaua, și eu voi primi vizitatori. Biroul dumitale este acolo, zise și făcu semn spre o masă mică de scris, așezată în unghi drept, la mică distanță, și, dacă nu îți ordon eu altceva, vei rămâne aici, luând notițe despre ce se discută la întâlnirile pe care le am în decursul zilei. Poți să scrii repede, nu-i așa, domnule Markham?

–Am învățat de curând noțiunile de bază ale stenografiei, răspunse domnul Markham, fără cea mai mică ezitare.

–Vom lua masa de prânz împreună aici în birou, după care ești liber să faci ce vrei cu timpul dumitale. Desigur, cu condiția să îți termini treburile până când mă întorc eu, la ora șase. Atunci vom mai lucra timp de două ore, apoi mă voi îmbrăca pentru cină. Iau mereu masa de seară în oraș. Dacă vrei, poți să mănânci în sufragerie, dar să știi de pe acum că sunt toate șansele să te pomenești singur. Doamna mea cinează de obicei în odaia copilului, împreună cu fiul meu. Somerton se felicită atunci în sinea sa pentru liniaritatea vorbirii sale.

–Foarte bine, domnule. Așadar, am înțeles corect că am primit aprobarea dumitale? zise domnul Markham și înclină ușor capul.

Lumina slabă a lampadarului îi sublinia curba pomeților. Era proeminentă și elegantă și în acord perfect cu restul trăsăturilor faciale. Continua să țină mâinile împreunate la spate și avea o postură dreaptă . Aproape... regală.

„Ce flăcău remarcabil!" Gândul acesta alunecă fără nici un avertisment printre cotloanele minții lui Somerton.

Se ridică.

–Aprobarea, domnule Markham? Nimic de genul acesta. Dar am mare nevoie de un secretar. Și dumneata ai fost singurul om suficient de îndrăzneț să încerce să obțină postul acesta.

–O situație nu chiar ușoară pentru dumneata, domnule.

Cuvintele acelea fuseseră rostite cu mare nonșalanță și atât de inexpresiv, încât Somerton avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă însemnătatea lor.

Ce *dracu'*? Flăcăul chiar spusese asta?

„O situație nu chiar ușoară pentru dumneata, domnule." Câtă îndrăzneală!

Somerton încovoie ușor umerii, parcă pregătindu-se pentru un contraatac.

– Ai la dispoziție o săptămână ca să îmi demonstrezi că ești apt pentru funcția asta, domnule Markham. O funcție ce, trebuie să admit, până acum nu a fost păstrată de nici un om mai mult de două luni. Dacă reușești să îmi câștigi... Ce cuvânt ai folosit mai exact, domnule Markham?

Tânărul zâmbi și răspunse:

– Aprobarea, Lord Somerton.

– Aprobarea, repetă el și pufni. Vei fi recompensat cu suma frumușică de două sute de lire sterline pe an, plătită în tranșe lunare.

Două sute mari și late de lire sterline. O veritabilă avere pentru un tânăr sărac, care se afla la început de drum în profesia sa și abia urca prima treaptă în ierarhia profesională. Probabil de două ori mai mult decât sperase el să obțină în visurile lui tinerești și nebunești. Somerton așteptă ca expresia de mulțumire entuziastă să-și facă loc pe trăsăturile faciale tinere și splendide ale domnului Markham.

Și așteptă.

Apăru un mic zâmbet în colțul stâng al buzei de sus rotunde și rozalii a domnul Markham.

– Două sute de lire sterline? zise el, ca și când ar fi zis „două sute de șopârle moarte". Deja nu mă mai miră că aveți dificultăți în a păstra un secretar pentru o perioadă oarecare, Excelență. Mă mir doar că ați reușit să tentați pe careva să încerce să obțină funcția asta.

Somerton sări imediat în picioare.

– Poftim? Două sute de lire reprezintă o sumă incredibil de generoasă!

– Scuzați-mă că trebuie să spun asta, Lord Somerton, dar faptele vorbesc de la sine. Sunt sigurul care a încercat să obțină această funcție. Așa că este mai mult decât evident că două sute de lire nu sunt nici pe departe o remunerație suficientă pentru un tânăr ambițios și talentat, ca să accepte drept șef un despot dictatorial, exigent și mohorât ca dumneata. Despreună mâinile de la spate, se apropie de birou și-și întinse degetele tinere pe marginea lui de lemn. Vă rog, dați-mi voie să fac o contrapropunere. Voi accepta postul de secretar al dumitale pentru o perioadă de probă, vreme de o săptămână, începând de mâine-dimineață. În cazul în care condițiile acestei slujbe îndeplinesc așteptările mele, ei bine, atunci voi fi de acord să continui pentru un salariu de trei sute de lire pe an, sumă plătită săptămânal în avans. Cu cazarea și masa incluse, desigur.

Ochii domnului Markham rămaseră fixați, fără să clipească, asupra feței lui Somerton. Tânărul lui chip, ce părea inocent și neted în strălucirea gălbuie a lampadarului electric, nici măcar nu tresări.

– Pentru Dumnezeu, zise Somerton în șoaptă.

Simțea cum pulsul i se accelerează. Se așeză la loc pe scaun, ridică tocul și îl balansă absent câteva clipe între încheieturile degetelor. Din fericire, mâna nu îi tremura deloc.

– Așadar, domnule? Timpul meu e limitat în dimineața aceasta.

– Poți pleca, domnule Markham, zise și-i făcu semn spre ușă.

Markham își îndreptă statura.

– Foarte bine. Mult noroc, domnule. Se răsuci apoi pe călcâie și se îndreptă spre ușă, cu același mers regal, ca și când ar fi condus o procesiune la un dineu oficial.

Somerton așteptă până când se întinse să pună mâna pe mânerul ușii.

– Și... domnule Markham? Fii amabil și spune-i majordomului meu să aranjeze să ți se aducă lucrurile de la reședința dumitale actuală la prima oră a dimineții și să fie despachetate în apartamentul de lângă al meu.

– Domnule?

În sfârșit apăruse o notă de uimire în vocea aceea tânără imperturbabilă.

Somerton scoase o foaie albă, o așeză în mapă și zâmbi. Bănuiesc că îi vei conveni de minune acestui despot dictatorial, exigent și mohorât, domnule Markham.

Luisa închise ușa biroului și se sprijini cu spatele de ușa masivă din lemn sculptat.

Inima încă îi mai bătea nebunește în piept, ca și când abia terminase o întrecere de alergare în jurul lacului cristalin și strălucitor, Holsteinsee. Slavă Domnului că existau gulere albe apretate și lavaliere negre strânse pe gât! Altfel, omul acela, Somerton ăla – acel prădător de clasă, cu ochi negri pătrunzători și umeri imposibil de lați – ar fi observat ritmul accelerat al pulsului pe pielea fină de la baza gâtului ei.

Pe pielea ei delicată și feminină.

Și ar fi văzut dincolo de masca de bravadă masculină pe care o afișa. Ar fi anihilat-o.

Oh, Doamne, cum i se oprise inima în piept când auzise cuvintele acelea – „Poți pleca" – și cum simțise că întreaga lume se năruise în jurul ei.

Iar apoi urmase acel „să fie despachetate în apartamentul de lângă al meu". Momentul în care inima începuse să-i bată din nou, cu un fior alarmant și nesăbuit de... De ce anume? Teamă? Ușurare? Nerăbdare?

Pe vremea când era foarte mică – înainte să poarte fuste lungi până în pământ și părul să-i fie aranjat în cocuri și împletituri complicate sub diadema cu pietre prețioase –, tatăl ei obișnuia să o ducă în pădurea Schweinwald la vânătoare de cerbi. Plecau de acasă când se crăpa de ziuă și iarba încă răsufla inele de ceață argintie, iar huruitul copitelor cailor risipeau liniștea de toamnă. În acele dimineți tihnite, Luisa învățase cum să rămână nemișcată, cum să aibă răbdare și cum să stea tăcută și să observe. Studia mișcările tatălui ei și le reproducea întocmai. Pentru că la vremea aceea era Diana, zeița virgină a vânătorii, înțeleaptă și nemiloasă.

Până în acea zi de octombrie, când calul ei șchiopătase și rămăsese în urmă, neobservată, iar copacii și vițele-de-vie atât de familiare ale pădurii Schweinwald deveniseră dintr-odată înspăimântător de necunoscute. Și atunci strigase încet. Și fluierase. Țipase după ajutor într-o spaimă crescândă, în timp ce panica îi pusese stăpânire pe minte și, în vreme ce stătea acolo cu degetele înțepenite strâns în jurul hățurilor calului, un urs negru apăruse dintre copaci și se oprise la numai patru metri distanță de ea.

Ea și ursul rămăseseră pe loc holbându-se unul la celălalt. Și știuse, desigur, că nu trebuia să se holbeze. În fața unei asemenea primejdii, trebuia să-și ferească privirea și să se dea înapoi ușor. Dar în clipa aceea nu-și putuse aminti toate regulile. În plus, nu și-ar fi putut părăsi calul care șchiopăta. Nu avusese de la cine să ceară ajutor și nici vreun adăpost în care să se poată ascunde. Așa că rămăsese fermă pe poziții, cu privirea ațintită asupra ochilor animalului o vreme care i se păruse o oră, dar care probabil în realitate fusese mai puțin de un minut.

Încă își amintea blana în întregime neagră a ursului. Cu excepția unui petic mic de maroniu-roșcat, unde o rază de soare miraculoasă reușise să străpungă baldachinul înfrunzit al pădurii. Își amintea vigilența întunecată din ochii animalului și textura nasului său rotund. Își amintea mirosul dulceag de frunze intrate în putrefacție și atingerea rece a vântului pe obrazul ei.

Își amintea că se gândise: „O să mor sau o să trăiesc. Care din acestea două va fi?"

– Domnule? Aștepți să intri la tatăl meu?

Luisa deschise ochii și își dezlipi spatele de ușă.

În fața ei stătea un băiețel cu părul negru, care o studia cu ochii lui negri curioși, ce semănau la perfecție cu ai contelui de Somerton. Simți cum îi tresare inima în piept.

– Poftim? zise ea.

– Tatăl meu, repetă băiatul, făcând semn din cap către ușă. O să intri să vorbești cu el? Sau te-a dat afară?

– Ei bine, eu tocmai am terminat audiența cu Domnia Sa. Luisa constată că se bâlbâia. Se simțea mereu agitată în preajma copiilor. Pentru că ochii lor i se păreau a toate văzători și mințile lor complet misterioase, de nepătruns, cu o imaginație copilărească pe care Luisa nici măcar nu mai putea încerca să o ghicească. Iar acest anume copilaș, cu chipul lui mic și palid ridicat către ea într-o curiozitate severă și cu acei ochi care-i aminteau mult prea viu de cei de care abia scăpase, părea mai înspăimântător decât majoritatea. Așa că se chinui să găsească ceva de spus. Ești fiul lui Lord Somerton?

Băiețelul încuviință din cap.

– Philip. Lord Kildrake, adăugă apoi cu un aer important.

– Înțeleg.

– Bănuiesc că te-a dat afară, atunci. Păi, fii tare! Așa zice mama. Fii tare și încearcă mai târziu, când e mai binedispus.

– Înțeleg.

Tânărul Lord Kildrake oftă și își puse degetul în păr, răsucindu-și o șuviță strâns. După aceea își mută privirea spre ușa din spatele ei.

– Problema e că nu e niciodată. Binedispus.

Din holul de la intrare se auziră sunete de pași pe marmură și ordine șoptite de majordom.

Apoi răsună vocea unui femei. Probabil mama copilului. Lady Somerton, care-l chema pe fiul ei.

„Problema e că nu e niciodată. Binedispus."

În cele din urmă, Luisa supraviețuise în acea zi de demult. Dar nu pentru că îl intimidase cu privirea pe urs. Tunetul copitelor care galopau pe pământ cotropise pădurea, și apoi apăruse prințul Rudolf pe armăsarul său alb. Se ridicase pe scărițele șeii, aruncase hățurile, ridicase pușca și împușcase ursul fără nici cea mai mică opintire în galopul calului său.

Luisa se uită în jos la băiat. Deja își pierduse interesul pentru ea. Eliberă încă un oftat prelung, după care se întoarse și porni agale înapoi pe coridor, încă răsucindu-și șuvița de păr.

Tatăl ei era mort. Soțul ei era mort. Surorile și guvernanta ei erau împrăștiate prin toată Anglia.

Era singură.

Luisa își îndreptă spatele și se îndepărtă de ușă, scuturându-și manșetele cămășii. Era mai bine să își vadă de treaba ei, nu?

Capitolul 2

Cu ocazia împlinirii vârstei de cincisprezece ani, tatăl contelui de Somerton îl băgase în sfârșit în seamă așa cum se cuvenea.

– Se pare că devii în sfârșit bărbat, nu-i așa, Kildrake, băiete? îi spusese cu glasul său aspru. Ia uite ce te-ai mai lățit în umeri!

Somerton – pe vremea aceea Leopold, vicontele de Kildrake – strălucise de mândrie oarecum stânjenit. Se întorsese acasă abia cu o zi înainte pentru vacanța de vară și, în afară de majordomul care făcuse toate aranjamentele pentru călătoria lui, nimeni din casă nu păruse să observe sosirea sa.

– Da, domnule, răspunsese el.

– Faci deja paisprezece ani, nu-i așa?

– Cincisprezece astăzi, domnule.

– Astăzi! Pentru numele lui Dumnezeu! exclamase contele și coborâse spre el nasul cu vârful roșu. Așadar, ți-ai încercat deja norocul cu slujnicele din casă, ei?

Un fior de spaimă pură traversase trupșorul tânăr al lui Leopold, de vreme ce tatăl său tocmai îi citise gândurile. Nu că ar fi încercat realmente ceva cu vreuna dintre slujnice – pentru că nu îndrăznise să încalce teritoriul de mult marcat al tatălui său –, dar le admirase de la distanță. Sâni proeminenți, funduri rotunjoare și... Împreunase mâinile la spate și-și înfipsese tare unghiile în palme, fiindcă trupul lui tânăr și neascultător de adolescent începuse deja să răspundă în moduri tulburătoare chiar și simplei aluzii făcute la adresa cărnii femeiești.

– Nu, domnule!

– Nu? O bosumflare uluită își făcuse atunci loc pe chipul contelui. Ei bine, atunci, hai cu mine!

Era ora zece seara, și Leopold se aflase în drum spre dormitorul său ca să se schimbe de culcare, după o cină solitară în sufrageria familiei. Mama lui își făcuse planuri să participe la trei baluri diferite în seara aceea, așa că, la fel ca de obicei, servise cina în garderoba sa, în cele două ore cât îi lua să se pregătească.

– Da, domnule, răspunsese el și se îndreptase împreună cu tatăl său spre trăsura care aștepta.

Se duseseră apoi la bordelul favorit al tatălui lui, unde Leopold își pierduse virginitatea cu o târfă grăsuță de patruzeci de ani într-o cameră, în timp ce contele de Somerton murise într-o alta, din cauza unui atac cerebral.

Cum căile memoriei sunt stranii, își amintea foarte puțin despre actul carnal în sine sau despre cum ajunsese să zacă, cu un amestec de șoc și de rușine, pe burta mare și lată a femeii, cu sângele clocotindu-i în vene, la momentul absolut tulburător când cele două târfe ale tatălui său dăduseră buzna pe ușă, urlând:

– E mort! E mort! Să ne ajute Dumnezeu!

Încă purta cămașa și avea pantalonii încolăciți în jurul gleznelor. Își amintea asta foarte clar, pentru că se împiedicase de ei și căzuse de pe pat, aterizând direct în cap. Și târfa lui râsese cu poftă de stângăcia sa.

– Oh, pare-se că tu ești contele acuma! Și io am murdăria ta în păsărică chiar acum, slavă Cerului! *Ha!*

Se făcuse roșu ca racul de umilință când auzise cuvintele „murdărie“ și „păsărică“. Și se înnegrise de spaimă din cauza cuvintelor „E mort!“, pe care le strigaseră necontenit celelalte două prostituate.

În cele din urmă, apăruse și proprietara bordelului și pusese ordine în tot balamucul, aranjând o vizită discretă a doi inspectori de poliție. După aceea își ceruse scuze față de noul conte de Somerton și-și exprimase speranța că avea să continue să o favorizeze pe verișoara Harriet cu vizitele sale.

Și așa și făcuse.

De fapt, verișoara Harriet stătea în fața lui chiar în acel moment. O altă variantă, mult mai tânără a lui Harriet, cum era și normal, desigur, dar la fel de eficientă ca prima. Fustele ei de culoare mov erau răsfirate pe scaunul pe care stătea și pieptul ei proeminent era sechestrat într-un corsaj încheiat până la gât, de vreme ce era zi. Și printr-o

minune a corsetului pe care-l purta, talia ei părea aproape la fel de subțire precum gâtul său.

Scoase dopul unei sticle de coniac, vărsă o picătură luxuriantă în ceașca de ceai de dedesubt și amestecă energic compoziția cu o linguriță bine lustruită. Îndreptă apoi sticla în direcția lui Somerton. El clătină din cap, răbdător.

– Ca să-ți răspund la întrebare, domnule, zise Harriet și sorbi din ceai înainte de continua: Excelența Sa mi-a vizitat de mai multe ori umilul local în ultimele două săptămâni. Dar niciodată în compania soției dumitale.

– I-ai studiat atent toate însoțitoarele? Pentru că fără îndoială s-ar fi deghizat.

Harriet îi aruncă o privire de îngăduință răbdătoare, pe care el o detesta în mod deosebit.

– Da, domnule. La fel cum am făcut și în săptămânile anterioare și în cele de dinainte de asta și tot așa.

Ceașca de ceai a lui Somerton zăcea neatinsă în fața lui. Un ultim firicel slab de abur se dezlipi de la suprafața lichidului și se mistui în aer. El se aplecă atunci în față.

– În mod evident, a fost prea inteligentă pentru tine.

– Cu tot respectul pe care vi-l port, domnule, nu e așa, zise Harriet și-i aruncă o privire aspră. Vorbea la fel de apăsat și de rar ca de obicei, având grijă la pronunție și la corectarea accentului care i-ar fi dat de gol originile din mahalaua East End. Înainte de a prelua afacerea de la originala Harriet, fusese cea mai prolifică fată din bordel. O adevărată târfă cu suflet bun, căreia îi făcea plăcere munca sa, blândă cu nou-veniții și pasională cu clienții fideli, își lepăda de fiecare dată lenjeria de corp cu același entuziasm. Acum nu mai avea scăpări decât după al treilea pahar de coniac și accepta un client numai dacă era virgin. (Deflorarea tinerilor emoționați era specialitatea ei.)

Somerton izbi tare cu palma în masă.

– Ba trebuie să fie așa! Ce ai aflat în rest?

– Nimic, domnule. Penhallow, da, el își face rondul pe la casele de toleranță, cu precizia unui ceas; uneori trece și pe la două sau trei pe noapte. Dar n-o... *nu a* mai adus o doamnă cu el de foarte multe timp. Își aduce prietenii și-și face de cap cu fetele aici, la fel ca orice alt domn cinstit. Imediat ce termină propoziția, coborî privirea spre ceaiul ei. Ridică ușor cеșcuța și luă o înghițitură lungă.

Somerton simţea că-i ţiuie urechile. Interogase sute de oameni – de obicei în circumstanţe mult mai puţin plăcute decât acestea – şi ştia foarte bine când interlocutorul său îi ascundea ceva important.

Sau, mai bine zis, când *încerca* să-i ascundă ceva. Pentru că Somerton reuşea mereu să scoată adevărul de la oameni.

Într-un fel sau altul.

Întinse în faţă un picior lung şi îşi aranjă atent dunga pantalonului, până când vârful cutei era poziţionat chiar la mijlocul genunchiului. Avea toate simţurile ascuţite la maximum şi fiecare muşchi relaxat, dar cu o putere latentă, pregătit să fie folosit.

– Aşadar, îşi aduce prietenii? Şi-şi face de cap cu fetele de aici?

– Da, domnule.

– În fiecare noapte.

– Nu chiar în fiecare noapte, se grăbi ea. Poa' de trei, patru ori pe săptămână.

– Regulat, deci. Suficient de des cât să fie un client bun, nu-i aşa? Un client pe care n-ai vrea să-l pierzi.

Harriet ridică din umeri.

– Io are destui clienţi.

Mintea lui Somerton se opri o clipă asupra acelei erori gramaticale grăitoare.

– Dar presupun că un tânăr atât de generos precum Lord Roland Penhallow plăteşte mai bine decât alţii, nu-i aşa?

– Plăteşte destul de frumuşel. Harriet strânse buzele într-o linie fermă, de parcă ar fi încercat să nu lase anumite cuvinte să iasă. Apucă strâns ceainicul de toartă şi îl înclină deasupra ceşcuţei.

Cu o fracţiune de secundă înainte ca lichidul să iasă pe gura ceainicului, Somerton se întinse peste măsuţa joasă şi smulse ceşcuţa delicată de porţelan de pe farfurioară. O ridică apoi în lumina lămpii cu gaz.

– O ceşcuţă foarte frumoasă, zise el. Într-adevăr foarte frumoasă. Afacerea ta merge foarte bine, nu-i aşa, dragă Harriet?

– Acceptabil, mulţumesc.

Somerton aşeză la loc ceşcuţa sub ceainicul tremurător.

– Excelent. Mă bucur să aud. Presupun că micile mele contribuţii au ajutat la cufărul tău cu comori.

– Oh, domnule! exclamă ea cutezătoare. Sunt încrezătoare că şi eu v-am oferit o răsplată pe măsură.

– O răsplată pe măsură, Harriet? repetă el şi izbucni într-un hohot de râs – genul acela care-l făcuse cândva pe omul care stătuse

vizavi de el la masa de interogatoriu, un bărbat voinic, puternic, fioros și însetat de sânge, să dea ochii peste cap și să se scurgă pe scaunul de lemn, aterizând direct pe podea cu o bubuitură puternică.

Timp de o clipă, și Harriet păru în pericol de a păți exact la fel. Dar se adună apoi suficient cât să vorbească:

– Da, domnule. V-am spus tot ce știu.

– Serios, Harriet? Somerton ridică ceainicul, dădu la o parte capacul și se uită înăuntru. Dar nu asta ți-am cerut, nu-i așa? Eu ți-am cerut dovezi – genul de dovezi *palpabile* care ar fi acceptate în instanță, dacă s-ar ajunge la asta – ale actelor repetate de conversație cu intenții criminale ale soției mele cu amantul ei, Lord Roland Penhallow, fratele ducelui de Wallingford. Chiar și simpla rostire a acestor cuvinte îi lăsa un gust amar pe limbă. Și apoi o altă imagine îi apăru în minte: Lord Roland și Elizabeth învârtindu-se în piruete elegante, într-o sală de bal londoneză, cu mai bine de șase ani în urmă. Expresia plină de adorație de pe chipul ei frumos, în timp ce se uita la Adonis al ei, și aceea de satisfacție îngâmfată de pe fața lui Penhallow când se uita la ea. Elizabeth purtase roz în seara aceea. Își amintea astea, datorită strălucirii diafane pe care o căpătase rochia sa în lumina candelabrelor din sala de bal a ducelui de Wallingford, atunci când Penhallow o condusese în piruete pe ușile franceze deschise și direct în liniștea intimă și retrasă a verandei de dincolo de ele.

– Dar nu există astfel de dovezi, domnule, se tângui Harriet. Am făcut și eu cercetări pe cont propriu. Nu s-au întâlnit niciodată, nici măcar o singură dată. Domnia Sa...

Somerton sări în picioare, făcând scaunul să se răstoarne zgomotos sub el.

– ... Domnia Sa are propriii lui prieteni, domnule. L-am urmărit îndeaproape în ultimele săptămâni.

Harriet aruncă o ocheadă prudentă spre scaunul prăbușit pe podea și apoi își mută privirea înapoi spre chipul furibund al lui Somerton. Vocea nu îi mai tremura și își îndreptase spatele.

Schimbarea bruscă a raportului de putere îi făcu venele de pe gât să pulseze.

– Te are la degetul mic, nu-i așa?

– Mă plătește pentru timpul său, la fel ca orice alt domn cinstit.

– Tăinuiești ceva pentru el.

O îmbujorare îi coloră obrajii.

– Îi păstrez secretele, cum fac cu orice alt client. Pe alea de n-au de-a face cu dumneata.

– Deci recunoști!

Harriet se ridică, în felul acela ciudat și rigid, cu spatele perfect drept, pe care-l vedeai numai la o femeie care purta un corset strâns prea tare.

– Lord Roland Penhallow nu se întâlnește pe ascuns cu soția dumitale. Nici aici, nici la vreo altă casă de toleranță. Asta e sigur.

Îi venea să o lovească. Încleștă pumnul pe lângă corp, cu suficientă forță pentru a crăpa o nucă. Cu ochii minții, vedea un braț azvârlit iar și iar, un pumn izbind tare din nou și din nou și auzea vocea mamei lui strigând, printre lacrimi: „Oprește-te, Philip, oprește-te!" și pe cea a tatălui său zicând: „Ești o târfă! O târfă! Să te culci cu el chiar în dormitorul tău, târfo! Târfo!" și se simțea paralizat de spaimă, un băiețel mic și pricăjit, stând pironit în colțul camerei, un băiețel pe care nu-l observase nimeni, dar care vedea și suferea și se simțea neputincios, simțea loviturile sălbatice ale tatălui său pe propriul corp și suspinele mamei în propriul lui piept.

Harriet privea evoluția furiei sale crescânde. Fără îndoială, era obișnuită cu asta, de vreme ce avea adesea de-a face cu oameni mistuiți de pasiuni tulburătoare.

– Gata, liniștește-te, zise ea. Asta e o veste bună, nu? Indiferent dacă o crezi sau nu.

– Ești o proastă, spuse el. Furia începea să i se domolească. Descleștă pumnul și întinse pe rând fiecare deget încordat.

Ea ridică din umeri.

– Cu siguranță unul din noi este.

Lui Somerton aproape că i se tăie răsuflarea. Deasupra capului său, scândurile de parchet gemeau iar și iar, și răsună vocea unui bărbat care repeta un cuvânt pe care nu prea îl putea înțelege. Chipul încrezător al lui Harriet se încețoșă în fața ochilor lui.

– Gata, liniștiți-vă, repetă ea. După aceea veni în spatele mesei micuțe pentru ceai și ridică scaunul căzut din spatele lui. Duceți-vă acasă, domnule. Și vorbiți cu ea. Toate dovezile arată că e o doamnă bună și loială. O să vă iubească din nou, dacă îi permiteți.

Somerton se duse la ușă și o deschise.

– Nu m-a iubit niciodată, zise el și ieși pe coridorul decorat în purpuriu al casei lui Harriet și apoi în răcoarea londoneză umedă de noiembrie.

Luminile electrice chinuitoare pentru ochi de la ceainăria Aerated Bread Company o obligară pe Luisa să se oprească o clipă

și să clipească după ce intră pe ușă, lucru care o făcu să primească un ghiont puternic în spate.

– Hai, mișcă-te odat', dobitocule! îi mârâi cineva la ureche.

Se împletici într-o parte. Era deja cu nervii la pământ din cauza trenului aglomerat cu care călătorise, a aerului greoi și insalubru din gara Mansion House și a împinsăturilor și a ghionturilor primite de la oamenii îmbrăcați sărăcăcios printre care era obligată să se învârtă. Un bărbat trecu în grabă pe lângă ea, cu o copie a ziarului *Daily Mail*, fluturându-i la subsuoară, nerăbdător să se alăture cozii formate în fața tejghelei. Luisa strâmbă din nas din cauza mirosului îmbibat de abur de pâine caldă și ceai ieftin, care o învăluia aproape ca o mantie.

Un scaun alunecă apoi zgomotos pe podeaua cu dale, atrăgându-i atenția.

– Dragă domnule Markham! Vino aici și bea niște ceai! Pari tulburat.

Luisa întoarse capul în direcția vocii. La o masă din apropiere, zări un bărbat slăbuț stând în picioare și așteptând. În dreapta lui se afla o văduvă corpolentă, care purta o pălărie imensă, decorată cu cel puțin trei tipuri diferite de fructe, fabricate din papier mâché. Pe chipul bărbatului era întipărit un zâmbet larg. Femeia, pe de altă parte, părea destul de nemulțumită.

Luisa inspiră adânc, strânse umbrela în mână și se apropie de masă.

– Domnule Dingleby, zise ea, scoțându-și pălăria și așezând-o pe masă. Și doamna... doamna... Își drese glasul și adăugă: Îmi cer scuze, doamnă.

– Doamna Duke, afirmă femeia, cu voce pițigăiată. Buzele ei erau pictate cu o nuanță de roșu, asemănătoare dudelor.

– Doamna Duke. Da, desigur. Luisa făcu apoi o plecăciune, ca să ascundă zâmbetul care insista să-i arcuiască colțul gurii, în ciuda dispoziției întunecate pe care o avea.

Ea nu fusese de acord cu planul acela de la bun început. Pentru că pur și simplu nu-și putea imagina că unchiul ei avea să reușească să-l ducă la bun sfârșit. De fapt, i se păruse de-a dreptul irealizabil ca sobrul duce de Olympia, acel veritabil maestru păpușar al relațiilor interumane, cu o siluetă impunătoare și chip fioros de duce, chiar să reușească să se transforme într-o femeie. O femeie foarte corpolentă, care purta pălării uriașe și care-și mânjea fața cu un strat de machiaj suficient de gros pentru a putea fi folosit de trupa de artiști

de la Gilbert and Sullivan[1] pentru un întreg turneu estival și care își colora părul cu suficientă vopsea roșie pentru a colora un depozit întreg plin cu mănuși de Crăciun.

Nu putea să nu recunoască că efectul rezultat *chiar era* destul de amuzant.

– Văd că nu ne sfiim deloc să atragem atenția asupra noastră, afirmă Luisa, în timp ce lua loc lângă ducele de Olympia, și se pomeni imediat asfixiată de un șarpe de pene imens, de culoare mov.

– Cel mai bun loc să te ascunzi e la vedere, așa am considerat dintotdeauna. Doamna Duke își aranjă eșarfa cu pene și ridică apoi ceșcuța de ceai, cu degetul mic înmănușat întins delicat.

– Ceaiul arată minunat, zise Luisa calmă.

Domnul Dingleby îi trase discret doamnei Duke un cot în abdomenul încorsetat.

– Doamnă?

– Oh! Doamna Duke lăsă imediat ceașca jos și se întinse după ceainic. Vai mie! Unde-mi sunt manierele? Lapte sau zahăr, domnule Markham?

– Și una, și alta, te rog.

Oare unde Dumnezeului găsise ducele de Olympia o pereche de mănuși de doamnă suficient de mari pentru a se potrivi mâinilor acelea enorme? Luisa privi fascinată cum ceaiul se scurgea în ceșcuță, urmat vitejește de puțin lapte și puțin zahăr.

Domnul Dingleby își drese glasul.

– Să trecem la subiect, dragul meu prieten. Am înțeles că interviul la care ai participat recent a fost încununat de succes și că în scurt timp vei începe lucrul la o anume casă din Belgravia?

– Da, așa este. Luisa acceptă ceașca de ceai din mâna groasă și înmănușată a doamnei Duke și amestecă energic. Foarte amabil din partea dumitale să mă trimiți la un angajator atât de prietenos și de bun la suflet. Îți rămân îndatorat.

– E, haide, haide, domnule Markham, zise doamna Duke, cu o voce pițigăiată șoptită ce trimitea cu gândul la mahalaua East End. Ține minte că un șef influent este cel mai bun tip de șef. Și cu siguranță o s-o duci bine în profesie cu Domnia Sa.

---

[1] Se face referire la parteneriatul artistic din era victoriană realizat între libretistul W.S. Gilbert (1836–1911) și compozitorul Arthur Sullivan (1842–1900) și la operele cărora le-a dat naștere. În cazul de față, este vorba despre o companie de teatru muzical sau de operetă comică. (n.tr.)

– *Să o duc bine?* repetă Luisa și țuguie buzele. Asta ai spus? *Să o duc bine?* Ce fel de expresie e asta? Americană? zise și își reprimă un tremur.

– Este un termen folosit în afaceri, zise domnul Dingleby. Genul de expresie pe care un tânăr foarte ambițios, așa ca tine, de exemplu, ar face bine să o rețină și să o adopte.

– Înțeleg. Luisa îi aruncă o privire ucigătoare fostei sale guvernante, al cărei costum negru frumos și ai cărei umeri înguști contrastau cu extravaganța exagerată a doamnei Duke, la fel ca o coală albă de hârtie așezată lângă o pictură franțuzească modernă. Că tot veni vorba, ai vreo veste despre frații mei? Se descurcă bine? *O duc bine?* Oare am folosit corect expresia, domnule Dingleby?

– Da, da, foarte corect. Domnul Dingleby ridică o felie de pâine și o unse cu unt din abundență. Studiosul nostru Tobias a început să-l mediteze cu mare aplomb pe frățiorul său mai mic. Și, dacă îți vine să crezi, energicul nostru Stephen s-a apucat să învețe plictisitorul domeniu al dreptului, ca un geniu. Sunt absolut încântat!

– Și șefii lor? Ce fel de oameni sunt?

Cuvintele acestea îi ieșiseră un pic mai tăioase decât intenționase.

Domnul Dingleby afișă un zâmbet discret și aproape felin.

– O, îndrăznesc să spun că frații tăi sunt bine îngrijiți. Ba chiar foarte bine. Nu trebuie să-ți faci nici o grijă.

– Domnule Dingleby, eu sunt cel mai mare. Sunt... capul familiei. Normal că îmi fac griji. Mi-am făcut mereu griji pentru ei. Nu mă pot opri acum, nu?

Luisa rămase o clipă cu privirea ațintită spre manșetele albe și apretate ale cămășii sale, uimită de faptul că butonii de aliaj pe care-i purta păreau mai degrabă să absoarbă decât să reflecte lumina de la numeroasele lampadare cu gaz de pe pereți. Și atunci simți acea povară veche îngreunându-i umerii mai intens ca niciodată: responsabilitatea pe care o avea față de surorile ei, față de poporul ei. Și în clipa aceea era neputincioasă. Nu avea cum să ajute pe nimeni, nu putea decât să jelească. Să jelească și să aibă răbdare, în timp ce ducele de Olympia și domnișoara Dingleby – fosta ei guvernantă, care acum era un agent bine instruit sub comanda unchiului ei – le dădeau de urmă ucigașilor tatălui ei. Ucigașilor soțului ei.

Luă o înghițitură de ceai, după care așeză ceșcuța înapoi pe farfurioară.

Era inadmisibil! Întreaga situație era inadmisibilă! Ea, prințesa Luisa, să aștepte, în timp ce lucra ca un funcționar de rând.

Să plutească fără țintă pe marea incertitudinii într-un colac de salvare improvizat, în timp ce ducele de Olympia și Dingleby mânuiau cârma și conduceau nava.

– Ești mult prea valoros, zise domnul Dingleby, în șoaptă.

Luisa ridică privirea.

– Poftim?

– Toți trei sunteți foarte importanți, dar *tu* ești deosebit de valoros, dragul meu domn Markham. Tocmai de aceea te-am ascuns așa, ca un tânăr ambițios, undeva unde nu s-ar gândi nimeni să te caute.

Ochii lui Dingleby se îmblânziră, plini de compasiune. Luisa își mută privirea spre liniștea oferită de ceaiul din fața sa.

– Suntem profesioniști bine antrenați, dragul meu băiat, zise doamna Duke, într-o șoaptă pițigăiată. Profesioniști foarte bine antrenați. Trebuie să ai încredere în noi.

– Profesioniști bine antrenați? repetă Luisa și-și lăsă privirea să călătorească spre fructele din papier mâché cu care era decorată pălăria imensă și la rujul roșu-închis de pe buzele unchiului ei. Să am încredere în voi?

Vocea doamnei Duke mai coborî puțin.

– De dinainte să te naști tu, dragul meu. Așa că știu foarte bine ce am de făcut.

– Când vântul bate spre nord, de la nord-est, adăugă domnul Dingleby, după care gura lui roșiatică mușcă din felia de pâine cu unt.

Luisa clătină din cap, goli ceașca de ceai și se ridică.

– Nu știu ce naiba... Doamne, i se părea absolut eliberator să poată folosi un asemenea limbaj! Nu știu despre ce naiba vorbești acolo, dar un lucru e sigur: Nu voi putea îndura compania Domniei Sale mai mult de o lună. Sigur unul din noi o să-l omoare pe celălalt până la Crăciun, așa că orice faceți acum voi doi...

Domnul Dingleby sări în picioare.

– Excelent! Absolut excelent! Mă bucur că suntem cu toții de acord, domnule Markham. Și că măcar perspectivele tale de viitor sunt luminoase în sfârșit, zise, după care își îndesă pe cap melonul. Și acum, dacă ai vrea să fii atât de amabil să o conduci pe draga ta mătușă vârstnică...

– Vârstnică? țipă doamna Duke indignată. Își aranjă buclele roșcovane de la baza cefei. Vârstnică? Hmm! N-am nici măcar o zi peste patruzeci, pacoste insolentă ce ești!

– Mătușă? zise Luisa, pe un ton destul de ferm.

–... Pe încântătoarea ta mătușă înapoi acasă, continuă domnul Dingleby, pe un ton destul de liniar și se bătu scurt pe buzunarele jachetei. Ți-aș rămâne foarte recunoscător. Eu am câteva întâlniri de afaceri. Trebuie să plec acum.

Luisa se uită alarmată spre doamna Duke.

–Acasă, doamnă?

–În Battersea, dragul meu băiat. La căsuța aceea drăguță și confortabilă pe care am cumpărat-o din asigurarea de viață a răposatului tău unchi, Dumnezeu să-l odihnească! Doamna Duke își ridică apoi silueta strașnică de pe scaun și întinse spre ea un braț înfășurat în eșarfa cu pene. Dispune de cele mai moderne instalații sanitare. Am o toaletă cu apă numai pentru mine și vas de porțelan pentru...

–Dragă doamnă Duke... Domnul Dingleby o apucă imediat de o mână mare și grăsuță, pe care i-o scutură viguros. O adevărată plăcere să te revăd, doamnă. Domnule Markham? Se întoarse spre Luisa și repetă figura. O apucă de mână și i-o scutură la fel de viguros. Îți urez o zi bună.

–O zi bună, începu Luisa, dar domnul Dingleby deja își croia drum cu coatele spre mesele înghesuite de la marginea încăperii, cu o umbrelă neagră agățată de antebraț, făcând ceșcuțele de pe mese să se clatine zgomotos pe farfurioarele lor.

Doamna Duke o luă apoi de braț pe Luisa.

–Păi, bine atunci, dragul mei băiat! Ce-ai rămas acolo ca blegul? Caută o birjă de închiriat. Am câteva lucrurile de discutat cu tine. Aplecă apoi capul decorat din abundență cu fructe spre urechea Luisei și adăugă: În privat.

–Vrei *să spionez* pentru tine?

Luisa vorbea în șoaptă, atentă să nu fie auzită de vizitiul care stătea pe capră. Doamna Duke – ducele de Olympia – băgă mâna sub borul lat al pălăriei și se scărpină viguros.

–Ale naibii peruci! Mă mănâncă toate ca naiba! O pacoste imposibilă, dar nu prea am de...

–Unchiule!

Goneau în josul cheiului într-o trăsură deschisă. Vântul umed de noiembrie le șuiera puternic pe la urechi, așa că Luisa fu bucuroasă să renunțe măcar o clipă la mascarada aceea.

Ducele de Olympia oftă adânc și răspunse tot în șoaptă:

–*A spiona* e un cuvânt atât de comun, draga mea. Unul menit minților vulgare și ziarelor de scandal. N-are nici un pic de subtilitate.

Trebuie să spun că aș aprecia foarte mult un pahar de coniac în clipa asta. Tu nu?

– Oricum ai vrea să-i spui..., începu Luisa. Nu prea am cum să mă apuc să scotocesc prin hârtiile lui Somerton în toiul nopții sau să mă uit pe gaura cheii și ce-o mai presupune asta. În primul rând, n-am nici un pic de instruire în astfel de chestiuni...

– Cu atât mai bine, zise ducele. Nimeni nu miroase un amator. Profesioniștii sunt cei care sfârșesc uci... prinși, asta voiam să spun.

– Și, în al doilea rând, dacă Somerton n-are nici o legătură directă cu banda de asasini care au preluat conducerea țării mele, refuz să-mi pierd timpul cu problemele tale. Vreau să aflu cine i-a omorât pe tata și pe Peter și să pogor asupra lor mâna cea aspră a dreptății, nu să-mi irosesc timpul într-un conac din Belgravia, furișându-mă ca un hoț de rând în căutarea a... a... a orice o fi de căutat, zise și izbi tare cu pumnul în scaunul de piele dintre ei.

– Ce izbucnire de furie, draga mea, se miră ducele de Olympia. Ceva ce nu-ți stă deloc în fire.

Luisa își frecă degetele dureroase.

– Sunt furioasă. Și frustrată. Nu vrei să-mi spui nimic, și *știu* sigur că știi mai multe despre toată treaba asta...

– Știu foarte puține. Când mama ta a murit la naștere, cu mulți ani în urmă – Dumnezeu să-i odihnească sufletul –, m-am gândit că ar fi cel mai bine să trimit pe cineva în care aveam încredere ca să-ți vegheze interesele. Așa că am trimis-o pe domnișoara Dingleby – unul dintre cei mai buni agenți ai mei, dacă nu știai – ca să vă ghideze pe voi trei spre...

– Da, da. Mi-ai spus deja toate astea când am ajuns în Anglia.

– Așa este. Și ea a fost cea care a detectat prezența unui grup de anarhiști, membri ai Brigăzii Revoluționare a Sângelui Eliberat, o organizație paneuropeană mârșavă, cu o structură bine clădită și cu metode foarte sofisticate, care, după cum știi și tu, se face responsabilă de numeroase tentative de lovituri de stat și regicid, ca să nu mai vorbim despre atentatul acela cu bombă îngrozitor de pe feribotul din Marea Nordului de anul trecut și...

– Și *eu* o să-ți spun acum același lucru pe care ți l-am zis în biroul tău când mi-ai explicat prima dată cum stau lucrurile: Dacă știm toate astea, de ce nu suntem înapoi în Holstein-Schweinwald-Huhnhof, aducându-i în fața justiției? Luisa simți dintr-odată o durere ascuțită în palme. Coborî privirea și descoperi că degetele ei se încleștaseră de furie.

Ducele de Olympia îi vorbi pe un ton calm:

– Pentru că ai fi asasinată numaidecât. Au instaurat deja un guvern-marionetă, în care membrii Brigăzii Revoluționare a Sângelui Eliberat acționează ca o poliție secretă. Sunt conduși de un om nemilos din partea locului, un individ din Holstein, revoltat dintr-un motiv sau altul, pe care probabil tatăl tău l-a disprețuit la un moment dat, dar a cărui identitate nici măcar Dingleby n-a putut-o descoperi. Și sunt și aici în Londra agenți care te caută. Este absolut imposibil. Nu, crede-mă când îți spun că ți-e mai bine aici. Somerton are și el defectele lui, dar are mereu grijă de oamenii săi. În plus, nu trebuie să-ți faci griji. Eu și Dingleby avem un plan. Și o să venim după tine la momentul potrivit. Dar nici o clipă mai devreme, draga mea. Tu ești regina cea mai valoroasă din jocul acesta important, și nu putem risca să te pierdem. Respirația i se materializă într-un norișor alb de abur. Nu încă.

– O, da! Sigur o să fiu mult mai în siguranță vârându-mi coada în treburile personale ale contelui de Somerton.

Trăsura coti brusc pe după Westminster Bridge, și Luisa se agăță un pic prea târziu de cureaua de piele. Se izbi tare de pieptul fals al doamnei Duke, cuibărit între penele mov. Își imagină imediat cum privirea întunecată și aspră a unchiului ei îi străpungea craniul, pentru a descoperi gândurile vinovate care i se învârteau prin minte.

– Ai grijă! Ducele o eliberă și o bătu pe umăr cu afecțiune. Silueta lui masivă înveșmântată în mătase mov nu se clinti. Era precum stâncile din Dover, rezistente în fața timpului, a fluxului și a trăsurilor care goneau nebunește. În orice caz, nu o să-ți bagi nasul pe nicăieri. Nimic de genul acesta. Fii doar cu ochii în patru, cu urechile ciulite și cu mintea limpede în timp ce te ocupi de... ăăăăăă... îndatoririle tale de secretară. Și raportează-mi imediat orice prezintă interes.

– Să-ți raportez? Când? Cum?

Trăsura urca anevoios panta abruptă a Westminster Bridge și, timp de o clipită, întreaga Londră se întindea în jurul lor, învăluită în cenușiu: acoperișurile ascuțite ale rândurilor de case, turlele de biserici care se înălțau către cer, râul Tamisa alburiu de sub ei, împestrițat cu vase. Aerul strălucitor și colorat al unei zile de octombrie în Germania i se părea din cu totul altă lume. Din altă viață.

– Dragul meu băiat, zise ducele și-și aranjă mănușile, scuturând puternic din degetele-i groase. Ești în Londra acum. Faci parte din clasa muncitoare, ești un tânăr ambițios și integru. Și fiecare nepot

respectuos și ascultător se duce în Battersea ca să-și viziteze draga mătușă în după-amiaza lui liberă săptămânală, nu-i așa?

Capitolul 3

Majordomul contelui de Somerton era înspăimântat.

– Un câine, domnule? icni el, și sprâncenele i se ridicară înspre tavan. Era un obiectiv ambițios pentru intrândul principal al conacului Somerton, care se ridica la aproape șase metri înălțime, înainte de a se întâlni cu cerul pictat pe cupola tavanului sculptat cu model complicat în nuanțe pastel.

Quincy se afundă în brațele Luisei și scoase un singur lătrat scurt și dezaprobator.

– E un corgi, zise Luisa. Numele lui e Quincy. O să am chiar eu grijă de el, desigur, însă voi avea nevoie de ajutor de la bucătărie pentru a-i pregăti mesele. Este destul de pretențios.

– De la bucătărie! bolborosi majordomul.

– Da. Personalul de la consulatul Holstein-Schweinwald-Huhnhof s-a ridicat la înălțimea sarcinii. Sper că și oamenii dumitale sunt la fel de eficienți.

Ridică vocea la ultimul cuvânt, oferind afirmației un aer de întrebare.

– Te asigur că personalul meu este mai mult decât capabil să...

– Minunat, atunci. Mă poți conduce în camera mea, care, dacă nu mă înșel, este alăturată celei a Domniei Sale. Vom avea o întovărășire foarte strânsă, înțelegi dumneata. Porni apoi spre scări, lăsând în urmă geamantanul pe podeaua strălucitoare de marmură.

Încredere în sine. Încă de timpuriu, își putea aminti cum tatăl ei îi sublinia importanța acestei calități. „Orice ai alege să faci, acționează cu hotărâre", obișnuia să o sfătuiască prințul Rudolf. „Oamenii îi urmează pe cei care sunt încrezători în forțele proprii. Îndoiala și neîncrederea reprezintă arsenicul conducătorilor."

Ei bine, ea nu conducea pe nimeni și nimic, poate cu excepția lui Quincy. Dar acest principiu se aplica și în teatru, iar ea juca cel mai important rol al vieții sale.

Majordomul se grăbi în fața ei ca să o conducă în sus pe scări. Luisa ridică ușor degetul și mângâie capul mătăsos al lui Quincy,

în timp ce se îndreptau spre etajul superior. Trecură de palierul principal și apoi de salonul decorat cu mătase și de biblioteca plină ochi cu cărți și ajunseră la etajul al doilea, unde erau situate dormitoarele principale.

Din câte știa Luisa, cuplurile căsătorite din Anglia aveau obiceiul bizar de a păstra dormitoare conexe, așa că fu destul de surprinsă să descopere că, atunci când spusese „apartamentul de lângă al meu", contele de Somerton vorbise cât se putea de serios. Cu siguranță încăperea aceea fusese menită să fie camera contesei – spațioasă, decorată somptuos în nuanțe vesele de albastru și galben, cu priveliște spre grădina din spatele casei, dotată cu o garderobă mare și cu propria sală de baie modernă, asta pe lângă cele două uși masive din lemn sculptat, care dădeau, sugestiv, spre celălalt dormitor. Dar majordomul se dădu la o parte fără să spună nimic și o studie atent în timp ce se învârtea prin cameră, examinând baldachinul de mătase și mobilierul Chippendale.

– Mda, merge, rosti ea. Deși culorile nu sunt chiar pe gustul meu, cum erau cele din camera mea de la ambasadă. Sunt și robinete cu apă caldă? întrebă apoi, făcând semn din cap spre baie.

– Desigur, răspunse majordomul indignat.

Cum îl chema oare? Obișnuia să rețină numele servitorilor, dar acum acesta îi scăpa. Un cuvânt format din silabe rotunde. Un nume compact și destul de des întâlnit. Roberts, poate?

Un lacheu tocmai intra cu geamantanul ei. Îi zâmbi mai întâi lui și apoi și majordomului.

Johnson! Asta era!

– Excelent. Mulțumesc, domnule Johnson. Nu, nu, nu-i nevoie, zise ea și flutură din mână către lacheu. Mă ocup singur să despachetez. Am câteva obiecte mai delicate acolo, pe care nu aș vrea să le expun unor riscuri inutile.

– Foarte bine, domnule Markham. Lacheul își îndreptă spatele, după care se îndepărtă.

Domnul Johnson încă zăbovea în apropierea ușii.

– Asta e tot, domnule?

– Da. Mulțumesc mult.

Omul făcu o plecăciune, cât mai mică și mai rigidă cu putință, după care ieși.

– Domnia Voastră, zise el, de pe coridor.

Se auzi un răspuns de la o voce feminină delicată. Luisa își încordă auzul, însă nu reuși să distingă cuvintele. Traversă camera și aruncă

o ocheadă rapidă pe ușă, chiar înainte ca Johnson să o închidă. Și, în acea fracțiune de secundă, prin fața ochilor ei trecu fugar imaginea unei femei, poate cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată – și asta incluzând-o și pe a treia și ultima ei mamă vitregă, Dumnezeu să o odihnească! Avea părul negru și ochii... ei bine, Luisa nu reușise să le deslușească culoarea, dar cu siguranță erau mari, migdalați și frumoși. Și avea buze care îi aminteau de o fundă rozalie perfectă. Iar silueta ei....

Luisa se pomeni holbându-se la ușa închisă din fața sa. Quincy îi sări din brațe și alergă spre fâșia de lumină care intra pe sub ușă, scheunând și zgâriind parchetul închis la culoare.

– Masculii, murmură Luisa.

Când trecu pragul biroului privat al contelui, la șase fără zece minute, Luisa fu surprinsă să-l găsească pe angajatorul ei deja așezat la birou, mâzgălind ceva furios. Somerton ridică privirea când o auzi intrând, iar încruntarea de pe chipul său extraordinar de sumbru o făcu să rămână fără suflu.

– Stai jos, zise el și-i făcu semn spre un birou micuț, așezat lângă al lui, după care se întoarse la ceea ce făcea.

Luisa se duse la locul ei și se așeză pe scaunul cu spătar de trestie. Pe masa de lucru din fața sa se afla un plic micuț, pe care era scris cuvântul „Markham" cu litere cursive de mână. Luă un stilet de argint mic și ascuțit, din trusa de ustensile de birou așezată ordonat pe masa de lucru, în dreptul mapei de piele, și deschise plicul.

Înăuntru se găsea o singură bancnotă de zece lire.

– Salariul dumitale săptămânal, plătit în avans, zise Lord Somerton, fără să ridice privirea. Cu o sumă suplimentară pentru cheltuielile uzuale. Plata birjei și alte astfel de lucruri. Afacerile mele vor necesita să faci deplasări din când în când.

– Foarte bine, domnule. Luisa așeză bancnota sub mapă și aruncă plicul gol în coșul de gunoi aflat într-o parte a biroului. Să începem, atunci?

Dar nu primi nici un răspuns. Somerton termină de scris cu o absență clară a oricărei înflorituri, împături coala în două, o strecură într-un plic pregătit și puse scrisoarea deoparte.

– Închide ușa, te rog, domnule Markham, zise el.

Luisa se ridică și se duse la ușă, care rămăsese întredeschisă nu mai mult de doi centimetri. O împinse până când încuietoarea scoase un pocnet scurt.

– Încuie, zise Somerton.

Ea răsuci cheia în broască.

– Vei descoperi, domnule Markham, că îți voi cere să închizi și să încui ușa biroului la începutul fiecărei ședințe de lucru. Vei economisi timp și efort dacă ții minte să faci lucrurile astea imediat ce intri.

– Da, domnule, zise Luisa și se întoarse la locul ei.

– Și acum, domnule Markham, mă tem că vom începe cu corvoada corespondenței obișnuite, dar ăsta este mersul lucrurilor. Vorbea criptic, rostind apăsat fiecare silabă și trimițând ultimele două cuvinte să reverbereze prin cameră. Prima scrisoare e către avocatul meu, ca răspuns la o anchetă presantă, despre care vei găsi informații în vârful teancului de documente din fața dumitale. Dată: douăsprezece noiembrie, o mie opt sute optzeci și nouă...

– Domnule, astăzi este paisprezece noiembrie.

– Așa este. Cu toate acestea, o vom data cu data de douăsprezece. „Dragă domnule Townes. Îmi cer mii de scuze că am întârziat să răspund scrisorii dumitale, din urmă cu trei zile. Cu regret, trebuie să spun că nu știu nimic despre problema pe care ai avut amabilitatea să mi-o comunici, ba, mai mult de atât, suspectez că plângerea dumitale ascunde motive care nu o onorează în nici un fel. Prin urmare, te însărcinez să îi respingi plângerea. Iar dacă se va întâmpla ca prezenta scrisoare să ajungă la dumneata prea târziu pentru a preveni această criză nefericită la care faci aluzie, atunci poți direcționa îndoielile noastre spre cele mai apropiate rude în viață ale dumneaei. Rămân etc. Somerton". Ai vreun comentariu de adăugat, domnule Markham?

Luisa lăsă jos stiloul și se uită o clipă la cuvintele scrise negru pe alb din fața sa.

– Nici unul, domnule. Cu excepția faptului că este o scrisoare foarte scurtă.

– Eu nu am timp de pierdut, domnule Markham. Poți să-mi dai scrisoarea să o semnez. La următoarele câteva solicitări de pe biroul dumitale, invitații și alte astfel de lucruri poți răspunde exprimându-mi regretul că nu voi putea participa. După ce termini cu ele, te poți duce la Ministerul de Externe să obții o listă a vapoarelor cu abur venite din țările baltice care au intrat în țară în decursul ultimului an și...

– Poftim?

Somerton ridică privirea.

– O listă a vapoarelor cu abur venite din țările baltice care au intrat în țară, să spunem, de la întâi ianuarie încoace. Este o cerință clară și la obiect. Cu siguranță n-are cum să existe vreo confuzie, nu?

– Aș vrea doar să știu de ce...

Dar el ridică degetul arătător, făcându-i semn să tacă.

– Nu ești în poziția să întrebi de ce, domnule Markham. Sarcina dumitale e doar să faci sau să mori.

Chipul contelui era o mască perfectă. Nu trăda nici o emoție – poate doar o urmă de surpriză ce se subînțelegea din sprâncenele ridicate. Surpriză ca urmare a faptului că Luisa ar fi putut fi atât de îndrăzneață încât să-i pună acea întrebare de la bun început: o expresie cu care ea era foarte familiarizată. În fond, propriul ei tată o afișase cu nenumărate ocazii, când avea de-a face cu consilieri, secretari, șefi de stat, soții și fiice năbădăioase.

O expresie care îi permitea să preia pe deplin controlul asupra persoanei spre care era direcționată.

Pentru o clipă, Luisa trăi un sentiment șocant și tulburător de impetuozitate, care îi acceleră bătăile inimii. Pentru o clipă, se imagină smulgându-și lavaliera și cămașa aia albă apretată și spunându-i acestui conte insolent, acestui tiran cu față de piatră și cu sprâncene condescendente că ea condusese cândva o armată. Una micuță, desigur, dar suficient de mare pentru a lua cu asalt un conac londonez și a-l înfrânge pe proprietarul său arogant. Se uită în jos la mâna ei dreaptă, care era strânsă tare în jurul tocului, de parcă ar fi încercat să stoarcă toată cerneala de sub învelișul acela emailat.

Clipa aceea trecu, iar impetuozitatea simțită se disipă.

– Desigur, domnule. Motivele sunt numai și numai treaba dumitale. Cu toate acestea, îmi rezerv dreptul de a refuza orice solicitare ce mi se pare imorală sau ilegală.

– Nu e nimic ilegal într-o solicitare perfect legitimă, făcută unei agenții legitime a unui guvern ales în mod democratic.

În glasul său se simțea o notă care putea fi la fel de bine amuzament sau iritare.

Luisa ridică ușor capul și-i întâlni privirea.

– Sigur că nu. Sunteți un nobil al țării, Lord Somerton, nu un infractor. Și îndrăznesc să spun că nu v-a trecut niciodată prin minte vreun gând hain.

– Și *eu* îndrăznesc să spun, domnule Markham, că ar trebui să te ocupi de invitațiile acelea, izbucni contele și se întoarse la ceea ce făcea.

*

Ministerul de Externe era închis, firește.

Era ceva ce ar fi trebuit să știe. Un om obișnuit știa la fel de bine cum își cunoștea forma propriei bărbii că un cetățean de rând nu putea veni pur și simplu la ușa unei agenții guvernamentale la ora șapte și jumătate într-o seară de noiembrie, să bată la ușă, să își spună numele și treaba cu care venise și să fie primit cu brațele deschise. Luisa se uită în sus la fațada albă impunătoare, la rândurile lungi de ferestre rigide și, din cine știe ce motiv, simți că fusese privată de acea înțelegere. Pentru majoritatea oamenilor, guvernul nu era ceva ce putea fi convocat în camera personală la orice oră din zi și să i se ceară explicații.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule? răsună o voce în dreptul cotului ei.

Luisa se răsuci atât de repede, încât aproape se împiedică și căzu pe scări.

Pe treapta de mai jos se afla un om mic de statură și înfofolit din cap până-n picioare în lână neagră, menită să-l apere de frig. O fâșie slabă de ceață londoneză se unduia în jurul pălăriei sale, pe care o purta atât de îndesată pe frunte, încât abia dacă îi putea distinge ochii.

Omul întinse mâna, fără să o atingă cu adevărat pe braț.

– Ușurel. N-am vrut să te sperii, domnule.

– Deloc, zise ea, deși, la drept vorbind, se simțea destul de prostește. „Auzi și tu, să mă simt prostește! Prințesa de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, în fața acestui om scund și cu nimic ieșit din comun!" Își îndreptă repede spatele și continuă: Poți să-mi spui când se deschide biroul mâine-dimineață?

– Când se deschide? Întredeschise ușor buzele și scoase un chicot înăbușit. Vii din partea lui Lord Somerton, nu-i așa, domnule?

Luisa șovăi o clipă.

– De unde știi numele acesta?

Omul băgă mâna în buzunar și scoase o foaie mică de hârtie.

– Asta e pentru dumneata.

– Dar eu... Se uită în jos la mâna dreaptă, în care omul îi împingea hârtia. Dar cum ai...?

Însă omul deja se întorcea de la ea, își înclina pălăria și se grăbea pe caldarâm, pentru a dispărea apoi ca o umbră într-un nor de ceață gălbuie. Luisa își forță membrele încremenite să se miște. Făcu un pas sau doi, dând să-l urmărească, dar omul dispăruse.

Ridică ușor mâna în care ținea hârtia și depărtă marginile cu degetele ei groase, protejate de mănuși de piele. În strălucirea sulfuroasă a felinarului cu gaz, putea distinge câteva cuvinte scrise de mână, apăsat, cu cerneală neagră.

Ponsonby Place numărul 11
Birja e la colț de Horse Guards Road

Trase hârtia mai aproape, o adulmecă și mai examină o dată forma literelor. Să fi fost scrisul lui Somerton? Poate. Nu-și putea da seama sigur.

Horse Guards Road. Se uită în josul aleii învăluite în ceață, unde ar fi trebuit să fie Horse Guards Road. Apoi mai privi o dată hârtia. Oare ce Dumnezeului însemna? Vreun fel de muncă de spionaj? Deloc adecvat pentru o prințesă. De fapt, complet nepotrivit și pentru un secretar personal. Ar fi trebuit să se ducă glonț la camera ei frumos mobilată din Chester Square, să-l strângă în brațe pe Quincy ca să umple golul dureros din pieptul ei și să se culce.

Pe de altă parte, nu se putea abține să nu simtă un fior de... de ce anume? Ce era asta? Ceva ce avea legătură cu pisicile.

Curiozitate. Asta era.

Oare ce o aștepta la Ponsonby Place numărul 11? Și, chiar mai important, de ce ar fi implicat-o contele de Somerton în treaba aceea?

„Nu ești în poziția să întrebi de ce."

Luisa împături biletul la loc după cutele inițiale, îl strecură în buzunarul hainei și porni cu pași mari în josul străzii, unde se materializă curând din întuneric conturul inconfundabil al unei birje de închiriat. Inima începu să-i bată plăcut de tare.

„Sarcina dumitale e doar să faci sau să mori."

Capitolul 4

La început, Luisa se gândi că probabil avusese loc vreo greșeală. Conacul de la numărul 11, Ponsonby Place, nu era cu nimic diferit față de restul de case înguste: toate aveau aceleași fațade demodate, ciobite din loc în loc și lăsând la vedere cărămizile de dedesubt. Toate

aveau aceleași porticuri modeste și același tip de uși negre, învechite, încadrate de-o parte și de alta de ferestre cu câte un singur canat.

Strada era liniștită și învăluită într-o ceață densă și acidă, care-i ardea plămânii. Se întoarse ca să îi spună vizitiului să o aștepte, cât timp bătea la ușă, însă roțile vehiculului deja dăngăneau pe caldarâm, în timp ce se grăbea în josul aleii, în căutarea unei cartier mai aglomerat.

Luisa rămase cu gura căscată de uimire, holbându-se după trăsura care gonea zgomotos pe caldarâm. Și în clipa aceea ritmul aventuros al bătăilor inimii ei aproape că se opri.

Fusese foarte nesăbuită, nu-i așa?

Oare cum se întâmplase asta? În fond, ea era Luisa. Cea mereu cumpătată și prudentă. Moștenitoarea regală de drept. Cea responsabilă. Nu comisese nici un act imprudent în toată viața sa.

Se uită în jos la îmbrăcămintea masculină, neagră, pe care o purta. Ei bine, cel puțin asta fusese adevărat până cu câteva săptămâni în urmă. Până când fusese răpită în propria sa trăsură oficială. Până când reușise să scape ca prin urechile acului lovindu-l în cap pe paznicul său cu sceptrul ei regal. Până când fugise înapoi la palat să născocească un plan salvator împreună cu domnișoara Dingleby și se făcuse nevăzută în Europa, împreună cu surorile ei, și fusese de acord cu planul nebunesc al unchiului ei Olympia de a umbla deghizată.

Ce se întâmplase cu viața ei? Cu rutina ei regală? Cu planul ei bine definit de îndatoriri oficiale, care se întindeau la infinit?

Luisa își umplu plămânii cu aerul încărcat de ceața grea și urcă treptele spre ușa de la numărul 11. Lăsă mânerul de fier să cadă cu o pocnitură fermă, care se răspândi cu ecou prin întregul conac.

Nu veni nici un răspuns.

Mai ciocăni o dată.

Bătea din picior, agitată, pe treapta de piatră. După aceea întinse capul, ca să se uite pe fereastră, încercând să deslușească ceva prin crăpătura dintre draperii.

Pentru o clipită, se imagină întorcându-se în Eaton Square, stând în fața umerilor impunători ai contelui de Somerton și informându-l că nu găsise pe nimeni acasă și că nu-și dusese la îndeplinire sarcina. Și că eșuase lamentabil la acest prim test al tenacității – pentru că sigur nu era altceva decât un test.

Întinse mâna spre clanță.

Spre surprinderea ei, aceasta se răsuci fără nici cel mai mic efort.

Nu. Cu siguranță nu avea să treacă pragul acelei case ca un spărgător de locuințe, ca un hoț în toiul nopții. Cu siguranță nu avea cum să fi uitat atât de mult cine era cu adevărat.

Luisa deschise ușa și intră în holul întunecat.

Din poziția lui de observare, dintre umbrele ușii pe jumătate deschise a salonului principal, contele de Somerton privi cum silueta subțire, înveșmântată în negru, intră în holul principal și întinse capul cu prudență, mai întâi în dreapta și apoi în stânga.

Accelerarea neașteptată a bătăilor inimii îl luă complet prin surprindere. Și apoi constată că i se pusese un nod în gât, aproape paralizându-l. Poate că de vină era candoarea acelui tânăr, grația reținută și prudentă a mișcărilor sale, în timp ce stătea acolo, iluminat din spate de un felinar stradal îndepărtat, nesăbuit de curajos. Fără a avea habar de ceea ce nu știa. Oare când fusese ultima dată când Somerton privise ceva atât de candid? Un cerb, poate. Un animal sălbatic, surprins într-un moment în care nu știa că era supus observației umane.

Soția lui, atunci când o văzuse pentru prima dată. Sau cel puțin așa crezuse la momentul respectiv.

Făcu un semn scurt din mână.

Erasmus Norton ieși atunci de sub tocul ușii și-și înfășură brațul în jurul gâtului subțire al domnului Markham.

Spre meritul său, tânărul nu țipă. Trupul lui se încordă, mâna i se strânse în jurul brațului gros al lui Norton, după care eliberă în liniște o răsuflare lungă și se relaxă. Ca și când s-ar fi așteptat la asta.

– Cine ești? ceru să știe.

– I-auzi! exclamă încet Norton. Ținând cont de faptul că sunt pe punctul de a-ți frânge gâtul subțire cu brațul stâng, cred că pot să îndrăznesc să-ți întorc întrebarea, băiete. Cine naiba ești?

– Numele meu este Markham.

– Spune de ce ai venit, Markham! zise apoi, ridicând vocea amenințător spre final.

Interveni o clipă scurtă de pauză.

– Caut o listă de vapoare.

– O ce, băiete?

– O listă a vapoarelor care au intrat în porturile englezești din statele baltice în decursul ultimului an.

Vocea lui Markham răsuna încrezătoare, în ciuda antebrațului mortal care îi apăsa gâtul.

Norton își strânse și mai tare brațul în jurul gâtului firav al lui Markham și-l scutură puternic.

– Îți bați joc de mine, împielițatule? O listă de vapoare?

– Deloc. Am fost la Ministerul Afacerilor Externe să întreb de lista asta și am primit un mesaj să vin aici, din partea angajatorului meu.

– Și cine-i șeful tău?

– Asta nu e treaba dumitale.

Somerton era foarte bine instruit în arta de a sta neclintit și de a-și controla orice zvâcnire musculară. Și totuși, resimți acele cuvinte ferme și neașteptate de loialitate ca pe o lovitură puternică în stomac. Tresări și își simți brusc umerii încordându-se. Norton surprinse mișcarea aceea și-și mută privirea prin întunericul salonului și direct spre ușa pe jumătate deschisă din spate.

Cu toate acestea, nu ezită. Ridică mâna dreaptă.

– Ei bine, cuțitul ăsta, zise el apăsat și, în timp ce rostea cuvântul, lumina slabă se reflectă de pe vârful lamei într-o strălucire argintie. Cuțitul spune că *e* treaba mea.

– Și eu zic că nu, spuse Markham. Așa că, dacă nu ai lista, nu cred că mai avem ce discuta. Dă-mi drumul imediat!

– O să-ți dau drumul când o să am chef, băiete, zise Norton și-l strânse mai tare. Somerton e cel care te-a trimis?

– Eliberează-mă imediat!

– Nu trebuie să te zbați, Markham. N-o să reușești altceva decât să te rănești, și asta ar fi mare păcat.

– Nu poți să mă rănești. Angajatorul meu o să te omoare dacă te atingi de mine.

– Aha! Deci *este* Somerton, nu-i așa?

– Nu am ce să-ți spun.

Markham își înfipse apoi unghiile în brațul lui Norton și-și răsuci corpul.

– Nu te mai agita atât, pentru numele lui Dumnezeu! N-am vrea să aibă loc vreun accident, nu?

– Dă-mi drumul!

– E, haide, haide! Ascultă aici, și ascultă-mă bine! Știu că ai venit din partea lui Somerton. Indiferent de cât te plătește, o să dublez suma! Și nu trebuie decât să te oprești pe aici să-mi faci o vizită din când în când. Ca să-mi spui ce pune la cale. Să-mi aduci copii după scrisorile lui și să-mi spui numele oamenilor cu care se întâlnește.

Markham se încordă.

Somerton simți o greutate stranie în piept, ca și când cineva i-ar fi turnat din greșeală mortar pe cutia toracică. Rămase acolo nemișcat, numărându-și cu uimire bătăile inimii.

Și așteptând răspunsul lui Markham.

Lua-l-ar naiba pe băiat! În fond, de ce i-ar fi păsat lui Somerton dacă îi era loial sau nu? Putea găsi oricând un alt secretar și altul, și altul. Străzile londoneze erau pline ochi de astfel de oameni, de acești funcționari tineri și zeloși, disperați să prindă o funcție în serviciul unui angajator influent.

Dar era ceva cu acest anume băiat, cu obrazul lui atât de neted în semiîntuneric și cu respirația greoaie pe coridorul răcoros. Cu ochii aceia căprui atât de calzi și strălucitori în biroul lui Somerton. Și silueta lui mică și slăbuță, acum aproape înghițită cu totul de agresiunea lui Norton.

Somerton închise ochii.

Și apoi un hohot de râs scurt și neîncrezător se răsfrânse din gâtul lui Markham.

– Du-te dracului!

– O triplez, atunci!

– Poți s-o și înzecești! Nu fac asta pentru nici o sumă de bani! Drept cine mă iei, boule? Dă-mi drumul imediat, altfel îți jur pe Dumnezeu că o să te căiești pentru ziua asta!

– Să mă căiesc pentru... *Ughhh!*

Ultimele cuvinte ale lui Norton se topiră într-un mârâit amenințător. Somerton deschise ochii brusc. Surprinse cu coada ochiului o mișcare rapidă și neclară. Markham se răsuci în strânsoarea torționarului său. Și apoi cuțitul fulgeră în mâna lui Norton.

Ba nu. În mâna lui Markham!

O bubuitură colosală zdruncină scheletul acelei case vechi, și cel mai notoriu asasin al Angliei se prăbuși ca un copac tăiat pe podeaua de lemn.

– Fir-ar al dracu'! șopti el.

Markham se aplecă apoi cu viteza unui prădător sălbatic și lipi vârful cuțitului de gâtul lui Norton, chiar pe umflătura rotundă a mărului lui Adam.

– O mică manevră pe care am învățat-o de la taică-meu.

– Boașele mele! mârâi Norton.

– Te asigur că n-o să pățească nimic, deși îți sugerez să-ți aplici o compresă rece când ajungi acasă.

Somerton descleștă pumnul strâns și-și lipi palma de coapsă. Îl surprinse căldura propriului corp. Se simțise înghețat cu totul cât stătuse nemișcat și lipit de lemnul fragil al ușii, privind scena derulându-se sub ochii săi.

– Și îți sugerez să faci asta imediat, domnule. Să te întorci acasă, adică. Dacă nu cumva ai în posesia dumitale o listă a vapoarelor baltice, pentru că atunci, te rog foarte mult, să-mi dai voie să te ușurez de această povară. Markham vorbea lent, șoptit și extrem de sigur pe sine. Era absolut calm. Ca și când însuși Dumnezeu ar fi stat în spatele său, încuviințând din cap.

În cele câteva secunde ale luptei, fiecare instinct îl zorise pe Somerton să-i sară în ajutor lui Markham. Și numai cel mai strict autocontrol îl ținuse pe loc. Autocontrolul și logica încrezătoare că Markham avea dreptate: Norton nu îndrăznea să-l rănească.

Pentru că Somerton l-ar fi ucis fără să stea pe gânduri dacă ar fi făcut-o.

Și acum? Somerton privea scena slab luminată care se derula pe coridor cu o uimire tăcută. Erasmus Norton se prăbușise ca un stejar imens tăiat, de mâna unui biet secretar.

Pentru Dumnezeu! Câtă cutezanță din partea sa! De ce afurisită ferocitate dădea dovadă! Ca un înger răzbunător, angajat într-o luptă dreaptă!

– N-am așa ceva! șuieră Norton. Altfel ți-aș șterge fundul ăla pricăjit cu ea!

– Ce noroc pe mine, zise Markham cu răceală. În orice caz, gata, eu am plecat. Și o să iau ăsta cu mine, zise, răsucind cuțitul.

Ascunse cuțitul în buzunarul interior al jachetei, trecu elegant peste corpul întins pe jos al lui Norton și se duse la ușă.

Ușa se trânti în urma sa, și ecoul de lemn și bronz se propagă printre ziduri.

Somerton ieși atunci dintre umbre și traversă salonul, intrând direct în camera din față a casei. Norton zăcea pe culoarul de trecere, cu trunchiul în cameră și cu picioarele întinse pe hol. Somerton se uită în jos la el.

– Pe legea mea! Ești în regulă, prietene?

Norton continua să zacă pe podea, încordat.

– Cred c-o să mi se facă rău.

– Ar fi trebuit să fii mai atent. Ăștia tineri sunt foarte abili.

– Și totuși, te întreb, ce fel de domn îl lovește pe altul în boașe? Așa ceva nu-i corect. E o regulă din codul nescris al luptelor, domnule.

Se răsuci apoi pe o parte și vomită pe podeaua uzată de lemn.

Somerton scoase o batistă din buzunar – una simplă, din muselină albă, care nu avea nici un fel de însemne distinctive – și o lăsă să cadă pe pieptul lui Norton. După aceea ridică privirea și se uită spre ușă, îngândurat.

– Într-adevăr, ce domn?

– Nu-i corect. Norton stătea pe o parte, încovoiat. D-apoi putea să mă strice pe veci cu asta.

– E, hai, fii tare! Somerton trecu apoi pe lângă el și se întinse spre clanță. Ești asasin plătit, nu preot de parohie. Și o meriți, la urma urmei.

Înainte ca Norton să aibă timp să-i răspundă, deschise ușa și coborî treptele, exact la timp pentru a vedea o siluetă întunecată apărând dintre umbrele unei porți de la capătul străzii și aruncându-se să-l atace pe furiș pe domnul Lewis Markham, care pleca.

Luisa n-ar fi putut spune cu certitudine când anume detectase prezența contelui de Somerton în întunericul infernal din salonul din față al conacului. Pentru că nu-i atrăseseră atenția nici o mișcare și nici un sunet anume. Ci mai degrabă îl simțise, respirând egal în umbre. Îi simțise privirea intensă, observând-o.

Observând-o, dar și păzind-o. Și în clipa aceea înțelesese fără doar și poate că nu avea nici un motiv să se teamă de individul mătăhălos cu brațe groase care o prinsese de gât. Somerton l-ar fi putut opri cu o simplă pocnire din degete.

Nu trebuise să facă nimic mai mult decât să-și joace rolul.

În timp ce se îndepărta cu pași mari pe caldarâm, cu haina fluturându-i în vânt și cu ceața înțepându-i fața sensibilă, nu se putu abține să nu zâmbească la amintirea uimirii atacatorului ei. Mârâitul lui chinuit din momentul acelei manevre neașteptate și felul în care corpul greu i se prăbușise la podea. Pentru o clipă, întorsese roata și inversase raportul de forțe. Preluase controlul situației.

Exaltarea acelei clipe încă îi clocotea prin vene, făcând negura cu miros de fum din jurul ei un pic mai puțin sumbră. Un pic mai puțin periculoasă. Un pic mai...

Urechile ei conștientizară un pic prea târziu sunetul de pași din spatele său.

Se răsuci imediat, cu brațele ridicate. Într-o fracțiune de secundă, trecură prin fața ochilor ei niște umeri lați și întunecați, o față amenințătoare și niște dinți expuși într-un rânjet sardonic. După aceea zbură pe spate și se izbi tare de barele de fier ale unui gard.

„Încă un test", gândi frenetic, însă valul copleșitor de panică ce se revărsa prin ființa ei îi spunea că ceea ce se întâmpla acum era real. Nu era vorba despre un tâlhar angajat și nici despre un control meticulos.

Simțea pe față o respirație fierbinte și urât mirositoare. Ceva tare și rece stătea lipit de pielea delicată a gâtului ei.

– Golește buzunarele, băiete! mârâi o voce în dreptul urechii ei, și abia atunci își dădu seama că închisese ochii.

– N-am nici un ban!

– Golește buzunarele, 'naite s-o fac io pentru tin'!

Luisa se strădui să-și miște brațele. Băgă mâinile în buzunarele jachetei și le întoarse pe dos.

– Vezi? N-am nimic.

Era adevărat. Nu avea nici un ban la ea. De fapt, nici măcar nu-i trecuse prin cap să ia ceva cu ea. Pe noptiera din camera sa din Chester Square se aflau câțiva șilingi și șase penny, împreună cu bancnota de zece lire pe care i-o dăduse contele de Somerton. Pe de altă parte, practica de a avea bani la ea și de a putea cheltui în voie era ceva prea nou și prea necunoscut ca să fi devenit un obicei.

Dar era o prostie din partea sa, desigur. În fond, cum se așteptase să ajungă acasă, dacă nu avea nici un ban? Fiecare bărbat, femeie și copil de rând știa asta.

– Dă haina jos!

– Ba n-am să fac așa ce...

O durere ascuțită îi străpunse gâtul.

Luisa bâjbâi cu nasturii.

– Mai repede!

Se dezbrăcă de haină. Mâinile omului trăgeau de material în toate părțile. Luisa auzi materialul rupându-se și își pierdu echilibrul. Se prăbuși pe caldarâm și, în cădere, se izbi tare cu capul de una dintre barele de fier. Ca prin ceață, îi simți mâinile omului pipăind-o. Îi simți picioarele imobilizând-o și apoi înțelese că degetele lui îi bâjbâiau prin haine.

– Oh! Da' ce-avem noi aici, domnu' meu bun? Ca să vezi! Un ceas de aur!

– Nu e...

Dar începuse deja să tragă de lanț. Luisa simțea că i se învârtea capul. Chipul flămând și ciupit de vărsat al omului se încețoșă deasupra ei, devenind nimic mai mult decât o pată cenușie-gălbuie în lumina slabă a felinarului stradal. Se strădui să se ridice, dar mâinile puternice ale bărbatului o împinseră înapoi jos. Acum îi scotocea prin buzunarele vestei. Oh, Doamne, Dumnezeule! Avea să descopere...

– Drăcia dracului! exclamă el.

– Dă-mi-l înapoi!

– Mincinosule! Încercai să ascunzi asta de bătrânul Ned, ei?

Luisa își adună toate puterile.

– Ajutor! Ajutor, cineva! Ho...

– Taci!

– Hoț!

Cuțitul i se împinse în gât din nou. Încercă să-l apuce de braț și privi cu groază cum înalță celălalt braț, cu mâna strânsă într-un pumn mare și cu cotul în dreptul urechii ei.

Se izbi cu tot corpul în închisoarea corpului lui.

– Nu!

Pumnul coborî.

Închise ochii și întoarse capul. Pentru o clipă, îi apăru în minte imaginea tatălui ei, uitându-se la ea cu ochii triști și plini de dezamăgire și cu barba tăiată ascuțit în vârf, ca atunci când era ea mică.

O clipă mai târziu – o clipă care i se părea un minut, pentru că întreaga lume se mișca acum cu viteza unui melc –, greutatea aceea se ridică de pe șoldurile ei.

Răsună urletul unui câine. Un urlet strident și chinuit, întrerupt de o serie de bubuituri puternice.

Luisa deschise ochii și se chinui să se ridice.

Nu. Nu era un câine. Ci un om. Hoțul, care atârna inert într-una din mâinile mari ale contelui de Somerton, în timp ce celălalt pumn se izbea de maxilarul și de coastele lui, învinețindu-i-le.

– Doamne sfinte! șopti ea.

Simțea gulerul cămășii ud în aerul rece de noapte. Se uită în jos și văzu că materialul era pătat de un semicerc stacojiu.

Bubuiturile se opriră. Somerton îl aruncă pe bărbat pe caldarâm, ca și când s-ar fi descotorosit de un sac de cenușă, asta dacă un conte ar fi avut vreodată un motiv să facă asta el însuși.

Mormanul de carne de la picioarele lui scoase atunci un mârâit slab și chinuit.

Somerton își îndreptă manșetele.

– Zi mersi că mai trăiești!

– Doamne sfinte! repetă Luisa.

Se ajută de gardul de fier și își ridică trupul dureros în poziție verticală. Somerton se întoarse atunci spre ea.

– Ce ghinion nefericit! Ești încă întreg?

Vocea lui era calmă, aproape glacială. Nu-i putea vedea chipul și nu-i putea distinge expresia facială. Nu-și putea da seama dacă îi era milă de ea sau dacă era furios. Sau dacă poate trăia vreo altă emoție misterioasă, cunoscută numai de el. Silueta lui masivă bloca lumina micuță aruncată pe stradă, ca o umbră care trona peste toate celelalte. La picioarele lui, hoțul părea acum jalnic de mic.

– Sunt încă întreg, zise ea, după care-și frecă ceafa încă dureroasă, dar nepătată de sânge.

O mică satisfacție.

Chipul lui Somerton se înclină în jos.

– Pradă de război, zise el și apoi, printr-o mișcare de braț scurtă și rapidă, ridică ceasul și inelul pe care hoțul i le smulsese din buzunare. Pe legea mea, se pare că n-ai fost prima lui victimă pe seara asta. Un inel al naibii de frumos. Ceasul însă e de calitate inferioară. E al dumitale?

– Da, zise Luisa și întinse mâna.

– Poftim. Trăsura mea e după colț. O să fim acasă într-o jumătate de oră. Menajera o să se ocupe de rana dumitale. Dar îndrăznesc să zic că o să fie de-ajuns un simplu bandaj. Deja nu mai sângerează. Își desfăcu apoi primii doi nasturi ai hainei și ascunse inelul într-un buzunar secret de la piept.

Auzind cuvintele lui, Luisa simți cum inima începea să revină la un ritm normal. Puse bine ceasul și lanțul rupt în buzunarul vestei și își luă haina de pe caldarâmul ud. Și, printr-un efort considerabil de voință, își împiedică mâinile să mai tremure.

Somerton așteptă, fără să se clintească, în timp ce ea își încheie haina și își puse înapoi pe cap melonul, acum destul de turtit. Mai degrabă ca și când pur și simplu se împiedicase și căzuse în timp ce mergea liniștită pe trotuar decât ca atunci când ar fi scăpat ca prin urechile acului de a fi ucisă de un tâlhar londonez. De parcă asta era ceva normal.

Probabil pentru Somerton chiar era.

– Poți să mergi? o întrebă în sfârșit, după ce se îmbrăcă. Nu aruncă nici măcar o ocheadă spre hoțul care încă zăcea pe trotuar, gemând de durere. Și nici măcar nu așteptă un răspuns. De îndată

ce întrebarea se dezlipi de pe buzele lui, se întoarse de la ea și porni în josul străzii, cu tocurile cizmelor răsunând pe caldarâm și cu haina împleticindu-i-se în jurul picioarelor.

Luisa simți cum obrajii i se încălziră în aerul rece al nopții. Își obligă picioarele rănite și tremurânde să grăbească pasul pentru a-l putea prinde din urmă.

– Dacă *pot* să merg cu siguranță nu-i datorită dumitale.

– Ba să mă scuzi. Dacă nu mă înșel, tocmai ți-am salvat viața, tinere.

– Măcar atât să faceți după ce ați aranjat tot teatrul ăsta absurd din seara asta.

Somerton coti, părăsind aleea Ponsonby Place și intrând pe Causton Street. Undeva mai în față, se vedea o trăsură așteptând în curbă.

– Îmi cer scuze pentru simplitatea vehiculului. Dar o trăsură cu blazon tinde să fie un dezavantaj în astfel de treburi.

– Treburi? Adică asta a fost o treabă obișnuită pentru dumneata?

– Totul e bine, când se termină cu bine. Ajunse la trăsură și bătu în lateral. Vizitiul tresări vizibil, aproape căzându-i pălăria de pe cap, după care sări jos ca să deschidă ușile. După dumneata, zise Somerton și-i făcuse un semn scurt să urce.

Pentru o clipă, Luisa se gândi să-i arunce o privire aprigă și să pornească în josul străzii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Markham! Nu te mai comporta ca o muiere! exclamă Somerton și-și scoase din buzunarul hainei mănușile pe care și le dăduse jos în timpul luptei. Și le puse apoi grijuliu.

Luisa îi aruncă cea mai trufașă privire de care era capabilă, după care urcă în trăsură.

Urcă și el imediat după ea, făcând întregul vehicul să se clatine sub greutatea lui. Ușile se închiseră cu zgomot, se auzi biciul pocnind aprig și apoi vizitiul murmurând câteva cuvinte. Calul pufni istovit, după care trase de hamuri și porni.

–Văd că nu aveți de gând să vă cereți scuze, zise Luisa, după o clipă de tăcere apăsătoare.

– Să-mi cer scuze? Vocea contelui era sincer uimită. Pentru ce?

– Pentru că am fost la un pas de-a fi ucis!

– Eh! N-ai fost niciodată în real pericol.

– Şi totuşi, am o pată mare de sânge pe guler, mă doare capul ca naiba şi îndrăznesc să spun că multe dintre vânătăi o să le mai am şi săptămâna viitoare.

– Fleacuri, zise el şi încrucişă braţele peste pieptul său masiv.

– Probabil pentru dumneata sunt fleacuri. Probabil faci *treaba* asta noapte de noapte, Dumnezeu ştie de ce, dar eu refuz să mă mai supun vreodată unui tratament atât de barbar.

Interveni o tăcere stranie în mişcarea ritmică a trăsurii, în timp ce corpurile lor stăteau aproape lipite. Luisa se gândi atunci la inelul bine ascuns în buzunarul vestei lui Somerton şi îşi încleştă degetele.

Cum naiba avea să-l ia înapoi?

– În cazul acesta, te asigur că nu ţi se va mai întâmpla nimic rău cât timp eşti în slujba mea, zise Somerton încet.

– Şi mai exact, cum, Doamne, iartă-mă, puteţi promite asta?

– Îţi promit.

Ei nu îi veni în minte nici o modalitate de a răspunde acelei voci guturale şoptite, intensităţii acelei convingeri. Mâneca lui era lângă a ei. Piciorul lui enorm se afla lângă al ei, precum trunchiul unui stejar secular lângă un puiet. Corpul lui radia căldură – aproape că o sufoca cu energia lui.

Inelul tatălui ei. Inelul regal. Inelul păstrat de prinţul de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, ca un simbol al căsătoriei cu supuşii săi. Îl păstrase mereu aproape, ca pe un fel de talisman care avea puterea să o ţină în siguranţă. Ce proastă fusese! O prinţesă mică şi prostuţă, care dusese o viaţă ocrotită şi care nu se gândise niciodată să ia în calcul pericolele care pândeau pe timp de noapte pe străzile londoneze.

Luisa întoarse capul spre fereastră şi privi clădirile pline de funingine care se derulau dincolo de ea, în timp ce vehiculul părăsea întunericul din Pimlico şi se îndrepta spre Belgravia. Peste alte câteva minute, aveau să fie înapoi la conacul contelui de Somerton, în siguranţă şi înconjuraţi de lux. Asta era o altă ciudăţenie a Londrei, faptul că bogăţia şi sărăcia lucie stăteau laolaltă ca doi tovarăşi de pat. Şi nici una din cele două nu era niciodată prea departe.

Trebuia să facă cumva să ia înapoi inelul, înainte ca Somerton să-l examineze mai îndeaproape. Înainte să vadă blazonul Holstein gravat pe el sau aranjamentul unic de diamante, safire şi rubine.

Inspiră adânc. „Fii calmă! Aşteaptă o ocazie. Nu rezolvi nimic dacă te laşi pradă emoţiilor."

Victoria Station se derulă în liniște în afara geamului. Traficul era tot mai aglomerat cu trăsuri personale și birje de închiriat, plus o singură diligență comună, aproape goală. Vizitiul coti, și dintr-odată totul era grandios, elegant și iluminat de felinare cu gaz robuste. Lumea pe care o cunoștea, pe care o văzuse cu alți ochi, într-un alt timp.

– Să înțeleg că asta înseamnă că vrei să mă păstrezi în serviciul dumitale? zise ea.

Somerton se foi.

– Să te păstrez? Da, desigur.

– Dar nu am trecut testul dumitale.

– Poftim? Nu prea înțeleg ce vrei să spui cu asta.

– Testul dumitale, cel prin care îmi testai abilitățile. Lista cu vapoarele baltice, pe care, după cum poți vedea, nu am reușit să ți-o aduc.

Somerton bătu scurt în plafonul trăsurii. Trapa se deschise imediat.

– Oprește! O să mergem pe jos de aici.

– Foarte bine, domnule.

Trăsura se clătină ușor când luă curba, după care se opri. Poate ar fi putut încerca să se izbească de el când cobora și să-i ia cumva inelul din buzunar în confuzia creată.

Doar că haina sa rămânea închisă, la fel și jacheta pe care o purta pe dedesubt. În plus, ea nu era vreo hoață de buzunare pricepută.

Somerton căută în buzunare niște bani pentru a plăti cursa. Într-o clipită, aveau să fie pe stradă și apoi în casă. Și era posibil să nu-l mai vadă până a doua zi dimineață.

Vizitiul luă banii, după care deschise ușile.

Luisa se sprijini cu mâna de partea laterală a trăsurii.

– Nu-mi spuneți că sunteți dispus să treceți cu vederea eșecul meu.

– Dragul meu băiat, lista cu vapoarele baltice n-are nici o legătură cu subiectul.

Sări jos, după care se întoarse spre ea. Luisa se ridică, dar se împiedică intenționat la coborâre și-și propti mâna în deschizătura hainei lui, ca pentru a-și recăpăta echilibrul. Dar brațele lungi și puternice ale lui Somerton o prinseră și o stabilizară înainte ca picioarele ei să atingă pământul. Ridică ușor privirea și îi studie chipul, aflat la doar câțiva centimetri distanță de al ei. Lumina

sinistră oferită de singurul felinar al trăsurii îi conferea un aspect straniu, ca de nălucă.

– Mi-ai câștigat încrederea, domnule Markham, zise el în șoaptă, aproape ca un mârâit. Ai grijă să nu irosești atuul!

Capitolul 5

Toate luminile din conacul contelui de Somerton fuseseră stinse, chiar dacă era abia ora nouă și jumătate seara. Le deschise ușa un lacheu cu o expresie foarte serioasă, care purta o livrea elegantă de culoare gri. Majordomul apăru în clipa următoare.

– Domnia Sa este acasă? întrebă Somerton, pe un ton neutru.

– În clipa de față, doamna se află la etaj, în camera copilului, domnule. Pot să vă iau haina și pălăria?

– Nu. Pune să-mi fie pregătită trăsura imediat. Ies în oraș. Somerton făcu apoi un gest în direcția Luisei și adăugă: Și ai grijă ca doamna Plum să se ocupe de îndată de zgârietura aceea de pe gâtul domnului Markham.

Majordomul întoarse atunci privirea spre Luisa pentru prima dată și studie pata stacojie de pe gulerul cămășii ei. Ochii i se mișcară puțin, ca și când ar fi dat să se mărească.

– Desigur, domnule.

Luisa încordă maxilarul.

– Nu va fi nevoie, domnule Johnson. Sunt perfect capabil să mă îngrijesc și singur. S-a încuiat ușa care dă spre grădină?

– Nu încă, domnule Markham.

– Trebuie să merg să mă ocup imediat de plimbarea de seară a lui Quincy. Te rog ai grijă să nu o încuie nimeni până când ne întoarcem.

Somerton se întoarse spre ea mirat.

– Quincy? Cine naiba mai e și Quincy?

– Câinele meu, domnule.

– *Poftim?*

– Câinele meu. Un corgi. Foarte bine dresat. Suntem inseparabili, zise ea și-i aruncă o privire trufașă.

În clipa aceea, Somerton arăta de parcă un uragan era pe cale să-i izbucnească în jurul capului, de la simpla forță a energiei atmosferice generate de tensiunea din mintea sa.

– Nu-mi amintesc să-ți fi dat permisiunea să aduci un câine în casa asta, domnule Markham.

– Ei bine, am descoperit că se pot realiza mai multe lucruri cerând iertare mai degrabă decât cerând permisiunea.

Majordomul scoase un sunet mic și gâtuit. Restul casei rămase la fel de tăcută ca un mormânt. Nici măcar ceasul cu pendul așezat deasupra șemineului de pe coridor nu mai îndrăznea să ticăie.

Puțin câte puțin, ochii negri mijiți ai contelui reveniră la starea și mărimea obișnuită. Iar umerii i se relaxară aproape insesizabil.

– Din câte înțeleg, domnule Markham, ai de gând să-mi provoci multe bătăi de cap în decursul serviciului dumitale. Să sperăm amândoi că te vei dovedi la înălțimea deranjului.

– Nu mă îndoiesc de asta, domnule, zise Luisa și plecă ușor capul.

Somerton își aranjă mănușile. Semiîntunericul de pe coridor îi făcea pomeții să pară și mai proeminenți, iar ochii lui deja intenși, să capete o profunzime întunecată și mai tulburătoare.

– Nu vreau să văd vreodată câinele acesta al dumitale, domnule Markham. Și nici să-i simt mirosul. Și cu atât mai mult nu vreau să-l aud vreodată. Ne-am înțeles?

– Foarte clar, domnule.

– Asta e tot, atunci, Markham.

Nota de concediere din vocea lui era irevocabilă. Luisa se răsuci pe călcâie și porni spre scările de marmură, fără să mai scoată vreun cuvânt. Se auzi ușa închizându-se tare în spatele ei și Somerton dispăru înapoi în noapte.

Cu inelul Holstein-Schweinwald-Huhnhof încă ascuns în siguranță în buzunarul vestei sale.

Când ajunse pe palierul din capătul scărilor, Luisa dădu peste o femeie cu părul negru. Cu o mână se ținea strâns de balustradă, în timp ce pe cealaltă o avea ascunsă în faldurile halatului.

Luisa se opri și făcu o plecăciune în fața ei.

– Lady Somerton, bănuiesc.

Femeia păși atunci în cercul de lumină oferit de singurul lampadar cu gaz care ardea pe coridor. Luisa își înăbuși cu greu un icnet de uimire. Frumusețea ei era remarcabilă și părea de o perfecțiune atât

de desăvârșită, încât îi venea greu să creadă că nu venea dintr-o altă lume. Până și aerul din jurul ei mirosea a trandafiri.

– Bună seara. Dumneata ești noul secretar al Domniei Sale, nu-i așa?

– Da. Numele meu este Lewis Markham.

Apoi ochii contesei căzură spre gulerul ei pătat de sânge.

– O, Doamne! Ești rănit!

– Un fleac, zise Luisa și ridică din umeri.

Din păcate, acel simplu gest îi aduse un țiuit în urechi și îi făcu oasele dureroase să trosnească. Lady Somerton oftă și zise:

– Te comporți la fel ca fiul meu de cinci ani. Vino cu mine! Trebuie să ne ocupăm imediat de rana aceea. Se întoarse apoi și porni pe scările care duceau spre etajul superior.

– Dar pot să...

– N-a fost o întrebare, domnule Markham.

Femeia avea un aer de autoritate asumată și liniștită care îi amintea Luisei de domnișoara Dingleby. O privi pe tânăra contesă urcând scările, sau mai bine zis plutind pe deasupra lor, pentru că se mișca la fel de grațios ca și când ar fi avut aripi în loc de picioare. Și nu se uită în urmă nici măcar o dată. Însă ceafa ei delicată aproape că își însușise strălucirea aurie a felinarului.

Ridică din umeri din nou, lucru care se dovedi o mare greșeală, după care porni în urma contesei.

– Unde mergem? întrebă ea politicos când trecură și de al doilea palier, fără să se oprească.

– În odaia copilului, răspunse Lady Somerton. Acolo țin alifiile și bandajele. Mă tem că fiul meu are mai mereu nevoie de pansamente.

– Nu aveți o bonă care să se ocupe de astfel de lucruri?

– Uneori da. Când ajunse la jumătatea palierului, Lady Somerton se întoarse și se uită la Luisa. Ești bine? Pari destul de încordat.

– Destul de bine, da.

Femeia își continuă apoi drumul.

– Bănuiesc că te-a trimis într-una dintre micile lui expediții. A trebuit să omori pe cineva?

– Eu... nu. Luisa făcu o pauză. Deși probabil lucrurile ar fi mers mult mai bine dacă ar fi trebuit s-o fac.

– Bravo! Sunt sigură că te vei dovedi un succes fulminant. Și, dacă ești norocos, s-ar putea chiar să reziști până la întâmpinarea Domnului. Gata, am ajuns! Contesa scoase atunci un set de chei din

buzunar și descuie ușa. Se întoarse spre Luisa și-și lipi degetul de buze. Abia am reușit să-l culc, șopti ea. Nu-l trezi!

Luisa se furișă pe vârfuri prin camera întunecoasă, în spatele umbrei grațioase a contesei de Somerton. În stânga ei se afla o îngrămădeală de piese de mobilier: o masă, scaune și chiar și un birou. În mod evident, aceea era odaia de zi. Vizavi se afla o ușă întredeschisă, care ducea spre o cameră în care era complet întuneric – fără îndoială, locul unde dormea tânărul Lord Kildrake.

Lady Somerton o conduse în direcția opusă, unde se afla sala de baie a odăii copilului. Închise apoi ușa și aprinse lumina. Luisa clipi încruntată de mai multe ori, aproape orbită de strălucirea bruscă emanată de lampa cu gaz din camera aceea placată cu marmură albă.

– O, Doamne! E îngrozitor de mult sânge! Lady Somerton plescăi apoi scurt și deschise un dulăpior vopsit în alb. Trebuie să o pui imediat la înmuiat în apă rece.

Luisa o privea complet uluită cum căuta cu îndemânare prin multitudinea de borcane și tuburi. Se gândi atunci că nici măcar strălucirea aspră a luminii din sala de baie nu-i putea diminua frumusețea. Pielea ei alburie rămânea la fel de netedă și fără cusur, cu o singură pată subtilă de rozaliu înveselindu-i obrajii. Iar genele sale se întindeau la o distanță păcătoasă față de pleoape. Simetria delicată a profilului ei era aproape hipnotizantă.

Soția lui Lord Somerton. Cine era? Cum era? Îl iubea?

El o iubea pe ea?

Ei bine, aparent nu exista prea multă dragoste între ei. Iar dormitorul Luisei era dovada vie a acestui lucru. Dar cum ar fi putut chiar și o bestie de om ca Somerton să nu iubească o creatură atât de diafană și de învăluită în miros de roze, care mai avea și trăsături perfecte și gene decadent de lungi? O femeie care renunța la distracțiile nesfârșite ale Londrei pentru a-și băga fiul la culcare, în loc să pună o doică să facă asta în locul ei? O femeie care luase la etaj un biet funcționar ca să-i oblojească personal rana, în loc să pună o slujnică să îl panseze?

Pentru o clipă, Luisa își imagină chipul acela întunecat și mohorât aplecându-se să lipească un sărut pe buzele rozalii ale lui Lady Somerton. Corpul lui mare și impunător lipit de pielea ca de porțelan a lui Lady Somerton. Sărutând-o. Atingând-o.

Dintr-un motiv sau altul, imaginea aceea era dureros de înțepătoare. Alungă imediat acea durere stranie. Fără îndoială nu era

altceva decât repulsie. Somerton era o bestie urâcioasă. Genul de om pe care avusese mereu grijă să-l evite.

Se mai uită o dată spre contesă, care în clipa aceea își mușca absentă colțul buzei de jos, în timp ce scotocea printre rafturi. Probabil nu era suficient de sofisticată pentru gustul lui Somerton. Poate că nu era altceva decât un chip frumos, fără pic de substanță, care să-i trezească lui interesul.

Nu că Luisei i-ar fi păsat chiar și cât negrul sub unghie de căsnicia lui Somerton.

– Am găsit, zise femeia, cu vocea aceea dulce și melodioasă. Și acum, dacă ai vrea să fii atât de bun să-ți deschei gulerul cămășii, domnule Markham. O să umezesc cârpa asta cu un pic de săpun și apă fierbinte.

– Sunt perfect capabil să...

– Un tânăr de vârsta dumitale nu știe nimic despre cât de ușor și de repede se pot infecta chiar și rănile superficiale, domnule Markham. Lady Somerton se întoarse apoi, manevrând cârpa aceea albă ca pe o armă de război. Ba îndrăznesc chiar să spun că probabil ai putea fi în stare chiar și să te culci fără să te speli.

– Asta nu-i adevărat, zise Luisa indignată, apoi adăugă un „Auuu!“ când contesa îi atinse gâtul.

– Stai locului! Nici măcar nu am atins rana încă. Doamne, ce piele sensibilă ai! Cred că...

Dar Luisa îi împinse imediat mâna.

– Gata. E suficient.

– Dar nici măcar n-am apucat să...

Luisa îi luă apoi cârpa din mână și se apropie de oglindă.

– O să mă spăl singur, dacă îmi permiteți. Simțea cum inima îi bătea tare în piept. Oare ce fusese în mintea ei să o lase pe contesă să-i examineze pielea feminină delicată? Doar că totul i se păruse atât de firesc, ca atunci când ea și Emilie obișnuiau să-și împletească părul înainte de culcare și să-și împărtășească secrete.

Dar Lady Somerton nu era sora ei.

Dintr-odată, durerea care-i chinuia capul și umerii păru să îi pătrundă până în măduva oaselor.

– Măcar ești meticulos, zise vocea din spatele ei.

Luisa aruncă o ocheadă în colțul oglinzii și îi văzu chipul lui Lady Somerton întors spre ea. O examina cu atenție.

Cu prea mare atenție.

Lăsă cârpa să-i cadă din mână și să aterizeze în lavoar.

– Gata! Și-acum, unguentul, vă rog, Excelență, se grăbi să adauge, cu o notă de smerenie în glas.

– Cu siguranță ești un tânăr foarte arogant, n-am nici o îndoială în privința asta, zise contesa, după care îi înmână borcanul.

– Ce e aia?

– Un amestec de miere și alte plante cu proprietăți vindecătoare. E foarte bun pentru prevenirea infecțiilor. Dă-ți un pic, domnule Markham, și apoi pansează-te.

Luisa luă puțin unguent pe degete și și-l întinse atentă pe gât. Tăietura aceea era surprinzător și dezamăgitor de mică pentru cât sânge cursese. De fapt, era un triunghi care nu avea mai mult de un centimetru lungime. Un firicel mic de sânge îi alunecă pe piele, din locul unde își rupsese din greșeală coaja în timp ce se spălase.

– Ai vrea să-ți pun eu pansamentul, domnule Markham? Ar trebui să fie suficient să-l dăm de două ori în jurul rănii.

O notă subtilă de amuzament își făcuse loc în vocea suavă a lui Lady Somerton.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie. O să mă descurc și singur. Luisa luă apoi bandajul și înfășură de două ori în jurul gâtului tifonul subțire, legându-l strâns la capete. Se uita încruntată la propria-i reflexie din oglindă. Se gândi mohorâtă că ea nu era o mare frumusețe. Avea trăsături faciale prea clar conturate, un nas prea mare și o bărbie prea proeminentă. Pe de altă parte, exact acele lucruri îi serveau de minune unei prințese când umbla prin oraș deghizată în bărbat.

Se întoarse apoi spre Lady Somerton, așteptându-se ca femeia să o privească deja cu un amestec de dispreț și iritare. La urma urmei, niște bieți secretari nu obișnuiau să li se adreseze conteselor într-o manieră atât de tăioasă și de familiară. Doar că femeia părea să fi luat totul cu umor. Încrucișase brațele la piept, și în colțul gurii ei frumoase apăruse un zâmbet mic. Avea niște ochi mari și albaștri, care, dintr-un motiv sau altul, păreau să ascundă ceva tulburător, o străfulgerare fugară de emoție sau poate vreo urmă de tristețe trădată de ridurile din colțuri. Ochi ce păreau mult mai bătrâni decât restul corpului.

– Mulțumesc, Excelență, zise Luisa cu sinceritate. Și vă rog iertați-mi lipsa de politețe. A fost o seară foarte dificilă.

Lady Somerton încuviință din cap, și umbra aceea de zâmbet dispăru de îndată de pe buzele sale.

– Sigur că da. Crede-mă că înțeleg foarte bine.

Luisa își încheie la loc nasturii de la guler și-și așeză lavaliera din nou în poziția adecvată.

– N-o să vă mai deranjez, atunci.

– Te conduc.

Lady Somerton se mișcă extrem de repede. Mai întâi stinse lumina, după care deschise ușa. Se furișară încă o dată pe vârfuri prin odaie. Și încă o dată contesa deschise ușa și o închise, încuind zăvorul cu cheia pe care o ținea în buzunar.

– De ce îl încuiați înăuntru? Nu vă temeți că ar putea avea loc vreun accident?

Întrebarea aceea îi scăpă înainte să aibă timp să cugete asupra decenței rostirii ei.

– Nu. Eu dorm în camera alăturată, din care se trece direct în dormitorul lui. Afișă apoi un zâmbet cald și-i întinse mâna. Noapte bună, domnule Markham.

Luisa îi strânse mâna scurt.

– Noapte bună, Excelență.

Luisa se trezi ceva mai târziu, din cauza sunetului înăbușit al sticlei care se izbea de perete.

Se ridică în șezut, și asta făcu să-i alunece de pe piept cartea. Nu intenționase să adoarmă, desigur. După ce-l dusese pe Quincy la plimbarea de seară și se întorsese la etaj, încercase atât ușa dormitorului lui Somerton, cât și mânerul ușii care le despărțea camerele. Le găsise pe amândouă încuiate, ceea ce-i cam dejucase planul de a se ascunde sub patul contelui, până când se întorcea acasă și se băga la culcare, fără să fi apucat, spera ea, să examineze prea îndeaproape inelul care se afla acum în posesia lui.

După aceea plănuise să aștepte până când se întorcea și să creeze un fel de diversiune – poate o criză puternică de tuse sau o mică explozie controlată, ceva, orice, care să-l facă să dea buzna în camera ei. Spera că, în confuzia astfel creată, să poată găsi o scuză – poate cerând un pahar cu apă sau lovindu-l tare în cap pe conte cu vaza aparent foarte solidă de pe șemineu – ca să se strecoare în camera lui și să-și recupereze inelul înainte de ivirea zorilor.

Soarta le zâmbea celor curajoși, după cum obișnuia să spună tatăl ei.

Și iat-o acum, trezindu-se speriată în toiul nopții, ca un copilaș cufundat în temele sale, cu ușa care le unea camerele în continuare închisă și cu inelul regal aflat încă în posesia contelui de Somerton.

Pur și simplu nu era deloc făcută pentru astfel de inițiative, nu-i așa?

Luisa întinse picioarele sub plapumă și își încordă auzul, căutând orice semne ale întoarcerii lui Somerton. Dar camera rămăsese cufundată în tăcere după sunetul de sticlă spartă. Poate că fusese totul în imaginația ei.

O scândură de parchet scârțâi aproape inaudibil și după aceea răsună un sunet mic ce ar fi putut fi un mârâit.

De la picioarele patului, Quincy ciuli urechile și întoarse capul în direcția ușii care unea cele două camere.

– Șșștt! șopti Luisa și se întinse după el. Îl scărpină apoi drăgăstos în spatele urechilor mătăsoase. Nu-i plac câinii.

Însă Quincy se eliberă din brațele ei și sări jos. Lăbuțele lui lipăiră pe podeaua de lemn, și se opri chiar în fața ușii, pe sub care se infiltra un firicel de lumină slabă. Quincy se încordă în fața ușii și eliberă un scâncet mic.

– Șșștt! Vino înapoi!

Încă un scâncet.

Luisa sări imediat din pat – sarcină înlesnită de o mie de ori de faptul că purta pantaloni de pijama masculini cu dungi albastre: sigurul articol de îmbrăcăminte pe care îl prefera de o mie de ori în favoarea vechii ei garderobe feminine. Quincy întinse lăbuța și zgârie furios fâșia aceea subțire de lumină.

– Încetează! șopti Luisa. Sau o să fim amândoi aruncați în stradă!

Se apleca și îl ridică în brațe.

Dar Quincy eliberă imediat o serie de lătrături furioase.

– Taci, Quincy!

Încercă să-i acopere boticul cu mâna, însă cățelul aruncă imediat capul pe spate și începu să se zbată în brațele ei. Piciorușele lui mici se agitau cu înverșunare, ca și când ar fi participat la vreo cursă de înot. Îi putea simți inima bătându-i nebunește în piept.

De partea cealaltă a ușii răsunară pași foarte hotărâți.

Quincy mai lătră scurt de două ori și apoi se smuci și îi sări din brațe, chiar când ușa de legătură se deschise tare și contele de Somerton intră furtunos, având pe el doar o pereche de pantaloni purpurii, cu șnur în talie, și pe chip o expresie furibundă.

Capitolul 6

– Ce dracului...? începu Somerton.

Quincy fugi printre picioarele lui în cealaltă încăpere.

– Quincy!

Luisa se strecură în fugă pe lângă umerii lați ai contelui și se duse direct în dormitorul lui. Mai făcu doi pași în fugă, după care se opri brusc.

Încăperea aceea ar fi putut fi la fel de bine și celula unui călugăr. Nu exista nici un covor oriental, nici urmă de mobilier extravagant și nici o puzderie de tablouri scumpe în rame aurite pe pereții albi. Șemineul era într-adevăr confecționat din marmură albă sculptată, dar nu exista nici un alt ornament sau decorațiune, cu excepția unui ceas de bronz, care ticăia tare și cu o precizie nemiloasă. Dar până și acesta avea un model destul de auster, genul de ceas folosit în genere de ofițerii militari în campaniile de război. Pe unul din pereți se întindea un raft lung de cărți, care conținea o colecție impresionantă de volume groase, aranjate cu cotoarele spre exterior și într-o ordine foarte exactă. În afară de asta, în cameră mai erau doar două scaune simple de lemn, un lavoar și un dulap simplu, totalmente lipsit de orice fel de decorațiune.

Și un pat, desigur. Simplu, îngust și îmbrăcat în cearșafuri albe de muselină, care în clipa de față reprezenta culcușul unui câine mic, pufos și auriu, pe al cărui chip canin se întindea o expresie de imensă satisfacție.

– Quincy! Luisa își înghiți uimirea și se grăbi prin încăpere ca să își recupereze câinele din mijlocul patului spartan al contelui de Somerton. Acesta eliberă un scâncet scurt și strident de dezamăgire și se zbătu în brațele ei, încercând să se elibereze. Doar că, de data aceasta, Luisa îl ținea bine. Câine rău! Câine foarte, foarte rău, îi șopti ea la ureche, ca o mustrare suplimentară, dar el doar fâlfâi din ureche nepăsător.

Luisa se răsuci apoi ușor spre ușă, pentru a primi în plin mânia lui Somerton, care fără îndoială era la fel de roșu precum pantalonii de pijama pe care-i purta.

Stătea neclintit, cu o mână strânsă ferm în jurul celuilalt braț și cu părul, înainte aranjat impecabil, atârnându-i pe frunte în șuvițe

dezordonate. Ea se străduia din răsputeri să nu se uite la pieptul lui, dar nu putu să nu observe cu coada ochiului că trunchiul lui impunător nu prezenta nici măcar un gram de grăsime inestetică. Pur și simplu se întindea aproape la infinit, metri și metri întregi de piele măslinie, care acopereau dealuri și văi, aduse laolaltă într-o topografie remarcabilă de musculatură masculină. Absolut de necucerit.

– Asta e puțin jenant, zise ea, în tăcerea încărcată de tensiune.

– Aș spune că este fără doar și poate cea mai neobișnuită primă zi de lucru din întreaga istorie a secretarilor personali, mârâi Somerton.

– Îmi cer mii de scuze pentru Quincy. A auzit un zgomot și s-a alarmat.

– Deci produce un asemenea vacarm de nedescris de fiecare dată când e alarmat?

– Aproape că reușisem să-l fac să tacă, când ați deschis ușa, zise ea. L-ați făcut să izbucnească din nou când ați intrat ca să pogorâți asupra lui mâna aspră a justiției.

Somerton se încruntă imediat.

– Să pogor mâna aspră a justiției?

– Da. Pentru că, dacă nu v-ați fi amestecat...

Încruntarea aceea dispăru atunci în unghiurile aspre ale chipului său. Oftă adânc și traversă încăperea cu pași greoi, îndreptându-se spre ușa situată pe peretele de vizavi.

– Mi-ai înțeles greșit intenția, domnule Markham. Nu acesta a fost motivul pentru care am deschis ușa.

Luisa înghiți apăsat și simți că i se usucă gura. Spatele lui era aproape la fel de impresionant precum pieptul, lat, puternic și susținut de omoplați de mărimea unor farfurii. Refuza să își mute privirea mai jos. Pur și simplu nu era cuviincios să se... la un alt bărbat... când Peter zăcea... Dumnezeule! Fese rotunde și ferme, acoperite de mătase stacojie!

Închise ochii.

– Nu?

– Deloc. Regret să spun că am suferit un mic accident și am nevoie de ajutorul dumitale.

– Un accident? Deschise ochii din nou. Se îndrepta spre ea, cu o cârpă albă în mâna dreaptă, pe care o ținea lipită ferm de antebrațul stâng. Sfinte Sisoe! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

– Îmi turnam ceva de băut. Paharul a alunecat. Fii amabil și ține-mi pansamentul pe rană, cât timp leg bandajul în jurul ei.

Nu era o rugăminte.

Luisa rămase o clipă holbându-se uluită la pansamentul de pe încheietura lui. Câteva firicele de sânge roșu aprins se infiltraseră deja prin bucata de cârpă.

– Domnule!

– Poți să lași jos câinele pentru moment.

Luisa slăbi strânsoarea brațelor, și Quincy sări imediat pe podea. Se duse glonț la picioarele goale ale lui Somerton și se așeză în fund pe podeaua din lemn lustruit, uitându-se în sus la înălțimea aceea impresionantă de oase, mușchi și pantaloni de pijama stacojii, cu ochii plini de îngrijorare.

– Ce naiba face? întrebă Somerton.

– S-ar putea să vă placă. Luisa își fixă degetele pe marginile pansamentului și se strădui să afișeze un zâmbet. Nu-mi pot închipui de ce.

– Fiară mică și obraznică!

În clipa aceea, Luisa nu era sigură dacă se referea la ea sau la Quincy, dar nici nu prea îndrăznea să întrebe. În schimb, își mută privirea spre pansamentul îmbibat de sânge și spre antebrațul musculos de dedesubt, în timp ce mâna mare a lui Somerton înfășură bandajul cu deosebită pricepere. Respirația lui duhnea a whisky. Dintr-un motiv greu de înțeles, nu i se părea deloc un miros neplăcut.

– Păreți a ști foarte bine ce e de făcut, zise ea.

– Am trăit pe acest pământ timp de patruzeci de ani, domnule Markham, așa că m-am mai confruntat ocazional cu astfel de zgârieturi. Fii amabil și mută-ți degetul arătător de la mâna dreaptă.

– Cum a alunecat paharul?

– A fost un accident.

– Probabil unul destul de ciudat de a provocat o asemenea rană.

– Gata. Pot să te rog să legi dumneata capetele, domnule Markham?

– Desigur. Luisa prinse capetele bandajului și le legă strâns. Am făcut același lucru și pentru mine, cu doar câteva ore în urmă.

– Țin minte că o rugasem pe slujnică să îți oblojească rana.

– Până la urmă mi-a sărit în ajutor Lady Somerton.

Respirația impregnată de miros de whisky se întretăie o clipă.

– Așa a făcut.

– Da. A fost foarte amabilă.

Somerton se întoarse atunci de la ea și se duse glonț la tava cu băuturi alcoolice. Lângă peretele aflat la aproximativ trei metri

distanță, străluceau o mulțime de cioburi de sticlă, ca și când cineva izbise un pahar de perete.

– Poate să fie foarte amabilă cu oamenii pe care-i agreează.

Quincy se ridică, și Luisa se aplecă imediat ca să-l ia în brațe.

– Stai aici, iubire! O să te tai la lăbuțe.

– Ea ți-a bandajat și rana?

– Nu. Am făcut-o singur. Nu-mi place să se agite oamenii în jurul meu.

– Bravo, omule. Bei ceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse Luisa și își îndreptă spatele. Apoi privi cum Somerton își turnă o cantitate generoasă și ridică paharul la gură. Ar trebui să mă întorc în dormitorul meu.

– Cum așa? Somerton se întoarse spre ea și se sprijini de masă, cu paharul în mână și cu privirea ațintită asupra ei. Nu mă întrebi nimic? Cum ar fi, de exemplu, de ce draga mea soție doarme sus în odaia copilului și nu în dormitorul în care stai dumneata acum? Sau de ce nu țin ocupată în patul meu o creatură atât de ispititoare, cu fiecare ocazie? Pentru că nu poți nega, domnule Markham, că soția mea este extraordinar de frumoasă.

Luisa simți cum se îmbujorează.

– Este într-adevăr o femeie foarte frumoasă. Dar asta este numai treaba dumitale.

– Treaba. Da. Somerton izbucni într-un hohot de râs și dădu pe gât paharul. Ce pot să spun? Ți-ai ales excelent cuvintele, domnule Markham, deși, la drept vorbind, *treaba* aceasta nu este, de fapt, *a mea*. Dar hai, du-te la culcare, zise și flutură cu paharul gol în direcția ușii de legătură. Condu-ți persoana integră înapoi în camera dumitale și bucură-te în somnu-ți ignorant, dragul meu domn Markham! Somnul adânc al unei conștiințe netulburate. Bucură-te de el cât mai ține.

Însă ceva din cuvintele lui, ceva din tonul tăios și periculos al vocii lui și din înverșunarea glacială a expresiei de pe chipul lui o făcu pe Luisa să se întoarcă spre patul său și să-l așeze pe Quincy înapoi pe cearșafurile albe, apretate. Trecu pe lângă silueta severă a lui Somerton, fără să-i arunce măcar o singură privire și se aplecă să adune cioburile de lângă perete.

– Ce faci? ceru el să știe.

– O să vă tăiați. Încă o dată. Așeză cu grijă fiecare ciob în palma ei deschisă și, după ce le adună pe cele mari, le aruncă în lavoar, neavând vreun coș de gunoi prin apropiere.

– Complet inutil. O să se ocupe valetul meu dimineață.

Somerton era destul de beat. Își putea da seama de asta acum, din precizia fermă a cuvintelor lui și din felul neglijent în care îi împărtășea detalii personale despre el. Dar și fiindcă intrase un pic în defensivă.

Luă apoi cârpa de lângă lavoar și se ghemui din nou pe podea, adunând cât putea de multe cioburi.

O mână o prinse de încheietură.

– Încetează, mârâi el. Nu ești plătit să faci munca de jos.

– Mai bine fac asta decât să mă trezesc nevoit să vă cos tăieturile din talpă în mijlocul nopții.

– Asta pot să fac și singur.

Își lipi apoi umărul de al ei, și respirația lui caldă inundă aerul dintre ei. Trupul lui era foarte mare și fierbinte, atât de încărcat de o putere imprevizibilă. Pentru o clipă, Luisa chiar se temu că îi putea auzi bătăile puternice ale inimii și că îi putea simți pulsul accelerat sub piele.

Încercă să se gândească la Peter și să-i invoce în minte imaginea jalnică. Era o văduvă. Își pierduse soțul cu nici două luni în urmă. Și acum iat-o acolo, stând lângă un bărbat căsătorit și pe jumătate dezbrăcat, în timp ce inima îi bubuia în piept sub bandajele de muselină care-i aplatizau pieptul, și pielea i se înfiora și gândurile i se încețoșau.

Oare ce era acest clocot al sângelui din venele ei? Excitare? Sau rușine?

Și cum și-ar fi putut da seama? Nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Peter, dragul ei Peter, îi fusese doar prieten. O simplă cunoștință, veselă și cu capul în nori. Și, la drept vorbind, își amintea prea puține lucruri despre bâjbâielile intime pe care îi cerea datoria să le execute pe timp de noapte. Mai cu seamă pentru că a doua zi dimineață se purtau amândoi de parcă nici nu ar fi existat între ei acele intimități necesare. Fiindcă altfel ar fi fost mult prea stânjenitor.

Chiar și așa... Ea tot datora ceva amintirii lui, nu? Îi datora cel puțin respectul cuvenit unui soț decedat, respectul de a nu cădea pradă unei atracții sexuale meschine și vulgare, la numai câteva săptămâni după moartea lui.

Luisa își smuci imediat brațul și se ridică.

– Foarte bine, atunci, zise ea și-i înmână cârpa. Curăță dumneata. În fond, este mizeria creată...

Dar se opri brusc în mijlocul propoziției, pentru că tocmai zărise un obiect pe cadrul lavoarului. Un obiect mic, rotund și strălucitor.

Inelul ei.

– Creată...?

Își mută privirea înapoi spre conte.

– De dumneata. Creată de dumneata. În fond, este mizeria creată de dumneata. Un sentiment nou, venind din partea ei. Pentru că până în acea zi blestemată de octombrie și ea se bazase toată viața pe servitori să curețe fiecare pată și mizerie pe care o provoca.

– Mă faci să-mi fie rușine.

Luisa se mută un pic mai aproape de lavoar.

– Mă îndoiesc că există cineva pe lumea asta care are capacitatea de a vă face să vă fie rușine, Lord Somerton. Cu atât mai puțin eu.

– Aici te înșeli. Am descoperit că, dintr-un motiv necunoscut, se pare că prețuiesc foarte mult ceea ce crezi tu.

– Probabil este un efect al whisky-ului pe care l-ați băut, zise ea și făcu semn din cap spre tava cu băutură.

Spre dezamăgirea ei, Somerton nu-i urmări privirea în direcția tăvii.

– Poate. Dar e ceva la tine, Markham. Ar fi trebuit să te concediez deja de zeci de ori, și totuși n-am făcut-o. Ba chiar mă pomenesc admirându-te tocmai pentru ofensele pentru care ar fi trebuit să te concediez.

„Așa, mai ține-l de vorbă", se gândi Luisa.

– Ofense? Mai exact cum anume v-am ofensat? întrebă ea și mai câștigă un pas mic.

Somerton ridică mâna ostentativ și începu apoi să enumere pe degete:

– Prin impertinența ta, prin lipsa de respect flagrantă pe care o afișezi la adresa mea, prin faptul că-mi nesocotești ordinele directe...

– Nu sunt impertinent.

– Câinele tău.

Quincy ridică imediat capul când auzi cuvântul „câine".

– Câinele meu vă jignește?

Zări atunci din nou inelul cu coada ochiului, la fel de ademenitor precum un nucleu magnetic. Cum de Somerton nu era fascinat de el? De dimineață, când avea a se trezi din beție, și lumina soarelui urma a se revărsa pe fereastră alungând melancolia aceea stranie a lui, o să se uite la inel și o să mijească ochii. Avea să-l răsucească

pe deget. Urma să vadă inscripția și să o citească. Apoi mintea lui iscusită avea să lege piesele de puzzle.

Luisa întinse piciorul încet. Mai avea de făcut doi pași, poate trei.

Somerton răsuci atunci paharul în palmă.

– Da. Pentru că îmi aduce aminte de tine, așa lipsit de respect pentru superiorii lui.

– Asta pentru că el nu are superiori. Este un câine cu standarde morale impecabile.

– Și exact acesta...

Somerton ezită o clipă și făcu un gest vag cu paharul gol.

Luisa mai făcu un pas și apoi încă unul, când privirea lui se mută de la ea și călători prin cameră.

– Și exact acesta ce? insistă ea.

– Și probabil exact acesta este motivul pentru care te iert, șopti el. Pentru că un flăcău onest, direct și loial este al dracului de greu de găsit pe lumea asta. Ca... la fel ca un ac în...

Luisa ajunsese la lavoar și își așeza nonșalantă mâinile pe cadrul de lemn. Inelul era atât de aproape de ea, la cel mult cincizeci de centimetri distanță. I-ar fi fost atât de ușor să-l strecoare în buzunar. Nu era nevoie decât de o mișcare subtilă a mâinii, când chipul lui era întors de la ea...

– Ce faci acolo?

Luisa tresări imediat. Privirea lui Somerton se mutase din nou spre ea, la fel de întunecată și de intensă ca întotdeauna.

– Nimic. Doar așteptam să vă continuați ideea. Sunteți extrem de amuzant când sunteți beat.

Sprâncenele lui se apropiară într-o încruntătură cumplită.

– Copil obraznic! Gata, poți pleca acum!

– Nu, nu. Continuă, te rog! Apucă strâns marginea lavoarului. Dar degetele ei tânjeau după bazin. Aproape că și le putea închipui cum se strângeau în jurul inelului tare de aur, aproape că putea simți ridicăturile și muchiile ascuțite ale acelor pietre familiare incrustate pe el....

Somerton se îndepărtă atunci de masă. Pe chipul lui se instalase o expresie aspră și istovită, formată din planuri ascuțite și neiertătoare.

– Am zis *să pleci*, Markham, mârâi el.

Luisa ridică mâinile.

– Foarte bine. Eu doar...

Fără nici un avertisment, Quincy sări jos de pe pat și veni în fugă la picioarele lui Somerton.

Somerton se uită în jos.

– Ce naiba faci, potaie fără minte?

Dar limba rozalie a lui Quincy își făcu imediat apariția în semn de bucurie, ca și când Somerton tocmai îi jurase loialitate eternă. Apoi întinse o lăbuță și atinse piciorul stâng gol al contelui.

Ca un hoț extrem de iscusit, Luisa își strecură mâna pe cadrul lavoarului, luă inelul și-l strecură în buzunar.

Ar fi putut jura că Quincy îi făcu cu ochiul.

– Bine, o să plec atunci, zise ea veselă. Noapte bună, vise plăcute și toate celelalte. Haide, Quincy!

Dădu să plece, urmată îndeaproape de lipăitul lăbuțelor lui Quincy pe podeaua lustruită.

– Stai o clipă!

Tonul mieros al vocii contelui o făcu să se oprească cu piciorul în aer. Inspiră adânc, puse picior jos și își obligă buzele să ia forma unui zâmbet.

– Da, domnule? întrebă ea, întorcându-se spre el.

– Poate ai vrea o clipă să te mai gândești, domnule Markham.

Inelul atârna greu în buzunarul pantalonilor ei de pijama. Îi era teamă să se uite în jos să vadă ce fel de umflătură forma, de vreme ce simțea că ieșea în relief, ca o bucată de cărbune în dreptul șoldului.

– La ce să mă mai gândesc, domnule? Ridică apoi mâna și își înăbuși un căscat. Sunt foarte obosit. De-a dreptul extenuat.

– Să te mai gândești dacă e o idee bună să iei inelul acela de pe lavoarul meu.

La picioarele ei, Quincy scoase un scâncet și începu să lovească vârtos podeaua cu coada. În urechile ei se ridică atunci un vuiet asurzitor, ca un ocean de frică.

– Domnule, nu știu despre ce... eu doar....

– Domnule Markham. Te rog fă-mi o favoare și nu mai face pe prostul. Vocea lui Somerton era suficient de tăioasă pentru a spinteca și fierul. Iar expresia de pe chipul lui devenise goală, goală și înspăimântătoare, ca o mască de ipsos a unei intenții necunoscute. Crede-mă când îți spun că am avut de-a face cu înșelăciuni mult mai inteligent construite decât a dumitale.

Luisa rămase cu privirea ațintită spre nasul lui, care era mare și avea o construcție romană, demnă de profilurile împăraților care

se găseau în antichitate pe monedele de aur. Se gândi apoi că probabil așa se simțea și un fluture când i se înfigea un ac în torace.

– Inelul nu vă aparține, zise ea.

– Așa crezi? Bine, fie, dar nu este nici al dumitale.

Doamne, cum simțea inelul acela arzându-i pielea prin flanelul pijamalei. Ridică bărbia trufașă.

– Aici vă înșelați, domnule. Îmi aparține în totalitate, e al meu.

– Al dumitale? repetă el și izbucni într-un hohot de râs batjocoritor. Oh, dragul meu flăcău, al dumitale, zici?

– Al meu.

– Un inel atât de valoros să aparțină unui biet tânăr funcționar de rând? Un inel cu un aspect atât de deosebit? Încă pot vedea cu ochii minții aranjamentul acela neobișnuit de pietre.

– Este o bijuterie de familie. Singura moștenire care mi-a rămas de la tatăl meu. Îi vorbi pe un ton ferm și rămase cu privirea ațintită spre a lui, în timp ce-i comunica acel adevăr dureros.

– Aha! O bijuterie de familie.

– Da. De generații întregi.

Ceasul de bronz de pe șemineu ticăia încet în ritmul său milităresc. Quincy se ghemui în dreptul gleznelor ei, cu urechile pleoștite și cu coada între picioare. Somerton stătea în fața ei neclintit ca o statuie, pe jumătate dezbrăcat și splendid, ca o bestie șireată ale cărui simțuri păreau să se întindă spre ea străpungându-i pielea. Un singur mușchi se încordă pe pieptul lui și apoi se relaxă.

– Și această bijuterie de familie, această moștenire de la tatăl dumitale pur și simplu ți-a căzut în timpul atacului? întrebă el.

– Hoțul mi l-a furat din buzunarul vestei, chiar înainte să apari dumneata.

– Hmm...

Luisa așteptă ca el să vorbească. Să o acuze că era o mincinoasă și să-i ceară inelul înapoi. Sau să-i ceară să i-l arate.

– În cazul acesta de ce nu l-ai revendicat imediat, după ce l-am luat? întrebă el, pe același ton șoptit și imposibil de descifrat.

– M-am gândit că n-o să mă credeți. După cum ați spus, un biet funcționar cu un inel atât de valoros. M-am gândit că o să vi se pară ceva suspect la mijloc.

– Este ceva suspect, Markham. Al naibii de suspect!

Se apropie de ea cu pași mari și fermi și se opri la prea mică distanță de trupul ei. Luisa fu nevoită să lase capul pe spate pentru

a-i întâlni privirea întunecată – lucru care-i dezvăluia gâtul vulnerabil înfășurat în bandaj.

–Atunci bănuiesc că într-adevăr nu mă credeți. Băgă mâna în buzunar și strânse tare inelul în palmă.

Respirația lui Somerton mirosea a coniac și a tutun și-i făcea pielea să se înfioare. Ridică apoi mâna și-i atinse fața. Unul dintre degetele lui călători leneș de-a lungul obrazului ei învinețit, în jurul colțului gurii sale încordate și i se opri pe bărbie. Îi captură apoi vârful subțire al bărbiei între degetul mare și cel arătător și zice încet:

– Ba dimpotrivă, domnule Markham. Cred orice alegi să-mi spui.

Pentru o clipă amețitoare, Luisa nu înțelese. Cuvintele acelea i se învârteau prin minte și se străduia cu disperare să le găsească ordinea corectă, de parcă ar fi fost un soi de ghicitoare complicată și misterioasă, pe care o auzea la beție.

„Cred orice alegi să-mi spui."

Oare chiar spusese asta?

Își simți pieptul luând foc și mărindu-se, ca și când tocmai scăpase de o mare greutate.

Luisa inspiră adânc și făcu un pas în spate.

– Mulțumesc pentru încredere, Excelență. Noapte bună!

Era pe punctul de a închide ușa în urma sa, când vocea aspră a lui Somerton spintecă aerul pentru o ultimă dată:

– Până la proba contrară, domnule Markham.

Capitolul 7

Londra, februarie 1890

Camera din față a conacului doamnei Duke din Battersea mirosea ca un grajd.

– Mii de scuze, zise ducele, scărpinându-se delicat sub perucă. Vecinul meu din stânga pare să fi băgat în incintă o scroafă mare și inconștientă în perioada rece care a trecut. Ne gândim la o soluție legală.

– Nu face nimic.

Luisa își scoase pălăria și o așeză pe cuierul din hol. Quincy îi sări de sub brațul stâng și se grăbi pe covorul oriental uzat spre

vârfurile ghetelor doamnei Duke. Ridică imediat o ureche, vădit optimist.

– Oh, bine, bine, zise Olympia. După aceea se întinse spre tava de ceai și rupse o bucățică dintr-un sendviș cu șuncă. Poftim! Cu complimentele mele.

Quincy prinse din aer bucățica aruncată și o înghiți întreagă.

– Nu ar trebui să-i mai dai nimic. Servitorii din Chester Square îl răsfață fără rușine, ca să nu mai vorbesc despre fiul lui Somerton. Luisa se așeză încet pe canapeaua uzată de catifea din fața șemineului. Experiențele anterioare o făcuseră să fie foarte prudentă.

– Consideră că e răzbunarea mea împotriva scroafei, zise Olympia. Dar, haide, încălzește-te, încălzește-te! E extrem de frig astăzi.

– Nu mă deranjează. Iernile erau mult mai grele în Holstein. Obișnuiam să rămânem blocați în casă zile întregi, din cauza nămeților. Se întinse apoi după ceainic. Se poate?

– O, da, te rog. Eu am băut deja trei cești de cafea în dimineața asta în încercarea de a mă dezgheța. Unde naiba e slujnica aia afurisită? Dingleby? strigă el, ridicând vocea într-un strigăt prietenos.

– Scutește-mă! veni un răspuns la fel de prietenos, care pluti prin ușa salonului.

– E foarte greu să găsești servitori buni în ziua de azi, zise Olympia.

Luisa își plecă ușor capul deasupra ceștii și lăsă aburul fierbinte să-i încălzească fața.

– Așa este. Ai făcut vreun progres în ultima săptămână? Ai vreo veste de la surorile mele?

Cu o mișcare deloc grațioasă, Olympia luă un sendviș cu șuncă de pe tava cu ceai și zise:

– Din experiența mea, oamenii tind să pună întrebări despre alții atunci când vor să abată atenția de la ei.

– Scutește-mă!

– Nț-nț-nț, ce limbaj din partea unei prințese a Germaniei.

– Am intrat bine în pielea personajului pe care-l joc, după cum mi-ai sugerat chiar tu, de altfel. Și acum aș vrea să știu ce fac surorile mele. Nu ai mai zis nimic despre ele de săptămâni întregi.

Olympia mestecă, înghiți și apoi se șterse la gură cu un șervețel.

– Întâmplarea face să avem vești. Și îndrăznesc să spun că vei citi și-n ziare cât de curând. Angajatorul scumpei noastre Emilie i-a descoperit identitatea.

Luisa se cutremură și ceșcuța ei de ceai se clătină zgomotos pe farfurioară. Sări imediat în picioare.

– Poftim? Și e în siguranță? Este... este...?

– Întreagă și neatinsă? Mă cam îndoiesc de asta. Dar omul în cauză este un domn onorabil. Și îndrăznesc să spun că o s-o facă foarte fericită, dacă îl va lăsa.

Luisa strânse din buze. Simțea dintr-odată că i se uscase gura.

– Așadar, se... se căsătorește?

– E posibil ca încă să nu-și fi dat seama de asta nici ea. Dar da. Dacă totul merge bine, o să devină ducesa de Ashland până la sărbătoarea de Buna Vestire. Tuși scurt în șervețel și adăugă: Sau poate chiar mai devreme.

Luisa își puse mâinile în șolduri.

– „Dacă totul merge bine." Ce naiba vrea să mai însemne asta?

– Oh, vai mie! Ce limbaj! Câte înjurături! Poate că, la urma urmei, chiar n-a fost o idee bună să te trimit în vizuina lui Somerton.

– Unchiule! exclamă ea, coborându-și vocea într-un mârâit de avertisment. Este în siguranță sora mea?

– Este sub cea mai strictă protecție a mea, la conacul meu din Park Lane, păzită de însuși ducele.

– Asta nu se cheamă „în siguranță".

– Draga mea Luisa, zise el, cu blândețe, nici una dintre voi nu este în siguranță. Nici un om de pe acest pământ hărăzit de Dumnezeu nu e în siguranță. Ai putea fi lovită de o diligență chiar când pleci din casa asta. Sau ți s-ar putea infecta o zgârietură. Febră tifoidă, tuberculoză, război, procese...

– Acum tu încerci să-mi distragi *mie* atenția.

– Ce am vrut să spun e că în viață nu obții nimic fără riscuri. Soarta le zâmbește celor curajoși. Treburile omenești au un curs schimbător, care, dacă este transformat în potop...

Luisa se prăbuși în genunchi în fața fotoliului pe care stătea Olympia, înveșmântat într-o mare de mătase albastră cu dungi.

– Ce ai făcut, unchiule? șopti ea.

El îi cuprinse mâinile și le aduse în poala lui.

– Ascultă-mă bine, draga mea! Eu și domnișoara Dingleby n-am stat degeaba în ultimele luni. Cercetările noastre arată că, în clipa de față, există în Anglia un grup de agenți care vă caută pe voi trei. Mai mult de atât, am descoperit că primesc informații de la o persoană care cunoaște destul de bine situația. Credem că putem întoarce

în avantajul nostru această... această întrerupere a deghizării lui Emilie, zise el și o bătu ușor pe mâini, parcă pentru a o consola.

Quincy, care adulmeca tava de ceai, căutând orice urmă rămasă de șuncă, întoarse atunci capul în direcția ducelui și scoase un mârâit întrebător.

– Adică vrei s-o folosești pe post de momeală, asta vrei să spui? Luisa se simțea dintr-odată amorțită de spaimă și abia dacă își putea mișca buzele.

Răsună apoi vocea domnișoarei Dingleby, care spintecă aerul cu damf de grajd din salon.

– Am fost extrem de atenți în elaborarea planurilor. Vom organiza acasă la Olympia un bal de celebrare a logodnei, cu mare pompă și ștaif. Zeci de agenți de-ai noștri vor fi amplasați prin fiecare cameră din conac. Ducele de Ashland o va proteja personal și...

Luisa se ridică și se întoarse spre domnișoara Dingleby. Femeia stătea în pragul ușii salonului și părea suplă și costelivă, îmbrăcată în uniforma ei gri de slujnică și cu boneta aceea albă ridicolă, caracteristică deghizării.

– Oh, da! Într-adevăr! exclamă ea exasperată. Ce ar putea merge prost?

– Draga mea, am mai făcut astfel de lucruri de nenumărate ori. Agenții noști sunt profesioniști foarte bine instruiți.

– Și Emilie o să fie în mijlocul întregii povești, cu o țintă pictată pe frunte!

– Nimeni și nimic nu se va atinge de ea, Luisa. Îți promit!

Luisa se aplecă în față și-l apucă pe unchiul ei de umerii-i lați, înveșmântați în mătase albastră.

– Nu o s-o pierd, m-ai înțeles? Mi-am pierdut deja mama naturală și mamele vitrege, pe tata și chiar și pe soțul meu! N-o să le pierd și pe surorile mele!

– Gata, liniștește-te, zise Olympia și o prinse de brațe cu mâinile lui mari. Înțeleg foarte bine.

– Ele sunt tot ce mi-a mai rămas.

– Prostii, zise Dingleby. Doar mai ai...

– Înțeleg perfect ce simți, zise Olympia. Și crede-mă pe cuvânt că mai degrabă mi-aș trage un glonț în cap decât să permit să li se întâmple vreun rău cât de mic.

Luisa așeză capul în poala rochiei de mătase ieftină a unchiului ei și închise ochii, ca să nu fie nevoită să mai vadă expresia sceptică și oarecum dezaprobatoare de pe chipul domnișoarei Dingleby. Apoi

o limbă lungă și caldă îi linse gleznele. Umezeala aceea plăcută se infiltră prin ciorapii negri de lână, ajungându-i până la piele.

– Vai mie! murmură Olympia.

Dar ea nu plânse. Nu voia să plângă. Plânsul fusese cu mult timp în urmă alungat din repertoriul de emoții pe care le afișa. Cu toate acestea, simțea o greutate stranie și apăsătoare în jurul ochilor și al inimii. La urma urmei, fusese o săptămână extrem de dificilă. Sau, la drept vorbind, o iarnă chinuitoare și istovitoare. Luisa nu mai cunoscuse niciodată o atmosferă asemănătoare cu cea care trona la conacul contelui de Somerton, cu tranșeele sale de luptă invizibile incrustate chiar în scândurile parchetului și cu locatarii care se furișau prin tăcerea apăsătoare, ca și când cineva scursese și ultima picătură de viață din ei. Ca și când căzuseră cu toții într-un soi de transă bizară și duceau o existență la limită, care nu însemna deloc viață. Deși castelul Holstein fusese condus cu o mână fermă și se respectaseră mereu protocoale foarte stricte, iar tatăl ei o tratase întotdeauna cu un profesionalism rece, și mama ei naturală murise la naștere, căminul ei reușise cumva – poate tocmai datorită acestor dificultăți – să freamăte mereu de viață, de râsete și de iubire familială.

Se gândi apoi la Emilie, sora ei cu părul de aur, cuminte și tăcută în spatele ochelarilor, și încercă să și-o închipuie îndrăgostindu-se de un duce. Încercă să s-o imagineze trăind acea bucurie transformatoare – după cum pretindeau romanele de dragoste, nu că Luisa ar fi citit prea multe – în care familia ei nu mai juca nici un rol. Pentru că nu mai existau nici o Luisa și nici o Stefanie care să-i împărtășească fericirea și tristețea sau momentele neașteptate de conexiune sufletească și mult prea frecventele dezamăgiri dureroase ale pierderii și ale nesiguranței și ale...

Nu că Luisa ar fi știut ceva despre asta. Nu. Deloc.

– Draga mea Luisa. Olympia o mângâie pe păr cu stângăcie. E ceva ce ai vrea să-mi spui?

Ea ridică imediat capul și se trase deoparte.

– Nu, nimic. Doamne sfinte! Absolut nimic! Sunt doar puțin obosită astăzi. Am avut o seară lungă de muncă plictisitoare, urmată de un somn agitat, pentru că îmi tot veneau în minte toate lucrurile pe care am uitat să le pun în ordine...

– Ai ceva noutăți să-mi raportezi? Activități neobișnuite? Notițe, scrisori, vizitatori?

– Nu.

– Ceva despre soția lui, poate?

–Lady Somerton e cam la fel ca întotdeauna. Foarte frumoasă, foarte amabilă și neabătut de distantă cu toată lumea, mai puțin cu fiul ei.

–Cu fiul lor.

–Da, cu fiul lor. De fapt, micuțul este chiar foarte drăguț. Și ea e o mamă excelentă. Dar îl ține departe de conte cât poate de mult. Și chiar cred că și el și-ar dori să fie un tată mai bun, dar nu știe cum. Totuși, dacă i-ar da ocazia să-l cunoască mai bine pe băiat...

–Da, da, e foarte fascinant ce-mi spui... toată treaba asta cu poveștile de familie... Olympia făcu un gest vag din mână, după care se uită pe fereastră la cenușiul murdar de februarie de afară. Crezi că e prea devreme pentru vin?

–Mult prea devreme.

Domnișoara Dingleby sări atunci din pragul ușii.

–Nu-i niciodată prea devreme pentru vin într-o iarnă londoneză. Și, oricum, soarele aproape a apus.

–Chiar și așa, eu tot prefer Anglia pe timp de vară, zise Luisa.

–Păi, haide, du-te atunci, Dingleby! Adu vinul de pe unde l-ai ascuns. Așteptă ca ecoul pașilor ei să se stingă pe coridor și să audă sunetul ușilor de la dulap trântindu-se și răsunând prin toată casa. Fii atentă, Luisa! Ascultă-mă cu mare atenție! Mă tem că treaba asta nu are nici o legătură cu tine și cu surorile tale, dar cred că a venit momentul perfect să demarez un plan la care mă gândesc de ceva timp...

–Oh, nu. Nu, nu, nu.

Luisa făcu câțiva pași în spate, până când gambele ei înveșmântate în pantaloni se loviră de marginea canapelei. Se prăbuși acolo, deznădăjduită. Quincy veni în fugă și îi sări în brațe, cuibărindu-se în poala sa cu un oftat canin mulțumit.

–E prea târziu pentru asta, draga mea. Ești deja implicată. Aruncă o ocheadă rapidă spre ușa salonului, după care continuă: O să zic repede. După cum știi, Lord Somerton are de mult anumite suspiciuni în ceea ce o privește pe soția lui...

–Absolut ridicol! Poate că nu-l iubește, dar aș băga mâna-n foc că îi este fidelă.

–Sunt toate adevărate.

–Adevărate?! exclamă Luisa și făcu ochii mari. Dar e imposibil! Fiul ei este practic singura sa rațiune de a trăi! Nu iese din casă decât pentru a merge la biserică sau pentru a face mici cumpărături ori pentru a o vizita pe sora ei.

– Știu sigur că în ultimii șapte ani a fost îndrăgostită până peste cap de nepotul meu Penhallow.

– De Lord Roland? De vărul meu?

– Da.

– De unde știi?

– Asta nu-i important acum. Cândva au fost pe punctul de a se logodi și eu... adică... Lord Somerton a intervenit și i-a făcut o ofertă mai bună, când Roland era... ei bine, plecat, zise el și își drese glasul scurt.

– Dar asta nu înseamnă că e... sau că încă e...

Luisa lăsă propoziția aceea în aer, în timp ce mintea ei se străduia să găsească cuvântul cel mai potrivit.

– Draga mea, tu chiar nu te-ai întrebat niciodată de ce Lady Somerton nu arată nici cel mai mic dram de iubire față de soțul ei?

– Sinceră să fiu, nu înțeleg de ce ar trebui s-o facă. Este brutal, tiranic și secretos și nu se obosește niciodată să arate mai mult decât un cuvânt ocazional de afecțiune și aprobare și, deși este minunat de masculin, mai ales atunci când e îmbrăcat într-o ținută formală, desigur, asta dacă ești genul de femeie căreia să-i sucească mințile doar niște umeri lați și un chip care pare desprins de pe monedele romane...

– Pe legea mea! Ai grijă ce vorbești!

Luisa se opri din vorbit, strânse din buze, se întinse după ceașca de ceai și abia apoi continuă:

– În orice caz, voiam să spun că nu are nici un motiv să-l iubească. Absolut nici un motiv.

– Nu te pot contrazice. Însă...

Clinchetul de pahare de pe coridor îl făcu pe unchiul ei să întoarcă brusc capul roșcat în direcția ușii.

– Ah! Așa mai merge! Exact ceea ce trebuie ca să ne clătim toate simțurile de mirosul de cocină, nu-i așa? Paharele acestea au fost spălate, Dingleby?

Domnișoara Dingleby lăsă tava pe masă cu un pic mai multă forță decât ar fi fost necesar.

– Uneori chiar mă întreb dacă e cu adevărat necesar să păstrăm deghizările astea și-n spatele ușilor închise, *doamnă Duke*.

– Prostii! Păi, și ce crezi că s-ar întâmpla dacă una dintre vecinele noastre ar depărta puțin perdelele, ar zări ce se petrece în casă și și-ar da seama că ceva nu e în ordine? Olympia se ridică și se îndreptă

spre masă, urmat de foșnetul fustelor și al jupelor sale voluminoase. Poftim, frumoasa mea! Asta e tot, Dingleby.

– Hai, scutește-mă, zise ea și se îndreptă spre coridor.

– Poți să închizi ușa-n urma ta, dacă nu-i un efort prea mare.

Ea pufni indignată.

– Vezi că ai peruca strâmbă. Fără îndoială de la scărpinatul acela dezgustător.

Ieși apoi și ușa se trânti periculos de tare în balamalele șubrede.

– Tind să cred că detestă foarte tare această deghizare. Deși nu-mi dau seama de ce. Vin? o întrebă Olympia și se întoarse spre ea cu paharul întins.

Luisa șovăi o clipă, după care întinse mâna după pahar.

– Bravo, omule! Mă rog, ca să zic așa. În orice caz... ăăă... vai mie, unde rămăsesem? Se pare că deghizarea asta afurisită în femeie se cam joacă cu mintea mea. Dar îndrăznesc să spun că tu, pe de altă parte, ți-ai însușit foarte bine rolul și ești aproape de nerecunoscut, zise el și-i făcu cu ochiul.

Luisa se uită urât la el.

– Ziceai că ai un plan.

– Un plan! Ah, da! În primul rând, vreau să știi să nu e intenția mea să te șochez în vreun fel și te rog mult să reții că această informație trebuie tăinuită cu orice preț, dar...

– Lord Somerton este șeful departamentului de spionaj al guvernului? întrebă ea simplu și sorbi din vin.

Olympia, care tocmai se pregătea să soarbă din pahar, aproape că rămase cu gura căscată de uimire.

– Nu sunt proastă, unchiule. Am cam ghicit asta de la bun început. Și interesul pe care l-ai manifestat față de el n-a făcut altceva decât să-mi confirme suspiciunile. Dar, te rog, continuă! Mă cam sperie expresia de pe chipul tău.

– Da, da, desigur. Dădu pe gât paharul dintr-o singură înghițitură mare și se întinse după carafă. În orice caz, nu e nevoie să știi mai multe pe tema asta decât că... ei bine, că ne cam place să ne jucăm unii cu alții... Departamentelor noastre, mă refer. Și a sosit timpul ca eu să... Cum să spun?! Să arunc mingea în terenul lui.

Luisa strânse degetele în jurul paharului. Sorbi din vin și-și trecu cealaltă mână prin blana moale a lui Quincy. Câinele ridică ușor capul și se uită în sus la ea, curios.

– Să-l rănești? întrebă ea, pe un ton cât mai nonșalant cu putință.

– Să-l rănesc? Oh, Doamne, nu! La urma urmei, mă bazez pe el să te țină în siguranță.

– Atunci vrei să-i fac eu rău?

– Nu, nu, nu. Nicidecum. Se pare că m-ai înțeles greșit, draga mea. Începu să se joace cu paharul de vin și continuă: După cum ți-am promis de la bun început, rolul tău va fi strict unul de observator. Îți cer doar să fii pregătită pentru orice evenimente care ar putea apărea.

– Evenimente? Ce fel de evenimente?

Olympia bău din vin și se bătu ușor pe buzele-i stacojii.

– Nu pune întrebări, draga mea!

Luisa își termină și ea vinul, îl lăsă cu grijă pe Quincy pe podea și se ridică, după care îi înmână paharul ei gol ducelui.

– Nu o să-l trădez, unchiule. Nu pot juca pe două fronturi.

– Și nici nu va trebui s-o faci. Totul se va sfârși cu bine, Luisa.

Ea clătină din cap și traversă încăperea, să deschidă ușa. Aproape că se aștepta un pic s-o găsească pe domnișoara Dingleby zăbovind pe coridor, ascultând la gaura cheii. Însă nu era nici urmă de guvernanta ei de demult.

Își luă pălăria de pe cuierul din hol și se aplecă să-l ia în brațe pe Quincy.

– Mulțumesc pentru vin, doamnă Duke. Mă bucur să văd că ești bine. Și, dacă nu-ți cer prea mult, te rog, ține-mă la curent cu planul acesta care-i pune în joc viața lui Emilie.

Olympia încrucișă brațele la pieptu-i fals și pufos. Ochii lui albaștri radiau în lumina oferită de lampadarul cu gaz aplicat pe tapetul ieftin cu flori de iris vișinii.

– Să știi că mi-aș dori foarte mult ca măcar uneori să-ți flexezi coloana aia vertebrală cu un centimetru sau doi și să ai încredere în mine.

– O zi bună, doamnă Duke. Nu e nevoie să mă conduci.

Îi întoarse apoi spatele și deschise zăvorul.

– Domnule Markham...

Luisa rămase cu privirea ațintită spre mâna pe care o avea pe clanță.

– Da, doamnă Duke?

– Suspectez că angajatorul tău ar putea dori să vorbească un pic cu tine când te întorci acasă.

Capitolul 8

– Johnson, spune-i domnului Markham că vreau să vorbesc cu el, zise contele de Somerton, fără să ridice ochii din hârtiile întinse pe birou în fața lui.

Majordomul încrucișă brațele la spate.

– Regret să vă spun, dar în clipa de față domnul Markham se bucură de permisia sa de o jumătate de zi, domnule, intonă omul, pe un ton triumfător, ca și când l-ar fi informat pe angajatorul său că îl prinsese pe tânărul domn Markham furând pâine de la un orfelinat local.

Somerton ridică atunci capul.

– O jumătate de zi? O jumătate de zi, spui? Și mai exact cine a autorizat această... această *jumătate de zi* liberă a lui?

– Dumneavoastră, domnule.

– Eu?

– Își ia cu regularitate câte o jumătate de zi liberă de când a venit aici.

Johnson lăsă nerostită continuarea de „nemernicul acela tânăr și leneș", însă cuvintele atârnau apăsător în aerul răcoros din birou.

– Serios. Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Din câte știu, este o condiție obișnuită din codul muncii englezesc, domnule. În unele cazuri, angajatul are dreptul la o jumătate de sâmbătă liberă și la toată ziua de duminică, fără nici un fel de restricție.

Vocea lui Johnson era încărcată de dezaprobare. Somerton se încruntă.

– Un lucru extrem de neplăcut la o națiune care se mândrește cu practici industriale bine puse la punct. Mai degrabă te-ai aștepta la astfel de obiceiuri dezorganizate pe continent.

– Mai sunt, desigur, și sărbătorile bancare, domnule, spuse el, ca și când ar fi zis „meleagurile Sodomei și Gomorei"[1].

– Ascultă bine ce-ți spun, domnule Johnson. Aceste așa-numite *weekenduri* și *sărbători bancare* vor conduce inevitabil la declinul

[1] Două cetăți aflate la sud de Marea Moartă, care, conform Bibliei, au fost distruse din porunca lui Iehova, pentru desfrânarea care avea loc acolo și în special pentru practicile homosexuale (n.tr.)

națiunii britanice. Și, dacă lucrurile continuă așa, n-o să ajungem mai bine decât spaniolii. Mâine-poimâine o să se legalizeze și siestele de la amiază, plătite, desigur, de proprietarii de fabrici, cinstiți și impresurați.

Majordomul se cutremură vizibil.

– Sau concediul medical.

– Doamne ferește! Păi unde se va ajunge dacă ne plătim angajații ca să fie bolnavi? Probabil la săptămâni libere anuale, cu plata integrală a salariilor.

Johnson înghiți apăsat, de parcă s-ar fi străduit din răsputeri să reprime niște lacrimi amare.

– Gata, stai liniștit, omul meu bun, zise Somerton pe un ton liniștitor. Nu se va ajunge la asta. Nu atâta timp cât eu voi mai avea un scaun în Camera Lorzilor. Deși mă aștept ca blestemații ăia de socialiști să vrea să obțină și asta cât de curând.

Johnson își scoase batista din buzunar și-și șterse colțul ochiului.

– Aveți dreptate, domnule. Așadar, cum rămâne cu domnul Markham, domnule? Să-i transmit să vi se alăture în birou de îndată ce se întoarce?

– Mă tem că nu văd nici o altă soluție.

O oră mai târziu, domnul Markham intră pe ușă nonșalant, cu câinele lipăind încrezător în spatele său. Domnul Markham nu bătea niciodată la ușă înainte de a intra într-o încăpere. Și foarte rar se oprea. Pentru un individ care abia se târa pe primele trepte ale scării sociale, domnul Markham avea atitudinea unuia care stăpânea orice încăpere în care intra.

– Cum a fost *jumătatea de zi liberă*, domnule Markham? întrebă Somerton, după ce secretarul său se așeză la biroul lui și ridică stiloul.

– Oh, chiar foarte frumoasă, mulțumesc. Am fost în Battersea, în vizită la draga mea mătușă.

O greutate moale se instală aproape imediat pe piciorul stâng al lui Somerton. Scutură scurt și tare din gleznă, dar bestia aceea mică se ancoră și mai ferm pe picioarele sale.

– Sper că te-ai simțit bine în Battersea, domnule Markham, în timp ce noi, restul, ne-am petrecut după-amiaza lucrând.

– Da, foarte bine. Slujnica mătușii mele face un ceai excelent. Iar Quincy s-a bucurat de sendvișurile ei cu șuncă. Nu-i așa, dragul meu? zise ea, întorcând un zâmbet indulgent spre ghemul acela

de blană blestemat care acoperea picioarele lui Somerton și flutură din degete.

Somerton inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aer, ceea ce întinse nasturii jachetei sale, într-o manieră satisfăcătoare. Și apoi privirea lui sumbră se mută spre chipul lui Markham, spre chipul acela tânăr și delicat și spre ochii săi căprui cuminți. *Doamne, oare de ce îl afectau atât de mult?* După aceea vorbi, folosind cel mai poruncitor ton al vocii:

– Poate că pe viitor, domnule Markham, vei fi atât de amabil încât să mă informezi de planurile dumitale, atunci când alegi, la fel ca o doamnă liberă de obligații, să te răsfeți cu o după-amiază liberă de munca productivă. Întâmplarea face că avem câteva sarcini urgente, care necesitau atenția dumitale imediat.

– Serios? Trebuie să mărturisesc că, după aceste luni, sunt destul de șocat că nu ați observat că o vizitez negreșit pe mătușa mea în fiecare duminică. Plecă apoi privirea înspre suprafața lucioasă a biroului și oftă atât de adânc, încât i se cutremură umerii slabi. Singura mea rudă rămasă în viață...

– Nu mai ai nevoie de familie, zise Somerton pe un ton aspru. Ai o slujbă acum.

– Mare păcat atunci, de vreme ce prefer compania dumneaei în defavoarea companiei dumitale.

– Calitatea companiei este irelevantă. Loialitatea dumitale este față de mine și casa asta și se ridică mai presus de orice altceva. Și cred că te-am recompensat generos pentru privilegiul acesta.

– Loialitatea nu este o marfă care să poată fi cumpărată, Lord Somerton.

Din gâtul lui Somerton se răsfrânse un hohot de râs.

– Ce tânăr naiv ești, domnule Markham! Cu mintea plină de idealuri utopice. Dar dă-mi voie să te asigur că loialitatea unui om *poate* fi cumpărată. Eu însumi am făcut asta de foarte multe ori.

– Iertați-mă că trebuie s-o spun, domnule, dar nu e tocmai adevărat. Domnia Voastră conduce folosindu-se de mită și de frică. Iar această loialitate la care râvniți, pe care credeți că v-ați asigurat-o, nu este față de dumneata personal. Ci față de banii dumitale sau fața de dorința instinctivă de autoconservare a supușilor dumitale.

Somerton încleștă degetele în jurul tocului și zise cu glas ca de gheață:

– De ce ar mai conta dacă rezultatul este același?

– Pentru că, dacă v-ați trezi vreodată privat de bani sau de capacitatea extraordinară de intimidare, îndrăznesc să spun că v-ați pomeni trădat într-o clipită.

Limba umedă a pocitaniei începu atunci să-i lingă porțiunea expusă a gleznei, într-un ritm constant și tăcut. Și-ar fi dorit să-i dea un picior și să-l zboare de acolo, să transmită un semnal clar și răspicat că el, contele de Somerton, nu avea nevoie ca nici un om sau animal să manifeste chiar și cel mai mic dram de afecțiune la adresa sa. Însă picioarele îi rămaseră neclintite sub limbuța răbdătoare a lui Quincy și sub trupul lui moale, cuibărit confortabil.

– Atunci, hai să sperăm, domnule Markham, începu el în șoaptă, pentru că se temea că, dacă ar fi vorbit mai tare, i-ar fi tremurat vocea, să sperăm că nu voi fi niciodată privat de nici una din cele două.

Markham luă tocul, îl înmuie în călimara cu cerneală și își mută atenția spre foaia de hârtie din fața sa.

– Cred că am fost destul de impertinent, ca să spun asta.

Somerton își drese glasul, încercând să alunge uscăciunea pe care o simțea în gât.

– Aleg să ignor impertinența dumitale, domnule Markham, pentru că în clipa de față am nevoie de serviciile dumitale pentru o sarcină extrem de delicată.

– Care anume? întrebă Markham, fără să ridice ochii din foaie.

– Am nevoie să cercetezi dormitorul soției mele pentru orice dovadă a asocierii ei cu Lord Roland Penhallow.

Markham smuci capul în sus, speriat.

– Ce-ați spus?

– Detaliile vor rămâne personale. Cu toate acestea, am suspiciunile mele de ceva timp, și au fost reactivate recent, când a ajuns la mine din întâmplare o informație nouă, în această dimineață.

Băgă mâna în buzunar și atinse cu degetul biletul care se afla acolo.

– Sunteți nebun. Lady Somerton e nevinovată.

Imediat ce auzi cuvântul „nevinovată", Somerton smulse pumnul din buzunar și-l izbi tare de suprafața biroului de mahon masiv din fața sa. Hârtiuța incriminatoare rămase ascunsă la locul ei.

– Nu e nevinovată!

– Aș băga mâna în foc pentru asta.

– Și ai pierde.

Markham lăsă jos tocul. Noaptea iernatică se instaurase deja afară, iar draperiile groase de damasc fuseseră trase și lipite bine de către o slujnică eficientă, cu câteva ore în urmă. Un foc pe cărbuni șuiera în șemineu, însă nu era suficient pentru a alunga pe deplin răcoarea de februarie, iar lui Markham i se înroșise vârful nasului de la frig. Însă ochii săi erau la fel de mari, de calzi și de plini de compasiune ca întotdeauna.

– Domnule, gelozia aceasta absurdă a dumitale, nebunia aceasta...

– Nu e absurdă!

– ... Va ajunge să distrugă și ultima dumitale fărâmă de fericire, și la fel și pe a Domniei Sale. De ce nu discutați pur și simplu cu ea? Poate, poate câteva gesturi de afecțiune...

Somerton izbi din nou tare cu pumnul în birou.

– Uiți care ți-e locul, Markham.

– Pentru că mă doare să vă văd atât de nefericit.

În clipa aceea întreaga cameră încremeni, și se lăsă o tăcere ca de mormânt. Tot aerul părea să fi fost golit din încăpere, și simțea că nu mai avea ce să inspire. Își dorea să-și smulgă lavaliera de la gât, să gâfâie și să găsească o urmă cât de mică de oxigen. Să-i dea naibii cineva un pic de *aer* ca să poată respira!

Sări în picioare și-și propti mâinile pe marginea biroului. Quincy sări deoparte cu un scâncet uimit. Deschise gura larg și-și umflă pieptul și, spre marea sa ușurare, plămânii îi dădură ascultare în cele din urmă.

– Ne-am îndepărtat de la subiect. Asta se întâmplă pentru că ți-am permis să-ți iei astfel de libertăți exagerate...

– Nu pot să stau cu brațele încrucișate și să văd cum...

– Ba poți, Markham. Datoria dumitale, pentru care te plătesc o sumă frumușică, este să îmi execuți ordinele fără să pui întrebări. Iar acum îți ordon să cercetezi dormitorul contesei și să îmi aduci orice dovadă a asocierii ei cu Lord Roland Penhallow, fratele ducelui de Wallingford și nepotul ducelui de Olympia, lua-i-ar dracu pe toți! Și o să-ți ții pentru dumneata reținerile. Ne-am înțeles?

Markham se ridică și-i întâlni privirea lui Somerton cu o expresie de sfidare înflăcărată.

– Domnule, nu pot fi de acord cu o violare atât de scandaloasă a...

– Altfel te concediez imediat, Markham! Imediat! O să te arunc afară în stradă chiar acum, fără plată și fără recomandări.

Rosti cuvintele acestea cu multă forță, înjunghiind aerul cu fiecare silabă. Însă nu țipă nici o clipă. Și se felicită pentru asta. În fond, stăpânirea de sine era piatra de temelie a conducerii.

– Domnule...

Markham părea destul de uimit.

– Sper că această dragă mătușă a dumitale din Battersea are o cameră liberă în care să te găzduiască, domnule Markham.

„O adăugire numai bună", gândi apoi. Revenise la vechiul său fel de-a fi... invulnerabil.

Markham se încruntă când auzi de mătușa. Lumina oferită de lampadarul cu gaz i se reflecta pe față într-un unghi ciudat, făcându-l să pară aproape prea slab și prea sfrijit. Umerii lui înguști arătau de parcă ar fi putut fi înghițiți cu totul de haina sa neagră de lână. Degetele îi erau proptite pe suprafața biroului cu atâta forță, încât se albiseră aproape de tot.

Somerton observa cu mândrie acele detalii inconfundabile ale mâniei sale.

– Ei bine, domnule Markham? Alegerea îți aparține. Să nu spui niciodată că te-am obligat s-o faci.

Oare Markham fusese atât de palid și înainte? Pentru că acum era alb ca varul.

– O voi face, Excelență, șopti el în cele din urmă. Dar numai ca să vă demonstrez că vă înșelați. Ca să îi demonstrez nevinovăția Domniei Sale. Și vreau să-mi promiteți că, dacă nu găsesc nimic, veți pune capăt pentru totdeauna acestei chestiuni.

Somerton ieși din spatele biroului și se apropie de Markham. Tânărul său angajat stătea drept și mândru, cu bărbia ridicată trufaș și cu mâinile împreunate la spate. Somerton admira felul în care gâtul lui alb și subțire rămânea ferm și modul în care ținea umerii drepți. Ridică un picior uriaș și se așeză pe marginea biroului.

– Dragul meu domn Markham, nici nu ți-aș putea cere mai mult.

Luisa așteptă până când se făcu nouă și jumătate dimineață și ușa se închise ferm în spatele lui Lady Somerton și a fiului ei.

Se opri în capătul scărilor și se uită pe fereastră, ca să se asigure că plecaseră. La fel cum făceau în fiecare dimineață, cei doi se îndreptau, ținându-se de mână jucăuș, spre grădinile sterpe de vizavi. Doica lui Lord Kildrake mergea în urma lor, arătând mai degrabă ca o însoțitoare nedorită decât ca o guvernantă englezoaică cuviincioasă. Biata femeie își petrecea aproape tot timpul închisă în camera

ei micuță citind romane și sorbind în liniște gin din ceșcuța ei gradată. Știa asta de la Tess, servitoarea cu care începuse să se împrietenească în decursul ultimelor luni.

După ce toate cele trei siluete intrară pe poarta masivă de fier, se strecurară printre copacii scheletici și se făcură nevăzute, Luisa se întoarse în sfârșit spre ușa albă a odăii copilului.

I se părea că micuța cheie de metal pe care o avea în buzunar cântărea neobișnuit de mult. Se simțise ca o infractoare când îi ceruse doamnei Plum să o scotă de pe inelul de chei. „Am de rezolvat o sarcină urgentă în numele Excelenței Sale", zisese ea, evitând privirea femeii și ostilitatea reprimată cu care aceasta adusese inelul metalic, căutase printre nenumăratele chei și apoi scosese una. „Mulțumesc", zisese ea. În loc să-i răspundă cu replica sa veselă obișnuită – „Cu plăcere, domnule Markham" –, doamna Plum doar bălmăjise ceva cum că să i-o aducă înapoi prompt și apoi plecase.

Ei bine, la drept vorbind, nu prea o putea învinui pe doamna Plum pentru comportamentul ei. Întregul personal o adora pe Lady Somerton. Chiar și majordomul Johnson nutrea sentimente de afecțiune pentru contesă, chiar dacă era mai mult decât evident că asta îi chinuia conștiința extrem de rigidă și profesională.

Luisa își îndreptă umerii, scoase cheia din buzunar și descuie ușa.

Fereastra din odaia de zi dădea spre sud, iar camera era luminoasă și ordonată. Fiecare jucărie era așezată la locul ei în dulap și fiecare pernă pe scaunul corespunzător. În centrul covorului era plasat biroul la care tânărul Philip scria scrisori și exersa matematica. Era un copil precoce, care deja citea cursiv, cu o fascinație pentru soldați și pentru cai, și care preluase obiceiul contelui de a pronunța greșit cuvinte și de a vorbi în fraze complicate și neobișnuit de formale. Familia petrecuse luna decembrie și aproape toată luna ianuarie la moșia contelui din Northamptonshire, unde Philip ieșise regulat la călărie cu un grăjdar simpatic și amabil cu păr auriu, pe nume Dick, în timp ce Lord Somerton ieșise la vânătoare cu dulăii săi, împreună cu alți vânători din partea locului, până în a doua zi de Crăciun, zi ce marca încheierea sezonului. Luisa nu li se alăturase. În primul rând, pentru că s-ar fi simțit prea expusă să călărească bărbătește – cu picioarele ei mult prea feminine purtând cizme și pantaloni strâmți până la genunchi.

Și, în al doilea rând, pentru că nu fusese invitată.

Luisa se depărtă de birou și se îndreptă spre camera din dreapta. Pe vremuri, odaia aceea ar fi fost atribuită doicii, dar acum servea

drept dormitor al contesei. Un amplasament complet nepotrivit, despre care însă toată lumea se prefăcea că era ceva destul de obișnuit și de caracteristic pentru soția contelui de Somerton.

Luisa nu văzuse niciodată interiorul acelei încăperi. De puținele ori când trecuse prin odaia copilului, ușa camerei lui Lady Somerton rămăsese mereu închisă și avusese întotdeauna aerul unui loc sacru. Ca un fel de altar, unde erau sacrificate tinerețea și frumusețea doamnei. Ca o mănăstire amplasată la etaj.

Cu toate acestea, ușa nu era încuiată.

Când Luisa răsuci mânerul, așteptându-se să întâmpine rezistență, descoperi cu uimire că ușa se deschise ușor, iar ea aproape se împletici înăuntru. În aer plutea un parfum subtil de trandafiri, care îi inundă imediat nările și îi făcu inima să bată mai tare. Ca și când însăși Lady Somerton ar fi sărit dintr-un dulap și ar fi îndreptat spre ea un deget acuzator.

Doar că Lady Somerton nu ar fi făcut niciodată asta, nu-i așa? Ci pur și simplu ar fi rămas acolo neclintită, cu aerul ei de perfecțiune liniștită, aruncându-i o privire îndurerată și acuzatoare de reproș.

Luisa își îndreptă spatele și se uită în jur. Draperiile erau trase, ținând la distanță razele slabe ale soarelui de februarie. Însă putea distinge cu ușurință contururile unei încăperi frumos mobilate, decorate în nuanțe de albastru-deschis și bej, surprinzător de mare pentru o cameră de la etaj. Asta o făcu să se gândească imediat că poate fusese dărâmat un perete pentru a crea mai mult spațiu. În mijlocul camerei trona un pat mare, cu cadrul de fier pictat în alb, aranjat ordonat. Pe peretele mai mic, de vizavi de fereastră, erau amplasate două dulapuri vechi imperiale, confecționate din lemn masiv de nuc, în mod evident aduse din camerele de jos. Într-un alt colț se aflau un lavoar și o măsuță de toaletă, care formau o sală de baie în miniatură. De o parte și de alta a ferestrei fuseseră construite rafturi pentru cărți, iar în fața geamului se afla o canapea micuță, plină de perne albastre și bej, ca o invitație spre lectură. Vizavi de pat se găsea o masă de lucru, pe care era așezată o vază de cristal, plină cu hortensii uscate.

De unde Dumnezeului ar fi trebuit să înceapă? Oricare dintre acele cărți ar fi putut ascunde o arhivă de scrisori de amor. Iar biroul – care era fără îndoială încuiat – ar fi putut fi plin ochi cu corespondențe ilicite și obiecte de amor. Sau ar fi putut fi ticsit cu facturi și liste gospodărești. Oare să verifice biroul mai întâi?

Domnișoara Dingleby o învățase cum să deschidă o încuietoare simplă folosind un ac de păr, într-una dintre după-amiezile pe care le petrecuse la Battersea. Dar ar fi preferat să evite asta dacă se putea.

Pe de altă parte, un birou încuiat era locul cel mai evident pentru a începe căutările după dovezi ale unei legături amoroase clandestine.

Luisa se deplasă fără tragere de inimă pe podeaua din lemn – perfect igienizată, dar și destul de austeră – și puse mâna pe clapa lustruită de închidere a biroului. Se gândi imediat că, fără îndoială, cheia fusese scoasă din broască. Băgă mâna în buzunar, căutând un ac de păr. Doamne, Dumnezeule! I se părea un lucru absolut mizerabil... de o vulgaritate de cea mai joasă speță. Să scotocească prin biroul personal al unei contese... Și pentru ce? Ca să alimenteze gelozia nebunească a unui soț trădat.

Ar fi trebuit să rămână fermă pe poziții. Nu ar trebui să facă asta. Ea nu era spion de meserie, ca unchiul ei. Sau ca însuși Somerton. Și, chiar și dacă ar fi fost, tot exista o diferență majoră între a aduna informații și probe pentru binele suprem al țării sale – adică a scotoci prin actele și hârtiile trădătorilor sau ale inamicilor statului ori chiar mai rău! – și a cotrobăi prin obiectele personale ale unei persoane private și extrem de virtuoase.

Ce avea să se întâmple dacă se întorcea cu mâna goală?

Ar putea fi concediată, izgonită și ar rămâne fără protecție. Toate planurile unchiului ei întrerupte, propria ei identitate dată în vileag și poporul ei mult iubit rămas sub conducerea unor despoți revoluționari. Efectele secundare ale unui eșec ar întrece cu mult încălcarea intimității lui Lady Somerton.

„Uneori, un șef de stat trebuie să facă lucruri inimaginabile pentru binele țării sale." Vocea tatălui ei îi răsuna în minte, ca și când s-ar fi aflat chiar acolo în încăpere cu ea, vorbindu-i la ureche. „Este cea mai mare povară a conducătorilor."

Atinse cu degetul acul de păr, inspiră adânc și apoi îl vârî în încuietoare.

Lemnul fin și lustruit se atingea de încheieturile degetelor ei. Era un birou elegant și bine construit. Și îi amintea de propriul ei birou de la castelul Holstein, rămas încuiat, la fel ca acesta. Oare vreun membru al Brigăzii Revoluționare a Sângelui Eliberat îi spărsese și ei încuietoarea? Îi citise hârtiile personale? Îi cotrobăise prin sertare și găsise ghindele pe care i le dăduse cadou Stefanie cu cincisprezece toamne în urmă? Șepcuța de copil pe care începuse să o croșeteze pentru viitorul prunc al mamei sale vitrege, dar pe care nu mai

fusese nevoie să o termine? Acea primă scrisoare afectuoasă și uimitoare pe care o primise de la Peter după logodna lor?

Cine naiba mai era, de fapt, acum? Cine devenise?

Luisa scoase acul de păr din încuietoare și își îndreptă spatele.

– Ce faci acolo?

Luisa tresări și se răsuci dintr-o singură mișcare bruscă.

– C... ce?

Tânărul Philip stătea la fereastră, studiind-o cu ochii săi întunecați și serioși. Oare de când stătea acolo urmărind-o? Pentru numele lui Dumnezeu! Cu doar câteva clipe în urmă, fusese afară, plimbându-se prin grădinile din piață. Îl văzuse cu ochii ei fugind pe porțile parcului.

– Te-am întrebat ce cauți în camera mamei mele.

– Eu... nu, eu... Luisa își trecu o mână prin păr agitată și cercetă distanța până la ușă. Nu ar trebui să fii cu mama ta?

– Mama e jos. Mi-am uitat bilele. Ai pierdut și dumneata ceva? se ridică întrebătoare vocea lui nevinovată.

Luisa avea senzația că toate gândurile ei se învârteau necontenit, cu viteza luminii. Le obligă să se liniștească și se chinui să respire. La urma urmei, era doar un băiețel de cinci ani. Probabil complet străin de gândirea logică.

– Nu! Adică... O idee i se înfiripă imediat în minte. Adică, da. Da, și eu am pierdut ceva. De fapt, caut ceva. Tatăl tău m-a rugat să-i aduc ceva de-al mamei tale, dar a uitat să-mi spună unde să-l găsesc. Nu e un lucru prostesc?

Copilul zâmbi.

– Ba da, chiar e. Ce anume cauți?

– Caut... caut... ei bine, un obiect... Un obiect pentru adulți, Philip.

– Ah, murmură el, vădit dezamăgit.

– Așa că încerc să-mi dau seama unde ar putea fi. Unde l-ar putea ține mama ta. E ceva foarte special. Ceva ce iubește foarte mult și ce vrea să aibă în siguranță, așa că normal că e pus bine undeva, și acum doar încercam să-mi dau seama pe unde.

– Aha, zise el, zgâlțâind ceva în mână. Fără îndoială bilele despre care vorbise mai devreme. Așteaptă aici, mă duc s-o întreb.

Și porni imediat spre ușă.

– Nu! Hai să n-o deranjăm pe mama ta! Trebuie să fie o surpriză.

Philip încuviință din cap, bucuros și înțelegător.

– Și mie îmi plac surprizele.

– Da. Și mie. Așa că o să dau o fugă până jos să-l întreb pe tatăl tău și...

– Tata n-o să știe. El nu vine niciodată aici sus.

– Ei, haide, Philip, sunt sigur că nu-i așa.

– Ba da, așa e. Nu vine aici niciodată.

Luisa răsuci atunci acul de păr în palmă.

– Probabil vine noaptea târziu, când tu deja dormi.

Philip înclină ușor capul într-o parte, gânditor.

– Dar, haide, du-te acum! A... șiii... o să rămână secretul nostru, da?

– Știu să păstrez un secret. Dar apoi făcu o scurtă pauză, oarecum îndoit. Dacă nu cumva mă întreabă mama.

– Da, desigur. Dacă te întrebă direct, trebuie să-i spui adevărul, Philip, zise Luisa și vârî acul de păr înapoi în buzunar.

Dintr-un motiv sau altul, o usturau ochii și-i simți năpădiți de lacrimi.

– Da, trebuie să fiu un om de cuvânt, la urma urmei. Așa spune mereu mama.

– Da, așa este. Și are mare dreptate. Este cel mai important lucru pe lume. Și acum, hai, du-te și distrează-te în parc!

– Bine. Și să mă anunți și pe mine când îi faci surpriza.

Își îndesă bereta înapoi pe cap și o răsuci într-o poziție comodă.

– Da, desigur.

Copilul zâmbi larg și se întoarse spre ușă.

– Pun pariu că o s-o pună în cutiuța ei de comori.

– În ce?

Philip era pe jumătate ieșit pe ușă, cu bilele zornăindu-i în mână.

– În cutiuța ei de comori din dulap! Mă lasă să o folosesc, când mă joc de-a pirații, atâta timp cât pun toate bijuteriile la loc, când...

Restul cuvintelor lui se stinseră pe coridor. Luisa rămase încremenită, în mijlocul camerei austere colorate în albastru și bej a contesei.

Oh, la naiba! De ce trebuise să audă asta?

Capitolul 9

Lord Somerton și tovarășul său se plimbau printre mesele din salonul principal de la Sporting Club, împrăștiind în urma lor tăcere, ca pe o miasmă virulentă.

Lordul nu părea conștient de efectul creat. Știa că ceilalți membri și colegi ai săi îl antipatizau cordial și că fusese acceptat în interiorul acelor ziduri sacre doar pentru că membrii cei mai importanți ai comisiei se temuseră pentru viețile lor. Și mai știa și că ar fi eliberat cu toții un oftat colectiv de ușurare, suficient de puternic încât să facă să se cutremure vitrinele cu trofee, dacă ar fi fost atât de amabil încât să-și prezinte demisia. Dar încetase de mult să-i mai pese câtuși de puțin.

„Nemernic afurisit", murmură cineva în spatele lui, un pic prea tare.

– Vei descoperi și singur că vinul este excelent, mâncarea mediocră și compania absolut deplorabilă, zise el, în timp ce chelnerul îi conducea spre masa confortabilă din spatele localului. Totuși, un club londonez este de preferat de o mie de ori în locul unui restaurant comun, oricât de dezagreabili ar fi membrii.

Deși era perfect capabil să-și coboare vocea până la un murmur, care ar fi fost auzit doar în imediata sa apropiere, nu se mai obosea de mult să facă asta.

– Sunt complet de acord, zise însoțitorul său, așezându-se pe scaunul indicat. Deși eu n-am fost niciodată suficient de norocos cât să primesc o invitație.

– Nu mă surprinde. Fiii privilegiați nu strâng niciodată rândurile mai eficient și mai bine decât atunci când se confruntă cu un om care are îndrăzneala să-și clădească propria avere. Îi făcu deosebită plăcere să sublinieze cuvântul „îndrăzneală" un pic mai tare decât era necesar, astfel încât ecoul său să răsune prin toată încăperea și să ricoșeze de pe fețele destul de îngrozite ale celorlalți meseni, la fel ca un elastic de cauciuc.

Domnul Nathaniel Wright, fondatorul și președintele acelui gigant financiar britanic, numit Wright Holdings LLP, rămase însă netulburat.

– Sau care s-au născut din părinți care au fost atât de indolenți încât să fi neglijat să se căsătorească.

– Dar nu este ca și când bătrânul conte ar fi avut de ales, nu-i așa? Divorțul este o chestiune atât de neplăcută, și nici nu putea comite bigamie.

Somerton zâmbi apoi, ca să se asigure că Wright prindea gluma din spatele cuvintelor lui. Pentru că, din păcate, se întâmpla mult prea des ca oamenii să nu îi înțeleagă umorul.

– Cu siguranță nu pentru a îndeplini datoria complet inutilă de a se căsători cu fiica proprietarului unei ceainării. Chipul lui Wright conținea toată căldura și expresivitatea unei măști realizate din alabastru.

Dar lui Somerton îi plăcea cu adevărat de el.

După ce își terminară cina și vinul, vesela fu strânsă, iar chelnerii le aduseră trabucuri și apoi se retraseră la o distanță respectuoasă, Somerton coborî vocea într-o șoaptă confidențială.

– Domnule Wright, mă bucur foarte mult că te-am putut ajuta în chestiunea aceea personală a dumitale, zise el.

Wright trase un fum din trabuc.

– Într-adevăr. Îți sunt recunoscător.

– Ai ajuns la o concluzie mulțumitoare?

– Cred că asta rămâne de văzut. Însă obiectivul imediat a fost atins cu succes. Tânărul în cauză se va pomeni în curând prins la înghesuială. Cu toate acestea, este un individ foarte ingenios, și nu pot fi absolut sigur că nu va găsi o cale să se sustragă. Wright scutură apoi trabucul și flutură din mână pentru a îndepărta un norișor de fum persistent. Știi, chiar sper să reușească. Pentru că, indiferent de ce se va întâmpla, cu siguranță va fi foarte interesant să-i privesc evoluția.

– Bun, bun.

Somerton se strădui atunci că invoce un dram de simpatie pentru năpăstuitul tânăr Lord Hatherfield. În fond, Dumnezeu îi era martor că știa și el cum e să fii prins la înghesuială, mai ales de către tați tiranici. Însă eșuă lamentabil. Pentru că, în chestiuni profesionale, învățase de mult cum să manifeste o detașare rece față de supușii săi. Munca era muncă, la urma urmei. Și, în societatea civilizată, trebuia să existe și cineva care să se ocupe de treburile murdare. Cineva trebuia să se murdărească pe mâini.

– Și dumneata, Somerton? Wright răsuci leneș coniacul în pahar și îi studie chipul lui Somerton, cu ochii săi căprui răbdători. Aș putea face ceva ca să-ți întorc favoarea?

– Foarte amabil din partea dumitale să întrebi. De fapt, întâmplarea face să am și eu o chestiune personală, care merita rezolvată în afara canalelor oficiale.

– Desigur.

– Mă impresionezi, domnule Wright. Ești un om extrem de discret și dispus să preia inițiativa. Un om – și crede-mă că nu-mi stă

în obicei să emit cu ușurință astfel de judecăți –, un om pe care mă pot baza.

Wright ridică întrebător din sprânceana stângă și încuviință din cap cordial.

Somerton luă asta ca pe un semn de acord tacit.

– Dacă nu mă înșel, ai ceva influență în afacerile de transporturi navale.

– Conduc o biată firmă de contabilitate, Lord Somerton, nu am un imperiu maritim.

Somerton îi studie părul negru neted și lucios, plastronul rigid imaculat și jacheta elegantă neagră ca tăciunele și din lână de calitate, care stătea întinsă pe umerii săi lați și care din întâmplare era identică cu a lui, parfumul de bogăție emanat de silueta lui masivă.

– Dar imperiile maritime, ca să îți folosesc cuvintele, vin la dumneata pentru capital, nu-i așa? Capital să cumpere mai multe vase, capital pentru finanțarea încărcăturilor.

– Mai vin din când în când, da.

– Așadar, dacă, de exemplu, și ipotetic vorbind...

– Ipotetic vorbind, desigur.

Wright sorbi din coniac și ridică trabucul.

– Ipotetic vorbind, dacă cineva și-ar dori să aranjeze o cabină privată pentru un anumit pasager și bagajele sale, cam în ultimul moment și fără să se pună întrebări cu privire la conținutul respectivelor bagaje, dumneata ai fi în poziție să reușești mutarea aceasta?

– Discret, cred că da.

– Discret, desigur.

Mai luă o înghițitură de coniac.

– Spre ce continent, domnule?

– De dragul discuției, hai să spunem că spre America de Sud.

Somerton făcu un gest expansiv cu mâna, desenând în aer o buclă albăstruie de fum de trabuc.

– Și când ar avea loc acest voiaj ipotetic?

– Dacă ar fi să aibă loc, probabil s-ar întâmpla curând. Poate înainte de finalul săptămânii.

Wright șuieră scurt.

– Prea curând? întrebă Somerton.

– Nu neapărat. Ipotetic vorbind, cred că aș putea trage niște sfori. Să cer să mi se returneze o favoare sau două.

– Dragul meu prieten, sunt extrem de mulțumit să aud asta.

– Aş avea totuşi o condiţie dacă mi s-ar face o astfel de propunere. O nelinişte, mai exact, care ar trebui domolită, ca un semn de bună-credinţă.

– Orice.

– Sub nici o formă şi în nici o circumstanţă nu voi accepta vreodată să comit vreun act care s-ar dovedi în orice fel sau în orice măsură în detrimentul Marii Britanii, Lord Somerton.

Wright lăsă jos paharul gol, fix în centrul mesei, şi-l ţintui pe Somerton cu o privire care ar fi putut topi până şi cutia unui seif. Parfumul luxuriant de trabuc aproape că sfârâia între ei.

Somerton zâmbi elegant.

– Domnule Wright, te asigur că sunt întru totul de aceeaşi părere.

– Foarte bine.

Wright îşi stinse trabucul, se ridică şi îşi înclină corpul într-o plecăciune neglijentă.

– Mulţumesc pentru cina asta minunată. Aştept cu nerăbdare să aflu veşti de la dumneata când îţi definitivezi planurile.

După plecarea lui, Somerton băgă mâna în buzunarul vestei şi atinse gânditor biletul care sosise cu o zi în urmă, împreună cu corespondenţa de dimineaţă.

Circulă zvonuri care susţin că acel anume Lord R.P. ar plănui să facă un voiaj cu perioadă nedeterminată în următoarele săptămâni şi că nu va călători singur.

Aşeză biletul în scrumieră lângă chiştocul trabucului lui Wright, după care îl puse pe al său peste hârtie, până când un firicel subţire şi ondulat de fum se ridică de la colţul stâng. Apăru apoi o scânteie portocalie, care se întinse cu repeziciune pe toată lungimea biletului, până când nu mai rămase din el decât o grămăjoară mică de cenuşă, care să se amestece cu restul scrumului.

Cu trei sau patru luni în urmă, Somerton probabil şi-ar fi încheiat o astfel de întâlnire încununată de succes petrecând o oră sau două în patul unei târfe sau poate la vreun rendez-vous prestabilit cu soţia neastâmpărată a vreunui domn, după care ar mai fi pierdut câteva ore bând şi jucând jocuri de noroc în vreun local păcătos.

Şi, cu trei sau patru luni în urmă, chiar făcuse asta. Era octombrie, şi în aerul nopţii se simţea miros de ger, când ieşise pe scara din spate a conacului ducesei de Southam din Cadogan Square, copleşit

de o nemulțumire care avea prea puțin de-a face cu performanța dezamăgitoare a acelei doamne în pat. Și la fel ca majoritatea frumuseților cu care se culcase, ducesa dovedise zicala aceea veche care afirma că vânătoarea era cu mult mai interesantă decât uciderea în sine, și, de vreme ce se știa că ducesa era de mult o practicantă a adulterului, până și vânătoarea fusese scurtă și neinteresantă, în cel mai bun caz. Din principiu, Somerton prefera să seducă neveste care nu mai călcaseră strâmb în prealabil. Asta făcea provocarea cu atât mai dificilă și mai presărată cu pericol și trădare, lucru care ducea la o explozie de pasiune până atunci neexperimentată. Și, cu cât doamna era mai virtuoasă, cu atât mai impetuoasă era capitularea sa. Și, în acea primă pătrundere între coapse interzise, se simțea – cel puțin pentru o clipă – ca și când lumea lui revenise la normal.

Doar că nemulțumirea lui se întorsese și de data aceea, mai puternică și mai insuportabilă ca oricând. Ducele era un prost bătrân și înfumurat, care merita să i se pună coarne, iar soția lui era chiar mai rău. Și totuși, Somerton nu putuse scăpa de senzația că făcuse ceva greșit. Că sufletul său se înecase atât de mult în amărăciune, încât erau slabe șanse să-și mai revină vreodată. Așa că, pe măsură ce mersese în jos pe bulevardul principal din Cadogan Gardens, prin aerul rece de octombrie, cu frunzele uscate de toamnă dansând în jurul lui în miez de noapte și cu vreo doi bețivi împleticindu-se pe lângă el, Somerton se simțise tot mai înfrigurat în haina lui elegantă de lână. Și simțise tot mai pregnant că i se făcea rău de la stomac. Apoi găsise un canal de scurgere a deșeurilor, se aplecase deasupra lui și vărsase tot coniacul pe care-l băuse și aproape că-și scuipase și fierea. Vomitase până când tot stomacul păruse să i se fi întors pe dos.

Iar după aceea, în loc să continue în direcția în care intenționase – spre locul unde îl așteptau o masă de jocuri de noroc, o sticlă de băutură, un pachet de cărți de joc și alți doi oameni cu sufletele la fel de înnegrite ca ale lui, Somerton făcuse cale întoarsă și pornise împleticindu-se pe Sloane Street, în direcția propriei sale case.

Știa că nu s-ar fi putut apropia de soția lui așa, la numai câteva minute după ce se dăduse jos din patul altei femei, palid de la cât vomase și înfrânt. Dar se gândise că poate a doua zi dimineață cafeaua avea să-i dea putere și urma să poată merge la etaj, ca să poarte o discuție cu ea. Câteva cuvinte simple, prin care să creeze o punte peste abisul de ani întregi care se căscase între ei. Să se lase într-un genunchi pe altarul virtuții ei și să-i ceară binecuvântarea.

Iar când cotise pe strada ce ducea în Chester Square, grăbise deja pasul. Și deja se simțise încălzit pe dinăuntru de un sentiment cald și plăcut, ca și când o pace preaslăvită îi invadase acea regiune a stomacului care cu puțin timp în urmă se contractase și se deșertase.

Și apoi Somerton îl văzuse.

O siluetă înaltă, ce purta o pălărie neagră, zăbovea în zona porții de la intrarea în propriul său conac. La fel cum și Somerton zăbovise câteva clipe în pragul porții conacului ducelui de Southam. Și, după cum făcuse și el, necunoscutul își trăsese pălăria pe frunte, se întorsese, aruncase o privire lungă spre ferestrele impunătoare de sus și apoi plecase grăbit.

Somerton simțise atunci cum picioarele i se afundaseră de tot în pământ. Se simțise blocat. Și-ar fi dorit cu ardoare să se poată mișca, dar pur și simplu nu putuse. Nu putuse să facă altceva decât să stea acolo nemișcat, pe măsură ce silueta se apropiase de el și își ascunsese fața și mai mult în ultimul moment, și atunci trăsăturile de Adonis ale lordului Roland Penhallow se imprimaseră încă o dată în mintea sa.

A doua zi dimineață, în loc să urce treptele spre odaia fiului său, îi trimisese un mesaj domnului Norton, prin mijloacele obișnuite.

Însă de atunci nu se mai întorsese niciodată la obiceiurile sale nocturne. De fiecare dată când se gândea măcar la o altă seducție sau la o altă tranzacție de afaceri cu o târfă bine instruită, gustul de vomă îi revenea într-un mod extrem de neplăcut. Senzația de greață și degradare era atât de covârșitoare, încât uneori trebuia să se așeze și să lase capul între genunchi, iar apoi să inspire adânc de câteva ori, până când îi dispărea senzația de rău.

Și acum, în noaptea aceasta geroasă de februarie, ieși din Sporting Club și găsi mormane de zloată înghețată pe caldarâm și străzile inexplicabil de lipsite de birje. Abia dacă se făcuse ora unsprezece, dar știa că nu era o idee bună să meargă la Cousin Harriet sau la localul Black Seal de la docurile St. Katherine's.

În schimb, își îndreptă pașii spre Piccadilly, pe lungul drum spre casă, zgribulit în haină și cu pistolul și cuțitul cuibărite în siguranță în buzunarele interioare. Iar când ajunse în cele din urmă în biroul său, mintea lui era deja suficient de calmă pentru a observa imaginea cutiuței de bijuterii așezate pe mijlocul mapei de piele, fără nici un fel de simptome fizice neplăcute.

Rămase o clipă nemișcat, privind cutia, parcă pentru a memora fiecare detaliu. În realitate, modelul cioplit și aurit, și literele gravate pe capac – E.H.M., inițialele ei de domnișoară – i se derulară prin fața ochilor, fără a se imprima definitiv în mintea sa.

Aruncă o privire prin cameră, ca să vadă dacă nu cumva domnul Markham stătea într-unul dintre fotoliile din fața șemineului sau pe canapeaua din fața ferestrei de pe peretele opus. Însă nu se ridică nici un secretar slab și brunet ca să-l salute. Membrii personalului dormeau liniștiți în camerele lor. Era complet singur.

Așa că ocoli biroul precaut și se așeză pe scaunul său confortabil de piele. Și apoi deschise cutia, fără nici cea mai mică ezitare.

Recunoscu câteva piese de bijuterii. I le dăruise chiar el. În decursul căsătoriei lor, nu se sustrăsese niciodată de la acea îndatorire esențială a unui soț aristocrat. La fiecare aniversare și cu ocazia fiecărui Crăciun, îi oferise în dar câte o bijuterie potrivită statutului ei – mereu una mai scumpă decât cea pe care o oferea amantei sale, atunci când avea una. Și acum cotrobăia prin grămada aceea sclipitoare și familiară de brățări cu diamante și pandantive cu safire, printre inele și broșe, până când dădu de fundul fals al cutiei și îl ridică pentru a dezvălui obiectul care se ascundea dedesubt.

Îl ridică apoi în lumină.

Portretul acela miniatural era o asemănare bună, chiar dacă nu reușea să capteze strălucirea păcătoasă din ochii căprui ai lui Penhallow sau șuvița aceea idioată și fermecătoare de păr castaniu-auriu, care își făcea invariabil loc pe fruntea lui. Mai mult de atât, nu se vedeau nici umerii aceia musculoși care conduseseră echipa Cambridge la victorie în concursul de canotaj din 1882. Și nici poziția neglijentă pe care o adopta ori de câte ori se apleca peste vreo coloană executată în stil arhitectural grecesc, din vreo sală de bal londoneză, pretinzând adulație, așa cum ceilalți bărbați pretindeau micul dejun.

Și totuși, frumusețea era acolo, trăsături perfecte, un zâmbet afurisit de fericit. În fond, de ce nu ar fi zâmbit? Doar stătuse ascuns sub fundul fals al cutiuței de bijuterii a celei mai frumoase femei din Londra, a soției unuia dintre cei mai puternici și influenți aristocrați. Așa că de ce n-ar fi fost în al nouălea cer de fericire, ca o mâță ce furase caimacul?!

– Fir-ai să fii, Markham!

Buzele lui formară în șoaptă acele cuvinte mai degrabă decât să le rostească pe deplin.

Însă Markham nu îi răspunse. Markham pur și simplu îi lăsase cutia pe birou și părăsise încăperea, pentru ca Somerton să poată examina conținutul de unul singur.

La urma urmei, poate că era mai bine așa.

Și totuși, simțea un fior straniu și anormal de dor colcăindu-i în măruntaie. Tânjea să vadă imaginea umerilor aroganți ai secretarului său, postura sa corporală demnă și cuminte și aproape regală, fața lui nevinovată și acei ochi căprui răbdători. Căldura promisiunii membrelor lui tinere și neprihănite.

Luă cutiuța de bijuterii și o azvârli de perete. Aceasta se izbi cu o pocnitură surdă și se rostogoli intactă pe covorul oriental, înconjurată de conținutul ei strălucitor. Pentru o clipă, rămase încremenit, holbându-se la ea uimit și aproape fără să respire. După aceea, se duse într-acolo, adună pe rând fiecare bijuterie și le așeză pe toate înapoi unde le era locul.

O limbă caldă și umedă se lipea de obrajii Luisei, trezind-o dintr-un somn adânc și plin de vise.

– Quincy! exclamă ea și-și aruncă brațul în jurul trupului său mic. Ce naiba faci? E dimineață deja?

Dar era întuneric în cameră. Pe sub draperiile groase de catifea nu se infiltra nici cea mai mică fâșie de lumină. Quincy continuă să o lingă într-un ritm aproape mecanic, până când ea nu se mai putu abține și izbucni într-un hohot de râs nedorit.

– Încetează! Încetează, am zis!

Se strădui să se ridice pe coate și clipi de mai multe ori ca să se dezmeticească.

Pentru o clipă, fu surprinsă să vadă camera din jurul ei. Visase că era acasă. Visase că se bucura din nou de toamna colorată din pădurea Schweinwald, pe fundalul munților violet. Doar că bărbatul care galopase alături de ea avusese o constituție fizică complet diferită de cea subțire a lui Peter. Și avusese părul de culoarea catifelei negre.

Ascunse capul între așternuturi. Nu era prințesa Luisa. Era Markham. Iar acesta nu era dormitorul ei luminos, cu vedere spre panorama provinciei Holstein. Era o cameră întunecoasă și formală, dintr-un conac londonez, iar ea purta o pijama de flanel cu dungi albastre și un bandaj înfășurat în jurul sânilor, pentru că de cealaltă parte a peretelui dormea contele de Somerton, în toată măreția lui masculină.

Quincy o linse pe mână. Se uită în jos, spre locul unde corpul lui mic și blănos forma o pată întunecată pe cearșaf. Întinse mâna spre noptieră și își căută ceasul de buzunar. Dar era prea întuneric ca să distingă ceva.

Quincy scheună, împingându-i mâna cu capul.

– Ce s-a întâmplat, iubire? șopti ea. Hai, culcă-te la loc!

Dar câinele se răsuci, sări de pe pat și fugi spre ușa care dădea pe coridor. Nu-l mai putea vedea în întuneric, dar îi auzea lăbuțele lipăind pe podeaua de lemn, în timp ce se învârtea nerăbdător sub mânerul ușii.

Luisa își înăbuși un căscat.

– Quincy! Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar nu poți să mai aștepți până dimineață?

Lipa-lipa-lipa.

Într-o clipită, Quincy ateriză înapoi pe pat, într-o explozie de insistență blănoasă. Își împinse capul în pieptul ei, după care se ridică pe lăbuțele din spate și îi umezi din nou fața cu atingeri frenetice ale limbii lui lungi.

– Oh, bine, bine, gata! șopti ea. Îl dădu la o parte și își trecu picioarele peste marginea patului. Halatul ei se afla pe fotoliul de lângă dulap. Se îmbrăcă cu el, își împinse picioarele în papuci și se îndreptă greoi spre ușă, unde Quincy făcea piruete entuziaste. De îndată ce învârti mânerul ușii, câinele se strecură și-o porni glonț spre scări, ca un câine de vânătoare.

Luminile fuseseră stinse de mult, dar felinarele stradale trimiteau în interior o strălucire sidefie suficientă pentru a o ghida pe scara grandioasă și spre intrândul principal. Quincy o aștepta pe podeaua de marmură, cu capul înclinat într-o parte și vădit nedumerit de lentoarea ei.

– Trebuie să caut cheia spre ușa de la grădină, începu Luisa, dar Quincy deja se grăbea în jos pe coridor, și nu în direcția grădinii, ci spre biroul privat al contelui. Quincy! Ce naiba faci?

El se răsuci spre ea, chelălăi și se grăbi să parcurgă restul drumului spre ușa biroului. În clipa aceea, Luisa deja putea vedea o fâșie slabă de lumină strălucind pe sub ușă.

– Oh, Quincy, șopti ea.

Micuțul se agita, chelălăia și se uita la ea rugător.

Luisa simți cum inima i se opri în loc. Se grăbi apoi după el, inhalând aerul rece de pe coridor respirând precipitat. Probabil găsise cutiuța de bijuterii până în acel moment. Doamne, oare ce făcuse?

– S-a întâmplat ceva, Quincy? E bine? S-a rănit?

„O, Doamne, te rog, nu! Nu asta!" se gândi frenetic.

Apucă strâns mânerul și, în graba sa alarmată, abia după ce încercă să deschidă ușa auzi notele delicate ale violoncelului dinăuntru.

Pentru o clipă, nici măcar nu-l văzu. Nu era așezat la locul său obișnuit din spatele biroului. Focul aproape se stinsese în șemineu, iar camera răcoroasă răsuna de muzica sfâșietoare a singurătății și a abandonului. Aerul era impregnat cu un iz înțepător și condimentat – mirosul de whisky scoțian.

Notele muzicale se ridicau din colțul camerei cel mai apropiat de fereastră. Se întoarse ușor. Quincy se cuibări la picioarele ei cu un oftat ușurat.

Cânta cu ochii închiși și cu maxilarul încleștat. Probabil își dăduse seama că se afla în cameră, chiar dacă nu făcuse nimic care să-i dea de înțeles asta. Nici o tresărire. Nici o mișcare curioasă în direcția ei. Brațul său strângea aproape duios arcușul, iar lemnul sensibil își cânta melancolia.

Luisa nu știa exact de cât timp stătea acolo. Când ultima notă șoptită se dizolvă în aerul cu miros de whisky, abia dacă îndrăznea să respire. Somerton stătea acolo nemișcat, cu capul plecat, odihnind vârful arcușului pe marginea covorului oriental cu model roșu, de parcă ar fi ascultat ecoul muribund al muzicii. După aceea, luă un pahar de pe un raft din apropiere și îl goli dintr-o singură înghițitură.

– Ce cântați? șopti ea.

Dar el nu-i răspunse. Ridică arcușul și slăbi coarda, după care luă o cârpă din carcasa deschisă de lângă el și șterse mai întâi arcușul, apoi corzile violoncelului în sine. Sprijini instrumentul de un scaun și se deplasă cu o siguranță studiată spre tava cu băuturi, unde își umplu la loc paharul.

– Vrei ceva de băut, domnule Markham?

– Nu, mulțumesc.

Luisa își strânse cordonul halatului, după care băgă mâinile în buzunare.

Somerton își croi drum spre birou și se așeză la locul său obișnuit, de unde își controla averea impresionantă, rețeaua vastă de spioni, planurile complicate și întreaga plasă de păianjen a puterii. Lăsă paharul jos și își odihni capul în palme, cu privirea ațintită spre cutiuța de bijuterii din fața sa.

– Milord, zise Luisa în șoaptă.

– Nu m-a iubit niciodată, spuse el.

Luisa lăsă capul în pământ.

– Inima ei e închisă față de mine. Așa a fost mereu. Ridică din nou paharul și îl învârti cu blândețe, făcând lichidul dinăuntru să mângâie interiorul. Îmi amintesc ziua în care ne-am căsătorit, felul în care s-a uitat la nasul meu mare și la fața mea simplă, ca și când ar fi privit un cadavru. Ca și când ar fi participat la o înmormântare.

– Domnule...

– Am fost îndrăgostit nebunește de ea. Am văzut-o prima dată la o petrecere în grădină și am știut că trebuia să fie a mea. Că trebuia să o fac a mea. Și ea știi ce a făcut?

– Nu, domnule.

– A plecat cu Penhallow. Înainte să apuc să aranjez să ne facă cineva prezentările, o luase deja cu el în pădurice. N-am avut niciodată nici o șansă, nu? Împotriva unui individ așa chipeș ca el, a unui Adonis cu pielea de mătase. Luă o înghițitură de whisky. Dar am făcut ce-am făcut și l-am dat la o parte, nu-i așa? Le-am dat părinților ei o sută de lire sterline pentru ea. O ofertă pe care nu o putea refuza nimeni.

– O, Doamne!

Luisa simți atunci cum i se puse un nod în gât. Fu nevoită să înghită în sec de două ori, numai ca să poată respira din nou.

– Am făcut tot ce-am putut. Jur că am făcut. N-am fost niciodată prea priceput la a curta o femeie, dar știu cum să le ofer plăcere în pat, și Dumnezeu mi-e martor că i-am oferit plăcere cât pentru zece vieți. Dar nici măcar asta nu a funcționat. Ci doar a făcut-o să mă urască și mai mult. Pentru că, vezi dumneata, a crezut că, dacă îmi îndura atingerea ca o martiră și nu simțea nimic, atunci îi putea rămâne fidelă lui. Dar am făcut-o să mă dorească, și m-a urât pentru asta.

– Nu vă urăște, șopti Luisa.

Somerton ridică privirea când auzi asta, și pustiul din zâmbetul lui îi aduse ei o durere în piept.

– Dragul meu Markham, te asigur că mă urăște. Când a rămas gravidă, m-am retras din patul ei. Nu mai puteam îndura să văd cum se uita la mine după aceea, ca și când aș fi trădat-o pentru că am lăsat-o grea. Dar nu a zis niciodată nu. Și știu că a fost o chestiune de mândrie pentru ea. Oh, nu! Nu a zis niciodată nu, ce soție bună și ascultătoare! Așa că am plecat eu. Și nu i-am mai vizitat niciodată patul din ziua aceea.

Se ridică de la birou cu o mişcare scurtă şi elegantă. Era extraordinar că un bărbat cu o constituţie fizică atât de vânjoasă se putea mişca cu o asemenea graţie. Luisa îl privi traversând camera, dând pe gât şi restul paharului în timp ce mergea. Iar când nu mai avu unde să înainteze, azvârli paharul în cenuşa focului şi-şi izbi ambele mâini de marmura şemineului.

– Nu m-a iubit niciodată. Nu m-a iubit niciodată, deloc!

Luisa stătea în pragul uşii, abia îndrăznind să se mişte. Nasul umed al lui Quincy o împungea în gleznă. În mintea sa, răsuna încă glasul violoncelului, ce vibra şi gemea de agonie. Auzea încă acea notă tulburătoare de la final, care se repeta iar şi iar.

Făcu un pas şovăielnic. Şi apoi încă unul. Îşi simţea picioarele aproape îngheţate în papuci. Ca şi când tot sângele i se scursese din membre şi i se adunase în jurul inimii. Când el nu protestă în nici un fel şi nu mârâi la ea să plece şi să-l lase în pace, se apropie tot mai mult şi mai mult, până când îi putea simţi căldura făcându-i firicelele fine de păr de pe piele să se ridice.

Îşi lipi palma de umărul său, înveşmântat în cămaşa albă de bumbac.

Şi apoi din pieptul lui se răsfrânse un sunet chinuit, precum urletul surd al unui animal sălbatic. Dar ea continuă să îşi ţină mâna pe spatele lui, numărând bătăile inimii lui magnifice, şi contracţiile aproape insesizabile ale muşchilor îi dădură de înţeles că plângea.

– Fiul meu, zise el. Nici măcar nu-l cunosc pe fiul meu.

– Oh, milord.

Somerton inspiră adânc şi îşi îndreptă spatele. În carcasa de cristal a ceasului de pe şemineu se reflecta o parte din faţa lui. Un obraz şi un singur ochi negru.

– Du-te la culcare, Markham! Hai să ne străduim amândoi să uităm ora asta!

– Dar, domnule, nu pot să...

– Du-te la culcare!

Luisa îşi lăsă mâna să alunece în jos pe curbele de granit ale muşchilor lui. Încleştă pumnul şi apoi băgă mâinile la loc în buzunar. Iar după aceea se îndreptă încet spre uşă, cu Quincy lipăind în urma ei.

În ultima clipă, se opri şi întoarse capul spre el.

– Ar trebui să dormiţi, domnule.

Nu se clintise din poziția lui de lângă șemineu, cu mâinile proptite pe marmura rece. Râsul lui sec și lipsit de umor îi zgârie urechile când zise:

– Ah, Markham. O să dorm în mormânt.

Capitolul 10

Titlul din ziar era scris cu litere mari și groase:

O PRINȚESĂ PIERDUTĂ ÎȘI GĂSEȘTE DRAGOSTEA
ÎN ANGLIA. SE VA CĂSĂTORI CU DUCELE DE ASHLAND,
ÎNTR-O POVESTE DE IUBIRE CA ÎN BASME.
DISEARĂ VA AVEA LOC UN BAL REGAL PENTRU
CELEBRAREA LOGODNEI. SUNT AȘTEPTAȚI SĂ PARTICIPE
PRINȚUL ȘI PRINȚESA DE WALES.

Mai jos era o fotografie cu chipul neclar al surorii ei Emilie – fără ochelari –, care se uita timidă dintre umerii masivi, înveșmântați în negru, a doi bărbați uriași. Unul era ducele de Olympia, cu părul său grizonant întrezărindu-se pe sub borul jobenului, iar celălalt fusese surprins în timp ce-și scotea pălăria pentru a dezvălui...

Ziarul îi fu smuls din mână chiar în clipa următoare.

– Oh, dar e absolut palpitant! oftă Annabelle, noua slujnică de la conac, în timp ce ridica ziarul cu paginile îndoite deasupra castronului său cu terci de ovăz. E cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată! Imaginează-ți și tu, o prințesă ca ea mergând pe străzile Londrei! O, Doamne! Imaginează-ți cum ar fi să ne ciocnim accidental pe stradă eu și ea.

– Mda, imaginează-ți, zise Luisa. Se strădui să-și reprime tresărirea nervoasă și își mută atenția înapoi spre micul dejun, pe care începuse să-l ia la parter de când descoperise că bucătăria servitorilor era cel mai bun loc pentru a afla lucrurile de interes care se petreceau la conac. În plus, fluxul aproape continuu de pălăvrăgeli și clinchetul prietenos al porțelanurilor și al argintăriei îi ofereau un sentiment plăcut de camaraderie. De apartenență într-un anumit loc și la o anumită categorie de oameni: nu tocmai la o familie propriu-zisă, dar la un substitut destul de bun pentru ea.

La drept vorbind, i se părea foarte ciudat cum o jumătate de oră petrecută în compania altor oameni putea face pe cineva să se simtă în stare de orice. Cu atât mai mult în dimineața aceasta, când, împovărată de gânduri neliniștitoare legate de cutiuța de bijuterii a contesei, de tăcerea mormântală din dormitorul adiacent dormitorului ei, avusese nevoie mai mult ca oricând de liniștea pe care i-o oferea un contact uman obișnuit.

Și apoi apăruse lângă farfuria sa ziarul, inscripționat cu vești tulburătoare despre sora ei.

– Este foarte frumoasă. Nu crezi că e foarte frumoasă? întrebă Annabelle și înclină ziarul spre ea, ca s-o ajute să vadă mai bine.

Luisa zâmbi.

– O, ba da, ba da. E foarte frumoasă. Cu adevărat minunată.

– Dar uite-te la ducele ăla cu care se mărită! Nu-i așa că arată destul de ciudat? Cu... cu masca aia care-i acoperă o jumătate de față, ca a unui pirat, și cu părul ăla alb.

– S-ar putea să fie blond.

Annabelle trase ziarul, ca să se uite mai bine, și aproape lipi foile tipărite de nasul ei lung.

– Nu, nu. Mi-s sigură că-i alb. Pare destul de înfricoșător, dacă mă întrebi pe mine. Chiar cred că ar fi putut găsi o partidă mult mai bună, mai ales că-i prințesă.

– Sunt sigur că ai dreptate.

– Totuși, e foarte bogat... Cel puțin așa zice doamna Plum. Și cre' că asta face toat' diferența, dac' nu mai ai o avere serioasă a ta, cum e cazu' ei. Și dac' tot arată așa ca un pirat, poate că vrea să-l ia înapoi în țara ei natală ca să se lupte cu anarhiștii pentru ea.

Luisa încremeni cu furculița ridicată în dreptul buzelor.

– Sigur le-ar face de petrecanie un tip așa mare ca el. Pare genul capabil să te omoare cu o singură privire.

– Da, șopti Luisa. Lăsă furculița înapoi pe farfurie și rămase uitându-se gânditoare la mâncarea sa.

Doamne, Dumnezeule! Cum de nu se gândise la asta până atunci?

Dacă putea să aibă încredere în el, să-i spună adevărul și să-l câștige de partea sa, cu siguranță ar acționa mai repede decât Olympia. N-ar trebui să mai stea degeaba, să-și bată capul cu spioni și servicii secrete, așteptând așa-zisul „moment potrivit" – de parcă așa ceva chiar ar fi existat când țara lor era controlată de revoluționari tiranici.

„Le-ar face de petrecanie."

Şi dacă cinstitul şi onorabilul duce de Ashland putea face anarhiştii să tremure de frică în faţa sa, oare ce ar fi putut realiza atotputernicul şi absolut ticălosul conte de Somerton?

Dar ar fi ajutat-o, de fapt? Putea avea încredere în el, să-i mărturisească secretul ei? Ce fel de promisiuni i-ar fi cerut în schimb? Şi ce i-ar fi putut oferi, în afară de ea însăşi? Oare ce ar solicita dacă ar putea izgoni de unul singur brigada?

– Dar eu mă întreb altceva, zise Annabelle, fără să aibă habar de gândurile chinuitoare care-i treceau prin minte Luisei. Unde au dispărut alelalte prinţese?

– Poftim?

Luisa se forţă atunci să întindă mâna spre ceaşca de ceai.

– Alelalte prinţese. Aceasta a apărut, dar unde sunt alelalte?

– Ei bine, începu ea şi sorbi din ceai, nu-mi pot închipui.

– Eu pun pariu că se ascund pe undeva, prin vreo cocioabă în mlaştini, zise Annabelle.

Apăru atunci şi capul lui Polly din celălalt capăt al mesei.

– Eu cred că sunt prin vreun castel dărăpănat de pe malul mării, cuibărite în jurul unui foc mic de tabără şi servite în continuare de un slujitor bătrân şi loial şi...

Annabelle plescăi.

– Eu zic că citeşti prea multe romane de-alea siropoase, Polly Green. Tu ce părere ai, domnule Markham?

Luisa îşi termină ceaiul, se şterse la gură cu şerveţelul şi se ridică.

– Cred că probabil e nevoie de mine sus. Aşa că scuzaţi-mă, vă rog!

După cum bănuise, contele de Somerton era deja îmbrăcat şi stătea la biroul său, cinci minute mai târziu când intră pe uşă. Cutiuţa de bijuterii aurită încă se afla acolo, lângă mapa de piele, strălucind în soarele matinal. Ridică uşor capul şi-i aruncă privirea aceea caracteristică de dezaprobare încruntată. De parcă făcuse întocmai după cum sugerase noaptea trecută, de parcă izgonise complet din mintea lui orice detaliu al întâlnirii lor nocturne.

– Domnule Markham. Foarte amabil din partea dumitale să mi te alături, zise scurt şi aruncă o ocheadă spre ceasul de pe şemineu.

Luisa îi urmă linia privirii.

– E abia opt şi un sfert, domnule. Programul meu începe la opt şi jumătate.

– După ce mi-ai lăsat un astfel de *cadou* ca să-l descopăr noaptea trecută, zise el și făcu un semn din cap spre cutiuța de bijuterii, nu te-ai gândit că ar putea fi necesar să vii mai devreme în dimineața asta ca să te ocupi și de consecințe?

– Nu, domnule, nu m-am gândit la asta, de vreme ce nu pot citi gânduri, în ciuda numeroaselor mele talente.

– Impertinența fiind printre cele mai importante. Nu, nu te așeza. Am o sarcină pentru dumneata.

– Sunt la dispoziția dumitale, desigur.

Somerton își mută atenția înapoi spre hârtia din fața lui. Sunetul peniței care zgâria hârtia umplea liniștea apăsătoare din birou, formând un duet straniu cu ticăitul ceasului.

– Diseară, la ora șapte și jumătate, te vei prezenta în fața Domniei Sale, soția mea, care presupun că se va afla în odaia copilului, ocupându-se de fiul nostru. Îi vei oferi toate complimentele mele și o vei informa că cer onoarea companiei sale aici în birou, pentru o chestiune extrem de urgentă.

Luisa aruncă o privire îndurerată spre cutia de bijuterii, după care înghiți apăsat, încercând să alunge amărăciunea pe care o simțea.

– Dar, domnule, eu...

– Nu te-ai gândit că va trebui să primesc o explicație pentru ceea ce se află în interior? Sau nici măcar nu te-ai obosit să inspectezi conținutul?

– Am găsit portretul, desigur, dar prezența lui nu înseamnă neapărat că...

Somerton ridică privirea.

– Ți-am cerut cumva părerea despre însemnătatea existenței portretului unui alt bărbat în cutia de bijuterii a soției mele?

– Nu, domnule, dar....

Îndoi apoi hârtia cu câteva mișcări scurte și rapide ale degetelor sale mari, după care se întinse după batonul de ceară neagră pentru sigiliu. Îl apropie de flacăra albastră a lămpii cu gaz.

– Atunci, te rog fii amabil și limitează-te la a-i comunica acest mesaj simplu lui Lady Somerton, la ora stabilită. Și, între timp, du-i scrisoarea aceasta domnului Nathaniel Wright, de la Wright Holdings Limited, din London Wall.

Presă tare sigiliul de ceara topită, după care îi întinse biletul. Luisa ridică scrisoarea cu două degete și examină sigiliul.

– Destul de arhaic, nu-i așa?

– O modalitate convenabilă de a te asigura că mesajele trimise sunt citite numai de către destinatarul menit.

– Excelență, nu știu exact ce anume plănuiți, dar trebuie să vă sfătuiesc cu tărie că...

– Să mă sfătuiești? Propriul meu secretar mă sfătuiește pe mine?

– ... Că orice fel de răzbunare... pentru orice infracțiune sau greșeală îl rănește invariabil pe omul care o inițiază. Chiar nu puteți înțelege că....

– Ceea ce nu pot înțelege, domnule Markham, este *cum* poți avea impertinența să-ți imaginezi că mi-ar păsa sau că aș asculta orice ai dumneata de spus.

– Pentru că vreți să fiți *fericit*, domnule! Cuvintele acelea îi explodară pe gură ca un vulcan și dispărură repede între pereții cu lambriuri de lemn ai biroului. Și eu vreau să fiți bine, termină într-o șoaptă abia audibilă.

Chipul lui Somerton nu trăda nici cea mai mică emoție.

– Foarte drăguț din partea dumitale, domnule Markham, să fii atât de interesat de binele meu. Și, de vreme ce ai demonstrat un apetit atât de nesățios pentru după-amiezi libere, poți să-ți iei și după-amiaza asta liberă, după ce îi livrezi scrisoarea domnului Wright, atâta vreme cât te întorci în timp util pentru a-i transmite mesajul soției mele.

– Nu este nevoie, domnule. Am să...

– Ne vedem aici diseară la ora șapte și jumătate, domnule Markham.

Luisa cunoștea acel ton al vocii. Era ferm și decisiv și nu mai lăsa loc de discuție.

Strecură biletul în buzunarul interior al jachetei sale. Simți imediat cum i se usucă gura.

– Vă mai pot fi de folos cu ceva?

Somerton afișă zâmbetul său trist obișnuit, care-i dezvăluia dinții albi și drepți.

– Cred că e suficient pentru o singură dimineață, n-ai zice?

Ducele de Olympia ținea hârtia deasupra ceainicului aburind cu un clește foarte eficient, confecționat din oțel.

– Nu știu dacă pot face asta cu conștiința împăcată, zise Luisa.

– Vei descoperi că astfel de mofturi dispar destul de curând, draga mea. Ai făcut ceea ce trebuia aducându-mi scrisoarea asta.

Îl privi apoi pe unchiul ei înclinând scrisoarea într-un unghi aproape perfect vertical. Avea mâinile neclintite.

– Numai pentru că mi-e teamă de ce ar putea plănui. Și ce se va întâmpla cu el și cu noi toți, de altfel, dacă reușește.

– Da, chiar e un ticălos fără scrupule, nu-i așa? Dar cred că încă poate fi adus pe căi mai drepte. Olympia îndepărtă scrisoarea de deasupra ceainicului și desfăcu foarte ușor sigiliul cu vârful stiletului său.

– Unchiule, ești sigur că știi ce faci? Că domnul Wright n-o să-și dea seama că sigiliul a fost desfăcut? întrebă Luisa, uitându-se neliniștită peste umărul lui înveșmântat în țesătură de lână maronie. Îl găsise călărind prin Hyde Park, cum făcea în fiecare dimineață la ora zece, în caz că avea să-i comunice vreun mesaj important, care nu putea aștepta până duminică.

Nu că ea l-ar fi abordat în mod direct, desigur. Îi transmisese semnalul dinainte stabilit și continuase spre barul prestabilit din apropiere de Piccadilly, unde era de așteptat să se oprească un secretar personal plecat în oraș cu treburi, pentru a-și potoli setea cu o halbă de bere englezească. Aceasta era prima dată când vizita acea cămăruie dosnică prestabilită, ascunsă în spatele unui anume lambriu de lemn. La drept vorbind era foarte impresionată de colecția eficientă de instrumente aflată în spatele dulapurilor și care, aparent, includea și un ceainic și o umilă plită cu gaz.

– Foarte sigur, răspunse Olympia. După aceea citi repede, împături la loc scrisoarea și deschise un sertar mic, plin cu mai multe batoane de ceară de sigilat, în diverse culori.

Luisa explodă imediat într-o exclamație indignată:

– N-o să mi-o dai și mie s-o citesc?

– Sigur că nu. Nu are nimic de-a face cu situația ta, draga mea.

– Păi, și atunci *cu ce are de-a face*, mai exact?

– Lucruri care nu te privesc pe tine.

Luisa puse mâinile în șolduri, enervată.

– Unchiule, ai face bine să nu uiți că eu sunt șef de stat. Și, în plus, sunt destul de sigură că are ceva de-a face cu bietul meu văr Roland.

– Aici ai perfectă dreptate. Dar nu ai de ce să te temi. Lord Somerton pur și simplu face exact ceea ce am sperat că va face și exact la momentul în care speram. Totul merge conform planului. În clipa aceea, Olympia scotocea printr-o cutie de carton plină cu sigilii, examinându-l pe fiecare-n parte. Cu puțin noroc, Penhallow va pleca din țară în siguranță în două săptămâni, și atunci...

– Împreună cu Lady Somerton?

– Întrebări, întrebări, întrebări. Ah! Aici era!

Olympia ridică triumfător un sigiliu și lăsă cutia deoparte. Cu o mână, apropie apoi batonul de ceară de plita încinsă, până când strălucea a smoală lichidă.

– Deci?

– Bănuiesc că asta rămâne de văzut, nu crezi? În orice caz, nici una dintre activitățile astea nu are nimic de-a face cu situația ta. Este cu totul altceva și o chestiune strict secretă. Apăsă sigiliul pe ceară, după care îi întinse scrisoarea. Și acum, haide, du-te! Și nu-ți face griji.

– Dar m-ai implicat deja în toată treaba asta, așa că am nevoie să știu dacă...

Olympia își îmbrăcă haina și își așeză pălăria la loc pe capul său grizonant.

– Ai înțeles greșit, draga mea. Cu cât știi mai puține, cu atât mai în siguranță vor fi toți cei implicați. În mod special persoana ta extrem de valoroasă. Îi luă apoi mâna și i-o sărută scurt, făcându-i cu ochiul. Ai încredere în unchiul tău, da?

Avea liber restul după-amiezii.

Luisa se prăbuși în fotoliul ei și își scoase mănușile. Mâinile sale, mai devreme înghețate de crivățul aprig de februarie, erau acum pline de broboane de sudoare în atmosfera prea caldă a unei alte ceainării ABC[1] din Londra.

Oare ce voise să spună cu asta Somerton? Cu siguranță nimic bun. Probabil punea la cale un plan deosebit de mișelesc, din moment ce o voia departe de conac și în imposibilitatea de a se amesteca.

Deci probabil chiar ar fi trebuit să intervină cumva, ar fi trebuit să se ducă înapoi acasă chiar acum și să... Și să ce?

Se uită în jos la ceșcuța de ceai din fața sa și la sendvișul anemic cu năsturel. De fapt, ea detesta năsturelul. Așa că nu-și putea da seama cum ajunsese să comande așa ceva. Pe de altă parte, era conștientă că făcuse totul mecanic de când plecase din ascunzătoarea secretă a ducelui de Olympia din Mayfair, la ora douăsprezece. Abia dacă își mai amintea să fi livrat scrisoarea lui Somerton. Dacă cineva i-ar fi cerut să descrie birourile de la Wright Holdings Limited, sau chiar pe însuși domnul Wright, ar fi răspuns cu destul de mare dificultate că atât omul în sine, cât și sediul companiei sale aveau un aer aproape somptuos.

---

[1] Prescurtare de la Aerated Bread Company, numele lanțului de ceainării (n.tr.)

Omul îi aruncase o privire tăioasă și foarte curioasă, și asta o cam scosese din starea de amorțeală, cu o trezire bruscă și violentă a instinctelor de conservare. Avea ochii cenușii și foarte pătrunzători – singura imagine care îi rămăsese vie în minte după acea întâlnire.

Fără îndoială fusese curios, pentru că insistase să-i livreze personal scrisoarea și astfel îl scosese dintr-o întâlnire probabil destul de importantă, dacă nu chiar esențială pentru nervii delicați ai piețelor financiare britanice.

– De la Lord Somerton, spusese ea, împingându-i scrisoarea.

Wright rupsese sigiliul, citise misiva și apoi își mutase atenția înapoi spre ea, studiind-o din cap până-n picioare.

– Îi veți trimite vreun răspuns? întrebase apoi, dornică să termine mai repede cu toată chestiunea aceea sordidă.

– Excelența Sa se așteaptă la un răspuns?

– Nu am privilegiul de a ști asta, domnule.

– Atunci transmite-i complimentele mele, spuse domnul Wright.

Asta sau ceva de genul acesta. După care îi întorsese spatele fără să se uite de două ori la ea și revenise la întâlnirea lui, fără a avea bunăvoința de a-i oferi măcar ceva de băut.

Dar, în fond, erau toți la fel, nu-i așa? Somerton și prietenii lui. Nu aveau nici măcar un oscior vrednic în corpurile lor.

Cu siguranță fusese nebună dacă de-a lungul ultimelor câtorva luni își permisese să dezvolte un soi de simpatie pentru el, fiindcă era blocat într-o căsnicie lipsită de dragoste și într-o singurătate trufașă. Da, putea recunoaște asta acum. La urma urmei, era ceva perfect normal. Își pierduse surorile, soțul și toate privilegiile extraordinare oferite de o viață petrecută la castelul Holstein. Și tatăl autoritar, spre care se uitase mereu cu admirație tăcută, disperată după o firimitură de aprobare sau afecțiune. Fusese aruncată în vârtejul unei intimități constante cu contele de Somerton, care – în ciuda tuturor defectelor sale de caracter – era un om care radia prin toți porii putere și un soi de charismă întunecată, care avea umeri lați și puternici și pe al cărui chip auster se surprinsese studiindu-l mult prea des. Al cărui suflet părea să conțină un abis dureros, din care nu i se permisese să întrezărească decât cele mai mărunte și mai chinuitoare fărâme.

Fascinant. Era un om fascinant.

Așa că era ceva normal ca ea, o femeie sănătoasă ajunsă la vârsta plămădirii de prunci și privată de propriile ei rude de sex masculin, să se pomenească...

Atrasă de el.

Gata! O recunoscuse.

Strânse mâna în jurul ceșcuței de ceai. Îi chiorăia stomacul, dar încă nu atât de insistent încât sendvișul acela cu năsturel să i se pară măcar puțin tentant. Își aminti apoi că nu-și terminase micul dejun în dimineața aceea. Chiar ar fi trebuit să mănânce ceva.

Luă sendvișul și ronțăi un pic dintr-o margine. Gustul de unt și de năsturel îi stărui pe limbă, nu chiar atât de neplăcut pe cât se temuse. Mai luă o mușcătură, după care înghiți.

Trebuia să găsească o altă variantă. Asta era absolut evident. Avea să se ducă acasă în seara aceea, să-l ia pe Quincy, să-și strângă lucrurile și să dispară până dimineață. S-ar putea duce la conacul din Battersea și să-i aștepte acolo pe Olympia și pe domnișoara Dingleby. În orice caz, avea de gând să le ceară să o informeze în legătură cu planurile lor.

Hotărî pe loc că de atunci încolo avea să fie un participant activ la propria ei salvare.

Mai mușcă o dată din sendviș. Și apoi încă o dată. Pâinea chiar era destul de gustoasă. Aproape suficient de gustoasă pentru a contrabalansa gustul de năsturel, care oricum era destul de puțin.

O muscă mică și neagră ateriză apoi pe marginea farfuriei sale și alunecă precaută vreo câțiva centimetri pe panta de porțelan, înainte de a-și lua din nou zborul.

Avea liber restul după-amiezii.

„Bine atunci, Luisa", se gândi ea, bătând cu degetele în ceașca de ceai. „Așadar, ce ai de gând să faci cu orele tale libere? O să stai și o să te perpelești într-o ceainărie ABC? Sau o să faci ceva?"

Îndesă în gură și restul sendvișului, cu o mișcare scurtă și rapidă, dădu pe gât ceaiul care-i mai rămăsese și se șterse la gură.

– Mulțumesc, îi spuse chelneriței care se apropia, apoi aruncă pe masă o jumătate de coroană și ieși din local.

Capitolul 11

Conacul londonez al ducelui de Olympia ocupa o bună parte din Park Lane, la aproximativ o sută de metri distanță spre nord de poziția nobilă a lui Wellington. Luisa stătea sprijinită de trunchiul

aspru al unui copac din parcul de vizavi, cu o copie a ghidului turistic *London Baedeker's* în mână, și studia ferestrele ducale impunătoare, pe deasupra marginilor dure ale îndrumarului său.

Inima îi bătea tare în piept și aproape că putea simți pe limbă gustul energiei pe care o emitea. Undeva în spatele acelor ferestre cu draperii groase se afla sora ei Emilie, citind o carte sau învârtindu-se agitată de colo-colo pe podeaua de lemn lustruit a camerei care-i fusese atribuită. Sau poate stătea de vorbă cu ducele ei – cel cu masca aceea ciudată și cu părul aproape alb. Sau poate chiar în momentul acela se uita pe fereastră și se întreba cine o urmărea de afară.

Era mare agitație în casă, în ciuda aerului rece de februarie și a anotimpului deloc prietenos cu evenimentele sociale. Treptele de la intrare erau aglomerate de un flux continuu de oameni, încărcaţi cu flori, colete și instrumente muzicale. De-a lungul trotuarului aşteptau mai multe vehicule, ai căror cai ţineau capetele plecate în același unghi resemnat. Și chiar în dreptul intrării masive din față se afla un om îmbrăcat în livrea, care dirija fluxul traficului, oprind fiecare nou-venit și oferindu-i instrucțiuni. Probabil erau pentru balul din seara aceea, balul de logodnă al lui Emilie. Fără îndoială intrarea servitorilor din spatele casei era și mai aglomerată.

Dacă Luisa știa cu exactitate unde se afla sora sa și dacă toți negustorii din Londra care luau parte într-un fel sau altul la pregătiri știau ce se petrecea la conacul ducelui de Olympia, atunci fără îndoială ştiau şi conspiratorii. Acei agenți ai Brigăzii Revoluţionare, care se presupunea că erau în Londra chiar în clipa aceea, vânându-le pe prințese. Dar unde se aflau chiar atunci? Oare se infiltraseră prin mulțimea alarmant de mare de oameni care intrau și ieșeau pe poarta imensă de marmură? Sau poate printre vizitiii care stăteau cocoșați pe caprele trăsurilor de afară, dintre care una ar fi putut conține suficient armament și muniție pentru a arunca în aer Palatul Parlamentului?

Sau poate era acel individ corpolent care venea pe stradă, uitându-se ocazional în stânga și în dreapta. Oare curiozitatea unui turist îl făcea să privească trăsurile magnifice care înconjurau Hyde Park? Sau activitățile extraordinare care aveau loc pe Park Lane? Sau poate privirea lui avea un scop cu mult mai sinistru?

Olympia pretindea că Emilie era în siguranță și bine păzită în conac. Dar, dacă era adevărat ce spunea, atunci de ce nu le ascunsese acolo pe toate trei de la bun început? Cum, pentru numele lui

Dumnezeu, ar fi putut fi în siguranță Emilie în mijlocul acelei adunări umane anonime?

Omul corpolent trecu pe lângă ea și continuă spre Marble Arch, fără să se oprească. Luisa îi privi spatele lat și înveșmântat în lână neagră dispărând nevinovat printre copaci. Și în ultima clipă – chiar înainte să-și întoarcă capul și atenția înapoi în direcția casei de vizavi –, surprinse o mișcare cu coada ochiului.

Foarte încet și cu nonșalanță – ca să nu atragă nici un fel de atenție nedorită asupra ei –, își schimbă poziția în dreptul trunchiului copacului și își mută din nou privirea spre cărarea din stânga sa.

Vedea doar copaci și câțiva pietoni grăbiți.

O femeie îmbrăcată într-o haină neagră elegantă și cu beretă împingea un cărucior pentru copii cu roți mari.

Poate că mintea îi jucase feste. Sau poate că fusese doar un alt pieton, cineva care se oprise o secundă sau două ca să-și aprindă o țigară sau...

Un bărbat apăru apoi din spatele unui copac, se uită peste stradă și se trase încet de lobul urechii.

Luisa ridică mâna și-și trase pălăria și mai pe frunte. O adiere de vânt rece făcea crengile goale iernatice să trosnească și să freamăte deasupra ei. Coborî privirea înapoi spre ghidul pe care-l ținea în mână, prefăcându-se că-l studia cu atenție. Doar că descoperi că îl ținea cu susul în jos.

Cu coada ochiului, îl zări pe om trăgându-se din nou de lobul urechii și sprijinindu-se cu spatele de un copac, cu un picior proptit pe trunchiul gros.

Luisa își scoase atunci ceasul de buzunar, se uită la el fără să vadă de fapt cât indica și se îndreptă spre o băncuță din apropiere. Celălalt capăt al băncii era ocupat de un om care ținea capul întors și sforăia încet. Se așeză încet și cu grijă, ca nu cumva să îl trezească, și își încrucișă picioarele înveșmântate în pantaloni. Pe deasupra copertei ghidului turistic – acum așezat în poziția corectă –, supraveghea casa de pe aleea Park Lane.

Agitația continua. Un curier lăsă un coș cu orhidee – era puțin extravagant să aibă orhidee în februarie, dar, pe de altă parte, nu în fiecare zi se logodea o prințesă –, iar zarva rezultată ocupă o parte considerabilă a scării de la intrare. Se formă imediat un blocaj în fluxul eficient de oameni și bunuri pe culoarul dintre trotuar și casă. Cineva ocărî, atât de limpede și de tare, încât cuvintele plutiră fără

nici o problemă prin vântul rece de iarnă, se strecurară abil printre vehiculele de transport și diligențele comune și aterizară fix la urechile Luisei.

Omul care stătea lângă ea pe bancă tresări brusc și se ridică, îndreptându-și spatele și strângându-și pe cap basca strâmbă de lână cu degete tremurânde, după care se uită spre cealaltă parte a străzii.

Luisa dădu o pagină din ghidul turistic. Două biciclete trecură prin fața ei zgomotos, obstrucționându-i câteva secunde vederea. Iar când conacul ducelui de Olympia reapăru în câmpul ei vizual, observă că pe ușă ieșise o siluetă înaltă și masivă, care în clipa aceea traversa infernul cu miros de orhidee de pe trepte, pentru a se eschiva nonșalant prin traficul de pe Park Lane.

La fel ca ea, avea pălăria îndesată pe frunte, așa că nu-i prea putea distinge fața. Însă cunoștea mult prea bine urechile acelea mari și clăpăuge care i se ridicau de-o parte și de a alta a capului precum aripile unui fluture uriaș. Și la fel și bărbia aceea, pe care o atinsese de sute de ori, examinând curioasă barba țepoasă, în timp ce încerca să convingă gura aceea lată să ia forma unui zâmbet.

Și, de cele mai multe ori, chiar reușise. Hans fusese ca un tată pentru ea – unul mai afectuos și iertător, care ținea mereu dulciuri în buzunare și care, după ce îl îmbrăca pe prințul Rudolf în uniforma sa de gală magnifică, decorată cu auriu și cu umerii acoperiți cu epoleți de mărimea unor farfurii, le aducea invariabil pe Luisa și pe surorile ei în spatele lojei oficiale pentru a putea vedea splendoarea colorată a unui bal formal de stat. Hans activase ca valetul tatălui ei de când prințul Rudolf împlinise vârsta de optsprezece ani. Îi tunsese fiecare fir de mustață și îi îndreptase fiecare lavalieră pe care o purtase vreodată. Și apoi îl și îmbrăcase pentru ultima oară, înainte ca mâinile lui mari și puternice să-i așeze cadavrul în sicriul cu interior de satin.

El le păzise pe prințese pe timpul acelei călătorii lungi din miez de noapte spre Anglia. Ea și surorile ei pășiseră în sanctuarul conacului ducelui de Olympia la ora trei dimineața, împreună cu domnișoara Dingleby, care deschidea drumul, și cu Hans în urma lor, păzindu-le spatele.

Și în clipa aceea picioarele lui lungi săreau peste gardul parcului și el se alătura omului corpolent lângă copac. Stăteau umăr la umăr, cu mâinile îndesate în buzunare, ca niște veritabili camarazi de arme.

Omul de pe bancă își îndreptă și mai mult spatele, întinse brațele și se ridică.

Luisa simțea dintr-odată că nu mai putea respira. Fiecare mușchi din pieptul ei încremenise de teamă și de șoc. Înclină ușor capul într-o parte, până când abia dacă îi mai putea zări cu vederea periferică și se concentră să-și liniștească pulsul și să respire cât mai ușor. Coborî privirea spre foaia din fața sa și încercă să citească cuvintele.

Hans. Sigur nu. Cu siguranță se întâlnea cu oamenii ducelui de Olympia. Cu siguranță se pregăteau cu toții pentru balul din seara aceea și pentru a-i prinde pe conspiratori.

Da, asta trebuia să fie.

Doar că Hans abia de știa o boabă de engleză.

Ei bine, fără îndoială își lărgise cunoștințele lingvistice de când sosise acolo. Pentru că nu prea ar fi avut de ales, nu-i așa? În plus, Hans era un om destul de inteligent. Cu siguranță putea deja să susțină o conversație, dacă se dedicase sârguincios studiului limbii engleze.

Cuvintele se încețoșară în fața ochilor ei, devenind doar niște pete negre de tuș. Omul care sforăise mai devreme își croia acum drum printre copaci, îndreptându-se spre Hans și spre celălalt bărbat.

Mai trecu o bicicletă prin fața ei și apoi încă una. Cei doi bicicliști strigau unul la celălalt.

Luisa se ridică și se prefăcu a încerca să găsească drumul spre Marble Arch, mai întâi citind numele străzilor și apoi uitându-se înapoi în ghidul ei turistic. Paginile îi tremurau un pic în mâini. Își mută greutatea pe un picior, încercând să se stabilizeze.

„Calmează-te", își repeta cu stoicism. În fond, era vorba despre Hans.

Adoptă o atitudine hotărâtă, se întoarse și porni spre nord, rămânând pe aleea cu pietriș, ca să poată trece prin spatele celor trei bărbați. Se apropie cât de mult putu de marginea potecii, și vocile care vorbeau în șoaptă îi răsunară nedeslușit în urechi.

Pas. Pas. Pas. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare, dar tonalitatea rămânea neinteligibilă, volumul fiind ținut sub nivelul normal al unei conversații. De parcă ar fi vorbit în șoaptă intenționat. Vorbeau engleză sau germană? Nu putea fi sigură. Sunetele erau într-adevăr grave și glotale, dar în fond și limba engleză putea deveni mai puțin clară când era vorbită în șoaptă de oameni mătăhăloși, nu-i așa? Și, în plus, engleza lui Hans – dacă acum vorbea limba – ar fi avut totuși accent german pronunțat, nu?

Pas, pas. Era deja aproape în spatele lor, nu avea cum să se apropie mai mult. Își forță urechile să se concentreze la ce era dincolo de sunetul pantofilor ei, care trosneau pe pietriș.

„Te rog, Doamne! Să fie englezi!"

Un singur cuvânt – „*musiker*"[1] – se ridică deasupra zgomotului de fond și i se imprimă în memorie.

Luisa avu nevoie de ceva timp ca să localizeze intrarea dinspre grajduri în conacul ducelui de Olympia. În primul rând pentru că, după cum era normal, aleea în cauză era umbroasă și îngustă, iar funinginea și fumul londonez nu făceau altceva decât să obtureze și mai mult lumina oferită de soarele muribund de amiază de februarie, sporind întunecimea.

În al doilea rând, pentru că nu o văzuse niciodată până atunci și nu știa nici măcar numărul străzii. Dar, în fond, la ce i-ar fi trebuit vreodată să știe numărul casei sau intrarea de la grajduri, când venise în vizită la unchiul ei? Un vizitiu o condusese mereu până în fața casei, iar apoi un lacheu îmbrăcat în livrea o însoțise înăuntru cu toată pompa cuvenită statutului ei regal. Mai puțin atunci când venise în octombrie, desigur, dar și atunci îi avusese pe Hans și pe domnișoara Dingleby, care să o ghideze.

Se plimba agitată în jos pe aleea pavată cu dale de piatră, numărând ușile mari pe care intrau trăsurile, până când o găsi pe cea bună. Era vopsită într-o nuanță de negru mai intensă decât celelalte, iar blazonul ducal familial decora poarta, acolo unde ar fi trebuit să se afle mânerul de fier, asta dacă porțile grajdurilor aveau astfel de mânere de fier, folosite pentru a ciocăni. În dreptul ei se afla o diligență mare de transport și, chiar când dădu să se apropie prudentă, poarta principală se deschise pentru a permite accesul a doi oameni, care râdeau zgomotos și cărau o ladă mare și goală.

– Scuzați-mă, zise ea. Lucrați cumva pentru ducele de Olympia?

Unul dintre oameni întoarse capul în direcția ei.

– Îmi pare rău, amice. Suntem doar vânzători de fructe. Dar, dacă vrei, poți să intri singur și să-i spui individului mare și mătăhălos care păzește intrarea că te-a trimis Ned Apples, răspunse el și îi făcu cu ochiul.

– Mersi, zise ea.

[1] În limba germană, în original, „muzician" (n.tr.)

– Dacă vrei, poți să-mi mulțumești personal mai târziu, băiete, îi șopti la ureche, când se strecură pe lângă el.

Era absolut șocată de remarca lui.

– În nici un caz, îi murmură înapoi.

Înăuntru, zona grajdurilor era întunecoasă și mirosea a cai și a piele. Câteva fețe cabaline pestrițe se uitau la ea curioase din grajduri, ca și când ar fi încercat să-și amintească de unde o cunoșteau. După cum menționase Ned Apples, un bărbat mătăhălos păzea ușa din spate, care ducea prin grădină spre intrarea principală a conacului. Se rugă în sinea sa să nu fie cineva care ar fi putut-o recunoaște.

Se apropie de el cu pași mari și vorbi cât putu de încet:

– Bună ziua. Vin cu un mesaj pentru domnișoara Dingleby.

– Ce, ce?

Omul părea speriat.

– Am un mesaj pentru domnișoara Dingleby. Este... ăăă... o însoțitoare a Excelenței Sale, zise Luisa, după care studie cu atenție reacțiile omului, încercând să-și dea seama dacă recunoștea numele și dacă presupusese corect că Dingleby stătea acolo, în aceeași casă cu Emilie.

Omul căzu pe gânduri o clipă și se încruntă.

– Cum te numești, băiete?

– Mă cheamă Markham. Sunt un prieten. Ai putea să-i spui că am venit să o văd și că am să-i transmit un mesaj foarte important?

Omul se aplecă ușor, ca să-i privească fața. Chiar era o bestie imensă de om, de aproape un metru nouăzeci înălțime!

– Markham, spui?

– Da. Domnul Markham. Sunt secretarul personal al contelui de Somerton.

Își îndreptă spatele și se întoarse spre ușă.

– Jack, flăcăul spune că are nevoie să vorbească cu femeia aia Dingleby, destul de urgent...

– Așteaptă aici, îi zise omul, făcându-i semn spre un scaun înghesuit între două grajduri.

Luisa ignoră scaunul și se întinse să mângâie un cal. Era unul dintre faimoșii armăsari negri ai ducelui – un cal mare și zvelt, menit să fie înhămat la un landou cu blazon, împreună cu alte trei animale identice. Împinse capul nerăbdător spre pieptul ei.

– Îmi pare rău, dar nu am ce să-ți dau, șopti ea. Probabil ai stat închis aici toată ziua, bietul de tine!

Aplecă apoi capul spre al lui și absorbi avidă senzația de liniște și siguranță pe care i-o ofereau respirația lui caldă și forța lui primordială, acum supusă sub atingerea ei. Dintr-un motiv sau altul, îi apăru în minte imaginea lui Somerton. Întunecat, puternic și magnific, precum calul acesta, și inundat de o forță interioară care putea fi folosită ori în slujba binelui, ori în a răului. Și care stătuse închis mult prea mult timp în cușca lui civilizată.

– Domnule Markham, răsună atunci vocea tăioasă a domnișoarei Dingleby, spulberând idila aceea iluzorie.

Luisa se dezlipi de cal fără tragere de inimă și se întoarse spre ea.

– Domnișoară Dingleby, zise ea. Îți mulțumesc că ai venit.

Guvernanta își ținea brațele strânse la piept ca două chingi de fier. Și, chiar și în semiîntunericul din grajd, expresia de pe chipul ei era grăitor de aspră.

– Ce naiba cauți aici, domnule Markham? Acesta nu e locul potrivit pentru tine. Mai ales astăzi, dintre toate zilele, când ți-am spus clar să...

– Am un mesaj. Unul foarte important. Am... Luisa aruncă o ocheadă rapidă spre ușă și coborî vocea la nivelul unei șoapte. Am descoperit ceva destul de important.

– Ce anume?

Luisa întinse mâna și o prinse de mânecă pe domnișoara Dingleby. În mod evident, fosta ei guvernantă încă nu se îmbrăcase pentru bal. Purta o rochie confecționată dintr-o lână albastră rezistentă, cu mâneci lungi. Luisa o trase spre adăpostul oferit de gâtul lung și negru al calului.

– Trădătorul, șopti ea. Am descoperit cine este.

Mușchii faciali ai domnișoarei Dingleby reacționară foarte ciudat, schimonosindu-se într-o încruntătură. În lumina slabă și tremurătoare a felinarului care atârna din tavanul grajdului, expresia de pe chipul ei părea aproape demonică, cu sprâncenele-i ridicate disproporționat și cu ochii mijiți exagerat de mult.

– Ce-ai zis? Ce-ai făcut?

– Trădătorul. Vocea Luisei aproape se frânse. E Hans.

Domnișoara Dingleby lăsă brațul să-i cadă din strânsoarea mâinii Luisei și încleștă degetele pe marginea ușii grajdului. Calul o împinse imediat în umăr cu botul.

– Ești sigură?

– Așa cred. Da, sunt destul de sigură. Stătea în Hyde Park și urmăream casa, când...

– *Ce* făceai?

– Trebuia s-o fac. Trebuia să mă conving, să văd cu ochii mei că Emilie era în siguranță.

– Oh, prostuțo! Nesăbuito! E posibil să fi stricat totul. Doar ți s-a spus să...

– Nu-mi pasă deloc de ce mi s-a spus. Trebuia să...

– Coboară vocea, pentru numele lui Dumnezeu!

Luisa înghiți apăsat și continuă, mult mai calmă:

– Emilie e responsabilitatea mea. Poporul meu este responsabilitatea mea. Nu mai pot sta deoparte și să vă las pe tine și pe Olympia să controlați totul fără sfatul și aprobarea mea. Da, am venit în Hyde Park și am supravegheat casa. Și am văzut doi oameni trimițând semnale spre casă din parc și apoi a ieșit un al treilea să li se alăture. Era Hans. Și vorbeau în germană. Ceva despre muzicieni.

Domnișoara Dingleby murmură ceva. Se întoarse spre cal gânditoare, și degetele sale lungi îi mângâiară grumazul, cu atingeri lente, dar ferme.

– Te-a văzut vreunul dintre ei? întrebă femeia în cele din urmă.

– Nu. Sunt foarte sigură că nu m-a observat nici unul.

– Oricum nu ai fi avut cum să-ți dai seama nici dacă te-ar fi văzut. Oftă adânc, după care se întoarse spre Luisa. Ascultă-mă bine! Îți mulțumesc pentru informație. Voi discuta imediat cu Olympia și vom hotărî cum să procedăm în privința asta.

– Foarte bine. Condu-mă!

Dar domnișoara Dingleby ridică mâna.

– Nu. Tu nu vii. Nu avem timp pentru asta acum. Trebuie să ne modificăm toate planurile, ca să...

– Ca să-l găsiți pe Hans și să-l obligați să dezvăluie cine sunt ceilalți conspiratori...

– Exact.

– Pentru că ne-a trădat, Dingleby! Ne-a trădat pe toți în cel mai mișelesc mod cu putință. A fost valetul tatei, el însuși a fost ca un tată pentru noi. Luisa se străduia din răsputeri să-și reprime lacrimile care-i înțepau ochii. Lasă-mă să intru în casă! Trebuie să vorbesc cu Olympia.

– Nu, draga mea, nu! Vocea domnișoarei Dingleby devenise dintr-odată foarte blândă și aproape miloasă. Nu înțelegi. Tu nu ai instruirea necesară și nu îți dai seama cum merg lucrurile astea. Va trebui să alocăm resurse foarte valoroase protecției tale, și ce-am

rezolva cu asta? Cum am putea explica prezența ta? Totul a fost plănuit în cel mai mic detaliu.

– Poftim? ripostă Luisa șocată și clătină din cap neîncrezătoare. Vrei să spui că intenționați să continuați cu planul? Acum, când știm cine este trădătorul?

– Sigur că da. Scopul acestui plan este să ne descotorosim de ei toți, și balul îi va atrage pe toți aici, în loc să trebuiască să ne împrăștiem noi să-i căutăm. Acesta a fost planul de la bun început. Implicarea lui Hans, oricât de neplăcută ar fi, nu afectează cu nimic mersul lucrurilor. În cel mai bun caz, ne ajută doar să ne pregătim pentru locul din care ar putea veni atacul.

– Dar nu înțeleg, de ce să-i mai punem în pericol viața lui Emilie, când știm deja unde să-i căutăm pe acești oameni?

– Normal că nu înțelegi. Domnișoara Dingleby își așeză mâna pe umărul Luisei și continuă: Fii sigură că unchiul tău o să fie complet de acord cu mine. Ascultă-mă, draga mea. Du-te înapoi la contele tău! Fă-ți bagajele! Și așteaptă semnalul nostru. Există posibilitatea să plecăm spre Germania chiar în zori.

– În zori!

– Dacă totul merge bine, da. Dacă reușim să-i prindem pe toți în seara asta. Dar, Luisa, nu putem face asta dacă nu suntem pregătiți. Așa că întoarce-te în Chester Square și așteaptă, da? E cel mai bine așa. La urma urmei, tu ești prințesa regentă. Mai presus de orice altceva, nu putem risca să fie pusă în pericol viața ta.

– Dar Emilie...

Domnișoara Dingleby îi zâmbi atunci în lumina slabă a felinarului.

– Te asigur că Emilie are deja cea mai bună protecție din lume. Și la fel și tu, dacă te-ai obosi să te întorci la ea.

Când auzi cuvintele ei, chipul lui Somerton îi apăru din nou în minte, așa cum arătase în lumina felinarului stradal, cu multe săptămâni în urmă, imediat după ce-l pusese la punct pe hoțul care o atacase. Simți atunci cum ceva se frânse în interiorul ei, lăsând-o cu respirația întretăiată. Nu avea să se mai bucure de protecția lui. Nu avea să mai lucreze de-a dreapta lui, împărțind același birou și coexistând în același spațiu închis, în înțelegerea tacitură și tolerantă a doi oameni care aveau multe secrete. Nu avea să mai găsească nici o alinare în apropierea trupului său mare și puternic, în forța sa magnifică și în loialitatea care se interpunea între ea și amenințarea necunoscută de afară.

Avea să dispară înaintea ca soarele să strălucească pe cer a doua zi. Avea să se întoarcă în Germania și să își redobândească dreptul din naștere. Și Somerton nu avea să știe niciodată ce se întâmplase cu secretarul său personal.

Nici măcar nu urma să aibă ocazia să-și ia rămas-bun de la el așa cum trebuia.

Luisa ridică bărbia pentru a prinde curaj și se ascunse după gâtul negru lucios al calului. Ceilalți cai tresăriră la unison și întoarseră capetele în direcția ei.

– Foarte bine, atunci, Dingleby, zise ea. Aștept un mesaj de la tine mâine înainte de răsărit. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă dezamăgi!

În ciuda protestelor repetate ale contelui de Somerton, câinele acela afurisit insista să stea în poala lui.

– N-ai nici un pic de discernământ, nu-i așa, potaie? mârâi el la fiară. Quincy ciuli imediat urechile-i imense și studie atent expresia de pe chipul lui Somerton, cam la fel cum un doctor ar fi examinat un pacient. Tu știai că am omorât un om chiar săptămâna trecută? O scursură de cea mai joasă speță a umanității, desigur, un trădător mizerabil și un mincinos înrăit. Dar l-am omorât cu mâinile goale, și n-am simțit decât o vagă remușcare după aceea.

Quincy îl linse pe mâna sa mare, care, în mod inexplicabil, se mutase mai aproape de nasul mic și umed al câinelui.

– Fără îndoială ai mirosit asta pe mine după aceea. Probabil crima are un miros aparte, imposibil de detectat de simțurile omenești. Deși aș putea jura că am simțit mirosul acela pe el, pe omul ăla, chiar înainte să atace. Era pe cale să mă omoare, dacă nu știai. Și aproape că i-a reușit nemernicului!

Quincy eliberă un oftat prelung și își odihni năsucul pe lăbuțele-i mici, proptite pe marginea coapselor lui Somerton.

– Vezi tu, se pare că am fost un pic cam distrat și neatent. Dar asta s-a terminat acum, nu-i așa? Poate că blestematul ăla de Penhallow a scăpat ca prin urechile acului săptămâna trecută, dar, când Biroul va afla că omul lor de la Ambasada Rusiei a fugit în America de Sud și va descoperi că amprentele lui Penhallow sunt peste tot, în fine... Se uită la ceasul așezat pe șemineul din camera domnului Markham și se încruntă. Întârzie, lua-l-ar naiba! Markham nu întârzie niciodată.

Dar, chiar când de pe buzele lui se desprinse ultimul cuvânt, cineva apăsă tare pe clanță.

Fără să stea pe gânduri nici măcar o secundă, Somerton luă câinele din poala sa și-l aruncă pe podea lângă scaun.

– Quincy! exclamă Markham, ghemuindu-se la podea și deschizând larg brațele.

Haina lui încă strălucea, plină de picături de ploaie. Câinele traversă covorul alergând aproape entuziast, execută un salt din acelea acrobatice, caracteristic câinilor de talie mică, și sări direct în brațele stăpânului său.

Somerton scrâșni din dinți ca să îndepărteze senzația ciudată de căldură care-i inundase pieptul pe neașteptate.

– Ai întârziat, mârâi el morocănos.

Markham se ridică încet, ținându-l strâns pe Quincy în brațele sale acoperite de lână.

– Nu am întârziat. Îți prezint demisia mea, începând din acest moment. O să-mi fac bagajele și o să...

Senzația de căldură din pieptul lui Somerton se mistui imediat, ca și când cineva ar fi aruncat pe el o găleată de apă cu gheață.

– Ba pe naiba! izbucni el, furios. Unde-ai fost în tot timpul ăsta?

– Mi-ați dat după-amiaza liberă.

– *După-amiaza* liberă, repetă el acuzator. E aproape ora opt!

– Am avut treabă. Tânărul ridică imediat bărbia, trufaș. Am fost în vizită la mătușa mea în Battersea.

– S-o ia naiba pe mătușa dumitale din Battersea și la naiba cu treburile dumitale. Ești sub acoperișul meu și încă în slujba mea, impertinentule! O să-ți dai jos afurisita aia de haină udă și o să te încălzești, apoi o să te duci sus și o s-o informezi pe soția mea că...

– N-o să fac așa ceva!

Somerton făcu doi pași mari și se poziționă, scoțând fum pe urechi, la mai puțin de o jumătate de metru distanță de trupul mic și sfidător al lui Markham. Quincy se uita întrebător de la unul la altul.

– Ba o să faci întocmai, șopti el.

– Nu mă puteți obliga s-o fac.

Se născuse în el ceva atât de curajos și de înfricoșător, ca o nouă dimensiune a disperării, care părea să-i fi penetrat toți porii, la fel de tăios precum picăturile reci de ploaie care străluceau pe vârful nasului său. Oh, Doamne, Dumnezeule! Chipul acela cutezător și grațios

și în același timp atât de puternic și de elegant! De ce naibii nu-și lăsa o mustață ca să ascundă toată vulnerabilitatea aceea minunată?

– S-a întâmplat ceva, Markham? se auzi dintr-odată, întrebând încet.

Markham făcu un pas în spate și răspunse tăios:

– Nimic.

– Prostii. Sigur s-a întâmplat ceva. E vorba despre mătușa dumitale?

Șovăi o clipă, după care răspunse oarecum neîncrezător:

– Da. Da, nu e bine deloc... asta-i tot.

– E într-o stare precară?

– Eu... nu știu. E prea devreme de spus. Ar trebui să mă întorc la ea, am nevoie să mă întorc și să...

– Își permite să cheme un doctor s-o consulte?

Cuvintele acelea îi ieșiră un pic mai morocănoase decât intenționase. Markham făcu ochii mari.

– Da. Da, își permite. Are... are suficiente resurse. Sunt doar îngrijorat, atâta tot. Și ud leoarcă.

– O să-i trimit un mesaj doctorului meu personal să meargă s-o consulte de îndată. Între timp, tu o să te duci sus și o s-o chemi pe Lady Somerton, după cum ți-am spus azi-dimineață. Rămase ferm pe poziții, uitându-se încruntat la Markham. Dacă ar fi reușit să-l câștige cumva pe acest om de partea lui, să-l facă să înțeleagă doar prin puterea voinței sale, să-l facă să priceapă ceea ce el, Somerton, nu putea articula.

– Nu o s-o fac. Nu pot. Nu pot să iau parte la... la... la orice ar fi între Domniile Voastre. Găsiți un alt servitor care să vă facă treburile murdare. Se întoarse de la el, îl lăsă pe Quincy pe podea și se dezbrăcă de haină. Unul care încă lucrează pentru dumneata.

– Nu. Trebuie să fii dumneata.

– Prostii! De ce neapărat eu?

Markham își aruncă haina peste ușa dulapului și se duse la focul pe care Somerton îl aprinsese singur cu un sfert de oră mai devreme. Nu că Somerton ar fi fost pregătit să dezvăluie acea mică informație umilitoare. Quincy lipăia în urma lui, agitat. Somerton încrucișă brațele la piept și zise printre dinții-i încleștați:

– Pentru că dumneata ești mâna mea dreaptă. Ești al meu.

– Ce lucru ciudat de spus! Nu sunt *al dumitale*, Lord Somerton. Sunt liber și nu-mi aparțin decât mie însumi. Credeam că ți-am spus foarte clar asta de la bun început.

Somerton se forţă să-şi reprime furia şi să-şi liniştească mintea. Markham stătea cu mâinile întinse spre foc, cu capul său castaniu plecat, fără a fi conştient de propriul său farmec.

– Domnule Markham, zise el. Crede-mă când îţi spun că înţeleg perfect ideile dumitale despre integritate. Te asigur că nu intenţionez să-i fac nici un rău doamnei.

Markham izbucni în râs.

– Oh, da, sunt sigur! Vreţi doar să purtaţi cu ea o mică discuţie complet inofensivă, genul pe care o porţi în fiecare zi.

– M-a trădat. M-a trădat de la bun început.

– Nici Domnia Ta n-a fost tocmai cel mai admirabil dintre soţi.

Somerton încleştă atunci mâinile pe braţe.

– Sunt complet de acord. Noi doi nu ne potrivim deloc într-o căsnicie. Prin urmare, intenţionez să îi ofer... „Spune-o! Fă-o realitate!" îşi zise frenetic. Divorţul. Deja am întocmit actele...

Markham se răsuci spre el.

– Divorţul!

– Da! mârâi el, disperat să-şi golească inima de spaima care o inundase şi de sentimentul îngreţoşător de fatalism. Lucrurile se puneau în mişcare în sfârşit! Nu mai exista cale de întoarcere. „Divorţ". Doamne, Dumnezeule, ce cuvânt oribil! Ce sinonim pentru eşec! Ce recunoaştere a păcatului detestabil! Deci, vezi dumneata, continuă el, pe un ton mai calm, fără îndoială aceasta va fi o veste bună pentru Domnia Sa. O chemi la propria-i eliberare.

Markham ridică subtil din sprâncene, de parcă ar fi sesizat nota de ironie din vocea lui Somerton şi se întreba ce însemna de fapt.

– Chiar vorbiţi serios? şopti el. O să divorţaţi? Şi cum rămâne cu fiul dumitale?

– Voi face anumite aranjamente, desigur. Oricum nici nu va observa absenţa mea. În fond, a fost numai copilul ei de la bun început, nu?

Focul trosni uşor în şemineu. Se făcuse prea cald în cameră, mult prea repede. Nu ar fi trebuit să pună atât de mulţi cărbuni. Ca o afurisită de mamă care-şi făcea griji pentru copilul ei.

Markham făcu un pas mic în faţă.

– Mi-aş dori să...

– Ce anume, Markham?

– Sunteţi prea plin de amărăciune.

Somerton se adună cu greu. Treaba asta durase deja prea mult, ca o sângerare blestemată din cauza căreia devenise prea slab și prea bolnav ca s-o mai oprească.

– Nu sunt plin de amărăciune. Sunt foarte hotărât, domnule Markham. Și în curând toate se vor aranja spre binele și mulțumirea tuturor. Acum du-te sus și fă-ți datoria!

Markham stătea ferm pe poziții în strălucirea roșiatică a focului. Ochii lui căprui erau imenși și păreau încadrați de auriu – fără îndoială, un truc al luminii. Iar pielea sa părea aproape translucidă.

– Domnule Markham? încercă Somerton, pentru a rupe tăcerea aceea apăsătoare.

Umerii înguști ai lui Markham se ridicară și apoi coborâră.

– Foarte bine, atunci. Mă duc să o chem. Dar doar ca un act de prietenie, nu ca o sarcină a secretarului dumitale.

– Poftim?

Podeaua părea să se surpe sub picioarele sale.

– După cum am spus deja, voi părăsi casa și slujba dumitale. Poate în seara asta sau, dacă nu, cel mai târziu mâine-dimineață. Quincy chelălăia la picioarele sale, așa că se aplecă și-l mângâie pe cap, liniștitor.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba da.

Somerton își luă câteva clipe înainte de a răspunde, ca nu cumva să-l sperie pe Markham – sau să se înspăimânte pe sine – cu prima sa reacție impulsivă și de-a dreptul violentă de panică.

– Dacă starea de sănătate a mătușii dumitale e atât de precară, domnul Markham, zise el, lent, este bine-venită să vină să locuiască în Chester Square până când te vei simți liniștit să te desparți de ea.

– Mă tem că asta nu va fi suficient, domnule. Și acum scuzați-mă, vă rog! Făcu o plecăciune scurtă, acompaniată de o mișcare rapidă din braț, menită să-l dea la o parte pe Somerton, ca să-i elibereze drumul spre ușă.

Pleca. Markham pleca.

Era ceva de așteptat, firește. În fond, avea de-a face cu o bestie de om atât de rece și de nemilos ca el, cu un suflet corupt și dezagreabil ca al lui, așa că de ce și-ar fi dorit cineva atât de pur și de cinstit ca Markham să se contamineze mai mult de la cineva ca el?

Nu era nevoie de această reacție viscerală, de explozia asurzitoare a sângelui, care-i bubuia în urechi. La urma urmei, Markham nu era altceva decât un secretar. Somerton ar putea găsi pe altul să îi ia locul

doar pocnind din degete. Doar strângând în pumnul său un teanc de bani. Pe cineva la fel de bătrân și de rece ca el: pe cineva față de care să nu mai aibă pornirea de a se destăinui.

Era mai bine așa, la urma urmei.

Făcu un pas în lateral.

– O să aștept în biroul meu, domnule Markham.

Capitolul 12

Luisa urcă greoi scările. Și cu fiecare pas, simțea că povara vinovăției o apăsa și mai tare: ea era responsabilă pentru asta. Ea găsise cutiuța de bijuterii și ea înfipsese ultimul țăruș în inima căsniciei lui Lord și a lui Lady Somerton. Și, după ce făcuse asta, avea să se facă nevăzută și să-i lase pe amândoi să cadă victime ale consecințelor faptei ei.

Închise ochii strâns o clipă și își aminti fulgerul de furie care-i săgetase inima când văzuse portretul care se ascundea sub bijuterii. Propriul ei văr Roland, nepotul de succes al ducelui de Olympia, râzând și mai chipeș ca oricând. Cum, pentru numele lui Dumnezeu, putuse face Lady Somerton una ca asta? Soțul ei chiar nu avusese niciodată nici o șansă. Pentru că rămăsese agățată de el cu fiecare firicel de voință și...

Nu.

Luisa se forță să urce și ultima treaptă. O durea inima și trupul ei era sleit de orice urmă de energie vitală. Nu trebuia să se mai gândească la asta. Căsnicia lor se erodase inevitabil de mulți ani. Și poate că, de fapt, nici nu existase vreodată de la bun început, nu cu afurisitul de Roland în peisaj. În orice caz, nu era în nici un fel vina ei. Un ultim mesaj de transmis, o ultimă sarcină de îndeplinit și avea să se termine cu tot. Avea alte griji pe cap. Trebuia să își recâștige tronul. Trebuia să demaște conspiratorii și să-i pedepsească. Poate că avea și de implementat o nouă constituție, ca să se asigure că așa ceva nu avea să se mai întâmple niciodată în Holstein-Schweinwald-Huhnhof.

Degradarea obișnuită a unei căsnicii aristocratice tipic englezești nu își avea locul în marele plan al vieții sale.

Ajunse la odaia copilului și descoperi că ușa era întredeschisă. Luisa ciocăni scurt și o deschise mai mult, fără să aștepte permisiunea blajină a lui Lady Somerton.

Camera de zi era goală și întunecoasă, și toate jucăriile erau așezate la locurile lor. O fâșie subțire de lumină se vedea pe sub ușa care ducea spre dormitorul lui Philip și imediat după aceea răsună murmurul cadenței vocii mamei sale. O durea inima la auzul acelui sunet.

Dar nu șovăi. Nu. Orice ezitare ar fi fost fatală. Puse mâna pe mâner și răsuci ușor, până când Philip și Lady Somerton întoarseră surprinși capetele în direcția ei. Lumina lămpii arunca umbre domoale pe chipurile lor.

– Bună seara, domnule Markham, zise Philip. Ce cauți aici? Te-ai întors să...

Luisa își drese glasul.

– Doamnă, Excelența Sa vă transmite complimente și vă roagă să coborâți și să vă alăturați dumnealui de îndată în birou.

Fără să trădeze nici cel mai mic semn de neliniște, Lady Somerton își așeză degetul pe pagina lucioasă ilustrată de pe care-i citise fiului ei, după care închise cartea.

– De îndată?

– Dacă ați terminat povestea, desigur.

Luisa nu se putea uita la fața mică și curioasă a lui Philip și la ochii săi negri, care aveau exact aceeași nuanță ca a tatălui său.

– Te cheamă tata? întrebă el neîncrezător.

– Așa se pare.

Puse cartea pe noptiera de lângă pat și micșoră flacăra lămpii, până când lumina se stinse într-o sclipire scurtă. Se apropie din nou de pat ca să-l sărute de noapte bună pe fiul ei, și Luisa își mută privirea.

– Păi, cred că ar trebui să te duci atunci, zise Philip în întunericul din cameră. Sper că nu e nervos.

Se auzi foșnetul mătăsos al fustelor ei.

– Și eu sper la fel, dragule. Noapte bună!

Luisa ieși din cameră, și contesa de Somerton o urmă apatică, fără să spună nici un cuvânt, până jos la ușa biroului soțului ei, pe sub care se întrezărea o fâșie foarte slabă de lumină.

Luisa ciocăni scurt și ferm.

Nu veni nici un răspuns.

Învârti mânerul și deschise ușa.

– Fără îndoială, vine și el imediat, zise ea, în timp ce Lady Somerton intra în birou, urmată de foșnetul demn al mătăsii albastre.

– Fără îndoială, repetă femeia.

Luisa privi apoi cu un soi de admirație profesională cum Lady Somerton se deplasă spre fotoliul așezat în fața scrinului masiv al soțului ei și se așeză grațios, ca o fetiță chemată în biroul directoarei. Coloana era perfect dreaptă, ca o vergea, astfel că pe capul cu păr negru strălucitor ar fi putut ține în echilibru un dicționar. În clipa aceea era mai prințesă decât însăși Luisa.

– O seară bună, Excelență, zise Luisa respectuoasă.

Lady Somerton nu întoarse capul în direcția ei.

– O seară bună, domnule Markham.

Luisa mai aruncă o ultimă privire prin biroul contelui de Somerton, locul unde petrecuse atât de multe ore lungi într-o liniște și într-un profesionalism agreabil. Spre mobila simplă, spre rafturile cu cărți, spre șemineul de marmură pe care-l alimentase atât de des cu cărbuni și spre scrinul masiv din lemn, unde stătea Somerton, mâzgălind notițe și emițând ordine. Aproape că nu-i venea să creadă cât de cumplit și de respingător i se păruse cândva și cât de familiar îl considera acum. Imaginea lui Somerton pluti pe lângă ea. Chipul lui dur pe fundalul neclar al peretelui opus părea la fel de autoritar și de distant ca al unui împărat roman.

Luisa ieși din încăpere și închise ușa masivă. Pentru o clipă, rămase afară, cu mâna înlemnită pe mâner, la fel cum se întâmplase cu multe săptămâni în urmă, când venise acolo pentru prima dată.

Și acum pleca.

Luisa se forță să se îndepărteze de ușă și să se îndrepte în josul coridorului. Doar că se opri o clipă în intrândul principal, cuprinsă dintr-odată de o reticență tulburătoare de a se întoarce în liniște în camera sa. Și apoi un lacheu îi strigă numele. Se întoarse spre el.

– Da? Ce este?

– A sosit un mesaj pentru dumneavoastră, domnule. A fost livrat la ușa din spate, acum nici zece minute.

Era John, cel mai nou lacheu angajat la conac. Un văr de-al lui Annabelle. Un individ înalt și masiv, cu păr castaniu simplu și o expresie goală. După trei săptămâni de când era acolo, Luisa tot nu se putea hotărî dacă omul era prost iremediabil sau extrem de șiret. Îi întinse un bilet mic și pătrat de hârtie.

– Mulțumesc.

Se strădui din răsputeri să nu-i smulgă biletul din mână.

John rămase pe loc, cu brațele atârnându-i lejer de-o parte și de alta a corpului și cu o expresie nonșalantă întipărită pe chip, în timp ce ea despături hârtia. Ridică privirea și se încruntă la el.

– Aștepți un răspuns? îl întrebă pe un ton tăios.

– Nu.

Înclină biletul într-o parte, pentru ca el să nu vadă ce era scris, și citi cuvintele vădit scrijelite în grabă: „Vino la Wellington Arch. Grăbește-te. D."

O picătură închisă la culoare murdărea colțul stâng al biletului, chiar sub litera „D".

– Markham?

Mârâitul contelui de Somerton o făcu să tresară imediat. Îndoi la loc hârtia, pe aceleași cute, cu degete tremurânde, și se întoarse spre scări.

– Da, domnule?

Somerton stătea acolo cu o mână așezată pe balustrada scării și cu un picior încă pe trepte. Își dăduse jos haina și vesta strâmtă întinsă peste pieptul și umerii săi lați, prin care abia mai respira de sub cămașa albă apretată. În întunericul de pe coridor, chipul lui părea și mai neînduplecat și mai imperial decât de obicei, mai cu seamă că era împovărat de o expresie ce trăda o mare neplăcere, pe care ea, Luisa, o recunoștea ca fiind suferință.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el.

– Nu, domnule. Doar am primit un mesaj de la mătușa mea.

– E în primejdie?

Luisa dădu să nege, însă se răzgândi în ultima clipă.

– Mă tem că da, domnule. E nevoie urgentă de mine.

Contele flutură din mână.

– Du-te, atunci! John, cheamă imediat o birjă pentru domnul Markham și asigură-te ca vizitiul să fie plătit în avans. Ai dori ca John să te însoțească, domnule Markham?

Rostise cuvintele acelea cu o eficiență fermă, dar în starea în care se afla Luisa în clipa aceea, paralizată de teamă și de groază și epuizată în urma unui somn întrerupt, acea bunătate nedorită aproape că o copleși și o îngenunche. Fu nevoită să înghită apăsat, înainte de a putea vorbi.

– Nu va fi nevoie. Mulțumesc, domnule.

– Nu-mi mulțumi. Își continuă apoi drumul spre birou, ca o fiară sălbatică stând la pândă. Doar că n-am timp acum să mă ocup de o vizită de la poliție, atâta tot.

*

Într-o noapte friguroasă de februarie, Hyde Park Corner ar fi trebuit să fie pustiu, cu excepția vreunei birje ocazionale ajunse acolo din întâmplare sau a vreunui om de afaceri care se întorcea târziu în noapte la familia sa din Kensington. În schimb, zona era plină de cai, de vehicule și de membri ai corpului polițienesc londonez, care se învârteau în toate părțile, într-o busculadă panicată care, din câte putea vedea Luisa, continua în sus pe Park Lane.

– Pare-se că s-o întâmplat ceva, zise vizitiul, cu aerul complet neimpresionat al unui vizitiu londonez experimentat, când opri brusc trăsura la colț de Green Park.

Luisa izbi imediat cu mâna de ușă.

– Lasă-mă să cobor!

– Bine, amice, imediat, murmură vizitiul, și ușile se deschiseră într-o clipită. Îi strigă apoi: O să te aștept aici la colț!

Dar Luisa deja făcea eforturi considerabile ca să ignore durerea de cap care-o chinuia și proasta dispoziție, pentru a se furișa printre un polițist, un felinar stradal și un grup de tineri beți și a se grăbi în sus pe scările arcului de triumf.

Silueta unei femei apăru imediat dintre umbre.

– Aici erai! exclamă domnișoara Dingleby și întinse brațele spre ea.

Era îmbrăcată într-o rochie de bal din mătase, care strălucea în lumina felinarului cu gaz, printre nasturii mantiei simple de lână, pe care o lăsase descheiată, din grabă. Avea părul strâns la spate într-un coc impecabil, fără vreo șuviță rebelă. Mâinile ei înmănușate o apucară de brațe pe Luisa cu o forță aproape fanatică.

– Ce s-a întâmplat? icni Luisa.

– Nu știu. E un măcel. Am fost trădați...

– Hans a fost de vină? ceru să știe Luisa, apucând-o ferm de umeri pe domnișoara Dingleby.

Dar femeia închise ochii strâns.

– Ce s-a întâmplat? Emilie e în siguranță? insistă ea.

Domnișoara Dingleby clătină din cap.

– Au răpit-o.

Luisa se prăbuși în genunchi.

– Nu! O, Doamne, nu! Nu! Ai zis, ai zis că o să fie în siguranță...

– Și Stefanie... au prins-o și pe ea...

– Pe Stefanie? Dar cum?

– Nu știu. Nimeni nu știa unde se afla, cu excepția mea și a ducelui de Olympia. Domnișoara Dingleby vorbea repede și aspru

și aproape fără nici o emoție. Ascultă-mă, Luisa! Vino-ți în fire! Tu ești singura noastră speranță. Trebuie să vii cu mine imediat, înainte să te găsească și pe tine!

– Dar surorile mele! Trebuie să le găsim pe surorile mele!

– Nu avem timp. Trebuie să ne grăbim!

Luisa se ridică împleticindu-se și puse mâna pe marmura rece a bazei arcului. Deasupra ei se ridicau coloane corintice, făcându-i silueta umană firavă să pară doar o furnică prin comparație. Groaza de tot ce se întâmplase îi fremăta în măruntaie, și simțea că avea să-i explodeze capul.

– O să le omoare! Trebuie să... să...

– N-o să le omoare. Sunt prea importante. Doar o să se folosească de ele ca să ajungă la tine, draga mea. Tu ești premiul cel mare, bijuteria coroanei. Și, câtă vreme nu te au pe tine, o să le țină-n viață pe surorile tale. O apucă de mână pe Luisa și o trase tare după ea. Hai, acum! Am un loc sigur pentru tine, un loc unde să te ascunzi.

Luisa își smulse mâna din strânsoarea ei.

– Nu. Trebuie să mă gândesc.

– Luisa, draga mea, trebuie să vii cu mine imediat!

– Nu. M-am săturat de planurile tale. Mă duc înapoi în Chester Square și o să-l somez pe conte și jur pe Dumnezeu că el le va găsi pe surorile mele...

Fără nici un avertisment, palma domnișoarei Dingleby zbură și-o plesni peste față. Forța impactului o făcu pe Luisa să se răsucească spre arc și să dea cu capul de piatra tare.

– Îmi pare rău, zise domnișoara Dingleby, calmă, după care își așeză ferm mâinile pe umerii Luisei. Dar trebuie să-ți vii în fire, draga mea. Birja mea e chiar aici, hai să mergem!

Luisa simțea că îi țiuia capul de durere și de șoc. Voia să protesteze, să se smulgă din mâinile alea ca o menghină și să fugă înapoi la trăsura care o aștepta și la vizitiul ei londonez experimentat, care s-o ducă înapoi în Chester Square și înapoi la Lord Somerton. Somerton ar fi putut-o ajuta să rezolve asta. Somerton avea să se ridice la fel ca un diavol răzbunător și avea să...

Își simțea membrele incredibil de grele și nu părea să poată aduna suficientă forță pentru a scăpa de domnișoara Dingleby.

– Vino! Vocea guvernantei îi răsuna liniștitor în urechi. Ai nevoie să te odihnești, draga mea. Ai trecut prin prea multe șocuri. Și ai fost incredibil de puternică. Dar acum vino cu mine, o să te duc undeva în siguranță.

Luisa își dorea s-o refuze. O voce stranie urla în interiorul ei, zicând: „Nu, nu! Luptă mai departe!" Dar vocea aceea nu putea răzbi, și i se învârtea capul de durere și își simțea membrele grele.

Brațul domnișoarei Dingleby se strânse atunci în jurul umerilor ei.

– Așa, gata! Pe aici!

Luisa se trezi ceva mai târziu, în mijlocul unui vis neclar și agitat cu trăsuri care se clătinau și înconjurată de miros de grajd, auzind vocea surorii ei Emilie strigând-o în germană.

Era întinsă pe un fel de pat de paie. Încă o durea îngrozitor capul și simțea că era pe punctul să i se facă rău.

Se ridică în mâini și vomită, abia evitând marginea saltelei de paie pe care zăcea. Nu vărsă prea mult, pentru că nu mai mâncase de mult prea multe ore. Totuși, spasmele continuau cu aceeași intensitate, simțea gustul fierii arzând-o pe gât și îi lăcrimau ochii de la forța contracțiilor stomacale.

Când spasmele se opriră în cele din urmă, se prăbuși înapoi pe patul de paie.

Răsună o împușcătură distantă, făcând podeaua de lemn să vibreze o clipă.

Cu un efort aproape supraomenesc, Luisa ridică atunci capul.

– Emilie? șopti ea.

Oare visase? Sau chiar auzise vocea lui Emilie strigând-o în germană? Dar Emilie era moartă.

Nu. Emilie fusese capturată, așa îi spusese domnișoara Dingleby.

Domnișoara Dingleby. Oare vocea ridicată care răsuna strigând ordine era a domnișoarei Dingleby? Acum se auzeau alte voci, voci masculine, strigând ordine și semnale de alarmă.

Își propti hotărâtă mâinile de-o parte și de alta a corpului și se târî câțiva centimetri mai în față și apoi încă vreo câțiva, înspre fâșia de lumină de pe perete. Spre fâșia de lumină care părea să fie crăpătura unei uși.

Se întâmpla ceva. Sunetele deveneau tot mai puternice și se împingeau să pătrundă în cameră prin locul unde se vedea acea fâșie de lumină. Apoi mâinile ei găsiră lemnul și împinseră în afară un centimetru, apoi încă un centimetru, până când, dacă ar fi ridicat capul, ar fi izbutit să vadă după colț.

O dureau îngrozitor ochii de la lumină. Strânse din ochi, luptându-se cu durerea chinuitoare. Zări un fel de pod și doi bărbați, care

târau de acolo pe cineva. Vocea lui Emilie se ridică peste larma nedeslușită, de data asta spunând ceva în limba engleză.

– *Emilie*, șopti ea.

Dar abia dacă auzi ea însăși cuvântul desprinzându-i-se de pe buze.

Îi reveni senzația copleșitoare de greață, însă de data asta se simțea mult prea slăbită și o durea capul mult prea tare. Era mai ușor să adoarmă.

A doua oară când se trezi, două brațe puternice își făceau loc pe sub trupul ei, ridicând-o în întunericul cu miros de grajd.

– Gata, omul meu bun, îi zise o voce șoptită și aspră, dar foarte familiară.

Buzele ei uscate se mișcară, chinuindu-se să rostească un singur cuvânt:

– Somerton?

– Ce haos, Markham! Un groaznic și blestemat de haos.

Simțea brațele acelea ca două chingi de fier ferme și sigure sub trupul ei dureros. Se relaxă în acele brațe și întoarse chipul spre căldura degajată de vesta lui fină de lână. Însă o copleși imediat o senzație de amețeală. Se legăna spre necunoscut.

O înjurătură vulgară pluti în treacăt pe lângă capul ei chinuit de durere.

– O să deduc costul vestei din salariul tău, Markham, zise vocea, și Luisa închise ochii, abandonându-se acelei senzații profunde de ușurare.

Capitolul 13

Lângă patul ei stătea o femeie.

Luisa clipi de câteva ori, încercând să împrăștie pâcla care-i încețoșa ochii și să poată distinge silueta, dar vălul de ceață persista și nu vedea altceva decât o pată feminină neclară, închisă la culoare, pe un fundal și mai întunecat.

– Pleacă, mârâi Luisa.

Își simțea limba umflată și avea un gust acru în gură.

Femeia se mișcă, și Luisa constată că se uita la capul ei aplecat, încununat de o beretă albă.

– Oh! Te-ai trezit, zise femeia.

– Da, da, m-am trezit, mârâi Luisa, deși cuvintele nu-i ieșiră întocmai cum s-ar fi așteptat.

Vorbirea ei era răgușită și lentă, iar cuvintele îi ieșeau îngrămădite și nearticulate, de parcă abia și-ar fi revenit dintr-o beție cruntă.

– Ei, haide, haide, zise femeia. Nu încerca să vorbești.

– Cine ești?

– Sunt Pamela, slujnica Domniei Sale. O să fie foarte bucuros că te-ai trezit în sfârșit. Femeia se ridică apoi și-și lipi palma de fruntea Luisei. Purta o uniformă neagră simplă și un șorț alb, proaspăt călcat. Colțul manșetei ei apretate se atinse scurt de obrazul Luisei. Febra a încet ieri, slavă Domnului!

Ceva cald și umed o atingea pe mână. Mișcă ușor capul și îl văzu pe Quincy, lingându-i pielea, cu urechile sale mari ciulite spre ea, plin de speranță.

Pamela icni și flutură din mână spre câine.

– Oh! Fugi, acum! Înapoi jos. Nu ți-am mai spus asta?

– Nu, lasă-l să stea, încercă să spună Luisa. Dar Quincy se obișnuise cu acea comandă, pentru că sărise deja de pe pat și se ascunsese într-un colț al camerei. Îi auzi gheruțele zgâriind podeaua de lemn și apoi eliberă un oftat îndelung, care ascundea o emoție canină puternică – ori ușurare, ori resemnare.

– Mi-e sete, șopti ea.

– Sigur că da, biet mielușel. Femeia întinse mâna după ceva care se afla în afara liniei vizuale a Luisei. Când apăru din nou, degetele ei țineau un pahar cu apă, pe care-l lipi de buzele Luisei. Încearcă asta.

Luisa sorbi. Gustul acela dulce o făcea să își dorească să plângă de ușurare. Se împinse în față disperată, până când lichidul i se prelinse pe bărbie și i se scurse pe piept.

– Ușurel, ușurel.

Paharul cu apă dispăru apoi și apăru o cârpă albă, care i se lipi de piele. Dintr-odată, o neliniște profundă înlocui ușurarea temporară pe care i-o oferise apa. Neliniște și confuzie. Unde era? Cine era? Ce făcea? Ce se întâmplase?

Era Luisa. Era.... era ceva rău. Surorile ei.

– Surorile mele.

Încercă să ridice capul de pe pernă, însă gâtul ei încă moale nu-i putu susține greutatea.

– Nu știu nimic despre surorile tale, zise Pamela. Dar poate te va putea lămuri Excelența Sa.

– Excelența Sa?

– Lord Somerton.

Odată cu cuvântul „Somerton", în mintea Luisei explodă un vulcan de informații. Biroul. Cutiuța de bijuterii. Deghizarea ei.

Olympia, Dingleby. Surorile ei. Peter și tatăl ei.

O, Doamne, Dumnezeule! *Deghizarea* ei!

– Stai acolo cuminte și odihnește-te, zise Pamela, ridicându-se de pe scaun. Și o să-i trimit de veste Excelenței Sale că te-ai trezit în sfârșit.

– Nu! Nu, eu...

Ușa se deschise, permițând ca încăperea să fie inundată de un val de lumină solară orbitoare. Luisa întoarse capul spre perete și spre draperiile groase.

– O să fie tare bucuros, să știi, zise Pamela. A stat și dumnealui personal lângă patul tău, păzindu-te în timp ce te luptai cu delirul și cu toate celelalte.

– Lu... luptam? Cu ce mă luptam?

– Păi, cu febra tifoidă, domnișoară. A fost un caz îngrozitor de dificil. Am crezut cu toții că o să mori. Toți cu excepția Excelenței Sale, desigur.

Ușa se închise apoi cu un pocnet delicat.

Fiind un copil solitar – de vreme ce sora și fratele lui capitulaseră amândoi la vârste fragede în fața obișnuitelor boli ale copilăriei –, contele de Somerton învățase pe dinafară fiecare deal și fiecare izvor de pe proprietatea străveche a familiei sale din Northamptonshire. Știa fiecare pădurice și fiecare cărare, fiecare căsuță și fiecare luminiș. În lunca de lângă iazul morii vânase prima dată o vulpe – sau mai bine zis dulăii o vânaseră și fuseseră apoi bătuți până la sânge de stăpânul lor, din cauza consecințelor crude. În claia de fân parfumată, din adăpostul dealului, își făcuse de cap toată vara cu soția lui Billy Sikes, care îngrijise terenul Jacobs Hill timp de aproape patruzeci de ani și care se dovedise aproape la fel de mulțumit ca Punch de fiul voinic născut sub acoperișul său în luna aprilie a anului următor. Somerton avea doar șaptesprezece ani atunci și fusese absolut uluit să vadă consecința gânguritoare și cu păr negru a distracției sale. „Nu-i așa că-i un flăcău tare frumos și voinic?" zisese Billy mândru. „El o să preia ferma asta după mine, Excelență, o să vedeți!"

Șura de fân era goală acum, iar mărul de lângă ușă tocmai începea să înflorească. Somerton își conduse calul într-un galop mic,

de parcă așa ar fi putut scăpa de amintire. Micuțul Billy preluase într-adevăr ferma când împlinise optsprezece ani și soțioara lui micuță și rozalie deja aștepta și ea un copil. Bess Sikes îi trimisese o scrisoare în care-i spusese veștile. O primise cu două săptămâni înainte să împlinească treizeci și șapte de ani, când un om ar fi trebuit să fie înconjurat de soția și de copiii lui iubitori și de cel puțin doi căței bălosi. Somerton îi dictase lui Markham o scrisoare de răspuns și îi spusese să includă și o bancnotă de cincizeci de lire – un mic cadou pentru viitorii părinți. Markham ridicase mirat din sprâncenele lui castanii și făcuse întocmai.

Sprâncenele *ei.*

Începu să-i clocotească sângele în vene, cum se întâmpla de fiecare dată când își amintea de Markham. Zori calul să galopeze mai repede, până când peste colina domoală a dealului apăruseră vârfurile hornurile conacului Somerton și cărămizile roșii strălucind precum un foc sălbatic în lumina aprigă a soarelui de aprilie. În colțul de sud al conacului, ferestrele dormitorului lui Markham reflectau înapoi lumina matinală. Avea să îi ceară slujnicei să se asigure că draperiile erau bine trase. O dureau ochii de la lumină. Aveau să deschidă un pic ferestrele mai târziu pe după-amiază, când soarele se va fi cufundat deja de cealaltă parte a casei, ca să intre un pic de aer proaspăt în cameră. Ura mirosul care plutea în camerele bolnavilor, miasmă de moarte și de descompunere. Afară, aerul rece de primăvară era înmiresmat și înviorat de parfum de iarbă proaspătă și de ploaie – de viață. Și de asta avea nevoie și Markham.

Se concentră asupra acestor detalii obișnuite, la fel cum făcuse în fiecare zi de când o adusese acolo, cu o lună în urmă, tremurând și arzând de febră și bălmăjind. Părăsise Londra pentru că nu mai putuse îndura să stea acolo nici măcar o clipă în plus, și Markham plătise prețul pentru asta: trecuse dintr-un tren care o zgâlțâise într-o trăsură care o zgâlțâise, și starea i se înrăutățise cu fiecare oră. O dusese chiar el în dormitorul ei și chemase un doctor, apoi o dezbrăcase cu mâinile sale...

Mâinile lui Somerton se încleștară pe hățuri, făcând calul să scuture din cap, nemulțumit. Amintirea vederii trupului ei încă îi făcea măruntaiele să se strângă. Groaza și uimirea sânilor ei albi. Curbele delicate ale șoldurilor ei. Felul în care elasticul lenjeriei sale intime stătea lipit de abdomenul ei plat. Furia și mila pe care le trezise în el înșelătoria ei. Frumusețea și eleganța misterului care era *ea.*

Grajdul se afla în partea stângă. Sări de pe spinarea calului aproape înainte ca Byron să se oprească de tot și îi aruncă hățurile unui grăjdar care aștepta.

– Ai grijă să-l speli bine, mârâi peste umăr și porni cu pași mari spre treptele de la intrarea în conacul Somerton.

Oare avea să îi revină febra? Se diminua adesea dimineața, dându-le speranțe, numai ca să se acutizeze din nou la prânz, într-un val incontrolabil de tremur și delir, pe care nu îl putea domoli nici un foc aprig sau teanc de pături. Odată, când nu se aflase nimeni altcineva prin preajmă, se urcase în pat lângă ea și-i strânsese aproape de el corpul febril, până când se oprise din tremurat și singura mișcare din pat venea de la buzele ei tremurânde și de la șirul de cuvinte fără sens care se revărsaseră ca un șuvoi din trupul ei bolnav.

Dar nu. Febra dispăruse deja de două zile, și doctorul îl asigurase că domnișoara Markham era mai bine și depășise etapa critică. Că în curând avea să poată merge singură și că începuse perioada de convalescență. Somerton se holbase la trupul ei inert, cuibărit între cearșafurile albe, la capul ei ras cufundat în pernă și mai că nu îi venise să creadă. Îi venea greu să creadă că boala aceea păcătoasă nu avea să revină să pună stăpânire încă o dată pe trupul ei fragil. Aproape că nu-i venise a crede că acel crâmpei prețios și esențial de viață reușise cumva să învingă.

Cizmele lui se izbeau cu putere de trepte. Împinse ușa tare înainte ca un lacheu să aibă timp să ajungă să-i deschidă și se grăbi să traverseze granitul vechi al scării imense, urcând câte două trepte deodată.

– Excelență! Domnule! răsună vocea Pamelei, însuflețită de avânt.

Panica îi invadă venele. Se opri și se răsuci, aproape disperat.

– Ce s-a întâmplat? mârâi el. I-a revenit febra?

Dar Pamela îi zâmbea. Chipul ei simplu era luminat de o expresie de maximă încântare.

– Nu, domnule! S-a trezit! Acum o clipă, și am fugit să vă caut....

Deja alerga ca vântul în josul coridorului, și se opri brusc în fața ușii familiare. Mâna lui se întinse după mâner. Simțea metalul rece și neted sub piele. Închise ochii o clipă și se adună.

Nu se cuvenea ca ea să-l vadă așa. Explozia aceea de emoție nu era deloc potrivită, trebuia să o tempereze.

Se concentră asupra mânerului de metal din mâna sa și pe bătăile enervante ale inimii lui – erau mult prea rapide și prea dese. Încercă să-și adune în minte toate amintirile înșelăciunii ei, care durase

luni în șir, și toate jocurile pe care le jucase cu el. Și încercă să-și deschidă mintea spre nenumăratele posibilități. Cine o trimisese? Care era scopul ei? Cât de mult rău îi făcuse? Toate astea îl ajutaseră să se calmeze în momentele de panică nestăpânită care-l copleșiseră în ultimele patru săptămâni. Să-și limpezească gândurile. Să își controleze cu o mână fermă inima tremurătoare.

Își aminti că mai simțise asta și altă dată în viața lui. Iar atunci se căsătorise cu ea.

„Aceasta este slăbiciunea ta. Asta e sensibilitatea ta stranie."

Când reuși să își vină în fire, deschise ușa. Mâna îi tremura insesizabil.

„Ei, asta e." Așadar, încă nu era suficient de calm pentru a înăbuși valul de dezamăgire care îi bloca gâtul.

Pamela se înșelase. Markham încă dormea. Capul ei extenuat forma o gaură adâncă în mijlocul pernei, într-un unghi care-i permitea să îi observe zbaterea pulsului pe vena de la gât. Respirația ei rapidă ridica și cobora cearșafurile iar și iar. Camera era tot întunecată și încă plutea în aer mirosul de boală.

Se apropie de pat, și podeaua de lemn scârțâi sub pașii lui.

Pleoapele lui Markham clipiră, fluturând din genele acelea imposibil de dese. Cum naiba de nu-și dăduse seama de deghizarea ei? El, dintre toți oamenii. Privi ochii aceia căprui deschizându-se pe chipu-i palid, și deja nu și-o mai putea imagina ca bărbat.

Fusese un prost. Un mare prost!

– Domnule? șopti ea.

Acest unic cuvânt trezi în el o reacție chimică explozivă: bucurie, confuzie și ușurare profundă. Era adevărat. Era vie.

Ea îl înșelase.

Și tot ea îl și salvase.

Era versată în șiretlicuri. Și era de o grație absolută.

Cine era *ea*?

Își alunecă degetul mare de-a lungul biciului de călărie, pe care încă îl ținea în mâna dreaptă.

– Ca să vezi, Markham. Se pare că ai scăpat din ghearele morții cu aceeași eleganță ce te caracterizează. Ce ai de spus în apărarea dumitale?

Ea își umezi buzele și-l studie câteva clipe.

– Unde mă aflu?

– La conacul Somerton, desigur.

– Dumneata m-ai adus aici?

– Doar nu crezi că te-am trimis pachet prin poștă, zise el. Este deja începutul lui aprilie, Markham. La fel ca animalele sălbatice, ai hibernat în ultima parte a iernii.

Ea întoarse capul spre tavan și închise ochii strâns. O lacrimă mică îi alunecă de-a lungul maxilarului, prelingându-i-se pe lângă ureche.

– Am eșuat, zise ea, atât de încet, încât Somerton nu era sigur că o auzise bine.

Își așeză biciul pe brațele fotoliului din colțul patului. Pe fotoliul pe care ațipise de nenumărate ori în decursul ultimei luni.

– Poți să-mi mulțumești mai târziu, desigur, pentru că ți-am salvat viața și te-am îngrijit până te-ai însănătoșit, pe cheltuiala și pe timpul meu.

– Mulțumesc.

– Ah! Mult mai bine. Văd că dai pe-afară de aceeași recunoștință tipică dumitale, Markham. Și apropo de asta... Ridică un deget, ca și când tocmai îi venise o idee. Cum naiba ar trebui să-ți spun acum? De vreme ce *domnule* Markham este vădit nepotrivit pentru starea dumitale actuală.

– Starea mea actuală?

– Dragă fată, zise el sec, te-am dezbrăcat cu mâinile mele.

Întoarse imediat capul ca să se uite la el, și Somerton ar fi putut jura că se îmbujorase – dacă ar mai fi avut vreo picătură de sânge de prisos în obrajii aceia palizi. Apoi gura ei luă forma unui „O" mare, de groază.

– Sunt devastat să-mi dau seama că nu-ți mai amintești, zise el. Dar nu mai contează. Mă tem că, din păcate, nu te aflai într-o stare demnă de a inspira admirație.

– Oh, tăceți odată, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea și își întoarse capul de la el.

Părul ei avea o lungime de numai câțiva centimetri și părea într-o nuanță de castaniu mai închis decât înainte, dar asta putea să fie și din cauza camerei întunecoase în care-și petrecuse ultimele cinci săptămâni.

– Ah! Iată vechiul spirit Markham! Mă bucur să văd că ți-ai revenit așa repede. Te deranjează dacă trag un pic draperiile? Aerul ăsta de boală mi se pare cam apăsător.

Se duse apoi la fereastră, nemaiputând să îndure să o vadă într-o stare atât de jalnică.

– Luisa, zise ea. Mă cheamă Luisa.

El încremeni cu o mână pe draperia verde-închis de damasc.

– Luisa, repetă el.

„Luisa." Acesta era numele ei. Un nume destul de comun. Îl mai rostise de o mie de ori până atunci, fără să știe că era al ei. Că ea era unica Luisa adevărată, femeia pentru care fusese plămădit acest cuvânt.

Trase draperia și o legă cu șnurul cu ciucuri. Fereastra era închisă ermetic, și se vedeau urme de condens pe la colțuri. Întoarse mânerul folosind degetul mare și deschise câțiva centimetri canatul de deasupra. O adiere de aer proaspăt de primăvară inundă imediat camera. Apoi un scâncet scurt pluti până la urechile lui. Se uită în jos și îl văzu pe câinele lui Markham la picioarele lui, cu urechile ciulite, uitându-se în sus la el cu un aer de îngâmfare.

– Ai și un nume de familie, Luisa? o întrebă el.

– Nu.

– Înțeleg. Se întoarse apoi și adăugă: După ce-ți mai recapeți un pic puterile, poate ai vrea să-mi povestești câte ceva despre cum ai ajuns în slujba mea, acum mai bine de patru luni, deghizată atât de convingător în flăcău, și despre motivul pentru care ai ales să faci un lucru atât de neobișnuit. Se apropie de pat, mișcându-se în jurul tăbliei solide din lemn sculptat, până când ajunse în dreptul ei, dar înălțându-se falnic deasupra sa. Vocea lui deveni dintr-odată blajină. Și apoi, după ce îți revii cu totul, poate am putea discuta și despre cum îți vei plăti datoria pe care o ai față de mine.

În lumina solară care se revărsa pe fereastră, părea și mai palidă decât înainte. Dar cu siguranță era și îmbujorată.

– Înțeleg, zise ea.

– Mi-ai dat foarte multe bătăi de cap, fată dragă, și eu nu accept niciodată să mi se dea bătăi de cap dacă nu mă aștept să fiu răsplătit cumva pentru deranj.

Ea continua să se uite fix la el cu ochii aceia negri curajoși, ca și când ar fi putut vedea dincolo de expresia dură pe care o afișa și direct în tumultul său sufletesc interior.

Vie. Era vie. Avea să supraviețuiască. În clipa aceea putea vedea clar scânteia de viață animându-i trăsăturile faciale – slabă, dar prezentă. Și-ar fi dorit să cadă în genunchi și să-i mulțumească oricărui Dumnezeu care încă asculta rugăciunile unui om ca el.

– Văd că ne-am înțeles, zise el, pe un ton aspru.

– Excelență, șopti ea, după care își umezi din nou buzele. Aș putea să vă rog să-mi dați să beau niște apă? Paharul este pe noptiera de lângă pat.

Somerton luă paharul și i-l ridică la buze. Când ea păru să nu-și poată ține gâtul drept, el își strecură mâna sub capul ei și i-l susținu, în timp ce mușchii gâtului ei se mișcau sub pielea fină și palidă.

– Mulțumesc.

Întoarse apoi capul într-o parte și închise ochii. El lăsă paharul de apă pe jumătate gol înapoi pe noptieră, își luă biciul de călărie și se îndreptă spre ușă.

– Cu plăcere, zise el.

Capitolul 14

Telegrama era nesemnată, dar foarte puțini dintre cei cu care coresponda regulat contele de Somerton erau pregătiți să-și asume responsabilitatea pentru mesajele pe care i le transmiteau. Examina textul scurt, dactilografiat în tuș negru, cu mâinile așezate protector la tâmple.

> ÎN CONTINUARE NICI UN SEMN SAU ÎNREGISTRARE A SUBIECȚILOR LA CANALELE DE ACCES ÎN PORT SAU ÎN STAȚIILE DE CALE FERATĂ. STOP. AȘTEPTĂM URMĂTOARELE INSTRUCȚIUNI. STOP.

Nici urmă de ei. Nici de soția lui, nici de fiul său, nici de Roland Penhallow. Ba, mai mult de atât, nici de verișoara soției lui, Lady Alexandra Morley, nici de fratele lui Penhallow, ducele de Wallingford, care – conform rapoartelor – dispăruseră cu toții din Anglia în aceeași zi.

De parcă Europa îi înghițise pe toți.

Se apropia deja mijlocul lunii aprilie, și soția și fiul său dispăruseră de mai bine de șase săptămâni. Nimeni de la cluburile londoneze sau din cercurile obișnuite de bârfe nu auzise nimic despre vreo destinație plănuită. Și nici sursele lui Somerton de la Biroul Maiestății Sale de Comerț și Informații Maritime – unde Penhallow conducea propria rețea de spionaj cu abilități deosebite, lua-l-ar naiba să-l ia – nu reușiseră să afle nimic. Supus unui anume grad de constrângere,

omul care se ocupa de afacerile lui Wallingford pretindea că nu știa nimic despre locul unde se afla șeful său și că își primea ordinele de la o terță parte, al cărei nume refuza să îl divulge.

La naiba cu oamenii aceștia și cu principiile lor!

Somerton se ridică de pe scaunul său și traversă cu pași mari încăperea, apropiindu-se de harta care stătea agățată pe peretele biroului. Îi plăcuse mereu această încăpere, în care se putea intra pe o singură ușă aflată la capătul imensei biblioteci din conacul Somerton, fiind aproape invizibilă în spatele unor lambriuri confecționate din lemn de nuc. Un om se putea ascunde acolo de minune, cu coniacul, violoncelul și afacerile sale private. Cu un scaun confortabil din piele, model Chesterfield, și cu un trabuc ocazional. Dacă nu ar fi avut nevoie de hrană și de mișcare, ar fi putut trăi acolo liniștit pentru totdeauna.

Harta se întindea pe aproape doi metri din lungimea peretelui și înfățișa Europa, cu toate detaliile sale în centru, iar America și Asia în părțile laterale. Africa se afla în partea de jos a hărții și se suprapunea pe lambriul de lemn, dar considera că putea ignora pentru moment acel continent îndepărtat. Elizabeth nu ar fi dus niciodată băiatul într-o țară în care febra galbenă și creaturile cu colți pândeau peste tot prin jur, neîmblânzite. Pe un raft mic de deasupra lambriului, ținea așezat un borcan plin cu bolduri: pe cele cu gămălie albastră, care indicau locurile pe unde căutaseră deja agenții săi, și pe cele cu gămălii roșii, care semnalau unde fusese văzută contesa – sau un alt membru al presupusului ei grup.

Un câmp de bolduri albastre decora porturile și capitalele din Europa, fără a fi întrerupte de vreun puncticel roșu.

Somerton se mai uită o dată la telegramă. Mâna lui pluti câteva secunde deasupra borcanului cu bolduri, după care îi căzu pe lângă corp. De fapt, nu avea nici o veste nouă. Nici un progres de însemnat pe hartă.

Luă apoi borcanul cu bolduri și îl izbi de perete, chiar când un ciocănit aprig făcu panourile ușii să se clatine.

– Intră, mârâi el.

Ușa se deschise apoi, dezvăluind o siluetă cu părul tuns scurt, înveșmântată într-un halat vechi de brocart de culoare verde-închis, ale cărui mâneci fuseseră răsucite de mai multe ori, într-o încercare elegantă de a-și elibera mâinile. Din partea de jos, care atârna pe podea câțiva centimetri, apăru un căpșor micuț maroniu-auriu, urmat de restul corpului unui cățeluș.

– Markham, zise el.

– Milord.

Imaginea ei, stând așa în biroul său, fără ajutor și îmbrăcată într-unul dintre halatele lui vechi, îl uimi atât de tare, încât îl amuți. Nu mai mersese în vizită în camera ei de o săptămână – mai exact, de când își revenise din boală. Doctorul spusese că avea nevoie să se odihnească. Că probabil urma să rămână țintuită la pat zile sau poate chiar săptămâni întregi. (Doctorul îi aruncase o privire destul de aspră când rostise expresia „țintuită la pat".) Și astfel Somerton se agățase recunoscător de scuza aceea. Desigur, era destul de nepotrivit să o viziteze acum, de vreme ce era trează, necăsătorită și așa sumar îmbrăcată. El, care nu privise niciodată buna-cuviință ca fiind altceva decât o altă regulă pe care o încălca bucuros, aproape se convinsese singur că latura lui mai bună avusese câștig de cauză. Că nu se temea deloc de puterea pe care o avea asupra lui.

Că doar respecta regulile bunei-cuviințe.

– N-ar trebui să fii aici, zise el în cele din urmă. Ar trebui să te odihnești, să fii în pat.

– Sunt perfect capabilă să merg pe distanțe scurte. Mă mișc prin camera mea deja de trei zile. Cu toate acestea, m-ați putea invita să iau loc.

Somerton se duse spre fotoliul galben și își propti mâinile pe spătar.

– Poftim, draga mea.

Ea se apropie încet. Avea un mers destul de rigid, ca și când ar fi avut mai degrabă țevi de fier în loc de oase, și încă nu învățase cum să-și controleze pe deplin membrele. Quincy venea răbdător lângă ea. Somerton fu nevoit să-ți înfigă degetele în tapițerie ca să se abțină să nu se ducă la ea și s-o ia în brațe și s-o care până la fotoliu, în pofida bărbiei sale, pe care o ținea ridicată, cu un aer trufaș.

– Mulțumesc, zise ea, cu o notă de ironie în glas, după care se aplecă să-l mângâie pe cap pe câinele ei loial.

Somerton se duse la birou și se sprijini de marginea de lemn, cu un picior pe podea și cu celălalt legănându-i-se în aer, neglijent.

– Cărui fapt îi datorez onoarea vizitei dumitale?

Dar privirea ei era deja ațintită spre perete.

– Harta aceea nu era aici de Crăciun.

– Ah. Sărim peste formalități, din câte observ. Da, ai dreptate. Nu era aici.

– Și care e scopul ei?

El legănă de două ori din picior înainte de a-i răspunde.

– În dimineața în care am ajuns aici, în februarie, când abia începeam tratamentul pentru boala dumitale, am primit de veste că soția și fiul meu au părăsit conacul de la Londra. Nu i-a mai văzut nimeni de atunci.

– Și încercați să-i găsiți? întrebă ea, mutându-și privirea de la hartă spre el.

– Da. Sau mai degrabă pe fiul meu. Soția mea n-are decât să se ducă naibii.

„Și Penhallow trebuie să plătească, jur pe Dumnezeu", gândi el, dar nu spuse și asta cu voce tare.

– Doar nu intenționați să-i separați.

– Nu pot intenționa să trăiesc fără fiul meu fără să știu măcar unde se află. În primul rând, e moștenitorul a tot ce vezi în jur, zise și arătă spre biroul confortabil în care se aflau.

– Știți că n-o să-l lase să plece.

Vocea ei era ciudat de liniară. De fapt, întregului ei comportament părea să-i lipsească acea vitalitate pe care el o asociase mereu cu vechiul Markham – chiar și atunci când secretarul nu făcea altceva decât să copieze supus scrisori sau să scrie după dictare. Această Luisa nu semăna deloc cu flăcăul acela. Era o variantă scheletică a lui Markham, dezgolită de carne, de păr și de spirit, și cu oasele vizibile prin fiecare centimetru de piele expusă.

– Ar trebui să fii în pat, să știi, zise el încet.

– Dacă aș fi rămas în camera mea, n-aș mai fi avut ocazia să vorbesc cu dumneata.

– Foarte bine, atunci. Despre ce anume vrei să discutăm?

Luisa ridică umerii un centimetru sau doi.

– Vreau să discut despre viitorul meu aici cu dumneata.

Lui Somerton îi îngheță inima în piept. Ca să ascundă paralizia aceea stranie care îi luase în stăpânire tot corpul, incluzând corzile sale vocale, își lăsă mâna să alunece de-a lungul cvadricepsului și examină lâna neagră cu dungulițe albe.

– În clipa de față, Markham... Nu te deranjează dacă îți spun Markham, nu? În clipa de față mi-e greu să mi te închipui ca fiind altcineva.

Ea încuviință din cap.

– În clipa de față, continuă el, sunt mai interesat de trecutul dumitale decât de viitor.

– Mă surprinde că nu ați dedus deja asta – dumneata și rețeaua dumitale de spioni. Și mintea dumitale calculată...

El ridică din umeri.

– Am avut alte lucruri pe cap. În orice caz, oamenii mei sunt prea valoroși și bine instruiți ca să le irosesc talentele pe un caz plictisitor și neinteresant de identificare măruntă.

Colțul gurii ei se ridică într-un zâmbet mic și strâmb.

– Înțeleg.

– Mai cu seamă că rezolvarea acestei anume probleme se află chiar în fața mea. Ia spune-mi, Markham... Luisa... într-un limbaj scurt și direct. Cine ești și de ce ai intrat în slujba mea, deghizată în bărbat?

Gata. Rostise cuvintele. Aproape că își ținea respirația, așteptând răspunsul ei. Temându-se de răspunsul ei.

Dar ea clătină din cap.

– Nu mai contează.

– Poftim?

– Milord, de unde ați știut unde să mă găsiți în noaptea în care am plecat din Londra?

Somerton se ridică și se duse la fereastră.

– L-am pus pe lacheul meu să te urmărească, desigur, de vreme ce străzile Londrei nu sunt deloc sigure la o asemenea oră târzie, nici măcar în februarie. El te-a văzut având o altercație cu o femeie la Wellington Arch, femeie care după aceea te-a făcut pachet și te-a băgat într-o birjă și te-a dus într-un grajd aflat în spatele Eaton Square.

– Eaton Square.

Se uită la ea peste umăr.

– Nu știai asta?

– Nu. Înghiți apăsat și coborî privirea în poală. Și ce-ați găsit acolo?

– Era deja destul de târziu când am ajuns. Probabil era două dimineața. Pentru că, vezi dumneata, eram ocupat cu altceva când a ajuns acasă John cu informația asta. Se întoarse din nou spre fereastră și strânse în pumn draperia, pentru a îndepărta amintirea a ceea ce făcuse în noaptea cu pricina. Iar ceea ce se întâmplase fusese ultimul act disperat din șarada căsniciei sale.

– Și mai era cineva acolo? întrebă ea în șoaptă.

– Nu. Locul era pustiu. Existau semne că avusese loc un soi de activitate în clădire, dar nu se mai afla nici un alt suflet prin preajmă, cu excepția cailor.

– A mai venit vreo scrisoare pentru mine de atunci? Vreun mesaj de orice fel?

– Absolut nimic.

Se întoarse din nou spre ea și își încrucișă brațele la piept.

Markham – Luisa – stătea cu mâinile în poală, uitându-se la degete. Ferestrele erau pe peretele dinspre est, și soarele urcase deja pe cer, mai sus de unghiul din care își trimitea direct razele spre pământ. Strălucirea aceea difuză îi înconjura trupul mult prea slab ca o aură, accentuându-i fragilitatea oaselor și paloarea pielii. Părul ei era singurul care dădea semne de viață și strălucea cu sclipiri roșietice. Îl șoca profund deplinătatea suferinței ei.

– S-a întâmplat ceva, Markham? o întrebă, cât de blând putu.

– Nu contează, răspunse ea. De fapt, nu *mai* contează.

„Tu contezi." Creierul său sublinie acele cuvinte. „Tu contezi!"

Se gândi atunci la cum îi găsise trupul bolnav și rănit, zăcând pe podea, cu părul murdar de vomă. Fusese complet lipsită de apărare. La panica trepidantă care-i pusese stăpânire pe membre când ieșise din dormitorul lui la două dimineața și-l găsise pe John așteptând răbdător la ușa sa – „Nu am vrut să vă deranjez, milord. Nu când se afla și contesa înăuntru" – cu vestea că Markham fusese răpit. Că Markham se afla în pericol, în timp ce el posedase corpul supus al soției sale – oh, da, fusese mereu foarte supusă, pentru că o soție bună nu refuza niciodată apetitul carnal al soțului ei – într-o încercare disperată și zadarnică de a... De a ce? De a o face să spună „nu". La naiba cu tot, dar acel cuvânt fusese tot ce-și dorise să audă. Să o audă spunând „nu" în sfârșit, refuzând actul fizic al căsătoriei, ca să spulbere și ultima legătură fragilă care i-ar mai fi putut uni vreodată și ca să îi poată întoarce în sfârșit spatele, spunând: „Foarte bine, atunci, am terminat cu asta. O să-ți ofer divorțul".

Doar că ea nu spusese „nu". O provocase să-și demonstreze fidelitatea, să-și facă datoria maritală. Iar ea urcase cu el sus, ca o martiră perfectă ce era. Îi dejucase cacealmaua, și în cele din urmă corpul său flămând de iubire nu se putuse abține de la tentația de a-și oferi eliberarea pe care și-o negase de mult.

Și acum se simțea inundat și copleșit de o dorință primară. O nevoie primordială de a fugi pe ușă afară, de a se pierde în vasta catedrală a sălbăticiei și de a urla de frustrare, de furie și de dor. Fusese în pat cu soția lui – cu o soție care îl ura –, implicat într-un act sexual care-i adusese prea puțină plăcere fizică și prea multă durere sufletească, când Markham avusese nevoie de el. Și nu înțelesese emoția

care pusese stăpânire pe el atunci când John îi spusese că Markham era în pericol. Adevărul era că acum putea înțelege, doar că nu mai era de nici un folos. În clipa de față revelația aceasta nu făcea altceva decât să-i adâncească frustrarea. Era captiv. Fusese păcălit încă o dată să-și investească dorința de conexiune umană într-un obiect imposibil de atins.

Dumnezeu fără îndoială îl ura.

– Păi, bine atunci, Markham. Se îndepărtă imediat de fereastră și se duse spre biroul său. Cred că, întâi și întâi, ar trebui să găsim un set de haine potrivite condiției dumitale. Mă tem că am pus ca întreaga garderobă a soției mele să fie donată unui azil de femei, așa că...

Markham se îndreptă în scaun.

– Nu va fi nevoie. Tocmai asta voiam să discut cu dumneata. Nu mai am o casă la care să mă întorc sau o familie care să aibă nevoie de mine. Aș prefera să-mi reiau deghizarea masculină și să revin să lucrez ca secretarul dumitale. Până când voi putea face alte aranjamente, desigur.

– Prostii. E imposibil.

– Nu e imposibil. Numai personalul domestic de aici știe care e sexul meu cu adevărat și, după cum bine ați observat, loialitatea poate fi cumpărată cu ușurință.

Pumnii lui se înfipseră în lemnul biroului.

– Nu te vei îmbrăca ca un bărbat. Ești femeie.

– Am fost femeie și înainte. Și am nevoie de o slujbă bănoasă.

– Nu vei munci ca să-ți câștigi traiul, Markham!

Cuvintele acestea explodară din gura lui, fără să le poată controla.

– Și de ce nu? zise ea calmă. Munca este piatra de temelie a umanității.

– Nu și pentru dumneata.

– Și atunci ce propuneți? întrebă ea, ridicându-și mânecile halatului, care-i alunecaseră peste mâini. Trebuie să fac ceva, și detest să cos. N-am răbdarea necesară pentru a fi guvernantă. Cred că aș putea aplica pentru un post de chelneriță într-o ceainărie din Londra, deși îndrăznesc să spun că o să încurc toate comenzile și o să mă pomenesc concediată în mai puțin de o săptămână pentru impertinența mea insuportabilă.

– Nu vorbi prostii, mârâi el printre dinții-i încleștați. Te afli sub protecția mea, Markham. Nu trebuie să-ți mai faci nici o grijă pentru bunăstarea dumitale.

Ea își încrucișă mâinile în poală, și mânecile halatului îi alunecară imediat, acoperindu-i din nou degetele. Doamne, cât de drept își ținea spatele! Chiar dacă epuizarea îi făcea umerii să se cocârjeze! Și bărbia ei rămânea la fel de trufașă și la fel și simetria încăpățânată a chipului ei mic și osos. Iar ochii aceia căprui... Doamne, ochii aceia căprui care-l priveau fără să tresară și fără să clipească, în pofida cearcănelor adânci care-i umbreau. Doamne, Dumnezeule! Cât era de curajoasă!

– Foarte amabil din partea dumitale, Lord Somerton, zise ea. Dar prefer să-mi câștig singură traiul. Chiar și în starea aceasta limitativă.

Somerton sări în picioare.

– La naiba cu tot, Markham, n-am vrut să spun că...

Dar cuvintele i se stinseră în timp ce le rostea, pentru că spatele drept ca vergeaua din fața sa începuse să se clatine. Ochii ei se defocalizară, după care își reveniră. Și apoi se încețoșară din nou.

– Markham!

Quincy eliberă un scheunat ascuțit.

Ea își încleștă imediat mâinile pe brațele fotoliului.

– Sunt bine.. Doar o... pentru moment am...

Somerton se repezi în jurul biroului și o prinse chiar când se prăbuși în față.

– La naiba, Markham! Nu trebuia să te ridici din pat. Îi așeză capul pe umărul lui și o ridică în brațe. Femeie afurisită și nesăbuită!

Era înspăimântător de ușoară. Aproape ca un fulg. Ca un copil. Ca o pasăre cu oasele goale. Ce naiba fusese în capul lui s-o lase să rămână aici atâta timp, în postura ei mândră?

Respirația ei îi încălzea umărul. Lovi ușa cu piciorul ca s-o deschidă.

– Sunt bine, murmură ea.

– Ești o femeie afurisită și nesăbuită, și te duci imediat înapoi în pat.

– Trebuia să vorbesc cu dumneata...

– Pe viitor, te rog, fii amabilă și transmite-mi un mesaj prin Pamela, și o să fac tot posibilul să vin să te vizitez cât pot de repede. Cu Quincy venind în urma sa, traversă repede biblioteca și coridorul imens, după care fugi de-a lungul aripii de est a casei, trecând în grabă pe lângă două slujnice uimite, care ștergeau praful într-un salon. La capătul holului se afla o scară, pe care o folosea familia pentru a ajunge la apartamentele de la etaj.

Familia, așa cum era.

– Îmi pare rău.

Cuvintele acelea îi ieșiră în șoaptă, bălmăjite în materialul cămășii, ori pentru că se simțea prea slăbită ca să vorbească, ori pentru că le rostise fără tragere de inimă.

– Și ar trebui să-ți pară, Markham. Chiar ar trebui să-ți pară foarte rău. Ajunsese la scări, și în clipa aceea le urca în grabă, cu ea cuibărită la pieptul lui. Mirosea a un soi de săpun feminin, floral, complet necaracteristic ei, dar totuși foarte plăcut. Să știi că-mi dai mari bătăi de cap. Dar ai fost mereu o pacoste.

Luisa oftă atunci, și căldura respirației ei se infiltră prin material, ajungându-i până la piele și dezmierdându-i pieptul.

– M-am chinuit... mereu... să mulțumesc....

– Nu ți se mai cere să mulțumești pe nimeni, Markham. Zări într-un final și ușa camerei ei, albă și liniștită în capătul coridorului. Era poziționată în colțul cel mai nordic al conacului, cu vedere spre lac și spre răsărit. Fusese dormitorul său personal, după ce părăsise odaia copilăriei de la etaj, chiar înainte de moartea tatălui său. Nu ți se cere decât să-ți recapeți puterile fără să-ți mai faci rău singură. Chiar îți cer prea mult cu asta?

– Nu. Doar că e așa.. e al naibii de *plictisitor*.

Doamne, femeia asta avea să-l omoare! Ajunse la ușă și o lovi cu piciorul ca s-o deschidă. Pamela tresări și eliberă un țipăt scurt și speriat, în timp ce ridica cearșaful alb, ca pe un scut, menit s-o apere de rău.

– Ce naiba faci? o întrebă el.

– S... schimbam lenjeria domnișoarei Markham, milord!

– Termină imediat, te rog. Domnișoara Markham are nevoie de odihnă.

Pamela încremeni o clipă cu ochii mari și cu gura căscată. După aceea așeză cearșafurile cu eficiența unei mașinării bine unse și întinse păturile deasupra lor. Somerton o aștepta să termine. Stătea acolo cu picioarele bine ancorate în podea, în timp ce bătăile delicate ale inimii lui Markham își făceau loc dincolo de materialul halatului și direct printre coastele sale. Zăcea atât de moale și de nemișcată în brațele lui, încât probabil ar fi crezut că adormise, numai că fix în clipa aceea mâna ei aluneca în sus pe pieptul lui și degetele i se strângeau în jurul marginii vestei sale.

Pamela mai netezi o ultimă pernă, după care dădu la o parte pătura.

– Gata. Așternuturi curate și proaspete!

– Dă-te la o parte, te rog! Veni apoi în față, o așeză pe Markham în mijlocul patului și trase pătura, ca să-i acopere corpul mic și încă înveșmântat în halatul verde de brocart. În halatul *lui* verde de brocart, care cândva îi acoperise *lui* pielea și acum o proteja pe a ei. O să mă întorc la ora trei după-amiaza ca să te scot o oră la plimbare în aer curat. Pamela, ai grijă ca domnișoara Markham să fie odihnită și îmbrăcată gros.

– Da, domnule. Dar doctorul a spus să...

– Să-l ia naiba pe doctor!

– Da, domnule.

Markham închise ochii. Se întoarse spre ușă. Își simțea brațele chinuitor de goale.

– Mulțumesc, Pamela, zise el, după care ieși pe coridor, închizând ușa în urma sa.

Se întoarse în biroul lui, unde stătu în tăcere, studiind harta de pe perete. Dacă ar fi vrut, ar fi putut scrie în grabă o telegramă scurtă și să o trimită la oficiul poștal din sat, care fusese cablat la telegraf cu cinci ani în urmă, la ordinele sale – și pe cheltuiala lui. I-ar fi putut ordona oricăruia dintre subordonații săi să investigheze cine era proprietarul grajdului în care o găsise pe Markham, să dea de urma referințelor din scrisorile sale și să afle cine era cu adevărat. De fapt, nu i-ar fi luat mai mult de o după-amiază de lucru. Cu siguranță erau suficiente indicii care așteptau să fie descoperite.

Luă tocul și îl răsuci între degete. Un sunet rapid se auzi dinspre ușă, răsunând din ce în ce mai tare, până când fața mică și curioasă a lui Quincy apăru în pragul ușii, pe care Somerton nu o închisese.

– Aș putea să te întreb pe tine, nu-i așa? mârâi Somerton. Îndrăznesc să spun că tu știi totul.

Quincy traversă încăperea în grabă și veni să se așeze pe piciorul lui, după care se uită în sus la el, în expectativă.

Somerton lăsă jos tocul și se întoarse să se uite iar la hartă.

– Dar, vezi tu, tocmai asta e problema. Se pare că mi-e frică să aflu.

Capitolul 15

Căldura soarelui de iunie se infiltra plăcut prin jacheta subțire de tweed a Luisei. Cugetă că până la amiază razele soarelui aveau

să devină prea călduroase pentru o plimbare în aer liber și urma să se dezbrace în cămașă și vestă în umbra agreabilă a biroului lui Somerton, în timp ce lucra la biroul ei, sub privirea lui întunecată și dezaprobatoare.

Dar acum, în momentul acesta, soarele era perfect.

Învățase să prețuiască astfel de momente. Pentru că, atunci când unui om i se lua totul, până și ultima speranță, și palatul ambițiilor sale trebuia remobilat de la zero, abia atunci înțelegea că trebuia să înceapă cu cele mai mici dintre lucruri. Soarele de iunie și mirosul trandafirilor îmbobociți. Un pahar de limonadă dulce-acrișoară, făcută din lămâile proaspăt culese din sera lui Somerton. Liniștea vindecătoare din birou, în timp ce ea și Somerton lucrau umăr la umăr, în tihna unei înțelegeri comune, cu Quincy cuibărit între ei.

Recăpătarea forțelor ei, în timp ce se plimba prin luncă spre iazul morii, cu Quincy venind cuminte la pas în urma ei.

La început, Luisa se revoltase împotriva puterii ei crescânde, ca și când corpul său s-ar fi simțit trădat de voința sa, de vreme ce orice altceva se năruise. Dar membrele ei stăruiseră cu îndârjire. Zvâcneau de energia vitală redobândită, și fiecare celulă din ele tânjea să iasă afară, prin luncile înverzite. Voiau să trăiască din nou. Așa că trebuia să le dea ascultare și să învețe să accepte să se bucure de întoarcerea plăcerilor simple. Era un cerc vicios la care nu dorise să ia parte.

La marginea iazului morii, o aștepta un stejar secular uriaș. De săptămâni întregi, stătuse la umbra lui și contemplase undele apei, în timp ce adierile văratice dansau și se urmăreau pe suprafața ei. Pe partea cealaltă, unde izvorul se vărsa în lac, roata morii se învârtea cu un calm desăvârșit, împroșcând cu o blândețe perpetuă pacea acelui peisaj bucolic.

O altă plăcere mică: pleoscăitul apei morii.

Oare cât avea să mai dureze această rutină vindecătoare de somn, muncă și strălucire solară? Nu mult, când era prin preajmă Somerton. Pentru că nu era în firea contelui să se odihnească. Avea să revină curând la acțiunile sale, la uneltirile sale. Aproape din oră în oră soseau telegrame din sat. Și pe unele avea privilegiul de a le citi și de a le răspunde chiar ea, iar de altele se ocupa el personal.

– Vreo veste despre Domnia Sa? îl întreba Luisa, cu sprâncenele ridicate, și el clătina din cap, scrijelea în grabă un răspuns, chema un lacheu și ardea telegrama originală cu câteva mișcări rapide ale unui băț de chibrit aprins.

De la începutul lunii mai, șemineul rămăsese neaprins, dar cu cărbunii pregătiți în apropiere, pentru orice eventualitate.

De ce nu se întorsese la Londra? De ce nu o găsise încă pe Lady Somerton?

De ce nu descoperise până acum identitatea ei? Cu siguranță nu i-ar fi fost greu.

Nu, dacă ar fi încercat.

Ajunse la marginea umbrei stejarului, își scoase jacheta și o întinse pe iarba încă plină de roua dimineții. Cu o lună în urmă, plimbarea aceasta ar fi epuizat-o, așa că s-ar fi așezat imediat și ar fi privit norii zburdalnici dansând pe cerul albastru senin, până când și-ar fi recăpătat puterile, cu Quincy ghemuit în poala ei.

Dar acum se așeză din obișnuință pe jacheta întinsă, strânse genunchii la piept și...

– Draga mea Luisa...

Luisa sări imediat în picioare, se dezechilibră scurt din cauza vitezei și apoi își recăpătă echilibrul.

– Ce naiba?! strigă ea.

Undeva, sub baldachinul generos de umbră, se auzi o creangă înfrunzită foșnind. O pasăre speriată își luă zborul, într-un fâlfâit de aripi și frunze. Quincy lătră de două ori și mârâi încet, cu urechile ciulite, ascultând parcă un sunet imposibil de perceput.

– Nici nu pot să-ți spun cât de mult mă bucur să te văd așa bine, spuse o voce familiară.

Luisa răsuflă încet, aproape temătoare.

– Doamne, Dumnezeule! șopti ea.

O siluetă apăru apoi din spatele trunchiului masiv al stejarului. Era înaltă, impunătoare și purta o pălărie de paie magnifică.

– D... d... Doamnă *Duke*? zise Luisa.

Femeia care stătea în fața contelui de Somerton i se părea oarecum cunoscută, deși nu își putea da seama de unde îi știa chipul. Silueta ei însă era inconfundabilă: rotunjită de o sarcină ajunsă probabil în a șaptea lună, după estimările experte ale lui Somerton.

– Poftim?! zise el. Nu cred că știu cum te numești.

– Yarrow, Excelență, răspunse femeia și se afundă într-o reverență stângace. Doamna Yarrow. Sunt doica lui Lord Kildrake.

Afară, un nor eliberă soarele din îmbrățișarea sa iubitoare, și ferestrele fură imediat inundate de o lumină strălucitoare, care ilumina particulele de praf zburătoare dintre ei doi.

Somerton se ridică încet.

– Ce ai spus?

– Sunt doica lui Lord Kildrake, domnule, repetă ea și ochii i se umplură de lacrimi. Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, dar nu am știut unde altundeva să mă duc. Domnia Sa m-a concediat la Milano, când a descoperit că a început să-mi crească burta, și apoi John...

– Milano!

Privirea lui Somerton zbură imediat spre harta de pe perete.

– Da, domnule. Și am stat acolo până când am rămas fără bani, pentru că mi-a zis că ați pune să fiu bătută pentru că mă găsesc în starea asta, dar nu am unde altundeva să mă duc, domnule, nu am pe nimeni altcineva la care să apelez, și John susține că nu e copilul lui și...

– John lacheul? John te-a adus în starea asta?

– Da, domnule.

Somerton simțea că i se învârtea capul, asaltat de tot felul de presupuneri. Unde era Markham? Avea nevoie de Markham.

Doamna Yarrow se clătina pe picioare. Ieși din spatele biroului și o conduse la un fotoliu. Dinspre hainele ei se simțea un miros înțepător de lână udă, combinat cu acreala neglijenței.

– Milano, spui? Ați călătorit până acolo cu trenul?

– Cu vaporul cu aburi, milord. Prin golful Biscaya și în jurul strâmtorii Messina și apoi în Mediterană. A fost cea mai rea călătorie din viața mea.

Scotoci apoi în buzunar și scoase o batistă udă, cu care își șterse ochii. Somerton se duse spre clopoțelul cu care chema servitorii și trase o dată tare de frânghie.

– Și Domnia Sa a spus cumva încotro se îndreptau, după Milano?

– Nu, n-a zis nimic, domnule. Dar am auzit-o spunându-i domnișoarei Harewood să cumpere bilete pentru Florența.

Domnișoara Harewood. Aceasta era sora mai mică a lui Lady Morley, verișoara lui Elizabeth. Deci probabil Lady Morley era cu ea, după cum suspectase. Ah, Lady Morley, o femeie foarte descurcăreață și extrem de vicleană. Nu era de mirare că nu reușise să le dea de urmă.

– Florența. Traversă încăperea și se duse la hartă. Scoase un bold cu gămălie roșie din borcan. Inima îi bătea atât de tare, încât îi făcu mâna să tresară când trecu peste coroana cizmei Italiei. Și poate mai călătorea vreun domn cu ea? În afară de fiul meu, desigur.

– Ei bine, nu, domnule.

Nu mai conta. Fără îndoială, Penhallow o aştepta deja în cine ştie ce cuibuşor de nebunii continental pe care-l pregătiseră pentru ei. Şi acolo unde o găsea pe Elizabeth avea să dea şi de Penhallow.

De asta era absolut sigur.

Cineva ciocăni la uşă.

– Intră, zise el.

Apăru imediat un lacheu.

– M-aţi chemat, domnule?

– Da, Thomas. Adu, te rog, o tavă cu ceai pentru doamna Yarrow şi multă mâncare. Cu o mişcare victorioasă din mână, Somerton înfipse apoi boldul în punctul marcat „FIRENZE". După aceea se întoarse şi îşi încrucişă braţele la piept. Şi spune-i domnului Markham că am nevoie de el în biroul meu imediat.

– Pari confuză, draga mea nepoată, zise tărăgănat ducele de Olympia. Te implor, stai jos! Am înţeles că ai fost bolnavă.

– Mi-am revenit, zise Luisa prosteşte, neştiind ce altceva să spună. Oare pe pălăria ducelui era o vrabie adevărată împăiată sau doar o imitaţie foarte veridică? Unde naiba ai fost?

Olympia ţâţâi apropiindu-se de ea cu mâinile întinse. Quincy eliberă un mârâit dezaprobator de la picioarele ei.

– Ce limbaj, draga mea! Şi văd că încă porţi costumul masculin. Mă mir că Excelenţa Sa nu ţi-a descoperit deghizarea în timpul în care ai fost bolnavă. Acum vino-ncoace şi dă-mi un pupic!

Luisa îl luă de mâini ca printr-o ceaţă ameţitoare şi-l sărută pe obrazul său pudrat.

– Ce cauţi aici? Şi unde ai fost până acum? Am crezut că ai murit.

– Credeai că am murit? Doamne, Dumnezeule! De unde ţi-a venit o asemenea idee?

– De la domnişoara Dingleby. A zis că... mă rog, nu-mi mai amintesc exact ce a zis, dar... Luisa îşi frecă fruntea şi dintr-odată se pomeni copleşită de realitatea momentului. Îşi aruncă braţele în jurul siluetei lui înalte şi înveşmântate în mătase. Eşti viu! O, Doamne! Eşti viu!

– Da, da, chiar foarte viu. Atenţie la dantelă!

– Dar surorile mele, zise ea şi se retrase brusc. Ce s-a întâmplat cu ele? În tot timpul acesta... O, Doamne... Am crezut că ne-a prins pe toate, că e toată lumea moartă şi că aş fi murit şi eu dacă nu ar fi apărut Somerton...

– Cine să ne prindă pe toţi?

– Domnișoara Dingleby! În noaptea balului!

– Ah!

Se retrase cu blândețe din îmbrățișarea ei și o așeză înapoi pe iarbă, după care se ghemui lângă ea, cu o trosnitură slabă a membrelor sale lungi și bătrâne. Un parfum subtil de lemn de santal plutea de pe hainele lui, și nu era deloc un miros feminin.

Luisei îi venea să-l apuce de umeri și să-l zdruncine strașnic.

– Unchiule, ce s-a întâmplat? Unde e toată lumea? Emilie și Stefanie... sunt...? Dar nu putea rosti acel cuvânt. Îi tremurau mâinile și își simțea inima trepidând, ca și când ar fi fost prinsă între aripile unui fluture.

– Surorile tale sunt în siguranță, zise el cu blândețe.

Când auzi „în siguranță", Luisa își îngropă fața între genunchi și izbucni în plâns.

– Gata, liniștește-te, zise el și o mângâie pe spate. Biata mielușică! Chiar ai crezut în tot timpul ăsta că... Off! Biata de tine!

Nu mai putea vorbi. Nu putea articula: „Am crezut că eram singura rămasă în viață, că toată lumea a murit, și am vrut și eu să mor". În schimb, se cuibări la pieptul unchiului ei și apucă strâns în pumni materialul din jurul sânilor lui falși magnifici.

– E, haide acum, liniștește-te! Și atenție la dantelă!

– Unde sunt? șopti ea. Unde e toată lumea?

– Sunt... ei bine, sunt în siguranță. Nu trebuie să-ți faci griji.

– Dar domnișoara Dingleby...

Pieptul lui mare se ridică și coborî într-un oftat adânc.

– Domnișoara Dingleby. Da, o mare dezamăgire!

Luisa ridică privirea.

– Ea ne-a trădat, nu-i așa?

– Mă tem că da.

– Dar ce s-a întâmplat? Unde e acum?

– Nu știu, draga mea. Mi-am petrecut ultimele două luni încercând să aflu răspunsul la întrebarea asta.

– Două luni? Dar, dar balul a fost în februarie.

– La fel ca tine, draga mea, am fost răpus la pat de un episod nefericit de febră tifoidă, la scurt timp după evenimentele tumultuoase din noaptea aceea. Ridică mâna ca să o liniștească. Am avut boala asta și-n copilărie, așa că-n cazul meu nu a fost la fel de grav ca în al tău. L-am pus pe valetul meu să mă ducă la o casă destul de izolată din afara orașului, de care nu știu nici măcar cei mai loiali prieteni ai mei, pentru ca nimeni să nu suspecteze în ce stare eram. Când

a trecut febra și mi-am revenit, mi-am trimis imediat agenții să facă investigații. Domnișoara Dingleby dispăruse fără urmă, dar în bucătăria de la Battersea, mai exact într-unul dintre dulapuri, oamenii mei au găsit niște culturi de laborator. Și, atunci când le-au testat, au descoperit că acestea conțineau microorganismele ce provoacă febra tifoidă.

Luisa duse mâna la gură.

– Care, despre cum s-ar putea să știi deja, continuă Olympia calm, este o boală care se transmite în principal prin interacțiune pe cale orală cu materia infectată. Și cei care se ocupă de prepararea mâncării sunt deosebit de eficienți în răspândirea agentului patogen.

Luisa simți imediat cum i se strânge stomacul.

– Ceaiul.

– Sau prăjiturile. De dragul lui Quincy, hai să sperăm că nu a fost șunca din sendvișuri.

Luisa era mută de uimire. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce auzea, și clipi de mai multe ori, încercând să calmeze senzația de greață care i se ridicase în stomac.

– În orice caz, Dingleby pare să fi părăsit țara la scurt timp după evenimentele din seara aceea, și n-a mai văzut-o nimeni de atunci. Și, conform surselor mele, și agenții Brigăzii Revoluționare par să fi plecat din Anglia sau cel puțin nu au mai făcut valuri în ultima perioadă.

– Și încerci să-i localizezi?

Ducele își atinse borul pălăriei cu un deget și se uită spre moara de pe celălalt mal al iazului morii.

– Ultimele mele informații sugerează că s-a întors la Holstein-Schweinwald-Huhnhof. La conspiratorii de acolo, care încearcă să domolească populația ce se revoltă în numele tău.

Luisa își îndreptă imediat spatele.

– Să domolească? Ce vrei să spui cu asta? Ce fac?

Olympia flutură din mână și răspunse:

– Arestări scurte și interogatorii conduse de poliția secretă. Raiduri secrete în miez de noapte la casele regaliștilor suspectați. Terorizează femei și copii. Genul acesta de lucruri.

Luisa sări imediat în picioare.

– Cum îndrăznesc?! Jur pe Dumnezeu că vor plăti pentru asta!

– Liniștește-te, draga mea! Ne vom ocupa de treaba asta, nu-ți face griji. Oricum mâine plec pe continent, am și alte treburi acolo,

așa că se leagă lucrurile numai bine, o să investighez personal cum stau lucrurile.

Luisa ridică dintr-o sprânceană și-l măsură cu privirea, din vârful extravagant al pălăriei sale până la tocurile enorme ale pantofilor săi, confecționați din piele de culoare roz.

– Îndrăznesc să spun că o să reușești să te strecori complet neobservat.

Olympia își netezi fustele și oftă.

– Mda, cam asta ar fi și o parte din problemă, de fapt. Dingleby îmi cunoaște în detaliu metodele de deghizare, naiba s-o ia!

Luisa puse mâinile în șolduri și zise:

– În detaliu, unchiule?

Dar ducele doar flutură din mână încă o dată.

– Dar o s-o păcălesc eu și o să ies victorios, așa că n-ai de ce să te temi. Deja am pus un croitor tirolez autentic să-mi fabrice o pereche de *lederhosen*[1]. Efectul lor este întocmai cel scontat.

Luisa clătină din cap.

– Lasă-mă pe mine s-o fac.

– Ce-ai spus, draga mea? Nu cred că te-am auzit bine. Urechile astea bătrâne...

Ea se lăsă în genunchi și-l privi sinceră și extrem de hotărâtă.

– Lasă-mă pe mine!

– Să te duci tu? Ha, ha! Doamne, cât de amuzantă ești, draga mea!

– Să știi că vorbesc foarte serios. Pe tine Dingleby o să te miroasă într-o clipită. Eu, în schimb...

– Ai fost crescută și educată de ea din fragedă pruncie. O luă de mână cu blândețe. Nu se poate, draga mea. Și amândoi știm asta foarte bine.

– Dar e datoria mea să...

– Ascultă-mă bine, Luisa. Nu am venit aici decât ca să te informez de toată povestea asta, pentru că te asigur că am totul sub control. Și în curând îți voi oferi înapoi micul tău regat...

– Principat.

– Principat. Da. O să ți-l ofer pe o tavă de argint, legat cu o fundă frumoasă de cadou, și doar un soț o să-ți mai lipsească. Deși cred că a trecut deja suficient timp ca să-ți pot mărturisi fără rezerve

---

[1] Pantaloni de piele bavarezi pentru bărbați, a căror lungime poate varia de la peste genunchi până la gleznă și care au bretele atașate (n.tr.)

că nu am fost niciodată prea mulțumit de alegerea pe care a făcut-o tatăl tău în materie de...

– Să nu spui nimic de rău de bietul Peter.

– Și iată cum ai rezumat chiar tu totul în două cuvinte: *bietul* Peter. Nu e tocmai adjectivul pe care l-ar folosi o soție plină de admirație ca să-l descrie pe soțul ei.

Luisa plecă atunci capul în pământ.

– Nu a fost nedemn de statutul acesta, desigur, continuă Olympia. Dar o prințesă are nevoie de un consort cu ceva mai multă... vigoare. Un bărbat suficient de puternic ca s-o susțină pe timpul zilei și să-i poată oferi fii sănătoși și voinici pe timp de noapte. Genul de om care să-i strivească dușmanii și să se ocupe de treburile murdare, din culise, desigur, pentru ca ea să apară ca un înger neprihănit în fața supușilor ei, zise el, după care își drese glasul. Unde am putea găsi un astfel de bărbat?

Luisa se ridică.

– Foarte subtil, ce pot să zic?! Dar mă tem că bărbatul în cauză este deja căsătorit.

– Nu pentru mult timp. Olympia își descheie corsajul rochiei și scotoci după ceva înăuntru. A, aici era. O copie a unui anumit document legal, care va însemna în foarte scurt timp eliberarea atât a lui Lord Somerton, cât și a soției sale, de mult aflate în suferință. Îi întinse apoi o hârtie împăturită în două.

Luisa i-o smulse.

– Ce e asta?

– O sentință de divorț provizorie pentru desfacerea căsătoriei dintre contele și contesa de Somerton, ca urmare a unui proces de divorț intentat de soția lui în această primăvară, pentru diverse neînțelegeri matrimoniale, inclusiv adulter și violență conjugală. Încă nu a fost emisă, așa că prefă-te că nu știi nimic despre asta. În orice caz, căsătoria nu se va încheia oficial, până când sentința de divorț provizorie nu este emisă oficial, după ce trece perioada de probă...

– Dumnezeule! Luisa simțea cum sângele îi vâjâia în tâmple cu puterea unui uragan, în timp ce citea rândurile complicate, scrise acolo negru pe alb. De unde ai asta?

– Ei bine, m-au ajutat vechile mele relații din școală. Ridică din umeri și se săltă apoi cu o mișcare șocant de agilă pentru un om de șaizeci și cinci de ani și un metru nouăzeci înălțime, îmbrăcat într-o

rochie de mătase cu crinolină. Dacă chiar vrei să știi, judecătorul a fost subalternul[1] meu la Eton.

– Foarte convenabil pentru tine.

– În orice caz, vreau să îți cer o favoare. Sau, mai bine zis, să reiterăm o favoare pe care mi-ai făcut-o deja.

Luisa oftă, împături la loc hârtia și i-o înapoie.

– Vrei să îl spionez din nou pentru tine.

– „A spiona" e un termen atât de vulgar.

– N-am de gând să îl pârăsc la tine. Mi-a salvat viața.

– Lucru pentru care îi voi rămâne veșnic recunoscător.

– Doar că ai de gând să-l folosești în interesul tău.

Olympia clătină din cap, și chipul său ridat își pierdu orice frivolitate dată de ruj și de pudra din obraji.

– Am de gând să îndrept un rău pe care l-am făcut acum aproape șapte ani, care a produs o suferință ireparabilă ambelor părți implicate.

Quincy ridică ușor capul și scutură din urechi, după care se înălță pe vârful pernițelor. Se uită la Olympia și scoase un scâncet neliniștit.

Luisa se aplecă și-l mângâie pe cap, fără să-și mute privirea de la chipul ducelui de Olympia.

– Ce ai făcut, unchiule? șopti ea.

– Oh, draga mea. Dar apoi expresia de pe chipul lui se schimbă chiar sub ochii ei, trecând de la gravitate la voioșie. Și continuă pe un ton afectuos și pițigăiat: Mă bucur să te văd așa bine. Aerul acesta de țară! E minunat de vindecător! Tocmai îi spuneam vechii mele prietene, i-am zis...

– Domnule Markham!

Luisa își întoarse chipul uimit în direcția vocii care răsună pe deasupra pajiștii înverzite. Un lacheu se îndrepta spre ea, și fiecare legănare a brațelor sale comunica nonverbal o iritare profundă.

– Domnule Markham! Ce naiba cauți aici jos?

– Thomas, bună dimineața. Ai cunoscut-o pe mătușa mea, doamna Duke din Battersea?

Thomas se opri brusc la câțiva pași distanță și încuviință din cap spre Olympia cu o expresie de necitit întipărită pe chip, ca și când

[1] În școlile engleze, exista obiceiul ca elevii mai mici să le facă anumite servicii celor din clasele mai mari (n.tr.)

pălăria lui cu vrabie și fustele lui de mătase erau cel mai obișnuit lucru din Northamptonshire.

– Doamnă, zise el, pe un ton acid.

– Încântată, replică doamna Duke.

Thomas se întoarse spre Luisa.

– Stăpânul vă cheamă în biroul lui de urgență, domnule Markham. Accentuă ironic cuvântul „domnule", pentru că, dacă aurul lui Somerton putea cumpăra discreția servitorilor săi, cu siguranță nu putea cumpăra iertarea pentru o femeie care se deghiza în bărbat, aparent fără nici un motiv întemeiat.

Olympia ridică elegant dintr-o sprânceană, nescăpându-i nimic.

– Poate ar fi mai bine să te duci atunci, dragul meu nepot. O prinse de umeri pe Luisa și îi trânti un pupic mare și afectuos pe obraz. Gata, du-te! Fugi înapoi la contele tău! E om de treabă! Și punctualitatea chiar este un dar de la Dumnezeu! Gata, am plecat să mă bucur de vacanță. Să te aștepți să primești de la mine cel puțin o vedere sau două, pentru că sigur am să-ți scriu. Se întoarse apoi spre privirea ascuțită a lui Thomas și flutură din degete într-un gest extrem de feminin. Cu bine, domnule Thomas. Și te rog ai foarte mare grijă de nepotul meu, altfel o să fiu foarte, foarte furioasă pe tine. Făcu apoi un pas în față, amenințător, și repetă: *Extrem* de furioasă, domnule Thomas. Mai făcu un pas în spate, strălucitor și îmbujorat, cu zâmbetul până la urechi. Gata, du-te, acum! Cu bine!

Thomas se răsuci pe călcâie și porni înapoi de-a lungul pajiștii.

– Du-te după el, draga mea, îi șopti apoi Luisei și îi strecură ceva în mână. Dacă ai nevoie să mă contactezi...

– Unchiule...

Dar ducele de Olympia deja își deschidea umbrela de soare roz și își netezea fustele rozalii cu volane.

– Pe curând! strigă el, pe același ton pițigăiat, fluturând din mână.

Capitolul 16

Contele de Somerton mâzgălea furios la biroul său când intră Luisa, zece minute mai târziu. Ridică privirea și lăsă tocul din mână.

– Aici erai! La naiba cu tot, Markham! Unde naiba ai fost? Am trimis după tine acum o mie de ani!

– Mă plimbam pe afară. Se făcuse foarte cald în cameră, sub razele directe ale soarelui de dimineață, așa că Luisa își scoase haina și o aruncă pe fotoliu. Ce s-a întâmplat?

– I-am găsit.

Quincy sări pe fotoliu – de fapt, chiar pe jacheta ei –, se răsuci în loc de două ori, după care se cuibări în mijlocul materialului maroniu, oftând obosit. Își așeză nasul pe lăbuțe și se uită în sus la ea cu ochii plini de reproș.

Ea se întoarse încet spre Somerton.

– I-ați găsit?

Somerton tocmai îndoia o hârtie cu mișcări bruște.

– Sunt în Italia. Doica lui Philip a fost concediată în Milano pentru că a rămas grea. Fără îndoială Domnia Sa crede că eu sunt responsabil, zise, și gura lui luă imediat forma unui rânjet disprețuitor și dezgustat.

– Milord...

– O să plecăm spre Londra imediat, și acolo o să ne pregătim pentru călătoria noastră.

– Noi? Călătoria noastră? repetă Luisa și înghiți apăsat.

Somerton ridică privirea.

– În Italia, Markham. Ultima dată au fost văzuți în Florența.

– Adică, eu... eu... merg cu dumneata?

Expresia până atunci urgentă de pe chipul lui se topi în masca familiară de gheață pe care ea o cunoștea mult prea bine, pe care contele o adopta de fiecare dată când se simțea asaltat de emoții.

– Ce naiba vrea să mai însemne și asta? Sigur că mergi cu mine, Markham.

Luisa clătină din cap lent, ca să aibă timp să-și aleagă cu grijă cuvintele.

– Domnule, mă tem că nu pot lua parte la expediția aceasta. Așa că trebuie să vă rog să mă scuzați.

Mâinile lui Somerton, care până atunci erau ridicate și împătureau hârtia, încremeniră în aer o clipită, după care se prăbușiră pe birou.

– Nu, asta e imposibil, Markham. Vii cu mine.

– Nu pot, domnule.

Lovi tare cu pumnii în birou.

– Ba vii! Trebuie!

– Nu-mi puteți cere asta, domnule, zise ea, îndreptându-și spatele și adunându-și tot curajul. Mintea ei, încă tulburată de informațiile primite de la Olympia, se străduia frenetic să înțeleagă această nouă răsturnare de situație. Lady Somerton era în Italia. Ea nu putea merge în Italia. Oare ce plănuia Somerton? Îi era groază să afle. Dar, mai presus de toate acestea, se ridica speranța disperată care prinsese din nou viață în inima sa: Cum ar fi putut să se ducă în Italia când poporul ei avea nevoie de ea?

– Și de ce nu? Ești secretarul meu, am nevoie de dumneata!

Vocea lui Somerton se frânse scurt la ultimele cuvinte rostite. Ca un ecou exterior al propriei înțelegeri, Quincy ridică imediat capul de pe lăbuțe și-l privi curios.

– Ei ce aveți de gând să-i faceți? șopti Luisa.

– Ei? Eu n-am de gând să-i fac nimic, doar să aflu dacă mai e în viață și să mă asigur că fiul meu e în siguranță! Pe Penhallow îl vreau, pentru Dumnezeu!

Penhallow. Vărul ei Roland.

Luisa încleștă pumnii la spate.

– N-o faceți, domnule. În cele din urmă, răzbunarea ajunge să-i rănească mai tare pe cei care o înfăptuiesc.

Somerton izbucni într-un hohot de râs. Ochii lui erau atât de aspri și de întunecați, încât Luisa resimțea până în măduva oaselor disperarea care se ascundea în spatele lor.

– Întâmplarea face că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Nu-mi pasă dacă se lasă cu vărsare de sânge. Penhallow trebuie să plătească. Pentru Dumnezeu! De ce crezi că mi-am bătut capul atâta timp? Pentru *ea?*

Vocea lui devenise extrem de amenințătoare. Stătea în spatele biroului său, impunător și brutal, arătându-și colții într-un zâmbet disprețuitor – la fel cum ar fi mârâit o fiară sălbatică, în încercarea de a se proteja. Luisa îi studie chipul, structura osoasă mândră, trăsăturile clare și ridurile întunecate. Nu, nu era deloc chipeș. Părea cumva dincolo de asta, ceva străvechi și auster, sculptat de mâna unui zeu păgân.

„Am nevoie de tine."

Inima îi bătea cu bubuituri puternice și lente, care îi amorțeau urechile. Își linse buzele uscate.

– Atunci pentru cine? întrebă ea încet.

El rămase cu privirea ațintită asupra ei. Stătea complet nemișcat, cu excepția pieptului său masiv, care se ridica și cobora într-un ritm

un pic prea rapid. Ochii lui negri o studiau cu atenție, măsurând-o din cap până-n picioare.

– Pentru cine crezi? zise el în cele din urmă.

– Pentru dumneata. Pentru răzbunarea care crezi că i se cuvine onoarei dumitale.

Somerton ieși din spatele biroului și se îndreptă spre ea cu pași mari și fermi. Lumina soarelui îi săgetă chipul când trecu prin fasciculul de raze care intra pe fereastră și apoi se opri, în umbră, la mai puțin de o jumătate de metru distanță de ea. Era atât de aproape, încât, dacă ar fi ridicat mâna, și-ar fi putut lipi palma de țesătura netedă și lucioasă a vestei de culoare gri-închis, care-i ascundea mușchii pieptului. Suficient de aproape să poată vedea că, de fapt, ochii lui nu erau negri, ci de un căprui-închis luxuriant, precum cea mai bogată melasă. Și i se tăie imediat respirația. Nu-și putea dezlipi privirea de la el.

– Încă nu ți-ai dat seama până acum, Markham? Eu nu am onoare.

Luisa simțea cum fierbințeala degajată de trupul lui îi ardea pielea.

– Ba da, aveți.

– Atunci, Markham, e foarte posibil să nu mă cunoști deloc.

Ea ridică bărbia trufașă.

– Ba da, vă cunosc. Și vă înțeleg mult prea bine. Dacă într-adevăr nu aveați onoare, m-ați fi ruinat de mult, știind că sunt femeie. În schimb, m-ați lăsat să continui ca înainte. Și le-ați poruncit servitorilor să îmi accepte deghizarea. M-ați protejat, fără ca măcar să întrebați de ce.

– Ah! Ai deschis un subiect foarte interesant, Markham. Și apoi, fără să întrerupă în vreun fel schimbul de priviri tensionat dintre ei, Somerton ridică mâna și se jucă ușor cu faldurile lavalierei ei. Mi-am petrecut mult timp, mult mai mult decât ar fi trebuit, întrebându-mă de ce continui cu această șaradă, când știm amândoi foarte bine ce se ascunde sub costumul acesta.

Îndepărta abil discuția de la întrebarea ei, iar Luisa își dădea foarte bine seama de asta. Însă era neputincioasă să o întoarcă înapoi pe făgașul corect. Era mult prea conștientă că mâna lui se afla pe lavaliera ei și că privirea lui caldă era ațintită asupra sa.

– Deoarece ca femeie nu aș putea rămâne sub protecția dumitale.

– Asta nu-i tocmai adevărat, Markham.

– Bine, atunci *nu vreau* să rămân sub protecția dumitale ca femeie.

Degetele lui agile îi lărgeau lavaliera și deja îi atingeau pielea gâtului. În clipa aceea se afla la numai câțiva centimetri distanță de ea, iar vocea lui cobora tot mai mult, electrizând aerul dintre ei.

– Markham, chiar credeai că te vei putea ascunde de asta pentru totdeauna? Că o să poți să trăiești așa cu mine, de-a dreapta mea, fără să fim împreună vreodată? Degetul lui mare îi apăsa ferm adâncitura claviculei. Chiar credeai că lavaliera asta a ta, jacheta și vesta te vor putea proteja de ceea ce este inevitabil?

Luisa vru să facă un pas în spate, dar celălalt braț al lui se strânse în jurul taliei sale, ținând-o pe loc ca o chingă de fier.

– Și tu vrei asta, Luisa. Mă vrei. Nu ai fi rămas cu mine dacă nu era așa. Dar ți-e frică, nu-i așa? Ți-e frică să cedezi, ți-e frică să te pierzi în patul meu. Și continui să porți lavalierele astea ridicole, sperând că e suficient să mă ții la distanță. De parcă asta m-ar putea face să te vreau mai puțin.

– Nu-i adevărat.

– Nu-ți fie frică, Markham. Luisa. Nu-ți fie frică de asta. Nu te-ai mai culcat niciodată cu un bărbat? Îți promit că o să fiu blând. O să te venerez. Lasă-mă să te slujesc, zise și-i desfăcu de tot lavaliera. Apoi mâna lui mare alunecă pe partea laterală a gâtului ei. Folosește-mă! Folosește-mi puterea. Dumnezeu știe că pot să-ți ofer măcar asta. Indiferent de cine te ascunzi, crede-mă când îți spun că nu se compară cu mine. O să-l omor cu mâinile goale pe omul ăsta care te amenință.

Cuvintele lui îi făceau sângele să-i clocotească în vene cu o fierbințeală primordială.

– Nu mi-e frică, zise ea.

– Nu?

O apucă de ceafă și o sărută.

Sărutul brusc și neașteptat îi încremeni pieptul, brațele și gândurile. Ca și când ar fi fost luată pe sus pe neașteptate de valurile unui ocean și purtată pe crestele lor, fără să aibă nici cel mai mic control sau cea mai vagă idee unde ar putea ateriza.

Gura lui era aspră, fierbinte și disperată și îi rănea buzele, chiar dacă vintrea ei clocotea lângă a lui, și simțea furnicături în degete, și carnea i se relaxa, și limba ei îl căuta cu frenezie.

– Doamne! murmură el. Markham! Sfinte Sisoe! Buzele lui se înmuiară atunci într-o mângâiere, permițând sărutului să devină mai

adânc și mai lent, permițând limbii lui să alunece luxuriant în jurul limbii ei și respirației sale să se amestece cu a ei.

Luisa nu mai simțise niciodată ceva atât de senzual. Atât de înnebunitor de intim cum era atingerea catifelată a limbii lui Somerton pe a ei.

Dorință. Îi urla în minte acest cuvânt. Își dorea asta. Își dorea mai mult. Îl dorea pe el. Îl dorea deja de luni întregi. Îl dorise de când intrase prima dată în biroul lui din Chester Square. Sânii ei, striviți sub materialul bandajelor și constrânși de materialul cămășii, de vestă și de autocontrol, păreau pe punctul de a exploda din cauza presiunii exercitate de propria sa dorință fizică.

„Un bărbat care să-i poată oferi fii sănătoși și voinici pe timp de noapte."

Oh, Doamne, Dumnezeule! Era pierdută. Buzele ei se mișcau sub ale lui parcă dintr-o voință proprie. Genunchiul ei drept se ridică de unul singur, încolăcindu-se în jurul coapsei lui mari. Îl săruta! Îl săruta pe Somerton! Și simțea cum i se topeau măruntaiele și cum se deschidea tot mai mult și mai mult sub puterea lui hipnotizantă.

O, Doamne! Era pierdută! Nu ar fi trebuit să simtă asta. Nu ar fi trebuit să-și dorească asta. Era văduvă. Împărțise un pat cu alt bărbat, cu soțul ei, cu nici nouă luni împlinite în urmă. Un pat conjugal curat și virtuos. Dar asta era cu totul altceva. O îmbrățișare cu totul nouă. Un univers complet nou de senzații. Era ceva păcătos, ceva întunecat și delicios, și...

O, Doamne! Își pierduse orice rușine. *Peter.*

Bietul Peter, eclipsat de soarele întunecat care era Somerton.

Apoi buzele lui îi părăsiră gura și porniră în sus spre urechea ei.

– Mă vrei. Spune-o! Mâinile lui îi cuprinseseră capul, iar picioarele lui se ancoraseră ferm în podea de-o parte și de alta a trupului ei, ca două coloane romane, ținând-o prizonieră. Protejând-o. Spune-o! Spune-o, și sunt al tău să-mi poruncești orice. Amantul tău, să te venerez în pat și să-ți ofer orice plăcere posibilă. Mâna ta dreaptă, care-ți zdrobește dușmanii.

– Nu știi ce îmi promiți, șopti ea. Nu știi cine sunt.

– Chiar crezi că-mi pasă? Singurul lucru care contează e că ești a mea, Markham. Și eu protejez mereu ce e al meu, cu orice preț. Chiar cu prețul vieții.

Luisa se simțea copleșită de senzații, înecată în fierbințeala întunecată a trupului lui. Mâinile ei călătoreau în sus pe spatele lui

musculos și îi alunecau pe sub vestă. Apoi buzele lui se pogorâră din nou asupra alor ei, și ea gemu în gura lui.

– Markham, șopti el și-și dezlipi fața de a lui. Vocea lui era joasă și răgușită. Rămâi cu mine! Vino cu mine în Italia! Nu pot să fac asta fără tine.

– Ce anume?

– Să termin povestea asta. Să retez acest, acest membru putred de pe corpul meu o dată pentru totdeauna. Să mă descotorosesc de putreziciune. Odată ce va muri, rana se va închide, și tu, cu inima ta pură... lângă mine... în patul meu... Mâinile lui îi mângâiau părul țepos, parcă încercând să i-l lipească de cap. Apoi o sărută încă o dată, cu o blândețe dureroasă. Și apoi îi șopti, aproape inaudibil: Ajută-mă, Markham!

„Inima ta pură."

Luisa se smulse imediat din îmbrățișarea lui. I se părea șocantă răceala absenței lui. Iar expresia bruscă de suferință care apăru pe chipul lui îmbujorat de dorință îi aduse un nod dureros în gât.

– Nu! Nu, nu pot.

Somerton respira greu, și pieptul i se mișca, de parcă tocmai alergase mulți kilometri.

– Și de ce naiba nu, pentru numele lui Dumnezeu?! Îmi ești loială. Dădu să o prindă în brațe din nou, mârâind: Ești a mea, Markham. Amândoi știm asta. Locul tău e lângă mine, în patul meu.

Luisa ridică mâinile, cu palmele întoarse spre el.

– Sunt verișoara lui!

Verișoara.

Verișoara.

Verișoara.

Cuvintele se răsfrânseră cu ecou prin încăpere. Deja nu mai exista cale de întoarcere.

Somerton tresări.

– Ești *ce?*

– Verișoara lui. Sunt verișoara lui Roland. Făcu un pas în spate și își îndreptă vesta. Inima încă îi bătea nebunește în piept, de la dorință, de la frică și de la dezvăluirea iminentă pe care avea să o facă. Povara pe care o purtase atâta timp pe umeri era pe cale să cadă în sfârșit.

Somerton miji ochii din ce în ce mai mult, și corpul i se încorda cu fiecare secundă care trecea. Ca și când ar fi anticipat lovitura care urma să vină. Încrucișă brațele la piept și-i zise cu voce rece și letală:

– Explică-mi, Markham!
„Spune-o! Spune-o odată și termină cu asta!"
Ridică bărbia sfidătoare.
– Numele meu de familie nu e Markham. Nu am nume de familie obișnuit, pentru că nu am nevoie de unul. Sunt Luisa, prințesa de Holstein-Schweinwald-Huhnhof și verișoara de-a doua a lui Lord Roland Penhallow.
– Pentru Dumnezeu! șopti Somerton.
Brațele îi căzură pe lângă corp, aproape neclintite. Stătea acolo, încremenit ca o statuie, cu chipul palid și cu ochii mari și goi.
În spatele ei, Quincy se mișcă un pic, făcând tapițeria fotoliului să foșnească.
– Nu-i adevărat, zise Somerton.
– Ba știi și tu că este.
– Dar n-ai deloc accent.
– Mama mea a fost englezoaică și la fel și guvernanta mea.
El clătină din cap, nevenindu-i să creadă.
– Nu. Pentru Dumnezeu! Nu afurisita de prințesă germană! Nu se poate! Când s-a întâmplat?
– În octombrie.
Somerton blestemă aprig.
– În octombrie, când tatăl meu a fost ucis și guvernanta mea ne-a adus în Anglia, spuse Luisa. Ne-a adus la conacul unchiului meu.
– Unchiul tău, repetă și se plesni cu palma peste coapsă. Ești nepoata ducelui de Olympia. El te-a băgat aici.
Ea șovăi o clipă, dar în cele din urmă răspunse:
– Da.
Oh, Doamne, Dumnezeule, ochii lui! Expresia de pe chipul său, atât de tandră și de plină de dorință cu nici o clipă în urmă, se înăsprise sub imperiul rațiunii, în timp ce mintea lui calcula fiecare posibilitate. Ținea buzele strânse, și trăsăturile lui deveniseră tăioase și dure. Dar ochii lui o răneau cel mai mult.
– Draga ta mătușă din Battersea, zise el.
– Da.
– În tot timpul ăsta.
– Nu te-am trădat niciodată. Nu i-am spus niciodată nici un secret. Nu mi-a cerut asta. Dar începu imediat să o mustre conștiința. Cu o singură excepție. Scrisoarea pe care i-ai trimis-o domnului Wright. Dar și asta numai din cauza lui Roland, să știi. Știu că a fost

un ticălos, că te înșela cu soția ta, dar... dar... e vărul meu, și nu puteam să stau așa cu mâinile-n sân, când...

Fără nici un avertisment, Somerton se răsuci cu spatele la ea și izbi cu pumnul în lambriul de lemn. Apoi un urlet inuman îi spintecă plămânii.

– Te rog să mă crezi. Nu ți-am făcut niciodată nici un rău. Nu ți-aș fi făcut niciodată vreun rău. Te rog, trebuie să mă crezi.

Încă un urlet, dar nu la fel de tare. De data aceasta părea unul de disperare, nu de furie.

Își propti apoi ambele mâini pe lambriu, de o parte și de alta a capului, cu degetele răsfirate și cu palmele lipite de lemn. Lumina soarelui se revărsa pe fereastră neștiutoare, făcându-i o jumătate a părului să strălucească într-o nuanță luxuriantă de castaniu-închis, iar pe cealaltă lăsând-o neagră precum tăciunele.

Un scâncet mic și tremurător se răsfrânse apoi din gâtul lui Quincy, de undeva din spatele lui.

– Un blestemat de corgi! zise Somerton. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Sigur ți-ai dat seama. Cum puteai să nu-ți dai seama? Erau indicii pretutindeni. Fotografia mea era peste tot. Surorile mele au purtat mustăți false, dar eu nu le-am suportat pentru că îmi provocau mâncărimi...

– Prințesa Luisa... Rămăsese întors cu fața spre perete, dar vocea lui era plină de amărăciune. Ascunzându-se de dușmanii ei. Foarte inteligent din partea prietenului nostru, ducele. Mă simt flatat că a ales umila mea rezidență ca să te adăpostească.

– Știa că mă vei proteja.

– Serios? Sau mai degrabă diavolul ăla bătrân și împielițat s-a folosit de noi amândoi ca să-și atingă scopurile misterioase? Dar nu mai contează. Somerton se întoarse apoi spre Luisa, și expresia de pe chipul lui îi înghețā sângele în vene. L-aș fi scutit de multe dureri de cap dacă mi-ar fi prezentat târgul său într-o manieră directă și rațională.

– Târgul?

– Păi, da. Un individ așa inteligent ca Olympia înțelege arta de a face un târg și echilibrul delicat care stă dincolo de favoare contra favoare.

Trecu apoi pe lângă ea și trase de clopoțel pentru a chema un lacheu. Luisa se întoarse, urmărindu-i mișcările.

– Ce faci?

– Îl chem pe Thomas, desigur. Trebuie să ne facem repede bagajele dacă vrem să prindem ultimul tren spre Londra.

– Eu nu merg la Londra, zise ea fermă, însă în aceeași clipă o umbră prevestitoare de rău îi traversă mintea.

– Nu? Somerton se duse la biroul său, fără să-i arunce măcar o privire. Dar nu mai poți da înapoi acum, Mark... Vai mie! Presupun că să-ți spun „Markham" nu se mai încadrează deloc în protocolul cuvenit. Totuși, probabil ar fi mai bine să-ți spunem în continuare după numele obișnuit, până când îți îndeplinești partea ta de înțelegere.

– Eu n-am făcut nici o înțelegere cu tine. Nu știu despre ce vorbești.

Somerton deja căuta prin hârtiile de pe biroul său. Ridică privirea, mimând uimirea.

– O, ba sigur că știi. Favoare contra favoare. Înțeleg că Olympia dorește să îl ajut să te aducă înapoi pe tron, nu?

– Nu! N-a spus niciodată asta.

– Sigur că n-a spus-o în cuvinte, draga mea. Un om de calibrul lui n-ar fi niciodată atât de prost. Dar ne înțelegem foarte bine eu și el. Și am înțeles perfect la ce s-a referit. Mi-a trimis un fel de carte de vizită. Mi-a trimis cel mai valoros premiu, regina de pe întreaga tablă de șah, pentru că știe că sunt singurul om din toată Europa cu resursele necesare să te așeze înapoi pe tronul tău de drept și să-ți pună în mână sceptrul puterii. Pentru că asta vrei, nu-i așa, draga mea prințesă? Să-ți redobândești tronul... Zâmbetul lui era un rânjet arogant.

– Desigur. Vreau dreptate pentru poporul meu. Vreau...

– Foarte bine, atunci. Tu mi-l dai pe Penhallow, și eu îți dau Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Mi se pare un târg corect, n-ai zice?

Se deschise apoi ușa, și, sub privirea îngrozită a Luisei, intră lacheul Thomas, care făcu plecăciunea cuvenită.

– Da, domnule?

– Ah, Thomas! zise el, fără a-și muta nici o clipă ochii de la Luisa. Fii amabil și spune-i domnului Graves că eu și Markham vom pleca spre Londra cu trenul de seară. Cere-i să ne facă bagajele imediat.

– Da, domnule, zise Thomas.

Luisa făcu un pas în față.

– Dar eu...

– Ah, domnule Markham, mârâi Somerton și ridică un deget, făcându-i semn să tacă. Am căzut la o înțelegere și te asigur că nu am de gând să te las să scapi fără să-ți îndeplinești partea. Mulțumesc, Thomas. Asta e tot.

Lacheul făcu o plecăciune și părăsi încăperea. Quincy sări de pe fotoliul său și se grăbi printre picioarele lui Thomas, dispărând apoi după colțul bibliotecii.

– Eu n-am fost niciodată de acord cu..., începu Luisa.

Dar Somerton veni imediat în fața ei. Ușa bibliotecii era încă deschisă, că se puteau vedea servitorii care treceau pe coridor, dar el nu părea să observe – sau să-i pese. Își lăsă degetul să alunece de-a lungul maxilarului ei.

– Ia gândește-te un pic, Markham. Îți vei primi înapoi regatul, și dușmanii tăi voi fi înfrânți. Tatăl și soțul tău... Dacă nu mă înșel, aveai și un soț, nu? Mi-e și milă de bietul om, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, dar da, mult iubitul tău soț va fi răzbunat. Vei primi dreptate pentru poporul tău. Și, în schimb, nu trebuie decât să mă ajuți cu un mic fleac.

– Nu e un fleac.

– Comparativ cu soarta unui întreg popor? Cred că, după ce vei avea un pic de timp să reflectezi, în decursul călătoriei noastre lungi și obositoare spre Londra, te vei împăca cu datoria ta. Pentru că o prințesă trebuie să pună mereu nevoile poporului mai presus de interesele ei personale, nu-i așa? Degetul lui mare îi șterse buza de jos. Mai presus de dorințele ei.

Luisa îi îndepărtă mâna.

Somerton izbucni în râs. Înclină ușor capul într-o parte și o studie cu atenție.

– Biata Markham, zise el. Ce aranjamente nedemne ai îndurat în ultimele luni. Complet nepotrivite rangului tău. Mă voi strădui să mă revanșez față de tine cu fiecare ocazie.

– Chiar ești o bestie de om, nu-i așa?

El izbucni din nou în râs și se întoarse spre biroul său.

– Oh, draga mea, Markham! Exact de asta mi te-a încredințat unchiul tău!

Capitolul 17

Soarele florentin îi mângâia fierbinte umerii Luisei când ieși din adăpostul stației feroviare Santa Maria Novella. Aerul era impregnat cu un miros greu de bălegar și corpuri masculine nespălate. Își mai

trase pălăria vreo doi centimetri pe fruntea umedă de sudoare și se întoarse spre silueta masivă a lui Somerton, de lângă ea.

– Ar trebuie să fie...

– *Signore!* strigă o voce, acoperind zgomotul de fond făcut de trăsurile și de oamenii care se învălmășeau prin Piazza della Stazione.

– Iată-l pe omul nostru, zise Somerton calm.

Ridică o mână și făcu un pas în față. O clipă mai târziu, o trăsură închisă se strecură prin șirul de birje care își așteptau clienții în fața gării și un om sări jos de pe capră, ocărând într-o italiană teatrală.

– *Buon giorno,* domnul meu, zise el și făcu o plecăciune elegantă, ca și când Somerton ar fi fost un prinț de Medici rătăcitor întors acasă după o absență îndelungată.

– *Buon giorno,* îi răspunse Somerton sec. Du-ne la hotelul Grand, te rog! Cât mai repede cu putință. Bagajele noastre vor veni în urmă.

Vizitiul sări imediat să-și reia locul pe capră, lăsându-l pe Somerton să se urce primul în trăsură. El îi întinse mâna Luisei, dar ea ignoră cu desăvârșire gestul său, aruncând o privire compătimitoare valetului rămas în urmă cu patru geamantane mari. Până acum nu mai acordase niciodată prea multă atenție bagajelor. Pentru că, în fosta ei viață, acestea obișnuiau să sosească frumos la destinație, fără nici un efort vizibil. Dar acum înțelegea cât de greu putea fi să faci aranjamente pentru obiectele personale ale cuiva, în căldura verii europene și în confuzia generală a unei stații aglomerate de birje de închiriat. Somerton insistase să-l lase pe valet să se ocupe de tot, dar Luisa tot simțea mustrări de conștiință pentru că lăsa totul în spinarea bietului om.

În primul rând, pentru că era foarte cald. O caniculă afurisită caracteristică mijlocului verii.

Se așeză pe banchetă și își scoase pălăria, ca să-și facă vânt cu ea.

– Ce căldură nesuferită, zise ea.

Dar Somerton doar ridică din umeri, nepăsător.

– E ceva de așteptat în Florența în orice perioadă a anului. În ciuda siluetei sale masive și a numeroaselor straturi de îmbrăcăminte englezească, nu părea câtuși de puțin afectat de căldura de afară. Stătea liniștit pe locul său, cu spatele la sensul de mers – de vreme ce îi ceda mereu ei locul cu fața spre direcția de mers, considerând să era dreptul ei –, și se uita pe fereastră, în timp ce trăsura își croia cu greu drum prin traficul aglomerat din mijlocul zilei. Doar câteva picături mici de sudoare îi străluceau pe tâmple, pe sub pălăria de paie pe care o purta.

– Ai vizitat de multe ori Italia? se aventură Luisa să-l întrebe.

– Cred că aş putea spune că da. Dar nu în ultima perioadă.

Observă apoi o mişcare care-i atrase atenția: Somerton bătea din degete pe genunchi. Nu îl mai văzuse niciodată făcând asta.

Își drese glasul.

– Și ai mai stat vreodată la hotelul Grand?

– Da. Întoarse apoi capul spre ea. Buzele lui luaseră forma unui zâmbet slab de amuzament. Dar tu?

– Nu. Tatăl meu prefera coasta Franței.

– Mda, mie mi s-a părut mereu că sunt prea mulți englezi pe acolo.

Luisei îi venea să urle de nervi din cauza tonului politicos al conversației și a fațadei fragile, dar tensionate care persista între ei, lăsând orice altceva nerostit. În ultimele două săptămâni, printre toate aranjamentele de călătorie, telegramele urgente și încercările de a pune cap la cap complotul complicat al lui Somerton de a-l prinde pe Lord Roland Penhallow, se purtase cu ea cu o eficiență mult mai tăioasă decât afișase în timpul iernii – ca și când dorința pe care o simțise pentru ea în Northamptonshire fusese complet înăbușită de descoperirea adevăratei ei identități.

Cu excepția câtorva seri, în care băuse un pahar sau două de coniac și se apropiase de ea cu insinuări și cu afirmații cu subînțeles, stând prea aproape de ea și dându-i de înțeles că *ar fi putut* să facă ceva dacă ar fi vrut, transmițându-i foarte clar că ea era acolo pentru plăcerea *lui* și nu invers.

Că *el* era cel care deținea puterea.

Dar nu mersese niciodată mai departe de atât. În ultima clipă, se întorcea mereu dinspre ea și îi spunea să se ducă să se culce. Să doarmă. Așa că Luisa ajungea să se întindă în pat și să adoarmă pe acordurile melancolice ale violoncelului ce răsunau din camera alăturată. Dar, desigur, era mai bine așa. Și, odată ce o ajuta să-și redobândească tronul, nu urma să mai aibă nevoie de el. Pentru că o prințesă fără moștenitori nu-și lua amanți. Își alegea un soț corespunzător din panoplia pretendenților din cadrul regalității europene și își făcea datoria. Și își păstra virtutea publică. Reprezenta un exemplu demn de urmat pentru supușii ei.

Nu visa la niște umeri musculoși ridicându-se deasupra ei în întunericul nopții, sau la niște buze de catifea care-i capturau gura, sau la niște șolduri puternice care se împingeau în ale ei...

– Domnule Markham.

Luisa clipi ametită în fâșia de lumină care intrase brusc pe fereastră. Și apoi văzu clar chipul contelui de Somerton materializându-se în fața ei, cu acel zâmbet de amuzament încă întipărit pe chip.

– Domnule?

– Am ajuns.

Trăsura se oprise. Luisa se întoarse spre fereastră, chiar când ușa se deschise și în dreptunghiul luminos apăru fațada hotelului Grand. Și apoi atmosfera închisă din interiorul trăsurii fu inundată de o adiere de aer cald, impregnată cu un miros de umezeală clocită dinspre râu.

– După tine, dragul meu, zise contele de Somerton.

Până când se întoarse de la vila pe care o închiriase în susul digului, pe malul celălalt al râului Arno, unde-i instalase în condiții satisfăcătoare pe valetul său și pe doamna Yarrow și se asigurase că totul era aranjat pentru jocurile de a doua zi, soarele roșiatic zăcea muribund pe linia orizontului și un lacheu bătrân îmbrăcat într-o uniformă albastră dichisită aprindea deja una câte una lămpile electrice din fața hotelului Grand.

Somerton inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aerul răcoros, și se opri pe trotuarul din apropierea intrării în hotel. În stânga lui, de-a curmezișul râului, se afla Ponte Vecchio. Apusul sângeriu arunca o urmă roșiatică-portocalie asupra cărămizilor podului, oferindu-le un aspect vulcanic. Traficul aglomerat de la amiază se domolise aproape de tot și în clipa aceea turiștii se perindau pe străzi într-o liniște relativă, cu nasurile cufundate în ghidurile de călătorie pe care le țineau în mâini, așteptând să întrezărească mult râvnitul amurg pe Arno – un obiectiv turistic esențial din turul continentului pentru orice turist care se respecta sau așa ceva. Îi aruncă hățurile unui grăjdar care aștepta.

– Ai grijă ca mâine la unsprezece să am un armăsar voinic înhămat și pregătit de drum, zise el și scoase din buzunar o guinee englezească de aur.

Ochii omului se luminară de uimire.

– *Si, signore.*

Poate că, într-o altă viață, Somerton ar fi traversat anticamera hotelului și ar fi privit plin de recunoștință – dacă nu chiar de-a dreptul plin de apreciere – frescele care împodobeau pereții, coloanele elegante, tencuiala meticulos realizată și tavanul magnific compus din vitralii. Dar omul care era în prezent pur și simplu se duse direct

la recepție, ceru cheia de la camera sa și întrebă de directorul hotelului – un om pe nume Sartoli.

– Nu este aici momentan, *signore*, îi răspunse recepționerul, cu o expresie neutră întipărită pe chip.

Somerton mai scoase o guinee din buzunar și o lăsă să alunece pe suprafața lustruită din lemn.

Omul ridică privirea.

– Așteptați aici o clipă, *signore*.

Un sfert de oră mai târziu, Somerton urca scările ce duceau la etajul al doilea, spre apartamentul pe care el – sau mai bine zis Markham – îl rezervase pentru șederea lor. I se părea un lucru uimitor ca o prințesă regentă să-i fi rezervat camera de hotel, și totuși exact așa stăteau lucrurile. Ea încă juca rolul secretarului său personal, până când se încheiau cu succes treburile de a doua zi. În fond, aceasta fusese înțelegerea lor – aceasta fusese favoarea pe care ea i-o oferise cu reticență, în schimbul redobândirii tronului din țara sa natală.

Și apoi... ce?

Somerton scoase cheia din buzunarul interior al jachetei și descuie ușa masivă de lemn.

Nu se auzea nimic dinăuntru și nu se vedea nici vreo lumină pe sub ușa de la dormitor. Se așteptase să o găsească încă la birou sau citind într-unul dintre fotoliile din salon. Dar nu era nici cel mai mic semn că ar fi existat undeva între acei pereți. Era doar o cameră întunecoasă și răcoroasă, în care plutea un miros subtil de levănțică. O oază de liniște neașteptată.

Știa că interiorul hotelului fusese renovat recent și cuplat la electricitate, așa că aprinse lumina și aruncă o privire în jur. Toate bagajele lor fuseseră trimise la Palazzo Angelini, cu excepția câtorva articole personale necesare. Salonul nu părea locuit. Pe masa rotundă și aurită din mijlocul camerei se afla un buchet extravagant de flori de lavandă. Fără îndoială, aceea era sursa mirosului care plutea în aer.

– Markham? strigă el încet.

Însă nu primi nici un răspuns.

Ei, dar ce mai conta? Doar nu avea cum să fi plecat.

Somerton își scoase haina și o aruncă pe un fotoliu. Camera de toaletă se afla în dreapta. Intră și deschise robinetele ca să umple cada. Adăugă câteva picături de ulei și se băgă în cadă, cu un oftat prelung. Apa era caldă și plăcută și topea orice urmă de murdărie rămasă în urma călătoriei și numeroasele straturi de efort

și îngrijorare. Își acordă cinci minute luxuriante de relaxare înainte de a se întinde după săpun și a se apuca să se curețe temeinic. Se spălă și se bărbieri, după care se șterse bine și-și înfășură trupul dur și lipsit și grație, pieptul presărat cu păr și membrele mari și brutale într-un halat de baie turcesc, căptușit cu material de prosop.

Se opri o clipă, cu mâna pe mânerul ușii dormitorului. Se gândi că poate ar fi trebuit să bată.

Dar până la urmă deschise ușa și intră.

Markham stătea întinsă pe pat, complet îmbrăcată, cu capul întors spre fereastră și cu o carte deschisă prăbușită lângă ea. Probabil citise la lumina zilei și apoi adormise odată cu apusul soarelui. Se sprijini de perete și o studie câteva clipe în amurg, admirând curba elegantă a obrazului ei, care părea să capteze strălucirea slabă a luminii felinarului stradal, care se infiltra pe fereastră. Inspiră aerul umed ce venea dinspre râul din apropiere, mirosul de asfalt încins și fumul de țigară. Probabil era deschisă fereastra.

Așadar, în absența sa, Markham îi trimisese o telegramă ducelui de Olympia. Din păcate, Sartoli nu făcuse o copie. Dar lui Somerton nu-i era greu să ghicească ce scrisese. Ei bine, nu era ca și când nu s-ar fi așteptat la asta. Iar faptul că se afla și Olympia la Milano îl surprindea cu atât mai puțin. În fond, Penhallow nu dusese niciodată lipsă de aliați, nu? La fel ca o veritabilă jucărie pe arcuri, reușise mereu să sară înapoi sus, la fel de vesel ca de obicei, chipeș, dar și efervescent, indiferent de câte ori încercase Somerton să-l împingă înapoi în întuneric.

Se îndepărtă de perete, apoi veni și se așeză pe marginea patului. Îi mai crescuse un pic părul între timp și în clipa aceea era întunecat precum vinul și strălucitor pe fața de pernă albă. Tânjea să îi vadă părul atârnându-i în jurul umerilor sau acoperindu-i sânii după ce făceau dragoste. Ridică ușor mâna și îi atinse curba regală a obrazului și linia elegantă a buzei.

Luisa deschise ochii și se ridică în șezut, cu un țipăt mic.

– Scuză-mă, te rog, zise el. N-am vrut să te sperii.

– Și totuși, ai reușit, spuse ea, destul de tăios, după care umerii i se relaxară un pic. Apoi ochii ei încă încețoșați de somn îi studiară halatul de baie și părul ud. Prinsă așa, pe nepregătite, fără aroganța pe care o afișa în mod obișnuit, părea la fel de nevinovată precum un copil. Ca o fetiță mică, îmbrăcată în uniforma de la Eton a fratelui ei. Ți-ai terminat treburile?

– Da. Totul e pregătit pentru mâine.

– Foarte bine.

– Asta dacă totul merge conform planului tău.

– Va merge întocmai. Se jucă o clipă cu gulerul cămășii ei, care căpătase o culoare albă-albăstruie în lumina slabă. Ai trimis o telegramă în după-amiaza asta.

Luisa făcu ochii mari de uimire.

– Da.

– Chiar mă întrebam dacă o s-o faci. Și cât de mult i-ai spus?

– A trebuit s-o fac. A trebuit să previn pe cineva.

El ridică din umeri nepăsător.

– Credeai că o să mă înfurii pe tine? Sigur că nu, micuțo. Nici nu mă așteptam să nu îl aperi pe dragul tău văr cu toate puterile tale și să mă trădezi pe mine la fiecare pas.

– Atunci de ce m-ai luat cu tine aici? De ce mi-ai cerut ajutorul?

– Pentru că nu te puteam lăsa așa în voia sorții, Markham. Numai Dumnezeu știe ce rău ai fi provocat dacă scăpai de sub supravegherea mea. Îi atinse apoi osul rotunjit al claviculei cu degetul său mare. Și poate că m-am gândit deja la o altă modalitate de a mă răzbuna pe tine, când se va termina toată povestea asta.

Luisa rămânea complet nemișcată sub mângâierea lui.

– Nu te-am trădat, milord, zise ea încet. Și chiar nu cred că ești atât de malefic pe cât faci să pară.

– Dar nici la fel de bun precum neasemuitul Penhallow. Cavalerul perfect, adorat de toate femeile și admirat de toți bărbații...

– Eu nu îl ador. De fapt, abia dacă îl cunosc. Ultima dată când l-am văzut... Doamne, probabil au trecut opt sau nouă ani de atunci. S-a întâmplat într-o vară în Anglia. Eram un copil. Îi prinse mâna care se juca cu gulerul ei, și în ochii ei se reflectă lumina, iluminând lacrimi pe care nu le-ar fi recunoscut niciodată. Tu ești cel care se află într-un pericol mai mare. Dacă îți duci la bun sfârșit planul... Ce se va întâmpla cu tine după aceea?

– Am mai omorât oameni până acum, Markham. Și am dormit liniștit, și a doua zi dimineață mi-am terminat micul dejun fără mustrări de conștiință.

– Te rog nu face asta, milord. Răzbunarea nu are absolut nimic de-a face cu onoarea sau cu datoria. Lasă-i în pace! Rămâi aici, în Florența.

Somerton își răsfiră degetele la baza gâtului ei. Îi simțea pulsul rapid, ca al unei pisici, brăzdându-i pielea, contrazicându-i comportamentul calm.

– Să rămân aici, în camera asta, cu tine, Markham?

Luisa întredeschise ușor buzele, după care le strânse la loc fără să răspundă. Cu toate acestea, nu spuse „nu". Și nici nu-și întoarse fața de la el.

– Ce înseamnă asta? Ești dispusă chiar și să te necinstești de dragul lui? Se apleca ușor în față. Înțelege că eu nu am nevoie să mă tocmesc cu tine. Dacă aș vrea, te-aș putea lua chiar acum, chiar aici, pe patul acesta. Pentru că asta fac ticăloșii, nu-i așa?

– N-o face. Ești mai bun de atât.

Somerton izbucni în râs.

– Oh, draga mea prințesă! Nu sunt mai bun de atât. Se ridică apoi de pe pat și se duse la dulapul din colțul camerei. Penhallow vrea s-o ia pentru el pe soția mea, vrea să-mi ia fiul. Doar nu credeai că o să-l las să ia ce-mi aparține, fără consecințe.

– Dar poți face alte aranjamente. Poți să divorțezi de ea și poți să-l aduci pe Philip să locuiască cu tine din când în când. Încă poți să-i fii tată, încă poți să-l cunoști...

Somerton lăsă halatul să-i alunece de pe corp și să cadă pe podea. Din spatele lui răsună un icnet scurt și uimit. Fără îndoială Luisa își îngropa chipul demn în pernă, ca să nu trebuiască să-l vadă.

Își puse un maiou și indispensabili, fără să-și bată capul câtuși de puțin.

– Dar e cu mult mai ușor dacă nu are nici un alt tată care să-l întoarcă împotriva mea.

– Roland n-ar face asta, răsună glasul ei înăbușit.

– Serios? Ține minte că n-a avut scrupule când a fost să fugă cu soția și cu fiul meu.

Ea nu îi răspunse. Somerton termină să-și încheie cămașa, își puse pantalonii de călărie și își încheie vesta. După aceea își luă jacheta de pe umeraș și se îmbrăcă cu ea.

– Cizmele, Markham, zise și se întoarse spre pat. Dacă valetul meu nu-i aici.

Luisa stătea în fotoliu, cu spatele drept ca varga. Și îl privea. Numai Dumnezeu putea ști de când.

– Maladia asta care te macină pe dinăuntru, zise ea încet. Nu acesta-i leacul pentru ea.

– Ai perfectă dreptate. Nu există leac pentru mine. Dar dreptatea e o treabă murdară, draga mea, după cum vei afla foarte curând, când vei încerca să conduci o țară ghidându-te după principiile tale strălucitoare și fără pată. Cizmele? repetă apoi și i le întinse.

Dar ea nu făcu nici o mișcare, ci rămase pe fotoliu, precum adevărata prințesă Luisa pe tronul ei, uitându-se la unul dintre supușii săi, pe a cărui soartă trebuia s-o hotărască.

Somerton se așeză atunci pe marginea patului.

– Foarte bine, atunci. Cred că mă pot descurca și singur.

Markham se ridică din fotoliu și-i luă cizma din mână.

– Milord.

Îi ținu ferm cizma, în timp ce el își aluneca piciorul înăuntru. Stătea îngenuncheată în fața lui și cu privirea ațintită spre genunchiul său. Creștetul capului ei strălucea maroniu-roșcat în lumina oferită de lampa electrică de lângă pat. Pielea fină a cizmei îi alunecă lin pe gambă, potrivindu-se perfect, și apoi Markham îi așeză glezna cu o singură răsucire expertă a mâinilor ei cu degete lungi.

După ce îl încălță și cu cealaltă cizmă, lăsă mâinile să-i cadă pe coapse și se uită în sus la el.

– Când se va termina povestea asta, indiferent cum, ce ai de gând să faci?

– Intenționez să te însoțesc în Germania și să-i extermin pe ticăloșii vinovați de regicid care i-au dat atâtea bătăi de cap dragului meu prieten Olympia.

– Și după aceea? Dacă reușim?

Îl privea fix, cu ochii ațintiți spre fruntea lui.

Fără nici un avertisment, Somerton își simți inima tresăltându-i în piept. Poate că de vină fusese acel cuvânt „reușim“, care implica un „noi“ aruncat atât de nonșalant într-o propoziție simplă și scurtă.

Se ridică brusc și se uită în jos la ea, cum stătea îngenuncheată pe covor în fața lui.

– Atunci va fi absolut necesar ca asocierea noastră să ia sfârșit, Markham. Guvernanta ta nu ți-a spus niciodată? Se întinse și o apucă de mână, o ridică în picioare, după care se aplecă ușor și îi șopti pe buze: Prințesele nu trebuie să aibă nimic de-a face cu derbedeii.

Capitolul 18

Soarele se ridicase deja mult pe cer când silueta pală a lui Lady Somerton apăru în cele din urmă prin mulțimea care traversa Ponte

Vecchio, ca un fir de trandafir răsărit într-un câmp cu iarbă veștejită. Călărea și părea pe punctul de a cădea din șa.

Preț de câteva secunde, Luisa rămase încremenită, holbându-se la ea și luptându-se cu un val absurd de furie, care o copleșise fără nici un avertisment la vederea frumuseții ei năucitoare. Dar oare era furie sau gelozie? Contesa cunoscuse magia întunecată a trupului lui Somerton pe al ei și chiar concepuse un copil împreună cu el. Fusese măritată cu el timp de șase ani lungi și nu apreciase nici măcar o dată darul special pe care îl primise. Nu știuse ce să facă cu un bărbat precum Somerton.

Și apoi privirea femeii se întoarse în direcția ei și Luisa văzu panica nemăsurată din ochii ei, agonia unei mame care își pierduse copilul. Și în clipa aceea toată mânia ei dispăru ca prin farmec.

Chiar era un nemernic, la urma urmei.

Făcu un pas în față.

– Domnia Ta! Lady Somerton!

Chipul contesei deveni deodată animat.

– Markham!

Luisa apucă atunci calul de căpăstru. Animalul era deja aproape negru de sudoare și șaua de piele aproape că făcea spume la extremitățile coamei sale cenușii. Lady Somerton se prăbuși din șa și se prinse de reverele jachetei Luisei.

– Unde este? ceru să știe, cu glas răgușit. Unde e Philip?

– E în siguranță. Vă asigur. E în siguranță și e bine. Luisa scoase apoi din buzunar scrisoarea împăturită și o întinse în fața chipului prăfuit al lui Lady Somerton. Contesa i-o smulse din mână și o desfăcu cu degete tremurânde. Indiferent de ce ar fi capabil, zise încet, Domnia Sa nu l-ar răni niciodată pe fiul său.

Lady Somerton se încruntă peste marginea hârtiei.

– Te rog să mă ierți, domnule Markham, dacă nu mă liniștesc prea mult cuvintele dumitale.

Pe buzele Luisei se ridică un răspuns tăios și furios, care aducea în discuție adulterul, răpirea și infidelitatea. Doar că rațiunea avu câștig de cauză și îl înghiți la loc. Suferința contesei era prea autentică.

Lady Somerton deja împăturea la loc scrisoarea cu mișcări scurte și tăioase.

– Dumneata o să mă însoțești la vila lui?

– Da, răspunse Luisa și încuviință din cap spre birja care aștepta în curbă.

Lady Somerton aruncă atunci frâiele din mâini.

– E vreun grajd prin apropiere unde mi-aș putea lăsa calul?

Un sfert de oră mai târziu, traversau râul Arno în birja de închiriat, bucurându-se – dacă acest cuvânt putea fi într-adevăr folosit într-o asemenea situație – de ușurarea pe care le-o oferea curentul care le mângâia fețele. Cerul era albastru și fierbinte, iar aerul era încărcat de mirosul înțepător al arborilor de chiparos ce împrejmuiau drumul prăfuit care ducea spre vilă.

– Nu ar fi trebuit să-l ia pe Philip, zise Lady Somerton pe neașteptate. Nu ar trebui să amestece băiatul în toată povestea asta.

– Dar dumneata ai fost cea care l-a luat! Fără să dați de știre și fără să spuneți unde vă duceți. Philip este și fiul lui Lord Somerton. Nu vă aparține în exclusivitate.

– Nu s-a mai arătat niciodată interesat de el până acum.

– Pentru că nu i-ați permis. Ați păzit ușa spre inima lui Philip, din clipa în care s-a născut!

Contesa își împreună strâns mâinile în poală.

– Asta pentru că îl cunosc pe soțul meu. Dumneata nu știi cât de brutal poate fi, cât de ușor l-ar putea răni pe Philip sau cât de ușor l-ar putea transforma într-o versiune a lui la scală mai mică.

Luisa șovăi o clipă.

– Da, poate fi brutal. Dar are și capacitatea de a fi extrem de devotat. Dar nu v-ați putut da seama de asta. De fapt, nici nu i-ați oferit vreodată vreo șansă, nu-i așa? Nu v-ați deschis niciodată inima în fața lui.

Lady Somerton își întoarse atunci chipul de la ea și privi arborii de chiparos derulându-se pe marginea drumului.

Palazzo Angelini se ridica solitar între drum și râu, în vârful unui deal, a cărui pantă cobora gradual spre lățimea verde-maronie a fluviului Arno. Luisa stătuse trează în salon cu o noapte înainte, cu Quincy la picioarele ei, până când venise Somerton cu o trăsură, cu puțin înainte de răsărit, cărându-l în brațele lui pe fiul său adormit. Îi condusese pe amândoi la camera lui Philip de la etajul al treilea și o trezise pe doamna Yarrow ca să se îngrijească de băiat, după care îl urmase pe Somerton în dormitorul său magnific, care era încăperea principală. În ochii lui se citea epuizarea.

– A adormit în trăsură, îi spusese el, și pe chipul său apăruse un soi de bucurie stranie, printre ridurile grele. E băiat bun.

În momentul acela, intrase în cameră valetul lui Somerton, aranjându-și haina pe umeri din mers.

– Odihnește-te, îi spusese Luisa, după care luase trăsura lui înapoi până la hotelul Grand, lăsându-l în urmă pe Quincy să se cuibărească în patul lui Philip până când copilul se trezise.

Iar când se uitase în urmă, rozaliul zorilor deja transformase hornurile în santinele roșii strălucitoare.

Și acum, sub soarele alburiu de amiază, cărămizile străvechi ale vilei străluceau la capătul aleii de pietriș într-o splendoare palladiană[1] pală. Fântâna susura calmă în mijlocul curții exterioare. Luisa sări prima din birjă și îi întinse mâna lui Lady Somerton, ca s-o ajute să coboare.

– Mulțumesc, zise contesa, pe un ton de gheață, și se uită imediat spre porticul alb. Unde e fiul meu?

Luisa aruncă o privire spre ferestrele de la etajul al treilea și apoi mai jos.

– E bine. Lord Somerton ar dori să vorbească cu dumneata mai întâi.

– Firește, murmură Lady Somerton, cu glasul plin de amărăciune.

O urmă pe Luisa înăuntru și în sus pe scara de marmură în spirală, spre încăperea pe care Somerton o pregătise special în acest scop și o mobilase cu două fotolii și o masă de scris. După ce contesa luă loc pe unul din fotolii, Luisa se duse la dormitorul lui Somerton și ciocăni la ușă.

– Intră.

Stătea la fereastră, îmbrăcat în pantaloni și-n cămașă, cu o vestă gri-închis, pestriță, precum blana unui ogar. Sorbea dintr-o ceșcuță de cafea albastră cu alb, care părea de o fragilitate aproape translucidă. Părul său negru precum tăciunele era pieptănat pe spate și avea obrajii ușor rozalii, semn că se bărbierise recent.

– În ce stare este? întrebă el, fără să se întoarcă.

– E epuizată. Și supărată. Dar sănătoasă, luând în considerație circumstanțele.

Somerton dădu pe gât cafeaua și lăsă deoparte ceșcuța, care scoase un clinchet fin și distant în clipa în care o așeză pe farfurioară.

– Atunci, ar fi mai bine să trecem la treabă, nu?

[1] Arhitectura palladiană este un stil arhitectural european derivat din planurile arhitectului venețian Andrea Palladio (1508–1580). Termenul „palladian" se referă la clădirile inspirate din creațiile lui Palladio, puternic bazate pe simetria, perspectivele și valorile arhitecturii formale clasice ale vechilor clădiri greco-romane. (n.tr.)

– Încă poți pune capăt acestei povești, zise ea. Încă poți propune o soluție rezonabilă. Ai permis cererii ei de divorț să meargă mai departe fără nici o obiecție.

El se întoarse spre ea. Lavaliera pe care o purta era împăturită în cute exacte, care veneau cumva ca un ecou al austerității ferme a trăsăturilor sale faciale. Ridică ușor din sprâncene.

– Și mai exact de unde ai aflat această informație? Să presupun că de la Olympia?

– Mai contează?

– Nu chiar. Dar sigur știi că hotărârea judecătorească este doar o fază preliminară.

– Doar nu vrei să încerci o reconciliere.

Somerton luă o jachetă gri-închis de pe un scaun din apropiere și se îmbrăcă cu ea.

– Sigur că nu. Dar rămâne o monedă de tocmeală, nu-i așa?

Luisa clătină din cap.

– Chiar nu puteți să vă iertați reciproc și să vă despărțiți prieteni? Chiar trebuie să o distrugi?

Somerton își aranjă manșetele și se duse spre tava cu băutură, așezată pe măsuța de lângă fotoliu. Își turnă un pahar de coniac și dădu pe gât conținutul dintr-o singură înghițitură mare, după care se îndreptă spre ușă, extrem de calm. Dar chiar înainte să ajungă la ușă, ridică mâna și-i acoperi obrazul Luisei cu palma lui lată.

– Arăți obosită, draga mea. Când se termină toată povestea asta, chiar trebuie să-ți iei un timp de odihnă.

O enerva la culme. Își simțea inima de parcă două mâini puternice o apucaseră strâns de-o parte și de alta și o sfâșiau în două.

– Nu-i face rău, zise ea.

El lăsă mâna să-i cadă de pe obrazul ei. Deschise ușa, dar se opri o clipă înainte de a ieși, uitându-se în gol spre coridor.

– Nu pe Lady Somerton intenționez să o rănesc, zise el.

Douăzeci de minute mai târziu, sunetul pașilor pe coridorul de marmură o trezi pe Luisa din reverie. Se uita pe ușile franceze din fundul intrândului principal, pe toată lungimea aleii grădinilor tăiate cu precizie milimetrică și până la gardurile vii înalte ale labirintului din spatele său.

Se întoarse. Contele de Somerton se îndrepta spre ea. Fiecare fir de păr de pe capul său era încă la locul lui și fiecare cută a lavalierei

încă împăturite meticulos, numai că chipul părea să îi fi fost scurs de sânge complet.

– Gata, zise el și îi întinse o foaie de hârtie împăturită. A scris biletul. Acum ia trăsura mea și du-te! Și grăbește-te! E posibil ca el să fi ajuns deja la hotel.

Luisa luă biletul și îl strecură în buzunarul jachetei sale.

– Da, milord.

Se gândise cu groază la întâlnirea aceasta, încă de când Somerton o informase prima dată despre planul său, în acea călătorie nocturnă cu trenul, de la Paris la Milano. Și, pe măsură ce trăsura o conducea înapoi în oraș, i se făcea și mai groază de ceea ce urma. La drept vorbind, nu-l mai văzuse pe Roland de aproape zece ani, de când era încă o copilă stângace cu părul morcoviu, aflată în pragul adolescenței, iar el un tânăr student la Eton, blond și fermecător. Abia dacă o observase pe atunci. Așa că erau șanse foarte mici ca în clipa aceea să caute trăsăturile cu nimic ieșite din comun ale verișoarei sale de-a doua Luisa pe chipul unui tânăr secretar personal al dușmanului său de moarte, contele de Somerton.

Dar știa că ea avea să-l recunoască. Aveau să-l dea de gol imediat farmecul său, frumusețea și magnetismul aproape electrizant. Dar, mai presus de orice, statutul său de nepot mult iubit al unchiului ei, ducele de Olympia.

Cum ar fi putut rămâne indiferentă?

„Dacă nu a ajuns deja, așteaptă-l în dormitor", o instruise Somerton.

Luisa se întrebase atunci cum avea să știe Roland care camere erau ale lor și cum avea să intre.

Iar Somerton râsese de ea. „Nu-ți face griji, draga mea, va veni sus într-o clipită."

După cum o instruise Somerton, puse vizitiul să oprească trăsura în dreptul intrării din spate. Sartoli o aștepta acolo. Gulerul său alb strălucea în vestibulul întunecos.

– A sosit lordul englez? întrebă ea, cu sufletul la gură.

– Nu, *signore*, îi răspunse el, după care îi înmână cheia de la cameră.

– Foarte bine. Când sosește, să-i spui că Lord Somerton a plecat din apartamentul său acum o oră. Singur, adăugă și îi întinse o guinee.

Omul făcu o plecăciune mică.

– Scara de serviciu se află în dreapta dumitale, *signore*, spuse el.

– Mulțumesc.

Luisa strânse degetele în jurul cheii reci de metal și se grăbi în sus pe scări spre etajul al șaselea, până când ajunse la apartamentul pe care ea și Somerton îl ocupaseră cu o zi în urmă. Spațiul era gol acum, desigur. Puținele articole personale pe care le aduseseră cu o zi în urmă ea și Somerton fuseseră mutate la Palazzo Angelini, la scurt timp după ce Somerton plecase spre castelul toscan, unde le dăduse de urmă soției lui și lui Lord Roland Penhallow. Mobilierul acela aurit și draperiile groase erau la fel ca în orice hotel de lux din Europa. Luisa trase draperiile în salon și se duse în dormitor, unde făcu același lucru, cufundând încăperea în întuneric.

Pentru orice eventualitate.

La urma urmei, cu cât vedea Roland mai puțin din chipul ei, cu atât mai bine.

Ceasul de pe birou anunță ora, sunând delicat de două ori. Luisa se așeză comod în fotoliu, în timp ce ochii ei se obișnuiau cu întunericul.

Contele de Somerton se învârtea agitat prin dormitor, cu pași cumpătați și cu un pahar de coniac în mână. În absența sa, un mic bol cu trandafiri fusese așezat în mod inexplicabil pe măsuța de lângă patul lui – pe noptiera de lângă un pat în care nu dormise niciodată. Parfumul lor îi amintea de Northamptonshire și de felul în care stătuse Markham în biroul său, chiar înainte de a o săruta.

Se opri brusc când ajunse în mijlocul încăperii și se uită la paharul gol pe care-l ținea în mână. Degetele i se strânseră în jurul lui, de parcă ar fi vrut să zdrobească cristalul delicat în palma bătătorită.

Și abia atunci înțelese pe deplin ceea ce făcuse. O trimisese pe Markham să-l aducă pe Roland. Avusese încredere în ea cu toată credința oarbă și nesăbuită a unui bărbat îndrăgostit fără speranță de vindecare.

Oare avea să se întoarcă?

Razele soarelui de după-amiază se revărsau pe ferestrele îndreptate spre vest, spre briza râului și spre acoperișurile cu țiglă roșie ale caselor din Florența. Departe de drum și de curte.

La etaj, soția lui se juca cu fiul lor, într-o cameră bine mobilată și încuiată din exterior. Dacă stătea nemișcat și se chinuia puțin, aproape că putea auzi lipăitul rapid de lăbuțe canine pe podeaua lustruită, în timp ce câinele acela afurisit al lui Markham fugărea o minge prin cameră, pentru amuzamentul lui Philip. Dar, oricum, chiar și asta era ceva. O bucățică din Markham lăsată în urmă.

Ceasul de pe șemineu bătu, anunțând că era ora două și jumătate. Scoase și ceasul de buzunar, să se asigure. Da, era două și jumătate. Markham și Penhallow ar fi trebuit să se întoarcă deja. Dacă nu cumva intervenise vreo întârziere. Dacă nu cumva ea se hotărâse să nu se mai întoarcă – pentru că tronul ei nu merita pierderea vieții vărului său. Sau că talentele unchiului ei, ducele – și Somerton nu putea să nu-i acorde credit ducelui de Olympia că era într-adevăr un păpușar bătrân și foarte șiret –, fuseseră cumva suficiente pentru a-i asigura dreptul din naștere pe care i-l răpiseră acei asasini anarhiști care o detronaseră.

Așeză tare și zgomotos paharul gol pe tavă. Pentru numele lui Dumnezeu! Odată ce-și termina treburile aici în Italia, avea să sucească gâtul tuturor acelor revoluționari însetați de sânge! Indiferent dacă Markham îi cerea asta sau nu.

Și atunci plecă ușor capul.

Dacă îi cerea ea s-o facă.

Dar ce avea să facă dacă nu i-o cerea?

Ar fi trebuit să facă dragoste cu ea în biroul său de la Northamptonshire. Sau în oricare din zecile de ocazii pe care le avusese de atunci și până în acel moment: în compartimentul de dormit din tren, în casa din Londra, în hotelul de la Paris. În seara liniștită de la hotelul Grand, înainte de a pleca să-l ia pe fiul său. Și acum pierduse ocazia asta. Markham fugise, și era posibil să nu mai aibă niciodată ocazia s-o facă. Era posibil să nu apuce niciodată să simtă senzația pielii ei atingându-se de a lui, sărutul ei, efervescența ei...

„Și așa ar și trebui", îi șopti conștiința.

Simți cum un urlet de furie și suferință i se acumula în gâtlej. Înghiți apăsat și se obligă să-l reprime. Ridică apoi carafa de coniac.

Dar, imediat ce îi scoase dopul, un alt sunet pluti încet pe ușa întredeschisă.

Pași. Voci.

Puse la loc dopul și așeză carafa înapoi pe tavă, lângă aceea de vin de Porto rubiniu.

Inima îi bubuia în piept pe sub toate straturile de haine. Rămase cu privirea ațintită spre tava cu băutură și se concentră să-și liniștească emoțiile. Folosea același truc vechi pe care îl învățase în copilărie: încetinirea respirației, descleștarea degetelor și relaxarea stomacului. Simplul act al concentrării îi eliberă mintea – la fel cum se întâmpla de obicei –, și începu să se instaureze la loc claritatea aceea familiară. Fiecare sunet, fiecare imagine, fiecare atingere

și fiecare gust îi ajungea în creier cu o acuitate separată, de sine stătătoare.

Era pregătit.

Se uită spre dulăpiorul cu sertare de lângă fereastră, pe care se aflau cuțitul și revolverul său, gata să fie folosite.

Dar nu. Lupta aceasta trebuia să fie de la bărbat la bărbat. Piele pe piele. Primitivă și onorabilă.

Își îndreptă manșetele și părăsi încăperea, îndreptându-se spre scările dinspre care se auzeau vocile. Putea auzi tonurile cristaline ale glasului lui Markham și celălalt glas, răspicat și gutural, pe care-l ura.

Penhallow.

Somerton apucă strâns balustrada și închise ochii o clipă. Cuvintele pluteau învălmășite spre urechile lui, ca un fel de dispută. Penhallow refuza să se ducă în birou și să-l aștepte, iar Markham insista, pe un ton indignat.

– Doamne, ce glumă bună! exclamă Penhallow râzând.

Și apoi mai zise ceva ce Somerton nu înțelese.

Penhallow râzând. Ce ticălos insuportabil!

Somerton dădu drumul fierului din mână, se întoarse după colț și se propti ferm pe palierul din capătul scărilor, uitându-se spre intrândul de jos. Markham stătea cu spatele drept ca vergeaua, cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri – și cu chipul elegant animat de o expresie aprigă. Penhallow ținea mâinile împreunate la spate, cu aceeași grație concisă obișnuită, în timp ce razele soarelui îi luminau părul castaniu-deschis, făcându-l să pară o cască aurită.

– ... Și fă ceva util și complet nou pentru dumneata, zicea Penhallow. Cum ar fi să-i spui sfântului dumitale stăpân că am venit.

– Nu pot face asta, răspunse Markham. O să dispari, în secunda în care întorc spatele și plec.

Markham, apărându-i interesele ca o tigroaică care își apăra puii. Markham îl adusese pe Roland la Palazzo Angelini. Pe propriul ei văr, sânge din sângele ei, să fie sacrificat pe altarul dorințelor lui Somerton.

– Pe legea mea! Dar ce idee genială! zise Penhallow. Dumneata fugi după Somerton și eu o să iau cu asalt toate camerele, ca să îi salvez pe Lady Somerton și pe lordul cel mic. De fapt, dacă stai să te gândești, asta chiar rezolvă totul: dumneata te îndepărtezi de abisul care se cască la picioarele dumitale și Domnia Sa, Lady Somerton, e liberă să-și continue viața demnă și independentă, pe care cred că o merită

din plin, în calitate de cetățean al Imperiului Britanic. Întinse mâna explicativ și nevinovat în față și adăugă: Vezi? Un plan genial!

Ce neobrăzare din partea lui!

Lord Somerton începu atunci să aplaude într-un ritm lent și apăsat, lăsând sunetul să se propage cu ecou în josul scărilor și spre intrândul principal. Markham și Penhallow se uitară în sus imediat, cu răsuciri identice de uimire ale capetelor.

Extrem de mulțumitor.

Se sprijini apoi de balustradă și zise:

– Foarte frumos. Și într-adevăr foarte bine jucat, Penhallow. Aproape că m-ai convins și pe mine.

Penhallow se recompuse repede, afișând un zâmbet vesel și salutându-l scurt.

– Ah! Dacă nu e chiar personajul negativ din povestea noastră! Bună ziua, Somerton. Ai mai bătut vreun cățeluș în ultima vreme?

Ce mojic afurisit!

Somerton se întoarse ușor și coborî scara în spirală, savurând ecoul pașilor săi grei pe marmura albă.

– Da, într-adevăr, foarte bine jucat. Din păcate, ai omis un element crucial din analiza ta.

Ajunse la baza scărilor și se întoarse spre ei.

– Serios? zise Penhallow. Pare înspăimântător de neglijent din partea mea.

Ce chip al naibii de frumos avea! Și ce mod fermecător și neglijent de a sta nonșalant în holul de la intrare al casei unui alt bărbat. Somerton ura cu pasiune fiecare centimetru spilcuit din fizicul inamicului său. Fiecare curbă simetrică, fiecare dinte alb strălucitor, lipsit de orice pată, și fiecare fir de păr de pe capul său auriu. Adoratul Penhallow, cel născut sub o stea norocoasă. Fusese suficient să-l vadă o dată, și Elizabeth se îndrăgostise de el iremediabil.

Somerton veni cu pași mari în fața sa și-i întâlni ochii aceia căprui sfidători.

– De fapt, elementul esențial, aș putea spune, zise el.

– Hmm... Care anume?

– Pe mine.

Penhallow pocni imediat din degetele-i lungi și elegante și vorbi pe cel mai aristocratic ton cu putință:

– Pe tine! Oh, desigur! Ce prostie din partea mea. Lord Somerton, dă-mi voie să mă gândesc o clipă... Oh, da, știu. Dacă nu mă înșel, tu ești menit să te întorci în Anglia și să te dedici facerii de bine pentru

tot restul existenței tale lamentabile, în speranța că așa te vei putea ridica într-un cerc al infernului superior celui actualmente rezervat în totalitate numelui tău. Se uită apoi peste umărul lui Somerton, în direcția lui Markham. Și îndrăznesc să spun că secretarul tău ar fi absolut încântat să te asiste în sarcina asta.

Ce naiba voia să spună cu asta? Oare ce îi zisese Markham?

– Domnul Markham este un om cu standarde înalte și de o loialitate imaculată, zise Somerton, pe cel mai mieros ton cu putință. Spre deosebire de... O, hai să zicem soția mea, de exemplu.

Penhallow zâmbi.

– Oh, da! Fără îndoială e de o loialitate imaculată. Deși mă văd silit să te contrazic în privința standardelor sale înalte, nu?

– Ia ascultă aici! exclamă Markham.

Când auzi glasul indignat al lui Markham, o senzație stranie de tandrețe îi invadă pieptul lui Somerton. Se întoarse spre ea. Fruntea ei lată era încruntată și încordată de neliniște și se vedea că scrâșnea din dinți în spatele acelor buze frumoase.

„Pe loc repaus, draga mea, Markham! Lasă-mă pe mine să duc bătălia asta!"

Luisa păru să înțeleagă imediat sensul care se ascundea în spatele expresiei de pe chipul său. Făcu un singur pas mic în spate și-i întâlni privirea cu un acord precaut. Somerton se întoarse imediat înapoi spre Penhallow.

– Ești un filfizon arogant.

– Fiecare face atât cât îi permite inteligența sa plăpândă.

– Hmm, murmură Somerton și se uită spre scară. Și nu ești deloc curios unde se află și în ce stare de sănătate este târfa ta furată?

Accentuă puțin cuvântul „târfă", special pentru a-i testa nervii oponentului său. Dar Penhallow doar ridică ușor din sprâncene.

– Pe legea mea, bătrâne! Nu prea pot să-ți urmăresc logica. Probabil mă lasă mintea asta creață a mea. Pentru că știu că nu ai cum să te referi la acel înger pământean care este Lady Somerton, pe a cărei onoare aș apăra-o chiar cu prețul vieții, nu?

– Ba chiar la ea.

– Dar asta înseamnă, ei bine, omul meu, atunci pare-mi-se că nu se mai leagă lucrurile. Pentru că, dacă contesa, care numește un singur bărbat norocos de pe lume „iubitul ei", dar și asta numai *după* ce a hotărât să pună capăt șaradei sale de căsnicii, dacă *ea* poate fi numită târfă...

Se bătu ușor cu degetele pe tâmplă, într-un gest gândit a fi ostentativ.

„Numai după ce a decis să pună capăt șaradei sale de căsnicii." Ce voia să spună Penhallow cu asta? Cu siguranță nu... Dar Somerton îl văzuse cu ochii lui părăsind conacul din Chester Square. Văzuse portretul înfumurat al lui Penhallow așezat la loc de cinste pe fundul cutiuței cu bijuterii a soției sale.

– Da, Penhallow?

– Dar atunci ce te face asta *pe tine*?

– *Pe mine?!* exclamă el.

– Da, da, pe tine. Negi că ai cunoscut carnal o grămadă de alte femei în decursul căsniciei tale? Penhallow aruncă apoi o ocheadă spre Markham și un zâmbet mic îi apăru în colțul gurii. Sau, după cum dictează cazul de față, *persoane*?

Mânia începu să se propage prin el din urechi, ca un urlet sălbatic. Pentru Dumnezeu, câtă nedreptate să lovească în Markham, care suferise deja foarte mult și încă suferea! Faptul că un om precum Penhallow îndrăznea să-i atace onoarea lui Markham, care se afla sub protecția lui, îi trimitea prin minte gânduri criminale. Izbi tare cu pumnul în palmă.

– Ce vrei să insinuezi, domnule? Bastard afurisit! Hai, repetă ce-ai spus!

– Ei, haide, haide! Toată lumea știe asta. Penhallow întinse larg mâinile în mod explicativ și continuă: Îndrăznesc să spun că numărul trebuie să fie de ordinul sutelor. Un comportament al naibii de libertin, dacă mă întrebi pe mine.

În spatele lui Somerton, Markham scoase un sunet gâtuit de indignare. Sunetul acela străpunse imediat urletul surd care-i răsuna în urechi lui Somerton, sfâșiindu-i furia.

„Calmează-te!"

„Stăpânește-te!"

„Rațiune, nu emoții. Emoția, această substanță corozivă care distruge tot ce e solid și important, trebuie izgonită! Asta este prima regulă în interacțiunea cu orice altă ființă umană."

Pentru că acela care arăta cele mai multe emoții avea poziția cea mai slabă.

Penhallow stătea în fața lui, strălucitor și zâmbitor, întruchiparea cavalerului perfect. Dar nu era, de fapt, perfect, nu-i așa? Era o înșelătorie, iar el – nimic mai mult decât un măscărici. Frecventa bordeluri. Avea mai multe amante. Seducea soțiile altor bărbați. Toată

lumea auzise poveștile. Individul nu făcuse nici un secret din faptele sale. Poate că Somerton păcătuise, dar cu siguranță nu era singurul păcătos din cameră.

Zâmbi.

– Ei, haide, Penhallow, amândoi suntem bărbați de lume, nu-i așa? Aș spune că râde ciob de oală spartă.

– Poftim? Să-mi fie cu iertare. Dar nu prea înțeleg la ce te referi.

Somerton se simți imediat inundat de forța colosală pe care i-o oferea faptul că se afla în avantaj. Putea simți gustul victoriei pe buzele sale. Încrucișă mâinile la spate și făcu câțiva pași în direcția lui Penhallow.

– Tu câte paturi ai vizitat numai în ultimii câțiva ani, ei, Penhallow? Zeci? Sute?

– Oh, la asta e foarte ușor să-ți răspund. Nici unul.

Somerton izbucni în râs.

– Nici unul! Notoriul Penhallow, corupătorul femeilor din Londra. Ha, ha, ha! Da, într-adevăr, nici unul!

– Îmi pare tare rău că trebuie să te dezamăgesc, bătrâne, dar mă tem că te înșeli. Din ziua în care am întâlnit-o pe Lady Somerton și până astăzi, nu am mai cunoscut nici o altă femeie.

Ceva nedefinit din tonul vocii sale, o notă incontestabilă de sinceritate din glasul său, făcu ca hohotul de râs să se stingă în pieptul lui Somerton.

– Imposibil, zise el.

Penhallow ridică din umeri, apologetic.

– Nu, nu. Mă tem că exact așa stau lucrurile, sunt fapte concrete, nu vorbe. Am încercat de câteva ori, dar, ei bine, lucrurile nu mai erau ca înainte. N-am putut să-i izgonesc din minte imaginea suficient cât să termin ce-am început. Oh, bănuiesc că probabil aș fi reușit în cele din urmă. Am băut o sticlă sau două de coniac și mi-am găsit o văduvă disponibilă. Afișă un zâmbet strălucitor și abia apoi continuă: Dar probabil că norocul n-a fost de partea mea. Excelența Sa s-a ciocnit de mine în pragul ușii unui han italian, și chiar și mintea asta proastă a mea a înțeles atunci că mi s-a oferit o a doua șansă.

Camera și întreaga lume, de fapt, începuseră să se învârtă în jurul lui, precum un turnuleț de piese de puzzle, care se prăbușea și se reasambla după o cu totul altă metodă. Penhallow... un bărbat virtuos? Penhallow... cast? Din dragoste pentru Elizabeth?

– Imposibil, șopti el.

Pentru că nu avea cum să fie adevărat. Totul din viața lui Somerton – fiecare acțiune, fiecare plan, fiecare justificare a comportamentului său – se bazase pe perfidia lui Penhallow. Dacă Penhallow se păstrase cast de când femeia pe care o iubea se căsătorise cu alt bărbat – o abținere altruistă și complet inutilă –, dacă Penhallow chiar era un om minunat, atât pe interior, cât și pe exterior... Atunci Somerton însuși era....

Abject. Demn de dispreț. Adulterin.

– Imposibil! explodă vocea lui Markham în spatele lui. Îți cunoaștem foarte bine reputația! Ți-ai etalat cuceririle prin toată Londra, ticălos mojic și afurisit ce ești!

Penhallow se uită în direcția lui Markham, aproape binevoitor.

– Ei bine, doar nu voiam să se afle adevărul despre mine, nu? Trebuia să păstrez aparențele. Dar în final... Și cred că e chiar amuzant, n-ai zice? Se pare că eu am fost un puritan mai adevărat decât tine. Făcu atunci un pas spre Somerton și apoi încă unul, profitând de avantajul său ca un adevărat maestru. Dacă nu mă înșel, asta se numește ironie a sorții, amice.

– Mai mult de șase ani?

Deja aproape că îl ruga, aproape că îl implora pe Penhallow să-l contrazică.

– Mai bine de șapte, de fapt. Din ziua în care am cunoscut-o. Șapte ani lungi și blestemați. O perioadă foarte dureroasă de penitență. Flacăra triumfului strălucea în ochii lui. Bucuria primordială a unei lovituri de grație, aruncată elegant. Îl bătu ușor pe bărbie pe Somerton. Din care singurul lucru bun pe care-l pot extrage e că pot să-i mulțumesc lui Dumnezeu că s-a încheiat în sfârșit.

În momentul acela, Somerton făcu singurul lucru pe care-l putea face un om temperamental și înflăcărat.

Încleștă pumnul, își luă avânt pentru lovitură și-l făcu pe chipeșul și minunatul Penhallow să se prăbușească pe podeaua de marmură.

Capitolul 19

Luisa se uita îngrozită la omul întins pe jos. Zăcea acolo crăcănat neelegant, clipind uimit și cu capul ațintit spre tavan. Ridică o mână

și-și frecă maxilarul prudent, ca și când ar fi fost surprins ca încă se afla acolo.

Luisa aruncă o ocheadă rapidă spre Somerton, care flutura din degete, urmărind cu atenție fiecare mișcare a lui Penhallow. Pe chipul lui se instalase o expresie sumbră și aspră, care nu trăda nici cea mai mică urmă de satisfacție: numai hotărârea înverșunată a unui om care făcuse ce avea de făcut, fără să-i placă deloc.

Bărbații! Oh, Doamne!

Penhallow tocmai se ridica, sprijinindu-se în coate.

– O, bun. Sunt nespus de fericit că am depășit și asta. Și acum, că formalitățile astea obositoare au fost îndeplinite, putem să trecem la treabă, cum le place americanilor să spună.

Le zâmbi apoi amândurora strălucitor, chiar dacă maxilarul său părea alarmant de umflat.

– Singura *treabă* pe care o avem noi doi de împărțit, ticălosule, zise Somerton, cu glas brutal, este pedeapsa pe care plănuiesc să ți-o aplic. Și îmi pare rău să spun că nu vei părăsi viu casa asta.

Penhallow sări în picioare ca un acrobat, cu un zâmbet larg încă întipărit pe buze.

– Oh, da, genial spus! Cred că am auzit replica asta într-o piesă de teatru. Ia spune-mi, te-ai gândit vreodată să urmezi o carieră pe scenă?

Doamne, ce idiot notoriu! Îl ațâța intenționat pe Somerton, încercând să-l aducă în pragul unei crize de furie. Oare chiar nu știa de ce era capabil Somerton? Chiar credea că amenințarea contelui era una deșartă? Chiar voia să se lase cu vărsare de sânge?

Trebuia să facă ceva, să spună ceva.

– Domnule, nu cred că... doar nu intenționezi să...

Dar Penhallow doar deschise brațele ca un martir – aproape ca Iisus când fusese răstignit pe cruce. De parcă nici măcar nu o auzise.

– Poftim, vezi? Hai, nu te sfii! Pune-mă la încercare. Vrei un duel cu pistoale, ei? Sau poate că săbiile sunt mai pe gustul tău? Se pare că până la urmă chiar ai fler pentru dramă, nu?

– Nu fi dobitoc, Penhallow, zise Somerton cu glas de gheață.

– Păi, vrei să mă omori, nu? Ei bine, eu n-o să te opresc să încerci.

– Așadar, recunoști că ai făcut o greșeală!

– A, nu, deloc. Doar că n-am de gând să mă lupt cu tine, bătrâne.

Poziția de luptă a lui Somerton se mai relaxă un pic.

– A, deci ești un laș. Exact cum credeam. Nici măcar nu o iubești suficient încât să lupți pentru ea.

– O, ba da, o iubesc, răspunse Penhallow și zâmbi. Dacă ar fi fost vorba numai despre ea, ai fi fost mort deja. Dar vezi, trebuie să ne mai gândim și la altcineva.

– La altcineva?

Luisa închise ochii strâns.

– La tânărul Philip, zise Penhallow. Fiul tău, dacă îți amintești.

Și cu asta, basta! Luisa simți atunci cum toată furia lui Somerton reveni într-o clipită. Simțea energia albă mistuitoare degajată de trupul său masiv.

– Să nu-mi vorbești tu mie despre fiul meu!

Luisa deschise ochii. Somerton arunca lovituri orbește spre Penhallow, care îl evita cu ușurință.

– Nu! strigă ea.

Nu era corect! Nu era deloc *drept* să îl rănească așa și să lovească intenționat și mișelește drept în slăbiciunea secretă ascunsă în sufletul lui Somerton.

– E un băiat pe cinste tânărul Philip, zise Penhallow și se lăsă în jos ca să se ferească de pumnul lui Somerton. Inteligent, curios și-i plac destul de mult poveștile cu pirați. Și, vezi tu, oricât de îngrozitoare și de penibilă ar fi fost încercarea ta de a fi părinte, tot nu concep să mă văd nevoit să-i explic lui Philip cum am reușit să-l omor pe tatăl lui.

O lovitură scurtă la ochi, evitată cu greu în ultima clipă. Somerton se apropia tot mai mult de ținta sa și îl lua în vizor cu o precizie mortală.

– Jur pe Dumnezeu că nu vei avea ocazia! N-o să-l mai vezi niciodată pe băiat!

Se ajunsese la o confruntare directă. Cei doi bărbați se săgetau cu privirea și așteptau, în timp ce piepturile lor se ridicau și coborau cu rapiditate.

– Nu, nu, zise Penhallow, clătinând din cap. Ai înțeles greșit. Dacă ai senzația că o să-l las pe Philip în grija ta *delicată* pentru tot restul copilăriei sale, atunci biata ta tărtăcuță bătrână probabil este într-o situație și mai disperată decât pumnii tăi.

– Cum îndrăznești...

– Uite cum stă treaba, Somerton, zise Penhallow, destul de calm. O să-i acorzi divorțul îngerului nostru nevinovat, și eu o să mă căsătoresc cu ea, și tu o să ne lași în pace să-l creștem pe fiul tău

și să-l ajutăm să devină genul de om care să recupereze toată onoarea titlului pierdut prin tine.

Luisa inspiră adânc, nevenindu-i să creadă că putea fi așa impertinent. Îi venea să îi strige vărului ei cât o țineau plămânii: „Tu nu-l cunoști! Nu știi nimic despre el!"

Somerton râdea cu asprime. Sunetul acela îi zgâria chinuitor inima Luisei.

– Oh! Splendid! Splendid! Fascinant! exclamă el. Am știut mereu că ești un tânăr prost și arogant, Penhallow, dar acum încep să mă întreb cum ai reușit să supraviețuiești atât timp, chiar și cu ceata aia de idioți de la Birou!

Penhallow își agăță degetele de buzunarele vestei și zise:

– A, probabil a fost noroc chior!

– Și credeai – credeai cu adevărat – că o să mă supun așa pur și simplu poruncilor tale? Când Lady Somerton și fiul meu rămân ferm sub puterea mea? Când ție îți lipsește atât de flagrant curajul de a ridica măcar pumnul la mine?

Ceva era în neregulă. Luisa putea simți asta în aer și o putea auzi în falsitatea cuvintelor lui Penhallow. Penhallow, care nu era deloc un idiot. Penhallow, care deja citea teoremele lui Newton la vârsta fragedă de unsprezece ani. Penhallow, care, în spatele chipului său frumos, era creierul recunoscut din familie.

Și Somerton, care sângera din abundență pe dinăuntru, nu observa asta.

Comitea păcatul primordial de a-l subestima pe oponentul său.

– Milord..., începu ea.

Dar Somerton continuă, fără ca măcar s-o audă:

– Renunță, Penhallow. N-o să mă învingi niciodată, dar absolut niciodată, și nu o vei avea niciodată pe soția mea dacă n-o faci. Zâmbi apoi arogant și adăugă: Șah mat.

– Și totuși, exact așa stau lucrurile, bătrâne. Penhallow îi zâmbi înapoi și făcu un pas în spate, nonșalant. Nu trebuie să înving regele, în partida asta. Trebuie doar să capturez...

Luisa îi înțelese intenția un pic prea târziu. Se aruncă în spate, împleticindu-se, dar el deja se întinsese spre ea într-o mișcare scurtă și rapidă, o prinsese și în clipa aceea o ținea imobilizată la pieptul său. Deja scosese un cuțitaș subțire din buzunarul vestei și i-l pusese la gât.

– Calul tău, îi șopti Penhallow la ureche.

Stătea încordată în strânsoarea vărului ei. Mușchii gâtului ei se contractaseră de spaimă. Și se uita cu ochi rugători spre chipul îndurerat al lui Somerton: „Nu te lupta cu el. Nu pica în capcana lui!"

Contele rămase încremenit o clipă, privind-o, încleștând degetele pe lateralele de stofă ale pantalonilor săi. Oare la ce se gândea? Oare calcula în minte cât de mult valora ea pentru el, raportat la importanța răzbunării?

Cu siguranță nu avea să își piardă capul. Sigur nu însemna atât de mult pentru el.

„Nu. Te. Mișca."

„Te rog!"

Se repezi în față cu un mârâit animalic.

Dar Penhallow o târî mai în spate. Simți apoi cum vârful rece al cuțitului îi străpungea pielea.

– Nu așa aproape, Somerton. M-ai condus într-un dans al naibii de enervant, și nu aș vrea să-mi pierd mințile și să cauzez unul dintre accidentele alea murdare, atât de des întâlnite în profesia noastră.

– N-ai îndrăzni! mârâi Somerton.

Cuțitul îi crestă ușor gâtul.

– O, la naiba! exclamă Penhallow. Cred că tocmai mi-a alunecat cuțitul. Se pare că sunt îngrozitor de neîndemânatic.

Ce idiot afurisit!

Luisa se străduia din răsputeri să rămână complet nemișcată lângă corpul vărului ei. O picătură mică de sudoare îi apăru pe ceafă, și o simți alunecându-i încet pe șira spinării. Se gândea frenetic la prima noapte în slujba lui Somerton. La conacul din Ponsonby Place, unde o testase.

– Domnule....

– Ce piele fină și palä are, zise Penhallow. Hmm, crezi că se sperie ușor? Am cunoscut mai demult un om ca el. Și fiecare înțepătură cât de mică îi lăsa o cicatrice. Probabil amanta lui abia mai putea îndura să se uite la el...

Avea să-l lovească în vintre.

– Nemernicule! Somerton îi privea pe amândoi precaut. Avea ochii mijiți în cea mai întunecată concentrare.

De ce nu făcea ceva? De ce nu îi zădărnicea cacealmaua lui Penhallow?

Doar nu se temea că ar fi putut-o răni pe ea?!

– Ești un om rezonabil, Somerton. Știi cât de mult înseamnă ea pentru mine. Și știi la fel de bine că nu dau doi bani pe viața acestui

flăcău, zise legănând-o în strânsoarea sa. Răzbunarea ta prostească chiar merită viața tânără a bietului Markham? E un tânăr atât de promițător. Ar fi păcat ca un vlăstar atât de frumușel să fie smuls din rădăcini, ca o pată atât de perfectă să fie ștearsă... Ah, nu, stai o clipă, m-am exprimat greșit... Ca un...

– Oprește-te!

Chipul lui Somerton era chinuit și vocea lui aspră. Părea... distrus. Înspăimântat.

Înspăimântat pentru *ea*?

– Oh, crede-mă că nu-mi doresc deloc să-i tai gâtul, zise Penhallow, infinit de calm, *lua-l-ar naiba să-l ia*. Dar nu-mi doresc nici să-mi fie mie tăiat gâtul sau să o văd pe femeia pe care o iubesc suferind încă o lovitură de mâna ta. Așa că îți sugerez să te grăbești, omul meu bun. Să dai fuguța pe scări. Eu o să te urmez împreună cu prietenul nostru, la o distanță discretă, până când ajungi la camera în care o ții prizonieră pe... stai să vad dacă am înțeles corect... a, da... în care ții prizonieră o femeie nevinovată și pe fiul ei neajutorat.

O expresie fugară trecu atunci ca o umbră pe chipul îndurerat al lui Somerton. O tresărire. Stătea absolut nemișcat, ca o siluetă uriașă pe fundalul scărilor elegante de marmură, în strălucirea difuză a luminii după-amiezii care se revărsa din spatele ușilor franceze.

Omul acesta! Bărbatul acesta infinit de puternic rămânea în șah.

Pentru ea. De dragul ei.

Vârful ascuțit al cuțitului lui Penhallow se retrase ușor de pe gâtul ei. Și dispăru apoi și brațul care o sufoca. Nu mai era decât Somerton în fața ei. Letal și chinuit și uitându-se la Penhallow cu cea mai întunecată ură, o ură de care ar fi crezut că e incapabilă o ființă omenească.

Și apoi privirea lui se mută spre ea. Și Luisa îi putea simți durerea undeva în pieptul ei când el cocârjă umerii, înfrânt.

– Ești un ticălos blestemat de cea mai joasă speță, Penhallow.

– Nu mai mult decât tine. Condu-ne, atunci.

Penhallow o împinse să urce scările în spatele siluetei masive a lui Somerton. Urca fiecare treaptă cu reticență, și ochii ei rămâneau ațintiți spre materialul întunecat care se deplasa chinuit în fața sa, mișcându-se între lumini și umbre. Scara era tot mai îngustă pe măsură ce urcau, până când ajunseră pe palierul de la etajul al doilea și Somerton coti pe coridor, îndreptându-se spre camera lui Philip.

– E încuiat, desigur, nu? zise Penhallow.

Somerton băgă mâna în buzunarul vestei.

– Descuie!

Somerton clătină din cap.

– Nu. Mai întâi dă-i drumul lui Markham, și apoi o să-ți dau cheia.

Penhallow râse scurt.

– Prostii! Joc jocul ăsta de șapte ani blestemați. Descuie ușa și adu-o pe logodnica mea – nevătămată, dacă mai era nevoie să adaug –, și o să ți-l dau înapoi pe dragul tău secretar.

– Nu. Mai întâi eliberează-l.

O durere ascuțită îi spintecă gâtul Luisei, și ea țipă de durere.

Somerton se repezi înainte, cu o privire sălbatică.

– Lua-te-ar dracu'! O să plătești pentru asta!

– Nu-i nevoie. O picătură sau două de sânge ies imediat la o spălare cu apă rece. Dar ține minte, apa trebuie să fie rece. Chiar și călâie dacă este, și pata o să rămână impregnată pe viață.

– Dă-i drumul acum, Penhallow, zise Somerton cu glas răgușit. Ai ce ți-ai dorit.

– Ba nu, nu am.

Încă o durere ascuțită. Dar de data asta, Luisa scrâșni din dinți și nu mai scoase nici un sunet.

– N-am de unde să știu că n-o să-l omori.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Penhallow, după care ridică piciorul și dărâmă ușa.

În clipa imediat următoare, Luisa se pomeni azvârlită cu forță în cameră. Se împletici și ateriză în genunchi, apăsând cu o mână pe rana de la gât, în timp ce Penhallow se ridica deasupra ei într-o săritură uimitor de atletică.

Avu timp numai să arunce o ocheadă fugară și uimită spre degetele-i pline de sânge, că Penhallow o apucă iar, imobilizând-o din nou la pieptul lui și o răsuci în toate părțile ca pe o păpușă de cârpă, în timp ce cerceta încăperea din jurul lor.

Încăperea aceea ciudat de tăcută.

Fără nici un avertisment, Penhallow îi aruncă trupul pe podeaua de lemn ca pe un bolovan.

Somerton se aplecă imediat deasupra ei și o ridică.

– Iisuse, Markham, murmură el, strângând-o o clipă scurtă la piept și apoi atingându-i delicat gâtul însângerat cu un deget.

– Unde naiba sunt? urlă Penhallow. Vorbește, omule! Ce fel de truc blestemat mai e și ăsta?

Luisa se uită în jur uluită. Camera era goală. Toate jucăriile, toate cărțile și patul mic din colț stăteau cuminți la locurile lor, de parcă ocupanții dispăruseră ca prin farmec.

Somerton deja se îndrepta spre fereastra de la care se vedea terasa. Cerceveaua de jos stătea deschisă primejdios, și o frânghie subțire se întindea de pe pervazul ferestrei până la divanul din colț. Trase ușor de frânghie, după care își propti mâinile pe pervaz și se uită în jos.

– Se pare că ne-au păcălit pe amândoi, zise el încet.

Penhallow pufni disprețuitor.

– Te-au păcălit pe tine, vrei să spui. Auzi și tu, pe amândoi! Refuz să accept orice fel de vină pentru asta. Ce naiba a fost în capul tău să lași o frânghie lungă în cameră? De ce nu le-ai lăsat proverbialele cearșafuri înnodate unul de altul, pentru numele lui Dumnezeu?! Puteau să moară amândoi!

– E un balcon mai jos, zise Somerton. Stătea sprijinit de fereastră și arunca o privire cercetătoare prin încăpere. Dar măcar îi mai revenise un pic culoarea în obraji. Iar ochii său erau animați de vigilență. Nu au fost în pericol.

Luisa vorbi atunci:

– Să mă duc în grădină să-i aduc?

Penhallow se repezi imediat spre ușă.

– Ba pe naiba! O să-i găsesc singur, pentru Dumnezeu, și o să pun capăt acestei șarade!

Cu o viteză aproape supraomenească, Somerton apucă strâns sfoara cu mâinile lui mari și își propulsă silueta masivă prin spațiul mare de sub cerceveaua deschisă a ferestrei.

– Nu și dacă îi găsesc eu primul, zise el și dispăru peste pervazul ferestrei.

Divanul micuț fu târât neputincios pe podeaua de lemn și se izbi tare de zidul de sub fereastră.

Luisa țipă și se năpusti spre fereastră. Somerton cobora ca un expert, ocolind abil marginea balconului aflat mai jos și folosindu-și picioarele ca pârghie ca să se salte de pe cărămizile verticale, de parcă crescuse pe vârfurile abrupte ale munților din Elveția. În doar câteva secunde, ajunsese pe terasa de jos și se năpustise pe gazon, îndreptându-se spre labirintul verde din fundul grădinii, unde dispăru dincolo de gardul viu.

Un lătrat scurt frânse apoi tăcerea din spatele ei.

Luisa se întoarse imediat în direcția sunetului. Și simți că aproape plutea din cauza șocului.

Quincy stătea în pragul ușii, țopăind, chelălăind și lătrând de parcă toate veverițele din lume se strânseseră pe coridor, ca să execute un număr de circ complicat.

Cât despre Lord Roland Penhallow, dispăruse și el fără urmă.

Capitolul 20

Somerton ieși din labirintul verde, alergând cu o viteză incredibilă, gâfâind asudat, cu soarele în față. Ridică brațul ca să își protejeze ochii și se năpusti pe valea cu iarbă și înspre panglica maronie întunecată a râului Arno de jos.

Oare unde dispăruse?

Oare unde îl dusese pe fiul lui?

Poate că, de fapt, plănuiseră totul întocmai ea și Penhallow. Poate că reușise cumva să-i transmită un mesaj să se întâlnească cu el pe malul râului. Și de data aceasta i-ar fi scăpat printre degete pentru totdeauna. Și-ar fi găsit un colțișor de lume retras, unde să nu-i știe nimeni, și el nu l-ar mai fi văzut niciodată pe Philip.

El nu era un tată bun. Știa asta. Dar, în fond, cum ar fi trebuit să se comporte un „tată bun"? Nu știuse niciodată asta. Propriul său tată îl ignorase aproape toată viața sa – mai exact, până la acea aniversare fatală de la cincisprezece ani, când îl dusese prima dată la un bordel. Și acum avea deja patru copii ai săi, cu patru mame diferite, și se simțea complet pierdut, confuz și neputincios să umple golurile din inima sa pe care i le lăsaseră fiecare în parte. Și incapabil să găsească vreo modalitate de a ajunge la inimile lor.

Iar dacă eșua și acum cu acest băiețel, cu fiul său, era posibil să nu mai aibă niciodată o altă ocazie.

Dumnezeu îi oferise o altă șansă.

O mișcare îi atrase atenția în apropierea copacilor de pe malul râului. Și apoi o voce se ridică dinspre apă.

– Tată?

Auzi vocea unei femei, încercând să înăbușe glasul copilului, dar acel unic cuvânt fusese suficient.

Se năpusti în jos, în valea domoală, cu picioarele zvâcnindu-i din pricina efortului și fluturând sălbatic din brațe. Și atunci apărură în raza sa vizuală cele două siluete: Elizabeth și Philip. Băiețelul întindea brațele înspre el, și mama sa aproape că îl zdrobea de pieptul ei – la fel cum o ținuse Penhallow pe Markham cu puțin timp în urmă.

Și în clipa aceea din plămânii lui izbucni un sunet furios. Un mârâit plin de mânie.

Elizabeth se răsuci pe călcâie și încercă să fugă, târându-l după ea pe Philip. Dar băiatul se luptă și se smulse din strânsoarea ei și alergă spre el.

Spre *el*.

Se opri brusc, la câțiva metri distanță. I se învârteau prin minte un amalgam de gânduri. Un tată ar trebui să fie aspru, dar totuși bun. Un tată ar trebui să fie stăpânul casei sale. Un tată ar trebui să... Un tată ar trebui să....

– Tinere..., începu el.

– Tată, unde e cățelușul? Vreau cățelușul, zise Philip, cu o expresie rugătoare.

Câinele? Voia *câinele?*

– Acela este câinele domnului Markham, Philip. Acum vino cu mine, spuse și îi întinse mâna.

– Philip, nu! strigă Elizabeth și-l apucă imediat de cealaltă mână. Hai să mergem!

Philip se uită la el cu regret.

– Mama spune că ar trebui să mă duc cu ea, domnule.

Elizabeth începu atunci să-l tragă după ea pe Philip în josul aleii de pietriș de pe malul râului, și Somerton simți cum se frânse ceva în inima lui.

Nu urma să mai stea niciodată cu Philip, pentru că soția lui nu avea să permită asta. În clipa aceea ea era ca un cavaler înarmat până-n dinți, care stătea de strajă în fața inimii tinere a lui Philip, refuzând să-l lase pe el să intre, refuzând chiar și să-l lase să încerce. Să încerce să fie un tată pentru el, să încerce să învețe cum anume trebuiau să se comporte tații...

Un mârâit animalic izbucni dinlăuntrul lui și apoi erupse printre buze, ca un vulcan. Se aplecă și-l luă pe Philip în brațe, însă, pentru numele lui Dumnezeu, băiatul chiar izbucni în râs. Era plin de veselie! Și mârâitul acela se sufocă în gâtul lui Somerton, strangulat de bucuria de a-și ține în brațe fiul, de a strânge la pieptul său acel trupșor micuț, cald și vesel.

– Încetează! Lasă-l jos! țipă Elizabeth. O să-l rănești!

Asta era ultimă picătură. Îl luă sub un braț pe Philip – care radia de încântare – și o apucă pe Elizabeth cu cealaltă mână, după care îi duse pe amândoi pe o pajiște înverzită și în sus pe panta dealului spre labirintul verde.

– Haideți în casă, pentru Dumnezeu. O să lămurim problema asta, o să...

– Nu! Nu o să ți-l dau, m-ai auzit? Bestie de om ce ești! Nebun libidinos...

– Nu în fața băiatului, Elizabeth. Pentru numele lui Dumnezeu. Își așeză apoi brațul în jurul umerilor ei și urcă dealul cu pași mari, trăgând-o după el. Discutăm despre asta înăuntru. Nu renunț la el.

– Nu poți să-l iei! Eu sunt mama lui, eu...

Dar cuvintele se stinseră înainte să își termine ideea. Elizabeth își răsuci brusc corpul și se uită spre vârful dealului.

– Oh, uite! strigă ea. A venit Roland!

Somerton ridică privirea.

Uitase complet de Penhallow. Gândurile de răzbunare care-l mistuiseră se topiseră cumva la contactul cu pielea moale a băiețelului pe care-l ținea acum cuibărit sub brațul său stâng. Dar Penhallow nu dispăruse. Stătea ferm pe poziții la intrarea în labirintul verde. Silueta lui părea strălucitoare, scăldată de lumina soarelui de la amiază, la fel ca un zeu răzbunător întors înapoi pe pământ. Flutură din mână vesel spre ei și le strigă ceva.

De uimire, Somerton slăbi strânsoarea brațului din jurul umerilor soției sale. Și atunci ea se răsuci din nou și-i trase un pumn în spate.

Iar impactul loviturii aproape că îl îngenunche. Philip se zbătu și se eliberă de sub celălalt braț al său.

– Fugi, Philip! țipă Elizabeth. Fugi în labirint!

Băiețelul alergă vesel în susul dealului.

– Unchiule Roland! strigă el. Aici erai!

„Unchiule Roland."

Și brusc, totul se derula în fața ochilor lui precum o scenă dintr-un coșmar. Fiul său, Philip, băiatul său cu părul negru, fugea prin iarba proaspăt cosită, iar gambele lui mici tremurau din pricina efortului. Iar Penhallow, băiatul de aur, fiul favorit al destinului, căzu într-un genunchi și întinse brațele spre el, rânjind ca un nebun.

Philip fugi direct spre Penhallow, care îl cuprinse imediat cu brațele lui lungi și musculoase și îl sărută pe creștet, pe părul său întunecat, cu acele buze zâmbitoare.

Când Somerton era cam de vârsta lui Philip – când avea probabil opt sau cel mult nouă ani –, intrase într-o zi în salonul dedicat muzicii și o găsise pe mama lui întinsă pe divanul de la fereastră, cu un bărbat străin deasupra ei. O găsise cu hainele șifonate, cu sânii dezgoliți și cu fustele ridicate în jurul taliei. Străinul era complet îmbrăcat, cu excepția fundului său gol și alb, iar gura lui era lipită de cea a mamei sale. Stătuse sprijinit pe coate, gâfâind și legănându-și fundul deasupra ei, în timp ce mama lui gemea încet.

În clipa aceea, Somerton crezuse că omul încerca să-i rănească mama. Apucase un vătrai de fier de lângă șemineu și îl târâse prin cameră, condus de forța pe care i-o insuflase panica. Și apoi îl ridicase și-l izbise în spinarea omului, urlând: „Dă-te jos de pe mama mea!"

Și omul se dăduse într-adevăr jos de pe mama lui. Doar că îi trăsese o scatoalcă lui Somerton de îi țiuiseră urechile o săptămână după aceea. Însă cuvintele mamei sale îl răniseră și mai tare: „Copil prost! Uite ce-ai făcut! Băiat rău și urât! Oh, bietul meu Rupert, iubitul meu drag, te-a rănit, dragule?" Apoi îi întorsese spatele lui Somerton ca să-l îmbrățișeze și să-l sărute peste tot pe amantul ei, implorându-l s-o ierte.

Ori de câte ori această amintire încerca să iasă la iveală din mintea sa, Somerton o împingea la loc în uitare, cu ură. Însă nu putea uita și durerea. Pentru că încă mai simțea ecoul suferinței reverberând prin trupul său. Și nu putea uita cum își simțise inima... ca și când cineva îi despicase pieptul în două și i-o scosese din corp în timp ce încă mai bătea.

La fel precum îi smulsese inima din piept și Lord Roland Penhallow chiar în acel moment.

– Vezi?! îi șuieră vocea lui Elizabeth la ureche. Vezi cum se comportă cu el?! Îl iubește!

Se grăbi apoi să înainteze ca să li se alăture, dar Somerton întinse mâna și-o apucă cu ușurință de braț.

– Ești o creatură tare mică și meschină, nu-i așa? zise el.

– Dă-mi drumul! Chiar nu vezi că e imposibil și inutil? Chiar nu înțelegi că nu ai cum să câștigi?

Dar el își apropie imediat gura de urechea ei și-i șopti:

– Nu te va avea! Pe legea mea, nu te va avea!

–Atunci, omoară-mă! Omoară-ne pe toți! Ce naiba vrei să obții prin toate astea? Vrei să-ți salvezi mândria prin răzbunare? Îi tremura vocea și gâfâia de precipitare. N-o să meargă. Pentru că lucrurile nu funcționează niciodată așa. Răzbunarea e deșartă... N-ai învățat asta până acum?

Și atunci îi răsunară în minte cuvintele lui Markham. „Răzbunarea ajunge să-i rănească mai tare pe cei care o înfăptuiesc."

Bătrâna și înțeleapta Markham.

–Asta era, nu-i așa? șopti Elizabeth. Habar nu ai ce să faci cu noi. Nu te poți îndura să ne dai drumul, dar nu te poți îndura nici să pui capăt acestei povești. Ești un laș, Somerton. Un tiran și un laș.

Aparent, avusese dreptate, nu-i așa? Chiar era un băiat prost, urât și rău. Un tiran și un laș.

Ridică mâna cu intenția de a-și trece degetele prin păr, dar îi atrase atenția o mișcare din apropierea râului. O străfulgerare subtilă de culoare dintr-un tufiș.

Își îndreptă spatele și-i eliberă brațul lui Elizabeth din strânsoarea mâinii lui. Era doar vag conștient de faptul că Penhallow se apropia de ei, rostind încet numele ei și îndemnând-o să se ducă spre labirint, împreună cu Philip. Să se îndepărteze în siguranță de soțul ei violent.

Și apoi mișcarea prinse contur. Dintre tufișuri își făcu apariția o siluetă înaltă și cu părul argintat, înveșmântată într-un costum de stofă imaculat. Ținea pălăria elegant sub braț și în cealaltă mână avea un baston care se mișca în ritm solemn lângă el. Păși pe lespedea de piatră de pe malul râului, își șterse fruntea cu o batistă și se uită în sus spre labirintul verde și spre Palazzo Angelini.

Era ducele de Olympia.

Luisa își încleștă degetele pe scoarța subțire a trunchiului copacului și îl privi pe unchiul ei avansând pe dig.

Mirosul umed al râului îi inunda nările, amestecându-se cu cel al vegetației verzi luxuriante de pe malul apei. Încă respira greu. Fugise din camera lui Philip, ieșise afară și urcase pe drum, unde se întâlnise cu Olympia la locul prestabilit – la pavilionul unei vile din apropiere.

–Trebuie să vii imediat, îi spusese ea, sprijinindu-se de unul din stâlpii de susținere.

– Lady Somerton și Philip au evadat, iar Penhallow a fugit după ei, și numai Dumnezeu poate ști ce-o să facă Somerton când o să-i găsească.

Ducele se ridicase și-și luase bastonul de pe băncuța de lângă el.

– Liniștește-te, draga mea, îi zisese el, bătându-se sugestiv pe buzunar. Mă tem că drama asta dezgustătoare a fost necesară pentru toate părțile implicate. A fost singura cale de a dezvălui adevărul. Dar am soluția pentru tot, chiar aici în buzunar.

Privirea ei căzuse apoi spre buzunarele late ale jachetei sale de stofă.

– Actele de divorț?

– Exact. Condu-mă!

Luisa îl condusese apoi, iar Olympia o urmase în grabă pe cărarea de pe dig, trădând un pic mai multă grabă decât sugeraseră cuvintele lui calme.

Iar când ajunseseră pe terasa deschisă de mai jos de Palazzo Angelini, își așezase în semn de avertisment o mână pe umărul ei.

– Stai deoparte, draga mea! De obicei, lucrurile astea nu merg tocmai conform planului. Omul meu, domnul Beadle, așteaptă pe pod, în caz că o să avem nevoie de ajutor.

Domnul Beadle, încă unul dintre agenții din rețeaua de spionaj a ducelui de Olympia, care străbătea Europa în lung și-n lat. Luisa își sprijini capul de trunchiul copacului, străduindu-se din răsputeri să-și liniștească respirația și să-și stăpânească bătăile inimii.

Înclină ușor capul în umbra copacului, studiind scena care se derula mai jos. Somerton, Penhallow și Lady Somerton se aflau pe iarba de la baza colinei, uitându-se spre dig, la locul de unde se apropia Olympia. Nu era nici urmă de Philip.

– Ce naiba cauți aici, Olympia? îi strigă Somerton. Ținea mâinile proptite în șolduri, într-o poziție intimidantă.

Penhallow o strângea în brațe pe Lady Somerton și-i șoptea ceva la ureche. Când termină ce avea de spus, femeia încuviință din cap și se întoarse spre panta dealului, după care se grăbi în sus spre labirintul verde. Luisa întinse gâtul ca să vadă mai bine și constată că în clipa aceea se putea zări o siluetă micuță stând pe jos pe iarba din vârful dealului.

Philip! Slavă Domnului!

Răsună apoi vocea ducelui de Olympia, care-i răspundea lui Somerton, dar era cu spatele la ea și cu fața spre siluetele de la baza dealului, așa că Luisa nu-l putu auzi.

Olympia avansă spre ei, ca un polițist chemat să aplaneze un conflict. Luisa își odihni din nou capul pe trunchiul copacului și încercă să-și țină membrele nemișcate. Să nu o ia la goană. Să nu fugă lângă Somerton și să îi ia apărarea. Doar se putea apăra și singur. Trebuia să o facă! Ei patru trebuiau să aducă lumină în toată povestea aceea. Să clarifice împreună fiecare secret, fiecare minciună și fiecare subterfugiu din povestea aceea complicată și dureroasă, la care ea, Luisa, nu lua parte.

Trebuiau să lămurească totul. Trebuiau s-o facă de dragul lui Philip.

Și știa că el avea să facă întocmai. În cele din urmă, Somerton urma să facă ceea ce trebuia! Era absolut sigură de asta. Când toate cărților aveau să fie date pe față, urma să renunțe la furie și la planul său de răzbunare și să facă ceea ce era onorabil.

Era sigură.

Dar încă mai era furios. Putea vedea asta pe chipul și în postura lui, în timp ce se certa cu Olympia și cu Penhallow. Dar mai era ceva, o înclinare foarte subtilă a umerilor, care-i dădea de înțeles ceva în plus. Prezența durerii sau poate chiar a înfrângerii.

Oare ce se întâmplase acolo, la baza dealului, înainte să sosească ea? Își mută privirea în susul colinei, spre Lady Somerton, care-l strângea tare în brațe pe Philip și urmărea scena care se derula mai jos, la fel de neliniștită precum Luisa. Frumusețea ei fără cusur strălucea precum un giuvaier în lumina soarelui, chiar și de la distanța aceea. Oh, da, ea și Penhallow formau într-adevăr un cuplu magnific.

– Să te ia dracu' pentru toate! pluti vocea lui Somerton în sus pe colina înverzită, până la urechile ei.

Olympia bătea din bastonul său cu mâner de aur într-o manieră teatrală. Penhallow ținea pumnii încleștați de-o parte și de alta a corpului. Iar Luisa stătea acolo nesigură și temătoare. Nu știa ce să facă: să fugă la pod ca să-l cheme pe Beadle?

Și apoi ajunse la urechile ei un hohot de râs exploziv. Se întoarse spre râu și văzu o barcă de agrement croindu-și drum în josul apei, plină cu rochii pastelate cu volănașe, cu umbrele de soare și cu domni îmbrăcați în costume de muselină. Veselia aceea lipsită de griji se juca cu nervii ei deja întinși la maximum.

Luisa își mută privirea înapoi spre pajiște. Olympia îi făcea semn lui Lady Somerton, cu mâna îndesată în buzunar.

Acolo ținea actele de divorț. Hotărârea provizorie de divorț.

Oare ce avea să spună Somerton? Pe de altă parte, știa deja de existența sentinței judecătorești. Îi spusese chiar el că nu avea de gând să conteste petiția. Cu toate acestea, se întâmplase ceva în Northamptonshire. Dacă evenimentele din ziua aceea îl făcuseră să se răzgândească? Dacă avea să se lase copleșit de veninul trădării și de otrava răzbunării? Dacă până la urmă rupea în bucăți actele și cerea custodia lui Philip, apoi sângele lui Penhallow? La urma urmei, o hotărâre de divorț provizorie nu era o sentință judecătorească finală. Și, dacă apăreau dovezi noi, dovezi de adulter, de exemplu...

Dar nu. N-ar fi făcut asta.

Lady Somerton ținea actele în mână. Se uita în sus la Somerton, complet uluită. Și el făcu o plecăciune scurtă în fața ei.

Luisa simți atunci cum corpul i se relaxă de ușurare. Așadar, era totul în regulă. Cei doi aveau să divorțeze și să ajungă la un aranjament rezonabil în ceea ce-l privea pe Philip, care avea să ajungă într-o zi următorul conte de Somerton.

Totuși, ceva nu era tocmai în regulă. Încă exista o dispută. Le putea auzi vocile ridicate, chiar și de la distanța la care se afla.

Apoi palma lui Lady Somerton zbură și-l izbi peste obraz pe soțul ei. Era mai mult decât evident că el nu se așteptase la lovitura aceea; se clătină un pic în lateral. Luisa făcu imediat un pas impulsiv în față, dar se obligă apoi să se oprească și să rămână pe loc. Degetele ei se înfipseră în scoarța copacului.

Somerton se șterse la colțul gurii și zâmbi.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Oare ce plănuia?

Penhallow se interpuse imediat între Somerton și contesă, care își lipi mâna de burtă într-un gest instinctiv de protecție și apoi o îndepărtă în grabă.

Pe burtă!

Luisa simți cum i se taie răsuflarea.

Cunoștea gestul acela. Avusese trei mame vitrege, așa că le privise de-a lungul timpului trecând prin sarcină după sarcină.

Luisa își mută imediat privirea spre talia contesei. Se afla la aproximativ o sută de metri distanță de ea și soarele strălucea copleșitor, estompând detaliile. Dar cu siguranță jacheta pe care o purta avea o croială mult mai largă decât cea cambrată cu care o văzuse îmbrăcată iarna trecută.

Un copil. Dar al cui?

Se uită spre Somerton și înțelese imediat că înțelesese și el asta. Înțelesese că soția lui ascundea un secret prețios. Ochii lui o măsurau din cap până-n picioare. Iar poziția lui corporală devenea tot mai dreaptă și tot mai rigidă, semnalând că era gata să explodeze.

Și apoi se dezlănțui uraganul. Olympia ridică bastonul și-l împinse mai în spate pe Somerton. Penhallow o răsuci pe Lady Somerton și o zori să urce înapoi dealul.

– E al meu? strigă Somerton. Vocea lui răsunătoare tună peste pajiște și se răsfrânse cu ecou până pe celălalt mal al râului Arno. E al meu, fir-ar să fie?

Lady Somerton se răsuci spre el și îi răspunse ceva într-o șoaptă înverșunată. Luisa mai făcu un pas în față și își concentră toată atenția într-acolo, dar degeaba. Nu putea auzi nimic. Lovi cu pumnul în trunchiul copacului. Era timpul să plece. Venise momentul să se ducă să-l caute pe Beadle. Întreaga situație scăpase de sub control. Simțea că era pe cale să se întâmple ceva îngrozitor. Olympia îl ținea pe Somerton, folosindu-și ambele mâini și bastonul, pe care îl utiliza acum ca pe un baston de polițist. Dar, cu toată înălțimea și forța lui, abia dacă îi putea ține piept lui Somerton, un bărbat aflat în floarea vârstei, puternic, masiv și furios ca un taur.

Contesa se întoarse și porni în susul dealului. Dar Somerton se eliberă în același moment.

Penhallow băgă mâna în buzunar și scoase cuțitul.

Luisa se năpusti înainte. Nu mai era timp să se ducă să-l caute pe Beadle. Nu mai avea timp să facă nimic altceva decât să-i smulgă acel cuțit din mână lui Penhallow. Olympia era întins pe jos și se străduia să se ridice.

Somerton se opri brusc, înainte să ajungă prea aproape de arma lui Penhallow, și se învârti în jurul său ca un prădător în jurul prăzii. Apoi zise ceva cu voce batjocoritoare. Penhallow își îndreptă spatele și azvârli cuțitul în iarbă.

Slavă Domnului! Luisa se strădui din răsputeri să se adune. Încetini pasul, dar privirea ei încă zbura nedumerită de la Olympia la Penhallow.

Și apoi Somerton se dezlănțui cu toată puterea și furia unui uragan. Se aplecă și luă cuțitul, după care se năpusti în sus pe deal după soția lui. În clipa imediat următoare, Penhallow se repezi după el. La doi metri de el... la un metru distanță...

Se aruncă pe spatele lui Somerton, chiar sub privirea înspăimântată a contesei.

Se rostogoleau amândoi prin iarbă, într-un amalgam de păr șaten, păr negru și membre subțiri și groase. Cuțitul apăru o clipită, strălucind orbitor în lumina soarelui, după care se făcu nevăzut în ghemul de brațe și picioare care loveau. Panta dealului îi trăgea în jos necruțătoare, înspre Luisa, înspre debarcader și înspre râul de dincolo. Nu-și putea da seama cine câștiga. Amândoi luptau pentru viețile lor cu un amestec letal de îndemânare, viclenie și hotărâre masculină primordială. Puterea lui Somerton se dovedea pe măsura vitezei fulgerătoare a lui Penhallow.

Luisa rămase încremenită și neajutorată, cu mâinile lipite peste gură de șoc și dorindu-și cu toată ființa să le strige ceva – orice – care să-i facă să se oprească.

Dar nu putea rosti nici un cuvânt.

Cu o mișcare bruscă și elegantă, Penhallow se eliberă și sări în picioare. Legăna ușor cuțitul în mână și se dădea în spate, pas după pas, în josul cursului apei, spre partea digului, opusă celei pe care se afla Luisa. Îl ademenea pe Somerton să se îndepărteze de contesă și de Philip.

Luisa se întoarse spre Lady Somerton, care stătea înlemnită aproape de culmea dealului, cu un Philip șocat în spatele ei. Se vedea limpede că se simțea la fel de neputincioasă precum ea.

– Du-te! îi strigă ea. Pleacă! Ia copilul și pleacă!

Contesa se uită la ea uimită.

– Du-te! îi strigă încă o dată Luisa, însă Lady Somerton șovăia, neputând să se mobilizeze să plece, când soțul și amantul ei se luptau pe pajiștea de jos.

Dar Philip... Philip începuse deja să alerge în josul dealului.

– Fii atentă la el! Fii atentă la el! îi strigă atunci contesei, făcându-i semn spre Philip.

Din păcate, Lady Somerton se răsuci în cealaltă direcție și nu-l observă pe Philip, care trecu iute pe lângă ea. Alerga panicat spre tatăl său și spre unchiul Roland. Mama lui se întoarse spre copil mult prea târziu și nu-l mai putu opri.

Markham se năpusti înainte, dar Philip avea avânt și se afla mai aproape. Penhallow păru să-l audă, pentru că se întoarse în direcția băiatului. Și Somerton – care nu observase ce se întâmpla – se aruncă și atacă burta neprotejată a oponentului său.

– Nu! țipă Philip și se aruncă în spatele tatălui său cu brațele întinse.

Somerton se împletici într-o parte, dezechilibrându-se, și își propti mâna pe balustrada de piatră sfărâmicioasă a digului. Aceasta cedă sub greutatea lui și se prăvăli în râu. Și, pentru o clipă, Somerton pluti cumva în echilibru deasupra marginii râului, într-un soi de arc straniu, cu brațele-i imense întinse ca și când ar fi îmbrățișat o ibovnică invizibilă.

Și apoi se prăbuși în apă, aflată trei metri mai jos.

Luisa rămase înlemnită o secundă sau două, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Penhallow se mișcă primul. Alergă pe dig și se uită în jos peste marginea lui. După aceea se răsuci și se așeză.

– Cizmele! urlă el.

Luisa se năpusti în față, îl apucă de călcâiul cizmei drepte și trase cât putu de tare. Îi tremurau mâinile de teamă. Se mută apoi la următoarea și-l descălță în grabă. Penhallow se ridică într-un suflet și plonjă în apă.

Luisa se ridică în picioare, clătinându-se. Simțea cum îi tremurau genunchii. Lady Somerton se grăbi să ajungă lângă ea și se uită peste marginea digului.

Trupul lui... O, Doamne! Trupul lui moale și lipsit de viață plutea cu fața în jos, în aval, fiind deja la câțiva metri distanță. Penhallow înota după el cu mișcări rapide, și cămașa lui de un alb imaculat strălucea precum gheața în apa noroioasă. Roland îl apucă de umeri pe Somerton și-l întoarse cu fața în sus.

De pe fruntea lui Somerton se scurgea un șuvoi de sânge roșu aprins, alunecând pe lângă ochii lui închiși și nasul lui mândru, înspre gură. Capul i se clătina lipsit de vlagă pe umărul lui Penhallow.

Lady Somerton icni.

Luisa își forță picioarele amorțite să se miște și coborî de pe dig, direct pe cărarea de pietriș de pe malul râului. Penhallow târa trupul lui Somerton, care nu opunea nici o rezistență.

– E viu? strigă ea.

Penhallow nu îi putea răspunde. Înota pe spate și lovea greoi apa cu picioarele, cu trupul molatic al lui Somerton zăcând proptit pe pieptul lui, deasupra apei.

Luisa se împletici pe mal și se aruncă în apă, fără să zăbovească să-și scoată cizmele. Înainta cu greu prin apă, în timp ce Penhallow se apropia, trăgându-l pe Somerton prin apele tulburi, până când

tălpile lui atinseră albia râului. Sângele continua să țâșnească pe fața albă lividă a lui Somerton.

– Respiră? E viu? ceru ea să știe.

– Îi simt pulsul. Ajută-mă să-l duc la mal. Parcă-i făcut din piatră, fir-ar să fie!

Penhallow își strecură brațele pe sub umerii lui Somerton. Luisa înotă și-l apucă de picioare cu forța aproape supraomenească pe care i-o conferea spaima. Și împreună reușiră să aducă la mal trupul imens al lui Somerton.

– La dracu'! Nu cred că respiră. Apasă-l pe rana de pe frunte, dacă poți, și hai să-l întoarcem pe burtă!

Luisa își scoase batista și puse presiune pe rana deschisă, în timp ce Penhallow se chinuia să-l aducă în poziția corectă. Fața lui era albă și nemișcată. Buzele îi atârnau întredeschise și fără vlagă, iar capul îi alunecă într-o parte pe brațul lui Penhallow. Batista ei era plină de sânge.

– Respiră, la naiba! Sunt eu, Markham! Trebuie să respiri! Se uită apoi spre Penhallow și urlă: Fă ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ajută-mă să-l întorc. Să-i dăm câteva lovituri zdravene pe spate.

Luisa îl apucă de umăr și îi țipă în ureche:

– Respiră odată, idiotule! Îți *poruncesc* să respiri!

Fără nici un avertisment, pieptul contelui se ridică o dată tare, aruncând-o în albia plină de noroi.

– Întoarce-l! Acum!

Se ridică împleticindu-se și-l apucă de un umăr, iar Penhallow îi răsuci corpul solid și îl ținu sus, în timp ce Somerton gâfâia și se chinuia să respire. Scuipa apă de râu și vomă, care se amestecau cu sângele care-i șiroia de pe frunte, în timp ce un mârâit îi ieșea din plămâni.

Era viu.

Luisa era plină de sânge, de vomă și de apă cu noroi. Dar nu-i păsa. Somerton era în viață și respira. Orice altceva putea fi reparat. Putea supraviețui oricărui eveniment, dar nu ar fi putut îndura moartea lui.

Îi slăbi haina și gulerul cămășii. Și apoi o batistă albă curată apăru în fața ochilor ei. Se uită în sus și zări chipul unchiului ei, schimonosit de îngrijorare.

– E viu, șopti ea. E viu.

– Da, zise Olympia și clătină din cap. Diavol norocos!

Capitolul 21

Fâșiuțele fine de lumină solară care se infiltrau pe la marginea draperiei îi făceau capul să pulseze de durere.

Închise ochii la loc. Da, era mult mai bine așa.

– Să tragă naibii cineva draperiile alea afurisite, zise el, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Aerul din jurul său era încă rece, nemișcat și impregnat cu miros de trandafiri. Își aminti atunci de bolul cu trandafiri de pe noptieră. Putea vedea foarte clar florile acelea cu ochii minții: galbene, cu irizații rozalii pe la vârfuri. Ca și când fuseseră înmuiați în... în.... ei bine, într-o substanță roz. Sau roșie. Ceva de genul acesta...

O mână îi atinse fruntea.

– Sunt deja trase, îi răspunse o voce blândă. Vocea lui Markham. Doar că suna mult mai blândă și mai amabilă decât de obicei.

– Ba nu sunt trase. Sunt... crăpături. Crăpături de lumină orbitoare.

– Mă tem că n-am ce să fac în privința asta. Ai suferit o lovitură urâtă la cap, și o să te mai deranjeze lumina la ochi câteva zile.

O lovitură la cap. Și atunci își aminti. Digul râului. Elizabeth, Penhallow și fiul său. Și Olympia.

Se simți imediat copleșit de un sentiment puternic de pierdere. Se îneca. Nu mai putea să respire.

Markham.

– Unde sunt? șopti el.

– Ești încă la Palazzo Angelini, până când îți revii suficient cât să poți călători.

Desigur. Știa asta. Capul dureros, senzația vagă de greață și de vertij. Cineva trezindu-l, dându-i o gură de apă și apoi lăsându-l să doarmă. Și apoi trezindu-l din nou, mult prea devreme.

O comoție cerebrală. Așa o definiseră doctorii. Suferise o lovitură puternică la cap, care-i afectase creierul.

Își mișcă mâna încet pe cearșaf. Niște degetele subțiri se strânseră imediat în jurul mâinii sale.

– De când ești aici? întrebă el.

– N-am plecat deloc, îi răspunse ea.

*

După o perioadă de timp nedefinită, deschise ochii din nou. Și de data aceasta fâșiile de lumină nu-i mai penetrară craniul cu aceeași furie albă. Gândurile i se limpeziră obediente – sau măcar o parte dintre ele. Se afla la Palazzo Angelini. Pierduse lupta. Suferise o comoție cerebrală. Erau trandafiri lângă patul său. Și era și Markham acolo.

Închise ochii din nou.

– Markham, șopti el.

– Domnule.

Se auzi un foșnet de haine, și apoi mâna ei o atinse pe a lui. Își strânse degetele în jurul alor ei, testându-le puterea.

– Ar trebui să-mi spui Luisa acum, zise ea.

– O să fii mereu Markham pentru mine.

Ea nu mai zise nimic, așa că el deschise ochii. Îi putea distinge conturul chipului în lumina aceea difuză. Era destul de aproape de el și compus din linii moi, dar neclare. Pe obrazul ei strălucea o rază blândă de lumină.

– Ca să vezi, Markham...

– Luisa.

– Luisa. O să-mi revin complet în curând?

– Așa cred, da. Sau cel puțin așa sper. Peste încă o săptămână ar trebui să putem să te mutăm de aici.

O săptămână. Al naibii să fie dacă avea de gând să mai zacă în patul acesta afurisit încă o săptămână.

– Unde e fiul meu? întrebă el. Dar, când rosti cuvântul „fiu", se simți imediat copleșit de o povară întunecată. De materializarea vâscoasă și uleioasă a suferinței. Eșec și pierdere. Și înțelegerea propriilor păcate.

– Philip este cu mama lui și cu Lord Roland, undeva nu departe de aici. Cred că așteaptă ca un judecător din Londra să pronunțe sentința definitivă de divorț, ca să se poată căsători.

– E gravidă.

Luisa șovăi o clipă.

– Așa am înțeles.

– E copilul lui, desigur. Cred că asta ar trebui să fie o ușurare, chiar dacă pentru o clipă scurtă am crezut că... că exista o șansă mică să... Își întoarse capul de la ea și abia apoi continuă: Cred că m-am comportat greșit. Dar, când mi-am dat seama că e gravidă, că e copilul lui Penhallow... Nu i-aș fi făcut nici un rău, n-aș fi făcut asta niciodată... voiam doar să... să iau cuțitul ăla și să *fug* să mă ascund undeva... Probabil să mă sinucid...

– Ți-ai făcut un obicei din a te comporta rău, milord. Dar sper că te-ai dezbărat de acest obicei.

Somerton închise ochii strâns.

– Da. O să-i dau orice vrea. Numai să mă lase să-l văd din când în când. Pe fiul meu. Să văd ce mai face.

Un pahar i se atinse apoi de buze. Bău niște apă ascultător, după care se culcă la loc.

În palma lui se afla o mână mică.

Fu primul detaliu pe care-l observă când deschise ochii. Își răsuci ușor capul încă dureros și se uită în ochii negri neliniștiți ai fiului său. Și pentru o clipă avu senzația că se uita în oglinda propriei sale copilării.

– Philip.

– Te-ai trezit, tată?

– Da. Ce cauți aici?

Se auzi un foșnet de mătase și apoi vocea unei femei.

– Eu l-am adus, milord. Voia să te vadă.

Somerton lăsă capul pe spate și închise ochii.

– Elizabeth.

– Îmi pare foarte rău, tată. Nu am vrut să te rănesc, spuse apoi Philip cu glas tremurător și gâtuit de emoție. Nu am vrut să te împing în apă. Voiam doar să te fac să arunci cuțitul, înainte să-l rănești pe unchiul Roland.

– Ai făcut ce trebuia, Philip, șopti Somerton. Ești un băiat foarte curajos.

– Te mai doare foarte rău capul, tată?

Simțea că țeasta lui era pe cale să explodeze.

– Nu, deloc, fiul meu. Doar mă odihnesc puțin, atâta tot.

Doamne! Simți atingerea unor buze mici și umede. Chiar acolo pe încheietura degetului său mare. Deschise ochii din nou și se uită la capul plecat al fiului său.

– Îmi pare rău, tată.

– Să nu-ți pară, Philip. Ridică ușor mâna și-i mângâie părul moale.

Elizabeth vorbi atunci.

– Philip, dragule... Aș putea vorbi o clipă între patru ochi cu tatăl tău?

– Da, mamă.

Philip îl mai sărută o dată pe degetul mare, după care dispăru. În clipa imediat următoare, în locul lui, pe scaunul de lângă pat, apăru silueta lui Elizabeth, rotunjită la pântece de copilul amantului ei. Chipul care se întrezărea deasupra gulerului alb al rochiei părea înfloritor de sănătate, iubire și fericire.

– Arăți foarte bine, zise el.

– Mulțumesc. Și tu arăți un pic mai bine decât atunci când te-am văzut ultima dată.

– O să îmi revin. Presupun că vrei binecuvântarea mea, zise el. Ca să te asiguri că voi coopera.

Elizabeth șovăi o clipă.

– Să știi că *chiar îmi pare foarte rău* pentru ce s-a întâmplat. Și te rog să mă crezi. Am greșit când am fugit. Doar că tu... adică noi...

– Noi nu ne-am potrivit niciodată.

– Nu, aprobă ea cu tristețe și plecă privirea spre mâinile pe care le ținea împreunate în poală.

Întoarse capul spre baldachinul de deasupra patului și-și trase peste piept mâna – cea pe care o sărutase Philip.

– Markham spune că m-am purtat urât.

– Cam are dreptate. Dar și eu am avut partea mea de vină. Amândoi am făcut niște greșeli absolut îngrozitoare, dar sper... sper că... Îi tremură vocea și apoi se stinse. Îmi pare rău, zise Somerton, încordat. Dacă vrei binecuvântarea mea, o ai. Mărită-te cu el. Nu am nici cea mai mică îndoială că o să te facă fericită, în sfârșit.

– Sper să fii și tu fericit, într-o zi.

Dintr-odată, se simți ca și când mii de ace mici și ascuțite îi înțepau globii oculari. Totuși, se strădui să se adune.

– Ai grijă de fiul meu. De fapt, să aveți grijă de el împreună.

– Vom avea. Elizabeth își lipi o clipă scurtă degetele reci de fruntea lui, după care se ridică. Și, dacă mai contează, să știi că nu a auzit niciodată nici măcar un cuvânt de rău despre tine, Somerton. Nici de la mine, nici de la Roland. Și nici nu va auzi vreodată. Dar restul depinde numai de tine.

Somerton își lipi apăsat degetul mare în dreptul inimii.

– Dacă te pot ajuta vreodată cu ceva, milady, nu trebuie decât să-mi spui.

Ea nu-i răspunse. O auzi apoi șoptindu-i ceva lui Philip, după care auzi foșnetul fustelor ei elegante de mătase.

– La revedere, tată! îi strigă vesel fiul său din pragul ușii.

– La revedere, Philip.

După ce se închise ușa, întoarse capul și studie lemnul pictat și umbrele întunecate aruncate de lumina difuză până când adormi la loc.

– Și mai exact la ce naiba te refereai când ai spus „să te mutăm de aici", Markham?

Era deja a doua zi. Sau poate chiar a treia. Nu-și mai dădea seama, pentru că pierduse socoteala răsăriturilor și a apusurilor în peștera aceea întunecată și blestemată care era dormitorul lui. Acum deja stătea în șezut pe pat. Dar nu putea citi, nu se putea ridica fără să se clatine și nu putea face nimic interesant, așa că era cu nervii întinși la maximum.

– Mă cheamă Luisa, milord. Poftim, ia un pic de supă.

– Nu sunt un invalid! exclamă el, după care adăugă în șoaptă: Luisa.

– Ba da, domnule, dar exact asta ești. Nu te poți ridica din pat fără ajutor și temperamentul tău seamănă foarte mult cu al unui invalid. Oftă apoi și lăsă deoparte castronul cu supă. Nu că m-aș fi așteptat la altceva.

– Te-ai îndepărtat de la subiect, Luisa. Am foarte multe treburi urgente, care necesită atenția mea imediată. Ticăloșii, vezi tu, pe care numai *eu* le pot înfăptui așa cum trebuie.

– Am o propunere pentru tine, milord, zise ea și-și împreună degetele în poală.

El îi aruncă o privire chiorâșă. Era încă destul de întuneric în cameră și, chiar dacă atunci fusese lăsată mai multă lumină să intre pe fereastră, tot o vedea destul de încețoșat, în tonuri de gri și maroniu. Putea vedea că nu-și mai dăduse cu pomadă în părul care acum îi atârna câțiva centimetri în jurul feței și că purta o cămașă albă largă, fără vestă. Și voia ca el să-i spună Luisa.

Erau toate indicii, și înțelegea asta foarte bine.

– Ce propunere ai să-mi faci? întrebă el suspicios.

Ea trase aer în piept hotărâtă și își îndreptă umerii.

– În ultimele zile, m-am gândit foarte mult la circumstanțele în care ne găsim noi doi.

– Nu mă îndoiesc deloc de asta, Markham.

– Hotărârea de divorț finală va fi emisă oficial într-un tribunal din Londra peste trei sau patru săptămâni, punând capăt căsniciei tale.

– Da.

– Ei bine, și atunci crezi că ar fi posibil... adică ai fi dispus să iei în calcul să...

– Markham...

Ea îi întâlni ochii cu cea mai trufașă privire și expresie caracteristică.

– Să te căsătorești cu mine?

Contele de Somerton era un bărbat obișnuit cu șocurile. Le trăise cu o regularitate acerbă în decursul vieții sale, și veneau într-un număr cu atât mai mare ca urmare a profesiei pe care și-o alesese. Cândva, mersese la o întâlnire la Copenhaga cu cel mai de încredere asociat al său – singurul om pe care-l crezuse incoruptibil, mai presus de orice – și se pomenise pe o alee înfundată, în mijlocul unei ambuscade și înconjurat de agenți inamici. Și abia reușise să scape cu viață.

Asociatul său, pe de altă parte, nu fusese la fel de norocos. Se asigurase el de asta.

Era obișnuit cu șocurile. De fapt, chiar se mândrea cu abilitatea lui de a asimila orice informație nouă, de a se plia după ea și de a acționa în consecință.

Și acum, când cuvintele acelea, „să te căsătorești cu mine", se învârteau leneșe prin capul său rănit, ricoșând din pereții încă sensibili ai craniului său, descoperi că nu putu spune decât un singur lucru:

– Să mă căsătoresc cu tine? Ai înnebunit?

– Nu trebuie să fii atât de îngrozit, zise ea, ușor indignată. Căsătoriile oficiale sunt o chestiune de afaceri, o chestiune de interes.

– De interes?

– Pentru avantajele pe care le oferă.

– Avantaje?

Luisa se apleca în față și îi zise:

– Ascultă-mă, nu e vorba doar despre a-i înfrânge pe anarhiștii ăștia blestemați care au preluat controlul guvernului meu. Abia preluasem tronul, când am plecat. Poporul meu n-a mai avut niciodată o femeie drept conducător. Tatăl meu a trebuit să schimbe ordonanțele de succesiune ca să poată asigura asta. Nu aveam o susținere tocmai puternică din partea poporului, și cred că tocmai de asta Brigada Revoluționară a ales acel anume moment pentru a acționa.

Somerton încuviință din cap, încruntat.

– Așa singură cum sunt acum, de când am plecat din țara mea, cu nouă luni în urmă, am șanse foarte mici să-mi conving poporul

să adere la cauza mea. Și înțeleg asta. Îmi amintesc expresiile de pe fețele lor din acea ultimă zi de la catedrala Holstein, când l-am înmormântat pe tata. Oamenii nu voiau să mă accepte pe mine... o femeie... drept conducător al lor.

– Dacă vreunul dintre ei îndrăznește să rostească chiar și un singur cuvânt împotriva ta...

– Dar, dacă mă întorc cu un soț, un bărbat puternic și hotărât... un nobil englez... Inspiră adânc și, în lumina difuză, păru să se îmbujoreze când zise: Dacă mă întorc deja însărcinată și purtând în pântece viitorul tânăr prinț...

Somerton se simțea dintr-odată extrem de amețit.

– ... S-ar putea să-mi pot câștiga un loc în inimile lor.

– Scuze că te întrerup, Markham. Dar ai spus cumva „deja însărcinată"?

Luisa coborî ochii în poală.

– Eu și Peter... ei bine, am încercat amândoi cu stăruință, în fiecare săptămână. Dar n-am fost niciodată atât de norocoasă încât să rămân gravidă. Tu, pe de altă parte, tu ești expert în asta. Ești deja tată și te-ai dovedit mai mult decât capabil să produci un fiu puternic și sănătos...

Trebuia să se oprească din vorbit. Imediat.

– Am trei, de fapt, zise el.

Luisa smuci capul în sus.

– Poftim?

– Trei fii despre care știu. Pe Philip l-ai cunoscut deja. Mai am un copil cu soția unui moșier de-al meu, de când aveam șaptesprezece ani, deși aș spune mai degrabă că în cazul ăla ea m-a folosit pe mine cu acest scop în minte, și încă unul cu o amantă de-a mea, din Oxford – o greșeală din neatenție. Era cu câțiva ani mai mare decât mine și avea o idee ambițioasă că, tânăr fiind, mă putea manipula s-o transform în contesa de Somerton. A plecat în America la scurt timp după naștere, și nu i-am mai văzut pe nici unul din ei de atunci.

– O, Doamne sfinte!

– Și mai am și o fiică, zise el încet. Cuvintele îi ardeau gâtlejul. M-am implicat într-o relație amoroasă clandestină cu soția unui ofițer, în timp ce el era detașat în India. Bietul om s-a întors îngrozitor de desfigurat, și ea, ei bine, ea a amenințat că o să lepede copilul dacă nu plec cu ea pe continent. Așa că am făcut ce mi-a cerut. Mare greșeală. Nu era genul de femeie care să... Se opri imediat și își drese glasul. În orice caz, am părăsit-o în cele din urmă. Dar nu înainte

de a insista să o plaseze pe fetiță în custodia unei rude din Londra, în loc s-o supună stilului ei de viață desfrânat din Amsterdam. I-am trimis bani regulat. Și nici măcar nu am încercat vreodată s-o văd pe fetiță, gândindu-mă că era mai bine așa pentru toate părțile implicate. Dar ea există. Am patru copii – de care știu. Și de atunci am fost mult mai prudent în astfel de chestiuni personale.

– Înțeleg, șopti ea.

– Nu am mai spus niciodată nimănui toate astea, zise el.

– Nu mă îndoiesc de asta. Un trecut atât de rușinos nu e deloc motiv de laudă, chiar dacă nu lasă loc îndoielilor privind capacitatea ta de a procrea.

– Ar trebui să fii îngrozită.

– Îngrozită? Propriul meu tată era faimos pentru că zămislea copii bastarzi în stânga și-n dreapta. Și, dacă i-ai fi menționat ceva despre a fi mai precaut în practicile sale, s-ar fi uitat la tine uimit. Se considera patriarhul poporului său, într-un sens foarte literal.

Somerton rămase încremenit o clipă, holbându-se la ea, mirat.

Și apoi își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs. Gestul acesta îi sporea migrena, dar continuă oricum, pentru că se simțea foarte plăcut să râdă așa cu poftă, din toată inima.

– Dar tu l-ai iubit oricum, zise el, ștergându-și ochii.

– L-am iubit oricum, da. Zâmbea și ea și îl privea cu ochi îngăduitori. Problema a fost, desigur, că nu și-a mai putut lăsa gravide și soțiile, după ce ne-am născut noi, trei fete. De fiecare dată când una dintre mamele mele vitrege rămânea grea, ajungea să piardă sarcina chiar spre final.

– Câte mame vitrege ai avut?

– Trei. Și tatăl meu a renunțat să mai încerce abia după ce a murit și ultima. Așa că a schimbat regulile de succesiune, pentru ca prima lui fiică să poată moșteni tronul după moartea lui. Și după aceea m-am căsătorit cu bietul Peter. Am sperat foarte mult că, având un soț și – speram noi – un moștenitor, poporul s-ar putea obișnui cu ideea unui conducător de sex feminin.

Somerton se încruntă.

– Înțeleg.

Și apoi se așternu între ei o tăcere tensionată și delicată, născută de pe urma acelor dezvăluiri neașteptate. Dar era mai degrabă un nou soi de intimitate, creată din cunoaștere reciprocă. Somerton și-ar fi dorit foarte mult să-și tragă păturile peste piept, ca să se ascundă din nou. Dar era deja prea târziu.

Luisa purta o rochie galbenă, de o simplitate aproape rustică, și ținea în mâini un buchet de trandafiri galbeni, cu vârfuri rozalii, culeși din grădinile de la Palazzo Angelini. Se afla la câțiva metri distanță de ei și discuta într-o italiană fluentă cu soția paracliserului.

Olympia își scoase pălăria, își șterse fruntea asudată cu o batistă albă și se uită în sus la soarele care dogorea.

– O, sunteți căsătoriți în toată puterea legii. Nu ai cum să mai scapi. Și, sincer să fiu, chiar nu vreau să mai păstoresc și alte divorțuri. Ba, de fapt, cred că de data asta ar trebui mai degrabă se te omor, rapid și eficient, ca să mă scutesc de alte bătăi de cap.

Somerton se uita la silueta diafană a miresei lui, care stătea lângă ușa capelei. Soarele de la amiază îi transforma părul castaniu scurt într-o minge de foc roșcovană. Părea să se străduiască din răsputeri să evite orice contact direct cu el. Și făcuse același lucru și la altar; nici măcar nu-i întâlnise privirea când își repetaseră jurămintele. La drept vorbind, aproape că-i jurase credința ei veșnică preotului.

– Mă refeream la statutul ei ca prințesă regentă a Holstein-Schweinwald... Îi permite să se căsătorească cu un bărbat divorțat?

Olympia ridică din umeri.

– Nu există nici o lege care să interzică asta. Și cred că în mare parte asta se datorează faptului că nu s-a mai ridicat niciodată o astfel de chestiune. Vezi tu, de obicei, regulile au fost scrise chiar de înșiși conducătorii regatului. Dar sunt sigur că o să-ți placă foarte mult starea guvernului nostru, Somerton: nu există nici un parlament enervant și nici măsuri de siguranță constituționale, agasante. Doar un fel de legătură de încredere primitivă între conducător și supuși.

– Păi, și atunci de ce, Doamne, iartă-mă, și-ar dori orice supus sănătos la cap să schimbe un aranjament atât de eficient? întrebă Somerton, clătinând din cap.

– Exact la fel gândesc și eu. Olympia își îndesă pălăria înapoi pe cap, după care se întoarse spre nepoata lui. Eu va trebui să plec, dragii mei. Am misiuni de îndeplinit și lucruri de genul acesta. Bucurați-vă de luna de miere. O să trimit după voi, la momentul potrivit.

– Dar unchiule! Cum adică? N-o să rămâi?

– Să rămân? De ce aș face asta? Se uită de câteva ori nedumerit de la unul la altul, după care adăugă: Te asigur că n-aș face altceva

decât să vă stau în cale. Și crede-mă că mi-am făcut un principiu de neclintit din a evita proaspeții însurăței.

– Un principiu de viață foarte bun, zise Somerton. Trebuie să recunosc că și eu mă ghidez mereu după el.

– Mai puțin în cazul de față, desigur, zise ducele de Olympia și-și drese glasul.

Somerton se uită atunci spre Luisa. Dar ea își feri privirea, cu o stânjeneală aproape feciorelnică.

– Păi, bine atunci. Olympia o strânse de umeri încurajator pe nepoata lui și o sărută pe fiecare obraz. Îți urez mult noroc, draga mea. E un om destul de temperamental, gălăgios, viclean și ocazional chiar malițios...

– Hmm, aș zice să seamănă destul de mult cu un anumit unchi pe care-l cunosc...

– Ei bine, chiar așa, sunt sigur că o să-ți fie un soț foarte bun. Cât despre tine, domnule, spuse și se întoarse spre Somerton. Mă bucur că am îngropat în sfârșit securea, cum ar spune americanii. Așa putem s-o luăm de la început! Și asta mi se pare absolut splendid! zise și-i întinse mâna.

– Dragul meu unchi, răspunse Somerton, cu vocea încărcată de ironie.

Mâna mare a ducelui de Olympia o strânse apoi pe a lui și-l trase mai aproape pentru o șoaptă confidențială.

– Tu doar ține minte ce am zis despre moarte și divorțuri, dragul meu băiat. Accidentele sunt foarte comune și se pot aranja cu destul de mare ușurință. Îl bătu apoi pe umăr prietenește și adoptă iar tonul jovial de mai devreme. Să te porți bine cu ea!

Somerton îl bătu pe spate tovărășește la rândul lui, aproape doborându-l pe Olympia pe caldarâm.

– Călătorește cu bine, dragul meu prieten.

Olympia se urcă apoi sprinten în trăsura care-l aștepta și le făcu cu mâna vesel de la fereastră, în semn de rămas-bun. Luisa veni atunci lângă Somerton și-l întrebă:

– Ce ți-a zis?

– Poftim?

– Când dădeați mâna.

– Eh, urările de nuntă obișnuite, casă de piatră și chestii de-astea. Se întoarse apoi spre ea și-i întinse mâna. Să mergem!

Ea îi aruncă un zâmbet timid, ce nu semăna deloc cu genul acela de rânjet trufaș caracteristic lui Markham, și-și așeză mâna într-a lui.

Iar vederea acelui zâmbet mic și sfios și senzația atingerii acelei mâini fine și plăpânde îi trimise imediat un mic fior prin corp. Dar se încruntă și-l îndepărtă cu stoicism. Asta era căsnicia – un aranjament civilizat, între doi oameni care urmăreau un câștig comun și procrearea noii generații de conducători Holstein... Nu un afurisit de dans câmpenesc.

Ah, dacă materialul acelei rochii nu s-ar fi lipit de pieptul noii sale soții într-o manieră atât de nevinovată și de ispititoare...

Zâmbetul Luisei păli.

– Soția paracliserului a spus că ne va conduce ea la căsuța matrimonială.

– După tine, atunci.

Fusese ideea ducelui de Olympia să renunțe la impunătorul Palazzo Angelini, cu personalul său domestic și poziția lui de pe bulevardul principal din Florența, și să se refugieze într-o căsuță discretă din apropiere de Fiesole până când venea timpul să ia poziție împotriva conspiratorilor. Iar Somerton – chinuit încă de migrene și cu corpul încă slăbit după două săptămâni de inactivitate – fusese de acord că un palat italian prezenta anumite dezavantaje pentru o prințesă care se ascundea, mai ales pentru una care renunța la deghizarea sa bărbătească pentru a se căsători cu un nobil englez. Încă nu-și recăpătase pe deplin puterile. Așa că nu putea risca să fie prinși într-o ambuscadă.

– Un fel de lună de miere, le spusese Olympia, la un pahar de vin de Xeres, cu o noapte înainte, după ce reapăruse brusc, așa cum îi era obiceiul, cu puțin timp înainte de nuntă.

– Nu e o lună de miere, îi răspunsese Somerton. Căsătoria noastră este una din interes.

Olympia îl studiase cu privirea lui tăioasă.

– Dar tot o căsătorie.

„Dar tot o căsătorie."

Somerton se uită chiorâș la mireasa lui, în timp ce o urmau pe *signora* Scotto pe cărarea prăfuită ce ducea în afara orașului, trecând pe lângă arborii de chiparos și culturile de viță-de-vie, pe lângă vilele italiene și căsuțele câmpenești, presărate de-a lungul colinelor aurite, mângâiate de soarele toscan. Încă îl durea capul din cauza soarelui puternic. Luisa, pe de altă parte, avea un aer proaspăt și strălucitor și își ținea fustele ridicate câțiva centimetri deasupra pământului prăfuit. Privea drept în față, cu bărbia ușor ridicată. Obrajii ei căpătaseră

o îmbujorare rozalie de la căldură și de la efort. Îi dăduse drumul la mână de îndată ce ieșiseră din curtea bisericii.

Ce îi mai spusese Olympia noaptea trecută, chiar înainte de a se duce la culcare? Își frecă fruntea. Era ceva legat de statutul lui de soț...

„Poți să-i fii soț în toată puterea cuvântului sau nu. Alegerea îți aparține."

– Am ajuns! zise soția paracliserului și se răsuci spre ei cu un foșnet al fustelor, din pragul ușii unei clădiri micuțe cu fațadă din ipsos crem, cuibărită la umbra deasă a unor arbori de chiparos.

Acoperișul de țiglă strălucea roșiatic pe fundalul cerului albastru infinit de la final de iulie.

Somerton se încruntă.

– E cam mică.

– Va fi suficient, zise Luisa. După aceea o luă de mână pe femeie și o întrebă în aceeași italiană fluentă unde putea găsi mâncare pentru cină.

Somerton deschise ușa cu reticență și privi înăuntru înmărmurit.

– Afurisitul de Olympia! zise el.

Era o casă cu o singură cameră. La mijlocul unuia dintre pereți se afla un șemineu rustic, înconjurat de ustensile de bucătărie, în fața căruia erau amplasate o masă și două scaune rudimentare de papură. Lângă peretele opus se întindea un pat, destul de îngust, acoperit cu o cuvertură albastră, într-o nuanță veselă, pe care erau puse două perne umflate.

Asta era tot.

Ei bine, nu chiar tot. Pentru că pe masă se mai găseau o sticlă de vin și două pahare curate. Iar sub unul din pahare era așezat un bilet. Somerton se duse într-acolo și-l luă.

„Cuplului fericit, cu complimentele mele. Olympia"

Ticălosul!

Noul ei soț era într-o dispoziție proastă.

Dar, ei bine, nici nu prea îl putea învinui pentru asta, nu? În fond, ea și Olympia nu prea îi dăduseră de ales. Și acum iată-l acolo, eliberat de nici cinci zile dintr-un mariaj dezastruos și pomenindu-se legat de o soție complet nouă și cu o viață complet nouă.

Somerton ridică paharul de vin și-l termină fără să se uite la ea. Pe masă, între ei, se regăseau firimiturile cinei sărăcăcioase pe care o împărțiseră – cină compusă din brânză, fructe și pâine, luate din

dulapurile bine aprovizionate. Dincolo de draperiile roșii vesele, cerul pălea, pregătindu-se de asfințitul soarelui. Trăsăturile austere de pe chipul lui păreau pe punctul de a ceda din clipă în clipă sub povara încruntării sale.

În mod evident, nu era deloc nerăbdător să vină noaptea.

Luisa își termină vinul, după care își adună tot curajul și zise:

– Simt că ar trebui să clarific niște lucruri, înainte să... înainte să continuăm.

Și atunci se uită la ea în cele din urmă. Fruntea lui era atât de încruntată, încât ar fi putut arunca o umbră separată pe masa simplă și netedă de lemn dintre ei.

– Da, draga mea?

– Înțeleg foarte bine că această căsătorie a noastră nu s-a înfăptuit tocmai din voia ta...

– Și totuși, am fost de acord cu ea.

– Și noi doi nu suntem îndrăgostiți, în felul obișnuit al cuplurilor de însurăței care vin în fața preotului ca să-și jure credință veșnică. Mai mult, din câte mi-am putut da seama, ești un bărbat cu un apetit carnal viguros, care are nevoie de abundență și varietate pentru a-și satisface nevoile trupești.

Somerton ridică dintr-o sprânceană întunecată și se întinse spre platoul cu fructe, de pe care luă o piersică.

– Așa că, firește, nu mă aștept să te limitezi exclusiv la patul nostru conjugal. Cu toate acestea, aș vrea să-ți cer două lucruri. Primul este să fii cât mai discret, atunci când te angajezi în astfel de legături extraconjugale, ca nu cumva să faci de râs curtea regală. Și al doilea este ca, atunci când vom... când vom....

La naiba cu tot, dar putea simți o îmbujorare încălzindu-i gâtului și ridicându-se în sus spre pomeți. Și repetase deja de două ori acel discurs în fața oglinzii în dimineața aceasta, tocmai ca să evite orice afișare de emoții incomode. Nu că Somerton părea să observe. Își tăia piersica în felii cu foarte mare atenție, abia uitându-se spre ea.

– Da, draga mea? Care e al doilea?

Luisa continuă hotărâtă:

– Ca, în perioadele când vom încerca să concepem copii, să îmi acorzi onoarea de a te limita numai la patul nostru conjugal, până când... ăăă... până când se confirmă vestea fericită.

Somerton terminase de feliat piersica. Băgă în gură o bucată și o studie atent, în timp ce cugeta asupra cuvintelor ei.

– Extrem de rezonabil. Și cum rămâne cu tine, draga mea? Vei urma și tu aceste reguli pe care mi le-ai expus cu atâta exactitate?

– Eu nu am nevoie de ele. Eu n-o să mă culc cu nici un alt bărbat în afară de tine.

– Ești sigură de asta? Nopțile de iarnă sunt lungi și pot fi destul de plictisitoare. Și s-ar putea să cunoști vreun domn la ale cărui farmece nu vei putea rezista. Piersică? zise apoi, oferindu-i o felie.

„Dar cunosc deja unul!" Gândul acesta prinse contur în mintea ei fără nici un avertisment. Și, de îndată ce îl conștientiză, simți cum îi tresări inima. Luă felia de piersică dintre degetele lui și o mâncă în grabă.

– Mda, bănuiesc că e posibil, murmură ea. Dar, chiar dacă actul în sine al uniunii nu e tocmai neplăcut, cu siguranță nu merită să-mi pun în pericol coroana pentru el. Un prinț poate să-și ia oricâte amante dorește, dar o prințesă trebuie să rămână virtuoasă, altfel nu are de ales decât să dea piept cu nemulțumirea poporului ei. Iar astfel de legături amoroase clandestine sunt aproape imposibil de ținut secrete.

– Ah, da, firește. Trebuie să mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la asta până acum. Dar da, e normal ca o prințesă să pună mereu îndatoririle sale publice mai presus de propriile-i dorințe. Îmi pare rău, atunci, draga mea. Pentru că se pare că suntem condamnați să trăim un aranjament inechitabil.

Vocea lui era atât de joasă și de guturală, că îi trimitea fiori pe șira spinării, fiori care coborau și aparent se strângeau între coapsele ei. Luisa se ridică ușor nesigură și își propti degetele pe marginea mesei.

– Așadar, ne-am înțeles, atunci?

– Așa se pare, da. Somerton se ridică apoi leneș, sus și tot mai sus, până când trupul lui mare se înălța impunător deasupra ei, aproape nefiresc de masiv. Mușchii gâtului i se mișcară hipnotizant pe sub piele când înghiți ultima bucată de piersică. Și acum o să mă duc afară să fumez un trabuc, dacă nu te deranjează. Probabil vrei și tu câteva clipe de intimitate.

Luisa simți cum i se taie răsuflarea. Se chinui totuși să vorbească în ciuda nodului pe care-l avea în gât:

– Da, mulțumesc.

El făcu apoi o plecăciune scurtă și elegantă și dispăru în crepusculul amurgului, lăsându-se un pic în jos când trecu pe sub pragul ușii. Luisa rămase acolo încremenită o clipă, ascultându-și bătăile inimii.

Soțul ei – *soțul ei!* – urma să se întoarcă în câteva minute, poate un sfert de oră. Avea să se întoarcă și să se culce cu ea.

Oh, s-o ajute Dumnezeu. Venise momentul. Oare cum ar trebui să procedeze? Oare la ce se aștepta din partea ei? El, care probabil se culcase cu sute de femei... femei de toate tipurile, femei pricepute și experimentate. Încercă din răsputeri să-și amintească propria noapte a nunții, dar nu-i veneau în minte altceva decât imagini de jenă și de stângăcie, haine date la o parte și... o durere îngrozitoare între picioare. Iar la sfârșit nici măcar nu fusese complet sigură că făcuseră ceea ce trebuiau să facă. Și Peter păruse la fel de uimit. „Am... am reușit să intru în tine?" o întrebase după aceea, respirând greu. Și adevărul era că nici ea nu fusese complet sigură că reușise.

În orice caz, era absolut sigură că Somerton avea să adopte o cu totul altă abordare.

I se înfioră pielea pe sub haine.

Un sfert de oră mai târziu, stătea întinsă în pat, spălată și schimbată în cămașa de noapte. Și cu păturile trase până la bărbie. Se gândise foarte serios dacă să aprindă lumânarea sau nu, dar prin crăpăturile draperiilor – pe care le trăsese bine – încă își mai făceau loc câteva firicele slabe de lumină. Se uita agitată la tavanul de ipsos și număra spiralele de pe grinda de lemn de deasupra patului.

„... Doisprezece... treisprezece..."

Și apoi ușa se deschise tare.

– Markham? mârâi el.

– Luisa, milord! îi strigă ea. Sunt... sunt aici. În pat.

Lumina zilei dispăruse mai repede decât anticipase ea. Somerton nu era altceva decât o siluetă neclară când își croi drum spre pat cu pași mari, scoțându-și lavaliera și uitându-se în semiîntunericul din cameră, ca și când nici nu putea s-o vadă. Aerul rece de afară năvăli în cameră odată cu el. Se opri la câțiva pași distanță de pat. Prea mare și impunător pentru a fi descris în cuvinte.

– Da, iată-te, zise el.

Luisa îi urmărea mișcările cu coada ochiului. Părea să-și desfacă nasturii cămășii.

– Și ce naiba faci acolo? întrebă el. Dai o probă pentru rolul de regină dintr-un set de piese de șah de lemn?

– Păi, te aștept pe tine... Evident.

Se opri apoi din vorbit și-și umezi buzele.

– Așa îl aștepți tu pe soțul tău să-ți viziteze patul?

Părea de-a dreptul uluit.

– Păi da, desigur.

Somerton își propti mâinile pe marginea patului și se aplecă deasupra ei. Cămașa descheiată la nasturi i se desfăcu imediat, dezvăluind un piept musculos. Glasul lui devenise lin și șoptit.

– Luisa, draga mea mireasă, încă ai pe tine cămașa de noapte?

– Sigur că port cămașa de noapte, răspunse ea indignată.

El zâmbea. Deja îi putea vedea fața acum, mult prea aproape. Avea ochii umbriți de pleoape grele și buzele arcuite într-un zâmbet păcătos, care îi făcea pielea să se înfioare și mai tare.

– Lasă-mă să ghicesc... Cumva, cămașa ta de noapte se închide până la gât?

– Păi, da. Normal. Ce fel de cămașă de noapte nu are nasturii potriviți?

– Arată-mi!

Ei bine, la drept vorbind, *era* soțul ei. Așa că trase pătura în jos câțiva centimetri.

– Mai mult, zise el.

Luisa oftă și o mai coborî câțiva centimetri. Ceea ce era, de fapt, destul de mult...

El apucă atunci păturile și le smulse.

– Oh! icni Luisa și sări imediat în șezut, cu brațele încrucișate peste piept.

Somerton se uita la ea, cu gura curbată într-un zâmbet îngrozitor de batjocoritor, cu părul său negru ciufulit și mirosind a trabuc.

– Draga mea, jos pălăria în fața extrem de galantului Peter, dar cum naiba a reușit vreodată să te găsească pe sub toate straturile de materiale?

Luisa sări ca arsă din pat și fugi.

„Dar stai!“ Nu avea unde să fugă, înțelese cu întârziere, decât la ușa de la intrare care ducea afară spre amurgul toscan. Așa că se duse, în schimb, la fereastră, trase draperiile și deschise un geam. Aerul de afară era încă destul de sufocant din cauza căldurii, dar chiar și asta nu era nimic comparativ cu fierbințeala pe care o simțea în obraji.

El se apropia din spatele ei. Îi putea simți corpul apropiindu-se tot mai mult. Închise ochii strâns.

– Markham, zise el și o atinse ușor pe talie. Luisa, te rog, nu fugi de mine!

– Nu e nevoie să mă umilești așa.

Trupul lui se afla la câțiva centimetri distanță de al ei. Cămașa lui descheiată i se atingea de spate, deranjând dantela care-i acoperea umerii.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama...

„Îmi pare rău." Oare chiar îl auzise bine? Chiar spusese asta?

– Nu știu ce așteptări ai de la o femeie, șopti ea. Nu știu ce vrei de la mine.

Mâna lui se strânse atunci în jurul taliei ei, cuprinzând-o până la marginea coastelor.

– Draga mea Luisa, e foarte simplu. Din întâmplare, eu mi-am negat destul de mult plăcerea de a cunoaște trupul unei femei, așa că tind să cred că voi avea nevoie de un pic de încurajare din partea ta. De fapt, nici nu avem neapărată nevoie de un pat pentru asta.

Degetele lui călătoreau mai sus pe trunchiul ei. Respirația lui fierbinte cu miros de vin și trabuc îi mângâia lasciv părul scurt. Simțea că nu se putea mișca. De fapt, abia dacă mai putea respira.

– Nu avem? șopti ea.

– Ai vrea să-ți arăt? Chiar aici?

– Nu e... nu e cuviincios.

– Ești soția mea acum, Luisa. Așa că poți să uiți tot ce ți-ai închipuit vreodată că ar presupune buna-cuviință în dormitor.

Se mișcă apoi și își lipi șoldurile de trupul ei, extrem de încet. Îi putea simți mădularul tare cuibărit ferm în zona lombară a spatelui ei, chiar deasupra fundului său. Și i se tăie imediat răsuflarea.

– Dar cum...

– Lasă-mă pe mine să mă gândesc *cum*, Luisa. Degetele lui trăgeau delicat de șnururile cămășii ei de noapte. Dar mai întâi va trebui să te eliberez de această povară pretențioasă.

– Nu! N-o face!

Dar el deja îi desfăcea panglicile cămășii de noapte și îi trăgea peste umeri gulerul larg. Icni scurt când sânii i se dezgoliră și încercă să se acopere cu mâinile.

– Nu, șopti el, sărutând-o pe gât și luând-o de mâini. Nemaiavând nimic care s-o țină la locul ei, cămașa îi alunecă în jurul taliei. Somerton își mișcă ușor șoldurile, dezlipindu-se de ea foarte puțin, dar suficient cât să lase cămașa să alunece pe podea. Oh, Doamne! exclamă el și mâinile lui le părăsiră pe ale ei, pentru a se cuibări în jurul sânilor săi. Doamne, Dumnezeule, Luisa! Chiar mi-ai ascuns sânii ăștia atât de mult timp?

Luisa nu se putu abține. Se uită în jos și-i văzu mâinile mari și bronzate mângâindu-i pielea netedă și înfiorată și degetele mari și aspre atingându-se de vârfurile sfârcurilor ei. Imaginea aceea o făcu să icnească, dar în același timp i se revărsă prin trup o senzație de plăcere care-i înmuie picioarele.

– Ușurel, îi șopti el la ureche. Stai liniștită, te țin.

Și chiar o ținea. Coapsele lui musculoase erau lipite de ale ei, susținând-o, iar stomacul lui era ca un leagăn care o ținea în loc. Se lăsă ușor pe spate, prudentă, și acel piept lat și puternic se lipi de trupul ei ca o stâncă de nezdruncinat, ca o platformă de nădejde pe care se putea întinde oricât își dorea.

– Așa, sprijină-te de mine, Luisa. Lasă-mă să te ating! Dă-mi voie să văd cât de frumoasă ești...

Vocea lui îi murmura seducător în ureche. Degetele lui îi dezmierdau sânii, topindu-i pielea și măruntaiele.

– Uite cât de frumos îți mângâie asfințitul pielea, Luisa. Își alunecă apoi o mână prin valea de catifea dintre sânii ei. Știi cât de mult te doresc? Știi *de când* te doresc? Cred că te-am dorit din acea primă noapte când ai intrat în camera mea în pijama, cu ochii tăi curajoși și cu câinele acela afurisit al tău... și am fost pe punctul de a te săruta.

Mâna lui călătorea mai jos, desenând cercuri leneșe pe coastele și pe burta ei, în timp ce cu cealaltă mână îi cuprindea sfârcul între degetul mare și cel arătător și o strângea ușor.

– Dar atunci credeai că sunt bărbat!

– Erai tot *tu*! Pe sub hainele alea bărbătești erai tot Luisa. Și te doresc indiferent de ce haine porți și de cine ești. Te vreau dimineața și te vreau în toiul nopții. Te vreau aplecată peste biroul meu, în fotoliul meu și în compartimentul nostru de tren. Oricând ești în aceeași cameră cu mine, nu mă gândesc decât la cât de mult îmi doresc să te pătrund cu mădularul meu. Își plecă apoi capul și-și trecu limba peste linia umărului ei, făcând-o să geamă de plăcere. Mâna lui ajunsese de mult pe abdomenul ei, dar nu se opri acolo. Coborî tot mai mult și mai mult, până când degetele lui se jucau cu cârlionții dintre coapsele ei. Și acum ești gata, ești pregătită pentru mine. Îți simt mirosul, Luisa. Știu că ești pregătită pentru mine. Și, dacă îmi alunec degetul mai jos, așa...

Mâna lui își croia drum peste movila pubisului ei, apropiindu-se periculos de mult, dar încă nu suficient. Ea icni și se zvârcoli lângă

el, dar celălalt braț al lui se strecură pe sub sânii ei, ținând-o în loc. Carnea lui masculină fierbinte o împungea în spate.

– Șșștt, iubirea mea! Toate la timpul lor. Acum lasă-te pe spate. Lasă-mă să te ating. Lasă-mă în tine...

Îi șoptea la ureche hipnotizant... Păcătosul conte de Somerton îi fredona încet, ca unui copil.

– Așa! Frumoasa mea, Markham, mereu atât de puternică. Lasă-mă să fiu eu puterea ta acum. Lasă-mă să-ți port toate poverile. Lasă-mă să am grijă de tine. Asta îți dorești, nu? Și asta ai nevoie, așa, iubito... așa...

Degetul lui alunecă extrem de delicat între faldurile cărnii ei sensibile.

– Ah! gemu ea.

Ar fi trebuit să se simtă rușinată. Ar fi trebuit să se îndepărteze ca arsă de degetul lui puternic și cuceritor. Dar, o, Doamne! Se simțea atât de bine. Era atât de delicat și totuși ferm, în timp ce aduna fierbințeala și energia topită care se scurgea din miezul ființei ei, încât simțea că ar fi explodat dacă nu primea mai mult.

– Ești atât de udă, îi șopti el. Atât de umedă și de moale. Oh, Doamne! Mă vrei, spune-mi că mă vrei.

– Te vreau.

Degetul lui se mișca delicat, ca într-un dans ispititor și lasciv chiar la intrarea în tunelul ei secret, atingând un colțișor de carne de o sensibilitate atât de sublimă, încât îi strigă numele ca o rugăciune de binecuvântare.

– Ah! Așa, murmură el și o sărută pe gât. Minunat!

Apoi degetul lui îi părăsi carnea înfierbântată.

– Nu! Te rog!

– Ce *mă rogi*, draga mea?

– Te rog... lasă... nu te...

Dar mintea ei încețoșată nu reușea să găsească cuvintele.

– Să continui să te ating acolo? O fac mai mult decât bucuros.

Găsi din nou acel locșor sensibil, acel sâmbure mic de carne excitată, și ea își arcui corpul cu bucurie în mâna lui, ca o spirală de plăcere nebănuită.

– Privește-te, iubito, zise el. Nu te-ai atins niciodată? Nu te cunoști?

– Doica mea mi-a spus că e păcat, răspunse ea în șoaptă. A zis că o să mă îmbolnăvesc.

El îi cuprinse atunci lobul urechii între dinți.

– Și e o boală minunată. Dar acum ai un soț păcătos, un derbedeu fără conștiință! Și o să te ating în felul acesta depravat în fiecare noapte!

– Oh!

Nu mai putea vorbi, pentru că tensiunea pe care o simțea în interiorul ei era prea covârșitoare și se ridica în ființa ei precum o forță exterioară implacabilă. Precum soarele.

Și exact când credea că și-ar fi putut lua zborul cu totul și ar fi fost pe punctul de a se ridica de la pământ, înălțându-se spre ceruri nebănuite, degetul lui dispăru. Țipătul ei de dezamăgire i se blocă în gât și i se transformă într-un mârâit.

– Răbdare, iubito! Cu cât așteptăm mai mult, cu atât mai luxuriantă va fi recompensa!

Deja aproape că plângea de dorință, de nevoie. Își împinse tare șoldurile spre degetul lui, implorându-l pentru mai mult, dar el doar râse și trasă încet cerculețe în jurul intrării în tunelul ei de catifea, tot mai adânc și tot mai adânc, până când inspiră șuierând și-și lăsă degetul să alunece în interiorul ei.

– Somerton! icni ea.

– Ah! Ești atât de strâmtă și de udă! Strânge-te pentru mine, iubito. Poți să faci asta?

Luisa își încordă pereții interiori în jurul degetului lui gros, gâfâind dornică de senzația de a-i simți pielea și articulațiile degetului scufundându-se în ea.

– Oh, draga mea fată! Oh, pasionala mea Markham! Oh, da! Așa!

Ea nici măcar nu observă când cealaltă mână a lui îi eliberă talia și începu să danseze în spațiul dintre ei. Întreaga ei ființă era concentrată pe degetul care aluneca în interiorul ei, intrând și ieșind și tachinând-o fără milă.

– Oh, iubito, nu mai pot aștepta! Deja glasul lui nu mai era liniștitor și calm, ci răgușit de dorință și chinuit. Trebuie să te am acum. Vreau în tine acum!

Degetul lui dispăru fără nici un avertisment. Mâinile lui o cuprinseră de talie și o ridicară de la podea, și ea simți imediat ceva și mai mare decât acel deget, lipit de locul secret și umed dintre coapsele ei. Și atunci întreaga lume păru să se învârtă în jurul ei. I se schimbă centrul de greutate. Îl simțea mișcându-se în spatele ei, proptindu-și coapsele musculoase sub ea și ținând-o în echilibru cu mâinile sale puternice.

– Depărtează picioarele, iubito, îi spuse într-o șoaptă răgușită. Deschide-te pentru mine. Te țin.

Luisa desfăcu larg picioarele, și el o pătrunse ușor cu vârful catifelat al mădularului său.

– Oh, Dumnezeule, murmură el.

Preț de o clipă, rămaseră așa acolo, perfect în echilibru, cu vârful mădularului său scufundat la intrarea tunelului ei umed, care vărsa lacrimi fierbinți de dorință și nerăbdare pentru potențialul splendid care aștepta să fie înfăptuit pe deplin. Și, în clipa aceea de uniune, îi putea citi gândurile. Îl putea simți adunându-și toate fărâmele de stăpânire de sine și reprimând un orgasm iminent, ținându-se sub control...

Pentru ea.

– Somerton, șopti ea.

El îi cuprinse strâns toracele cu mâna stângă și-și propti mâna dreaptă pe peretele de lângă fereastră.

Era umed de sudoare. Și la fel și ea. Erau uniți împreună orbește, gâfâind, și trăiau împreună un delir superb și până atunci necunoscut. Luisa întinse brațul și îi acoperi mâna pe perete.

Un mârâit gutural îi inundă imediat urechile. Simțea cum presiunea creștea la intrarea în tunelul ei secret. Și apoi o pătrunse, umplând-o și deschizând-o și lăsând-o cu respirația tăiată. Țipă de plăcere, pentru că se simțea cotropită cu totul, și el o pătrundea imposibil de mult, atingând-o până în adâncuri necunoscute.

– Nu te mișca, zise el.

Coapsele lui erau încordate și tari sub ale ei și încă acoperite de stofa fină a pantalonilor. Iar mușchii puternici ai brațelor lui o țineau nemișcată.

Apoi își mișcă șoldurile, retrăgându-se extrem de ușor din ea. Și apoi o pătrunse din nou.

– Mai vrei, Luisa? șopti el.

– Oh, Doamne, da! Mai vreau!

Somerton mai scoase un sunet gutural animalic și începu să o pătrundă, într-un ritm constant și susținut; mădularul lui intra și ieșea din ea, iar și iar, ridicând-o spre culmi de tensiune aproape insuportabilă. Se simțea ușoară ca un fulg. Suspendată pe mușchii lui de piatră și înconjurată de piele asudată și de miros de trabuc și de vin. Ancorată fără posibilitate de scăpare în mădularul puternic al soțului ei, care o pătrundea pe la spate.

Apoi vocea lui îi răsună în urechi cu o urgență implacabilă:

– Luisa! E timpul să termini pentru mine. Termină pentru mine. Acum!

Ritmul în care o pătrundea creștea în intensitate, pretinzând fierbințeala pielii și pătrunzând-o iar și iar, apoi degetele lui alunecară mai jos și îi atinseră acel mugure sensibilizat și umed al feminității. Și în clipa aceea explodă de plăcerea eliberării cu o sălbăticie extraordinară. Valurile extazului se revărsară prin ea cu o vibrație nebănuit de puternică, amorțindu-i picioarele și brațele și scăldându-i creierul.

Se lăsă pe spate în urletul de climax al leului și se prăbuși în mâinile lui, chiar în clipa în care el își vărsă sămânța în pântecele ei.

Capitolul 23

În negura de după amor, Somerton nu mai știa nimic altceva decât trupul pe care-l avea în brațe. Avea membrele moi, și carnea ei dulce încă pulsa blând în jurul mădularului său. Mirosea a chiparos încălzit de soare și era ea, Luisa, soția lui.

Acum Markham era soția lui. Markham era a lui în ochii lui Dumnezeu și ai oamenilor.

Îi înțepenise încheietura pe perete după ce susținuse forța impetuoasă a iubirii lor năvalnice. Dar nici că simțea. Înclină ușor capul și o sărută pe gât. Urmările orgasmului încă îi mai învolburau măruntaiele și vintrea, gâdilându-i testiculele. Și era foarte posibil ca această senzație să nu dispară niciodată.

Apoi alte senzații începură să-i înghiontească creierul aproape amorțit. Ultima rază de soare, care dispărea în spatele dealurilor de vest. Sunetul respirației ei, lentă și adâncă. Conștientizarea camerei mici din jurul său, imposibil de rustică și intimă cu câteva ore în urmă, dar acum absolut perfectă din toate punctele de vedere.

Luisa se agită apoi în brațele lui, ca și când abia s-ar fi trezit dintr-un vis. Capul ei veni și se sprijini de umărul lui.

– Bun venit înapoi, zise el. Ți-am zis că se poate și fără pat.

Ea se trase în față câțiva centimetri, separându-se de pielea lui febrilă.

– Sunt prea grea?

– În clipa asta, nu.

Cuvintele deranjau din nou, distrugând intimitatea dintre ei. De ce nu-și putea găsi cuvintele potrivite? I se rostogoliseră cu atâta ușurință de pe buze în chinurile amorului, convingând-o să-l accepte în interiorul acelui locaș secret absolut divin al ei. Și acum, când aerul se răcea între ei, toate cuvintele îi înghețau în creier.

Luisa întinse mâna și se sprijini de perete. Mădularul lui alunecă din ea, încă învăluit și strălucind de la propria lui sământă și de la a ei. Se întoarse spre el și se uită în jos, iar trupul ei se încordă imediat de șoc.

– Oh! exclamă ea, de parcă nu mai văzuse niciodată organul genital al unui bărbat sau esența pe care o producea. Se strecură pe sub brațul lui și fugi în pat.

– Ce naiba faci? o întrebă el uimit.

Luisa sări pe cuvertură și-și propti imediat picioarele în sus pe peretele de deasupra tăbliei patului.

– Doamne, Dumnezeule! murmură el și mai șocat. Chiar...

– Oh, la naiba cu tot, zise ea. Cred că s-a scurs.

Somerton se ridică de lângă perete și se apropie de pat cu pași mari.

– Tu ești sănătoasă la cap?

Ea întoarse privirea spre el, nedumerită. Ochii ei erau mari și rugători.

– Nu înțelegi. Dacă ratăm ocazia asta...

Somerton se uită la ea mut de uimire preț de câteva clipe. Simțea cum un hohot de râs prindea contur în pieptul lui, amenințând să explodeze. Se întoarse cu spatele repede, înainte ca ea să-l vadă zâmbind, pentru că știa că Luisa era foarte sensibilă la glumele făcute pe seama ei, și se duse la dulap. Alese un amaretto foarte fin, deschise sticla și turnă câte-un strop generos pentru fiecare din ei.

Când se apropie de pat, deja își controla hohotul de râs amenințător. Luisa încă stătea pe spate în pat, cu picioarele ridicate pe perete și cu gleznele încrucișate. Întoarse apoi chipu-i îngrijorat în direcția lui.

El inspiră adânc și îi oferi paharul.

– Ridică-te de acolo, draga mea.

– Dar eu...

– Ridică-te și bea ceva.

Ea lăsă jos picioarele cu o reticență vizibilă și se ridică în șezut. Acceptă paharul și sorbi tristă.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Deși tu ai fost cel care a insistat să facem asta în picioare. Doamne, ce idee nebunească...

Dar el îi acoperi imediat gura cu palma, întrerupând-o.

– Oprește-te! Te rog. Nu mai suport mult.

Ea făcu ochii mari.

– Luisa, crede-mă că mă simt absolut flatat că... *Doamne, Dumnezeule, cum putea spune asta fără să izbucnească în râs?* Mă simt absolut flatat că prețuiești atât de mult... ăă... esența vintrei mele. Dar te asigur că... Mai inspiră o dată adânc. Te asigur nu doar că a rămas în tine o cantitate suficientă din această... substanță, dar și că...

– Somerton, am *simțit* când s-a scurs...

El oftă atunci cu îndârjire. La urma urmei, de ce s-ar fi contrazis cu ea împotriva propriilor lui interese?

– Atunci, cred că pur și simplu va trebui să o luăm de la capăt, nu-i așa?

Luisa plecă privirea spre pahar, cu o expresie foarte vinovată întipărită pe chip.

– Îmi pare rău. Nu vreau să te chinuiesc. Crezi că o să-ți revii suficient până mâine-seară? Sau crezi că ar fi mai bine să așteptăm până sâmbătă?

Doamne, doar nu vorbea serios? Oare zâmbea în secret, în timp ce se uita în paharul ei de amaretto?

– Draga mea, crede-mă când îți spun că sunt dispus să fac orice sacrificiu pentru binele poporului din Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Cred că m-aș putea lăsa convins chiar și să repetăm actul conjugal din nou în noaptea aceasta.

Luisa smuci capul în sus.

– În noaptea aceasta?

El încuviință din cap solemn.

– Ba chiar la ora aceasta.

– Dar asta-i imposibil! exclamă ea, după care se opri o clipă din vorbit, gânditoare. Nu? Adică, corpul bărbătesc nu are nevoie de timp ca să... să mai producă... ăă... mă rog, sigur tu știi mai bine decât mine denumirea tehnică...

– Ah, da. La spermă te referi, nu? zise el și luă o înghițitură cumpătată de amaretto. De fapt, cred că după ejacularea inițială mai rămâne de rezervă o cantitate semnificativă de fluid dătător de viață, tocmai pentru astfel de urgențe.

– Serios? zise ea și se lumină imediat. Pentru că Peter a zis că, mă rog, după ce a consultat o carte de medicină, a zis că printre efectele secundare ale repetării actului mai des de o dată pe săptămână sau maximum de două ori se numără secarea rezervelor vitale și tot așa...

Somerton simți dintr-odată un fior neașteptat de milă pentru bietul Peter, care în mod evident ar fi beneficiat din plin de pe urma unei discuții sincere și deschise cu o rudă de sex masculin de încredere.

Se întinse apoi și luă atât paharul ei, cât și pe al lui și le așeză pe noptiera de lângă pat.

– Draga mea Luisa, poate că această căsnicie a noastră a fost oficiată în mare grabă și cu destul de mare promptitudine, dar te asigur că eu îmi iau foarte în serios îndatoririle de consort regal al tău.

Ea se uita în sus la el, goală, îmbujorată și încântătoare, cu sfârcurile ei rozalii la fel de tari precum niște rubine luxuriante. Și apoi, chiar sub ochii lui, apăru vârful limbii ei, și își umezi buzele, în acel tic nervos înnebunitor.

– Serios? zise ea.

El avea pantalonii încă încheiați și cămașa încă descheiată. Aruncă bucata aceea de material de pe umerii săi și o lăsă să cadă la podea.

– Da, răspunse, pe un ton solemn. După aceea își agăță degetele mari de betelia pantalonilor și trase. Nu mă voi odihni în eforturile mele, draga mea, până când nu va începe să crească în pântecele tău următorul prinț de Holstein-Schweinwald-Huhnhof. Măcar atât pot face pentru un popor înrobit și împresurat. Își aruncă pantalonii deoparte și își dădu jos și indispensabilii.

Luisa făcu ochii mari când îi văzu mădularul ridicându-se dintre șoldurile lui, animat de o nouă excitație.

– Uită-te la mine, Luisa.

Ea ridică privirea, reticentă.

– Îți promit solemn că nu voi rata nici o ocazie. O cuprinse apoi de încheieturi și o zori să se lase pe spate pe saltea. Îmi voi aduna toate puterile și voi face dragoste cu tine zi și noapte, Luisa. O să-mi iau toată plăcerea din interiorul tău și îmi voi vărsa sămânța în tine iar și iar, până când mă vei implora să-ți dau o clipă de răgaz. Se aplecă apoi și o sărută. Chiar dacă asta îmi va seca resursele vitale, dincolo de orice posibilitate de recuperare.

– Oh! exclamă ea. Trebuie să spun că...

El își croi drum de sărutări în jos pe gâtul ei, până când ajunse la sâni, unde îi captură în sfârșit sfârcul între buze.

Ea icni.

– ... Că sper sincer să nu se întâmple asta.

Îi supse pe rând sfârcurile, îndelung și adânc, până când gâfâia și se zvârcolea sub el, și apoi îi întinse brațele deasupra capului și își alunecă mădularul în tunelul ei de catifea.

– Așa, Luisa? zise el. Își roti șoldurile până când ea deschise ochii larg și simți cum i se taie răsuflarea ca urmare a plăcerii uimitoare și nebănuite. Apoi îi întâlni privirea, provocând-o să închidă ochii sau să se uite în altă parte. Mădularul meu te pătrunde, mâinile mele te mângâie și gura mea te sărută.

O sărută apăsat, lingând-o cu limba, în timp ce șoldurile lui se împingeau în ea mai jos, într-un ritm lent și neobosit.

Doamne, era perfectă! Markham era perfectă! Perfectă, perfectă, perfectă! Prinsese ritmul fără nici cel mai mic efort și se ridica să-i întâlnească fiecare pătrundere, în timp ce îi devora gura exploratoare ca și când ar fi fost cea mai dulce ambrozie. Perfectă, perfectă, perfectă! Iar sunetele acelea mici și guturale pe care le scotea... Doamne, Dumnezeule! Îl înnebuneau dincolo de orice rațiune! Și felul în care își arcuia spatele și i se ridicau sânii, felul în care se simțeau pereții interiori ai vaginului ei în jurul mădularului său, delicios de umezi și de umflați de la plăcerea lor comună de mai devreme. Grăbi ritmul și o pătrunse și mai tare. Nu se mai putea opri. Era perfectă, perfectă, perfectă! Se simțea atât de bine, atât de inimaginabil *de bine*, încât și-ar fi dorit să trăiască la nesfârșit în ea.

Orgasmul se construia nerăbdător în testiculele lui, așteptând semnalul, așteptând acele contracții scurte și puternice care aveau să-i aducă eliberarea mult râvnită.

– Spune da, Luisa. Spune-mi că asta îți dorești.

– Da! gemu ea, pe buzele lui. Da! Te vreau! Asta vreau! Dă-mi totul!

Și îi oferi exact ceea ce îi ceru, repede și tare, până când țipă de plăcerea primordială a orgasmului. Și apoi o mai pătrunse adânc o ultimă dată și se vărsă în ea în contracții extaziate, cu trupul arcuit și încordat, cu capul aruncat pe spate și savurând felul în care fiecare picătură a seminței lui se elibera în ea.

Se prăbuși apoi pe pieptul ei, imobilizând-o sub greutatea sa, încă ținând-o strâns de mâini pe perne, ca să nu plece, să nu se îndepărteze, să nu-i scape.

Ea își încolăci picioarele în jurul lui și își apăsă călcâiele în spatele coapselor sale.

– Rămâi în mine, zise ea. Ca să fim siguri.

Somerton zâmbi cu chipul ascuns în părul ei scurt, după care adormi.

Un zumzăit dansa în urechile contelui de Somerton.

Întredeschise pleoapele. Și, pentru o clipă, se pomeni dezorientat. În fața lui se ridica un perete aspru de ipsos. Stătea întins pe burtă – pe burtă! El, care nu dormea niciodată în poziția aceea – și cu o pernă cuibărită sub brațul stâng. Brațul drept zăcea întins pe cearșaful alb, simțindu-se destul de...

Gol.

Luisa. Smuci capul în sus în direcția murmurului.

Stătea în picioare în fața vetrei și făcea ceva cu un ceainic. Trupul ei era acoperit de o cămașă de corp albă și subțire, dar strălucirea focului îi evidenția curbele atât de seducător, încât Somerton simțea că îi ploua în gură de poftă de ea. Și mădularul său se trezi imediat. Șoldurile ei se legănară lasciv când puse ceainicul la loc, și atunci prin mintea lui Somerton se derulă întreaga panoplie a serii precedente. Consumarea căsătoriei lângă fereastră. Un orgasm de o intensitate care-i amorțise creierul. Felul cum făcuse dragoste cu ea în pat. Trupul firav al soției sale care îl zorea la fiecare pătrundere. Cum își vărsase sămânța în pântecele ei. Strălucirea orbitoare a unui extaz nebănuit. Și apoi uitarea. Un somn de catifea, adânc și întunecat, cum nu mai cunoscuse din copilărie.

Clătină din cap. Constată cu uimire că nu îl mai durea nimic. Aparent, creierul lui rănit se vindecase peste noapte.

Se ridică din pat și se duse în direcția ei. Ea continua să fredoneze în șoaptă, ațâțând focul, îmbrăcată în cămașa aceea albă, care îi conferea o frumusețe diafană și aproape nepământeană. Simți cum inima îi cade la picioare.

Luisa își îndreptă spatele în ultima clipă, simțindu-i apropierea. Nu știa cum să o atingă, cum să o salute. Cum își saluta un bărbat soția dimineața, după o noapte de pasiune dezlănțuită? Habar nu avea. În cazul lui Elizabeth, părăsise mereu patul imediat după ce termina, ca să nu o deranjeze și mai mult sau ca să nu-i vadă accidental expresia de dezgust îndurerat.

Dar Elizabeth părea foarte departe acum. Nu mai era altceva decât o pată confuză dintr-o altă viață.

Noua lui soție rămânea nemișcată în fața ochilor lui. Așteptând. Fredonând. Ca un cadou delicat, învelit în muselină.

Ridică ușor mâna. Șovăi o fracțiune de secundă. După aceea, o petrecu prudent în jurul taliei ei.

Ea eliberă atunci un suspin blajin și se sprijini de pieptul lui.

Somerton închise ochii și-și lipi buzele de creștetul ei. Și ramaseră așa îmbrățișați, despărțiți numai de materialul subțire al cămășii de corp pe care o purta Luisa, până când ceainicul începu să șuiere.

El se aplecă în față și luă ceainicul.

– Vino în pat, îi șopti el.

– Dar ceaiul...

Însă el așeză ceainicul pe masă și o ridică pe Luisa în brațe.

– Ceaiul poate să mai aștepte.

Capitolul 24

Soarele fierbinte de august aproape că topea materialul de pe spatele rochiei Luisei, lipindu-i-l de piele. Și era abia ora zece dimineața. Mai tăie un fir de trandafir și îl așeză în coș, după care se mută la parcelele cu ierburi, care în clipa aceea se delectau cu umbra oferită de coroana deasă a arborelui de chiparos.

În perioada pe care o petrecuse în Germania, nu fusese niciodată prea interesată de grădini. Le considerase mereu locuri amenajate pentru agrement – prin care să se plimbe ori care ofereau flori sau alimente de pus pe masă, dar care trebuiau să fie îngrijite de o armată de muncitori, care se făceau nevăzuți imediat ce se apropia ea. La vremea aceea, era mult prea ocupată cu rezolvarea problemelor de stat ca să se intereseze despre arta și știința de a cultiva ceva.

Însă acum, desigur, avea tot timpul din lume.

Tăie câteva frunze de busuioc și câteva tulpini de rozmarin. Tocmai se apleca să ia și niște pătrunjel, când o mână se strânse în jurul umărului ei. Tresări și se răsuci imediat, fiind la un pas de a-l înjunghia pe soțul ei cu foarfeca de grădină.

– Oh, Doamne! Trebuie să încetezi să te mai furișezi așa și să mă iei prin surprindere.

– Prefer cuvântul „incognito“, doamnă, zise el, cu un aer indignat. „A te furișa“ are o conotație destul de vulgară.

–Mda, bănuiesc că e felul tău natural de-a face lucrurile, la urma urmei. Dar cred și eu că nu te poți abține să te furișezi, după atâția ani în care ai vânat trădători și asasini, spuse Luisa și flutură din foarfecă ostentativ.

–Mda, printre alte lucruri. Acum, lasă jos foarfeca aia, pentru numele lui Dumnezeu. Îmi îngheață sângele în vene numai când te văd cu ea în mână.

Dar chiar dacă vocea lui avea același caracter sever obișnuit, își putea da seama că sângele lui era oricum numai înghețat nu. De fapt, chiar îl simțea deosebit de cald. Pielea lui căpătase o nuanță de bronz auriu, și părul îi strălucea neted și negru în lumina soarelui. Iar umerii săi păreau suficient de puternici pentru a susține greutatea întregii lumi. Luisa se întoarse la ierburile ei în timp util ca să-și ascundă zâmbetul.

Somerton prospera. Era însuflețit.

–Iar aduni ierburi, draga mea? Sper că nu plănuiești un alt atac nefericit asupra bucătăriei.

–Oh, nu, Doamne ferește, răspunse ea și ridică din umeri. Doar că îmi place mirosul pe care-l împrăștie în casă, atâta tot. O să le pun în borcane pe rafturi și o stau pe pat să le adulmec.

–Ce idee creativă! Deja ard de nerăbdare. Se întinse apoi spre coș, de unde luă o tulpină de rozmarin pe care o adulmecă.

–Tu ai ieșit să te plimbi? întrebă ea.

–Da, am fost un pic până pe deal și înapoi.

Prin „deal" se refera la „munte" și prin „munte" se referea la cel pe care îl urca în fiecare zi și care se afla la cinci kilometri distanță de cărarea bătătorită. La fel ca de obicei, și în ziua aceea plecase imediat după micul dejun, purtând cămașa albă și pantalonii și o pălărie de paie, care să o protejeze de insolație. Acum nu mai avea pălăria, și cămașa i se lipea de corp, aproape transparentă, dezvăluind fiecare vale și ridicătură a pieptului său musculos.

Luisa își drese glasul și se întoarse.

–Și te-ai delectat și cu o baie în lac după aceea, după câte se pare.

–Nu doream să-mi jignesc mireasa, răspunse el și-i mângâie ușor ceafa cu tulpinița de rozmarin.

Ea sprijini atunci foarfeca de gard și zise:

–Ai putea să mă iei cu tine...

Tulpina de rozmarin încremeni o clipă pe ceafa ei, după care continuă să-i traseze cerculețe pe ceafă.

– Dormeai atât de adânc, doamnă, că nu m-a lăsat inima să te deranjez.

„Mi-a fost dor de tine!" Cuvintele acelea îi stăteau pe limbă și-i umpleau gâtul, dar nu își putea convinge buzele să se deschidă și să le elibereze. Era absurd. Petrecuseră ultimele două săptămâni făcând dragoste cu un abandon sălbatic și cu o destrăbălare năvalnică. Cu fiecare ocazie, în fiecare loc posibil și în toate pozițiile imaginabile. Pe malul lacului, și sub un arbore de chiparos, și aplecată peste masă, cu mâinile strânse de marginea opusă și cu Somerton în spatele ei, ținând-o de șolduri și pătrunzând-o ca un armăsar care călărea o iapă, în timp ce ea gemea de intensitatea fără seamăn a plăcerii. Dormeau unul lângă altul în fiecare noapte, încârligați într-un ghem încurcat de membre și respirații fierbinți, ca și când nu se puteau apropia suficient de mult și nu se mai săturau unul de altul.

Și atunci de ce, pentru Dumnezeu, i se părea că simpla recunoaștere a faptului că-i era dor de el, când îi părăsea patul în zori ca să se ducă să se plimbe ore întregi pe dealurile toscane, era o încălcare flagrantă a pactului nerostit dintre ei?

Trupul mare al lui Somerton se lipi apoi de spatele ei. Era încă ud de la efort și de la baia în apa curată de munte. Și carnea ei deja îi răspundea, și acea fierbințeală umedă și familiară deja îi clocotea în măruntaie și între coapse. Nu-și putu opri mâna să nu se strecoare spre spate și să-i cuprindă capul cu părul întunecat. Nu putu opri acel geamăt primordial care îi ieși de pe buze când degetele lui îi găsiră sânul.

Se răsuci în brațele lui și îi cuprinse fața în palme. Dar, în loc să-l sărute – așa cum făcea de obicei –, oprind orice conversație prin comunicarea nonverbală a uniunii trupești, Luisa îl întrebă:

– Ești fericit aici?

Ochii plini de dorință ai lui Somerton și umbriți de pleoape grele se deschiseră precauți. Avu o ezitare de o secundă, care fu mai grăitoare decât orice mărturisire, apoi zise:

– Sigur că da, draga mea. Îi dezlipi apoi una din mâini de pe obrazul său și i-o sărută. Dar tu?

– Da. „Vorbește! Spune ceva! Rezolvă impasul acesta." Nu vreau să mai plec de aici, zise apoi în grabă.

Tensiunea din ochii lui se disipă o clipă scurtă și apoi sprâncenele-i întunecate se ridicară în acel mod guvernat de autocontrol, caracteristic lui.

– Poftim?

– Mă gândeam la asta chiar azi-dimineață când m-am trezit. Dacă Olympia nu mai vine? Dacă... dacă situația de acasă nu mai are nici o rezolvare?

– Atunci, presupun că o să ne ducem chiar noi în Germania. Încă o ținea de mână, așa că o strânse ușor, în semn de încurajare. Ți-am făgăduit ceva, nu?

– Păi, și dacă nu vreau să te mai ții de promisiune? șopti ea.

Expresia de pe chipul lui nu se schimbă. Deasupra lor, se înălță în zbor un stol de vrăbii din arborele de chiparos, într-o frenezie gigantică de aripi care fâlfâiau.

– Ce vrei să spui? întrebă el, în cele din urmă.

– Ascultă-mă... Toată viața mea am fost pregătită pentru poziția asta, încă de când eram mică. Educația mea, felul în care am fost crescută, toate au fost menite ca să mă aducă aici. În locul pe care mi l-a hărăzit Dumnezeu, după cum zicea tata. Toată viața mea, soțul care mi-a fost ales, toate trebuiau să fie prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru lux și privilegii. Pentru care sunt foarte recunoscătoare, nu zic că nu, dar...

– Cred că înțeleg ce vrei să spui. Îi luă și cealaltă mână și i le strânse pe amândouă la pieptul lui. Ai gustat în sfârșit un pic din libertate, nu-i așa? Viața simplă și un pic de pasiune neîngrădită. Și acum nu vrei să te mai întorci la castelul tău. Sau poate că îți este un pic frică să te întorci acolo...

– Nu.

Somerton se uită în sus la soare și apoi din nou în jos la ea. Expresia de pe chipul lui rămânea de nepătruns. Nici măcar nu-și putea închipui ce gânduri se învârteau prin mintea lui. Își simțea pulsul năvalnic în artera de la gât. Oare îl bucura mărturisirea ei? Se simțea flatat? Oare era de acord? „Un pic de pasiune." Oare numai atât însemnau, de fapt, pentru el toate săptămânile astea de plăceri nebănuite și de intimitate?

Oare înțelegea măcar ce încerca să-i spună?

– Știi că nu se poate, zise el în cele din urmă, cu glasul încărcat de blândețe. Nu poți scăpa de toate capcanele vieții tale. Ești cine ești.

Luisa simțea că se prăbușea, cădea în gol de la mare înălțime și nu era nimic jos care s-o prindă sau măcar să-i atenueze aterizarea.

– Da, desigur. Voiam doar să spun că...

– Să știi că Olympia tot o să vină la un moment dat. Și atunci vei fi obligată să acționezi din nou. Cu ajutorul lui Dumnezeu, te vom instala pe tronul cuvenit. Și viața va continua, un pas

ascultător după altul. Nici nu cred că ai fi fericită altfel. În fond, un scop bine definit în viață este ceea ce ține condiția umană să nu devină de nesuportat.

– Cred că ai dreptate, zise ea, aproape amorțită.

– Și mai e și asta, desigur. Și asta face totul mai ușor de suportat.

Îi dădu apoi drumul la mâini și o strânse în brațe.

O sărută încet și adânc, cu mângâieri ale limbii pe care poate le-ar fi considerat „iubitoare" dacă ar fi venit din partea altui bărbat, din partea unui bărbat care o iubea. Totuși, se abandonă sărutului. Se abandonă acelor mâini care o dezmierdau. Degetele ei nerăbdătoare îi descheiară cămașa, și Luisa suspină când simți din nou sub ea acel piept musculos și familiar, dovada incontestabilă a marii lui puteri și a inimii care bătea, ascunsă undeva în interior. Dacă își lipea urechea de pieptul lui, îi putea auzi bătăile inimii.

– Ești atât de frumos, zise ea. Frumos și brutal. Ești ca o veche monedă romană. Mă simt ca și când însuși Cezar m-ar lua în patul lui.

Somerton o ridică în brațe și o așeză pe banca de piatră. Era caldă de la soare, ceea ce nu făcea decât să-i încingă și mai mult focul din vintre. Îi ridică fustele în jurul taliei, după care se lăsă în genunchi între picioarele ei dezgolite. Și atunci trupul ei se înfioră de nerăbdare pentru ce urma să-i facă.

Gura lui era fierbinte și cunoscătoare pe carnea ei delicată și o explora cu măiestrie, tachinându-i miezul feminității cu atingeri delicate ale limbii. Oh, da! Știa cum îi plăcea cel mai mult. Apoi mâinile lui se strânseră în jurul coapselor ei, ținând-o locului în timp ce ea gemea aprobator și-și încleșta degetele în părul lui negru ca tăciunele, cu o încântare animalică față de conexiunea care exista între ei.

Da, aveau măcar asta. Între ei exista această dorință năvalnică minunată, care-i unea precum un curent electric puternic. Iar când corpul ei începu să se contracte pe buzele lui de încântarea extazului, știa că el savura din plin răspunsul trupului ei și parfumul dorinței pe care o simțea pentru el, dar și imaginea excitației sale. Îi plăcea *ea*. Așa că, atunci când o ridică, luă loc pe bancă și o așeză deasupra lui, Luisa știa deja că toiagul gros care avea să-și facă loc între faldurile ei urma să fie la fel de tare precum o stâncă și avea să o umple până la refuz și că apoi avea să o pătrundă iar și iar, cu toată energia năvalnică a unei fiare care se împerechea în sălbăticie.

Așa că îl călări cu bucurie. Pentru că aceasta era bucuria care îi fusese permisă. Își dădu apoi capul pe spate și-i strigă numele când un al doilea orgasm splendid îi zgudui trupul. Îi absorbi prin toți porii

țipătul de eliberare, preluându-i extazul în fiecare fărâmă din ființa ei. Iar când se prăbuși pe gâtul și pe umerii lui, udă de sudoare și îndestulată, îi ascultă bătăile inimii încetinind și înțelese că tăcerea lui, exact ca a ei, era menită să fie împărtășită.

Era tăcerea pe care o împărțeau.

Nu voia să se miște, chiar dacă soarele dogorea cu putere și chiar dacă trupul soțului ei era și mai fierbinte. Aerul era atât de greu și de saturat de căldură, încât îi învăluia ca o mantie. Poate că ar fi putut să se ducă împreună spre lac și să se îmbăieze. Arborele de chiparos foșnea din cauza păsărilor, care erau în continuare agitate.

– Somerton.

– Da, Markham?

Zâmbi atunci. Încă îi spunea așa atunci când lăsa garda jos și când se apropia de fericire, pe atât de mult pe cât îi permitea firea sa. Era cel mai afectuos alint al lui.

– E... adică... mi-a... a întârziat.

Cuvintele acelea, care îi alergau deja prin minte de trei sau patru zile, se dovediră mai ușor de rostit decât își imaginase.

– Ce a întârziat?

– *Mi-a întârziat.* Mă refer la mine, știi? Întârzie...

El mârâi ușor și gutural.

– Adică ai întârziat la masă?

– La mas... Nu, mi-a întârziat suficient cât să pot fi însărcinată. Un sentiment ciudat se născu și prinse contur în ființa ei când îi împărtăși acest detaliu foarte intim. Un sentiment pe care nu prea știa cum să-l descrie în cuvinte.

– Înțeleg, zise el, dintr-odată extrem de alert.

Nu mai părea deloc amețit.

Luisa ridică ușor capul.

– Ești fericit?

El o privi atunci cu seriozitate.

– Ești absolut sigură?

– Păi, normal că n-am cum să fiu „absolut sigură". Au trecut doar câteva zile. Dar m-am gândit că, ei bine, nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum, mi-a venit mereu în aceeași zi și... și voiam să-ți spun.

Deja se îmbujora. „Oh, să-l ia naiba pe Somerton și privirea aceea intimidantă a lui!"

El își îndreptă imediat spatele și o ridică de pe el printr-o mișcare scurtă a brațelor sale puternice.

– Foarte bine! Sunt vești excelente! O așeză pe bancă prudent și îi întinse o batistă, după care se ridică și se încheie la pantaloni din mers. Chipul lui era destul de sumbru. Mă bucur foarte mult să aflu că deja mi-am îndeplinit datoria, într-o manieră atât de satisfăcătoare. Desigur, rămân la dispoziția ta și pe viitor, când va fi nevoie de alți copii care să umple creșa regală.

Ea sări ca arsă de pe bancă.

– Ce naiba vrea să mai însemne asta?

– Ți-am spus cumva, draga mea, cât de ușurat sunt că limbajul tău n-a devenit mai femeiesc de când ai început să porți din nou rochii?! replică el.

– Nu fi dobitoc! Nu voiam să-ți spun încă. E foarte devreme și nu e nimic sigur deocamdată. E posibil să fie și altceva sau poate am numărat greșit zilele. Și, în plus, s-ar putea întâmpla orice. Dar m-am gândit că o să fii fericit măcar că există o posibilitate să fie adevărat. Credeam că vrei un copil cu mine.

Stătea neclintit ca o stană de piatră și se uita în jos la ea cu cea mai întunecată încruntare.

– Păi, *sunt* fericit.

– Ei bine, arăți de parcă tocmai te-am condamnat la moarte.

– Normal că sunt fericit. Acesta a și fost scopul eforturilor noastre eroice din ultimele două săptămâni, nu? Ale devotamentului nostru aproape iepuresc față de actul sexual. Să-ți populăm pântecele regal cu...

Un sunet întrerupse atunci atmosfera tensionată și nemișcată a grădinii.

Un sunet uman.

Sunetul inconfundabil al unui glas masculin.

Luisa asculta cu groază cum pietrișul de pe aleea din spatele ei se mișca sub tălpile cuiva. Îi cercetă cu disperare chipul lui Somerton, pentru orice indiciu despre identitatea omului din spatele ei. O confirmare că nu era cine se temea ea că ar fi putut fi.

Dar expresia de pe chipul soțului ei o îngrozea și mai mult: o resemnare încruntată și aproape incontestabil de ostilă.

Își așeză apoi mâna pe umărul ei și o întoarse încet.

– Excelență, zise el. Ce coincidență extraordinară! Tocmai am vorbit despre tine.

– Frumoasă casă, zise ducele de Olympia, fluturând din paharul de vin înspre pereții albi din jurul lui. Un pic cam micuță, desigur,

dar până la urmă proaspeții însurăței n-au nevoie decât de o singură cameră pentru scopurile lor, nu?

Luisa dădu să se ridice ca să ațâțe focul. Numai că focul nu mai fusese aprins de câteva zile bune, de când începuse valul acela de căldură. Dar Somerton își așeză brațul în jurul umerilor ei, pentru a o împiedica să fugă ca o lașă. La urma urmei, Olympia *era* unchiul ei.

– Suntem mai mult decât mulțumiți cu acest locșor, zise el.

Olympia afișă atunci un zâmbet blajin.

– Da, am observat.

Luisa radia lângă el. Știa că, dacă se uita la ea, avea să-i vadă obrajii foarte îmbujorați. Se agită o clipă sub brațul său, dar el îl păstră acolo, ca pe o chingă de oțel iubitoare. Trebuia să rămână acolo lângă el, ei doi trebuiau să rămână uniți în fața unchiului ei. În fond, nu exista nici o altă cale de a-l ține pe acel diavol șiret din a-și întinde tentaculele și mai mult.

„Da, am observat."

Oare cât stătuse Olympia acolo, ascuns între umbrele din grădină? Somerton își aminti apoi cum vrăbiuțele speriate își luaseră zborul chiar înainte să o ia pe soția lui și să-și îngroape fața lacomă și pofticioasă între coapsele ei. După aceea nu-și mai amintea nimic despre lumea exterioară. Pe de altă parte, așa se întâmpla mereu când făcea dragoste cu Markham. Satisfacția eliberării încă îi zgândărea terminațiile nervoase din corp. Și apoi acele cuvinte simple: „Mi-a întârziat suficient cât să pot fi însărcinată", care-i făcuseră sângele să-i clocotească în vene aproape animalic. Și cum prinsese imediat contur în mintea lui o imagine foarte ispititoare cu burta lui Markham crescând de sământa lui sub soarele italian.

Și teama rece și irațională care alungase explozia inițială de bucurie.

„Nu vreau să mai plec de aici", îi spusese. Doamne, Dumnezeule, oare la ce se referise cu asta? Oare își dorea să rămână aici, cu *el?* Mrejele pasiunii lor chiar îi zăpăciseră mințile într-atât? Sau poate că făcuse insolație și nu-și dăduse seama?

Strânse brațul în jurul umerilor ei. Luisa se întinse după paharul ei și goli tot vinul alb și rece din câteva înghițituri. Olympia se uita la ea, cu sprâncenele ridicate.

– În orice caz, v-am adus vești, zise el.

– Ar fi bine să fie așa, pentru Dumnezeu! Pe legea mea! Auzi și tu, să te furișezi pe lângă un bărbat și soția lui...

– „A te furișa" mi se pare un termen destul de vulgar.

Somerton își aținti atunci ochii asupra chipului nevinovat al ducelui de Olympia.

– Știi bine că am ucis oameni pentru mai puțin de atât.

Dar Olympia doar flutură din mână vag pentru a îndepărta afirmația lui și continuă:

– Te asigur că mi-am ferit privirea. În orice caz, eu am fost extrem de ocupat în ultima vreme, în timp ce voi doi rătăceați pe dealuri fără nici o grijă pe lume, gângurind și distrându-vă ca oricare alți proaspăt însurăței. Am avut mai multe treburi aici în Italia și am supravegheat îndeaproape și un anumit proces pentru crimă, care are loc în Londra.

– Un proces pentru crimă? întrebă Luisa, pe un ton tăios. Nu ar fi trebuit să *supraveghezi îndeaproape* cum decurg lucrurile în țara mea?

– Am făcut și asta, fii fără grijă! Dar acest anume proces pentru crimă se învârte în jurul logodnicului surorii tale, prințesa Stefanie.

– Stefanie! Stefanie e logodită?

– Pot să presupun că omul este o rudă a decedatului? întrebă Somerton, cercetându-i cu mare atenție chipul ducelui.

– Exact. Și mă tem că, din păcate, este și partea acuzată. Și tocmai am primit o telegramă în dimineața asta, prin care am fost informat că a fost găsit vinovat pentru crima în cauză și va fi condamnat mâine, probabil la spânzurătoare.

O simți pe Luisa încordându-se imediat sub brațul lui.

Somerton o strânse de umăr și zise:

– Nu cred că te-am auzit bine. Ai zis că probabil o să fie condamnat la spânzurătoare?

– Mă tem că da.

Luisa se aplecă în față, tulburată.

– Bine, bine, dar ce faci în privința asta? Sau ce se poate face?

– Mă tem că nimic, zise Olympia și întinse mâinile într-un gest de neputință.

Luisa sări imediat în picioare, indignată, smulgându-se de sub brațul lui Somerton.

– Dar ești ducele de Olympia! Trebuie să faci ceva! Trebuie să... să...

– Să ce, draga mea? Să-l răpesc de la spânzurătoare în toiul nopții? Clătină apoi din cap, sumbru. E complet neașteptat, desigur. Dacă aș fi anticipat un rezultat atât de nebunesc, poate că aș fi putut să...

– Încă poți face ceva! exclamă ea și se întoarse spre Somerton. Voi puteți face ceva! Voi doi conduceți toate rețelele de spionaj din Londra!

– Dar cu ce scop? zise Olympia. Pentru ca ei doi să-și poată trăi restul zilelor ca niște fugari? Ca o prințesă a Holstein-Schweinwald să poarte în pântecele ei pruncul unui criminal condamnat?

Somerton rămase cu privirea ațintită spre Olympia, chiar dacă putea simți mult prea clar disperarea Luisei, ca pe un arc pe punctul de plesni.

– Cine este individul acesta? Ce fel de om este?

– Cred că îl cunoști deja, măcar după reputație, dacă nu altfel. Olympia își alunecă mâna de-a lungul lemnului neted și zise: E vorba despre marchizul de Hatherfield, moştenitorul ducelui de Southam.

– Hatherfield! Sfinte Sisoe! Acuzat de uciderea ducesei de Southam?

– Una și aceeași.

Somerton clătină din cap.

– Și sora soției mele a locuit cu el în tot acest timp?

– Nu, nu cu el. Dar este secretara avocatului apărării.

Luisa se prăbuși pe canapea și își strânse mâna în jurul antebrațului lui.

– Somerton, poți să faci ceva, nu-i așa? Și cum rămâne cu Stefanie? Te rog, nu putem s-o aducem aici să locuiască cu noi, nu putem să...

Auzindu-i rugămințile, el își oțeli vocea și zise:

– Ei bine, Olympia? Ce se poate face?

– Se va avea grijă de sora Luisei, desigur, dar mă tem că noi avem alte treburi presante. Își lipi vârfurile degetelor și se uită de la unul la altul. Acum două săptămâni, am mai aflat și că Dingleby a fost văzută în portul din Hamburg, îmbarcându-se pe un feribot comun cu destinația Anglia, însoțită de câțiva asociați. De atunci, n-am reușit să mai aflu nimic despre locul în care se află, dar ea și, și mai important, liderul grupării de anarhiști nu au mai fost văzuți în Germania de atunci.

Soarele-și schimbase poziția pe cer și acum lumina se revărsa pe fereastră, învăluindu-i pe toți trei într-o căldură sufocantă. Somerton simțea deja că îi apăruseră broboane de sudoare pe piele, pe sub cămașă. Se ridică, se duse la fereastră – la acea fereastră în fața căreia avusese loc actul de consumare a căsătoriei sale – și trase draperiile. Gestul său părea ciudat de decisiv.

De câte ori mai fusese cu ea de atunci? Trecuseră optsprezece zile de când își rostiseră jurămintele în micuța biserică italiană. Se gândi că, în medie, făcuseră dragoste cam de două ori pe zi, deși probabil se întâmplase mai des de atât. „Să zicem că de vreo treizeci și șase de ori." Făcuse dragoste cu Luisa de treizeci și șase de ori și știa că, dacă se străduia un pic, își putea aminti în detaliu fiecare partidă de amor, fiecare loc și fiecare poziție, cum arătase și cum o simțise, dar și toate sunetele pe care le scosese. Și, desigur, variatele feluri ale orgasmului: prelung și tulburător, intens și exploziv sau o combinație înnebunitoare a celor două. Și apoi urmările. De fiecare dată, se abandonase deplin în interiorul ei, încât, atunci când își recăpăta cunoștința și rațiunea, reîntoarcerea *lui însuși* venea ca un șoc usturător și nedorit.

Iar acum trebuia să gestioneze cel mai îngrozitor și nedorit șoc dintre toate: că totul luase sfârșit.

Se așeză înapoi la locul său de lângă Luisa și zise:

– Înțeleg. Și mai exact ce semnifică asta în mintea aia uneltitoare a ta?

Ducele de Olympia zâmbi.

– Înseamnă, dragii mei, că lunile de exil s-au terminat în sfârșit. A venit momentul să acționăm.

Capitolul 25

Luisa se trezi cândva în timpul nopții. Trenul se oprise.

Atunci ea se ridică în șezut și aproape dădu cu capul de tavanul compartimentului.

– Somerton? întrebă ea încet.

Pe podeaua de lângă cușete, Quincy ridică ușor căpșoru-i luminat de soare și scoase un scâncet slab.

Luisa alunecă încet până când atinse podeaua cu picioarele și se uită la cușeta lui Somerton, care era sub a ei. Știa că avea să o găsească goală. Ajunsese să-i simtă absența, la fel cum își simțea propria prezență. Se aplecă și-l mângâie pe cap pe Quincy.

– Unde s-a dus, iubire? Și de ce ne-am oprit?

Pe de altă parte, de ce se opreau în general trenurile? Nimeni nu știa niciodată sigur. Opririle și plecările trenurilor de noapte erau

mistere de nepătruns pentru mintea omenească muritoare. Poate se stricase un schimbător de șine.

Desigur, putea la fel de bine să fie și altă defecțiune.

Dar nu, nu putea fi asta. Somerton ar fi trezit-o dacă ar fi apărut vreo defecțiune sau vreun pericol de orice fel. Sau, dacă nu ar fi făcut-o el, cu siguranță ar fi venit Olympia din compartimentul de lângă al lor.

Îl mai mângâie o dată scurt pe cap pe Quincy, după care își luă halatul de la baza cușetei și ieși din compartiment.

Îl găsi pe Somerton afară, pe balconașul de la capătul vagonului, uitându-se peste balustradă spre câmpul pustiu luminat de lună. Fuma un trabuc. Dar aproape terminase. Luisa șovăi o clipă, după care îl atinse pe umăr.

El nici măcar nu tresări. Bineînțeles că o simțise apropiindu-se.

– Ar trebui să dormi, zise ea.

– Ar trebui să știi că nu pot.

– Ai dormit destul de bine când eram în Italia.

El stinse trabucul, după care aruncă chiștocul pe șine.

– Da, ei bine, acum nu mai suntem în Italia.

Nu era foarte mult spațiu pe balconaș lângă el, însă Luisa se chinui să se strecoare, lipindu-se de brațul lui musculos. Cu un oftat prelung și chinuit, el ridică mâna și o așeză de cealaltă parte a ei, cuprinzând-o în adăpostul oferit de umerii lui. Luisa își umplu pieptul cu aerul cald de noapte și cu mirosul familiar al pielii lui. Fumul trabucului dispărea treptat, pe aripile unei adieri montane. Brațul lui era puternic și liniștitor în jurul ei, ca o greutate binecuvântată.

– Știi de ce ne-am oprit?

– Cred că pentru a lăsa un alt tren să treacă. Du-te înapoi la culcare, draga mea. Dumnezeu știe dacă o să avem vreun pic de timp de odihnă mâine.

– Cum se face că-mi spui mereu „draga mea" când ești formal și „Markham" atunci când simți vreun soi de afecțiune trecătoare față de mine? îl întrebă ea. Mi se pare că ar trebui să fie invers.

Dar el nu îi răspunse.

– Bine, atunci. Unde suntem?

Somerton încuviință din cap spre cerul movuliu de noapte.

– Tocmai am părăsit munții din Austria. Încă se văd crestele lor în sud. Aș zice că, după ce o luăm din loc din nou, o să mai facem cam două ore până în Huhnhof Baden.

– Unde o să ne aștepte oamenii ducelui de Olympia.

– Da. Din câte se pare, poliția revoluționară are cea mai slabă formațiune în provincia asta vestică, unde tu te bucuri încă de susținere din partea poporului. Sau cel puțin așa pretind informatorii ducelui de Olympia, de care nu am nici un motiv să mă îndoiesc.

– Și apoi pur și simplu luăm cu asalt palatul?

– Conform planului unchiului tău, da.

– Dar cum rămâne cu planul *tău*? Tu cum crezi că ar trebui să procedăm?

Umărul de sub capul ei se mișcă ușor.

– Deci? insistă ea. Cu siguranță te-ai gândit mult la asta în mintea aceea uneltitoare a ta. Spune-mi la ce te gândești. Știi bine că ne-am înțeles mereu unul pe celălalt și am fost pe aceeași lungime de undă.

– Copilul acesta, începu el, dar apoi se opri.

– Dacă există într-adevăr unul.

– Dacă există într-adevăr unul, repetă Somerton și strânse mâinile pe balustradă. După cum ai înțeles deja, fără îndoială, mă pricep mult mai bine la a face copii decât la a-i crește. Și, slavă Domnului, Elizabeth și Penhallow s-au asigurat că nu o să am prea multe ocazii ca să-i stric în vreun fel copilăria tânărului Philip.

– Asta nu-i adevărat. Au promis să stabilească vizite regulate. Dar se opri imediat din vorbit, pentru că acele cuvinte i se păreau goale și iluzorii. Pentru că ea fusese cea care îi ceruse să înceapă o nouă viață și să-și întemeieze o nouă familie. Inevitabil, primul lui fiu, crescut într-un alt cămin, avea să devină doar un pic mai mult decât o cunoștință distantă și urma să ajungă să îl privească pe Penhallow drept tatăl său.

Se auzi apoi un fluierat distant, undeva în nord. Probabil era celălalt tren. Cel pe care îl așteptau să treacă.

Apoi Somerton vorbi din nou, cu voce liniară:

– Vreau să-ți fac lucrurile foarte clare, ca să nu existe mai târziu dezamăgiri sau învinuiri. Eu nu sunt potrivit să fiu tată. Așa că îmi voi asuma un rol cât mai limitat posibil în creșterea acestui copil.

– Eu... nu cred că înțeleg.

– În profesia mea, îndrum fiecare om în zona spre care are înclinații. Spre exemplu, ar trebui să fiu prost ca să trimit un om priceput la falsificat acte să execute un asasinat delicat.

– Chiar compari datoria de tată cu profesia de asasin?

Îi veni să râdă, însă înțelese repede că inima ei era mult prea pustiită.

– A fost doar o analogie. Fără îndoială, tu o să vrei și alți copii, desigur, și eu nu am nici o obiecție să continui să-mi exercit îndatoririle conjugale odată ce ai născut cu bine și copilul a fost înțărcat și toate cele...

– Ești nebun?

– Însă nu îmi pot permite să repet greșelile care au dus la un final atât de dezastruos cu șapte săptămâni în urmă.

Luisa încercă atunci să se îndepărteze, dar brațul lui o ținea captivă. Cum naiba putea să îi vorbească cu atâtea răceală și totuși să-i ceară în continuare apropierea fizică?

– Dimpotrivă, mie mi se pare că exact asta faci. O căsnicie fără prea mare implicare și un copil tot așa.

– Nu e deloc același lucru! zise el. Noi doi avem un parteneriat incredibil – sau cel puțin așa îmi place mie să cred. Respect reciproc și o conexiune sexuală satisfăcătoare.

– Satisfăcătoare!

– Una peste alta, aceste două lucruri reprezintă fundamentele unui căsnicii fericite.

– Ciudat, nu-mi pari deloc fericit.

– Fericirea, draga mea, nu a făcut niciodată parte din natura mea. Să spunem atunci o căsnicie care își servește bine scopul și în care ne străduim să nu ne provocăm prea multă suferință unul altuia.

– Mda, absolut minunat.

– Draga mea, nu poți să-ți dăruiesc ceva ce nu dețin.

– Atunci, poate că nu știi nici tu ce ai. Sau poate că pur și simplu nu știi cum să scoți asta la iveală din adâncurile sufletului tău.

El rămase tăcut. Șinele începură să scârțâie apoi, anunțând pornirea locomotivei. Un huruit slab spintecă aerul, și se simți un curent de aer.

– Să știi că ai făcut o alegere destul de proastă.

Glasul lui era încă liniar și lipsit de orice emoție.

– Ce alegere proastă?

– Când m-ai ales pe mine.

Luisa ar fi putut îndura mai ușor afirmația aceea dacă ar fi rostit-o pe un ton morocănos, ca rezultat al unei stări de spirit trecătoare sau al efectului melancolic pe care îl crea luna, alunecând peste crestele munților. Dar era atât de calm și de sigur pe sine, ca și când s-ar fi gândit foarte mult la chestiunea aceasta și ar fi întors-o pe toate părțile, înainte de a ajunge la o concluzie rece și logică.

– Știi, înainte să vin aici, lângă tine, stăteam în cușeta mea și gândeam exact opusul, zise ea. Am ca soț unul dintre cei mai vicleni și geniali șefi de spionaj din Europa. Un om nemilos și cutezător, foarte priceput și neobosit în pat, care probabil mi-a oferit deja un moștenitor. Și care am văzut cu ochii mei că e dispus să facă orice ca să mă protejeze. Mi-am asigurat tronul și viitorul poporului meu – și totul printr-o singură mișcare.

– Te înșeli. Sunt un eșec în calitate de soț și un tată inapt, iar ultimul meu plan ca șef de spionaj s-a terminat într-un dezastru aproape fatal. Deschise palmele în sus explicativ și continuă: Numai Dumnezeu știe ce pot să-ți fac în următoarele ore. Sau în anii următori, dacă ajungem până acolo. Cred că steaua mea norocoasă s-a stins de mult, în timp ce a ta... ei bine, a ta abia acum se naște.

– Ce prostii afurisite și melancolice! Probabil e de la vinul pe care l-ai băut în vagonul-restaurant. A fost absolut îngrozitor. O să scriu personal companiei feroviare să mă plâng de calitatea lui.

Somerton continua să se uite la mâinile lui. La palmele sale masive, brăzdate de linii adânci și peticite cu bătături. Luisa îi acoperi atunci mâinile mari cu ale ei și șopti:

– Eu am încredere în mâinile astea. Am încredere în tine.

Dar el își retrase mâinile de sub atingerea ei și le propti înapoi pe balustrada metalică.

– În orice caz, e prea târziu să dăm înapoi acum. Se pare că zarurile au fost deja aruncate.

Huruitul creștea în intensitate, un amestec disonant de sunete mecanice, aburi și fier care se freca de fier. Trenul începu atunci să se clatine. Luisa se prinse cu mâinile de balustradă. Chiar înaintea impactului, își întoarse un pic capul spre umărul protector al lui Somerton.

Trenul care venea din sensul opus trecu în viteză pe lângă ei, într-un vacarm ritmic de fluiere și huruit. Vagon după vagon... Luisa simți cum urechea stângă îi fu asaltată de zgomote aproape palpabile, în timp ce pe cea dreaptă o ținea ascunsă în materialul cămășii lui Somerton și în încordarea liniștitoare a umărului său.

Și apoi, la fel de rapid cum apăruse, trenul dispăru. Aerul încă șuiera și șinele încă scârțâiau încet, în urma lui.

Pe măsură ce zgomotul se stingea, Luisa își simți inima acaparată de o pace senină. Era o senzație ciudată, care în mod inexplicabil o făcu să se gândească la spaima pe care o văzuse pe chipul lui Somerton când o capturase Penhallow și îi ținuse cuțitul la gât. La felul

blajin în care îi cărase trupul rănit și bolnav din grajdurile de la Eaton Square înapoi la casa lui din Northamptonshire.

Cum era posibil ca acel om să fie același cu cel care o ținea acum în brațe? Cu cel care îi spusese toate cuvintele acelea dure?

Oare pe care ar fi trebuit să-l creadă de fapt? Și cu care se căsătorise?

– Ar trebui să ne mișcăm în curând, zise Somerton.

Luisa inspiră adânc și își umplu pieptul cu aer curat și proaspăt. Cu speranță.

– Da. Înainte spre Huhnhof. Și apoi o să lăsăm totul în urmă în sfârșit. Vom lua cu asalt palatul, vom câștiga din nou tronul, vom...

– Poftim? Vom? Noi?

– Da. Tu, eu și Olympia. Și oricare alți supuși loiali care ni se vor alătura.

– Mă tem că aici te înșeli, draga mea. Își desprinse mâna de pe balustradă și o așeză pe umărul ei. Eu și Olympia vom lua cu asalt palatul, cum spui tu, dar tu vei rămâne în ascunzătoarea noastră.

– Fii sigur că n-am de gând să...

– Acesta nu este tocmai domeniul tău de experiență, draga mea...

– Nu-mi mai spune așa.

– Bine, atunci... tu... oricine naiba ai fi... *tu*... ești extrem de importantă pentru poporul tău, așa că vei rămâne ascunsă într-un loc sigur până când îi vom elimina până la ultimul pe revoluționarii ăștia blestemați.

Într-adevăr, aer curat și proaspăt. Într-adevăr, și speranță.

– Înțeleg. Se apleacă apoi și se strecură pe sub brațul lui, după care se întoarse spre ușă. Presupun că asta e, atunci. Regina trebuie protejată cu orice preț...

– Draga mea...

Ea deschise ușa tare, dar înlemni în clipa imediat următoare, când vocea lui tună peste huruitul trenului:

– Markham! Draga mea Markham! Somerton rămânea cu fața întoarsă spre câmpul pustiu care se întindea în spatele lor, iar nasul lui mândru se înălța ca și când ar fi testat intensitatea vântului. Ești extrem de importantă și pentru mine.

Rămase încremenită o clipă, cu mâna pe mâner, privind cum razele lunii îi mângâiau strălucitor părul întunecat.

Lua-l-ar naiba să-l ia! Cum reușea să facă asta?

– Mă bucur să aud asta, zise ea încet. Pentru că eu am ajuns să cred că n-aș putea trăi fără tine.

Intră apoi în vagon și lăsă ușa să se închidă în spatele ei, chiar când răsună prelung fluierul, ca un vaier lung și tulburător, și trenul se puse în sfârșit în mișcare.

Somerton o găsi pe mireasa lui în cușeta ei, ghemuită lângă perete. Pijamaua ei dungată se întrezărea pe deasupra păturii, iar Quincy stătea ghemuit mulțumit la picioarele ei.

– Prostovan mic și încăpățânat, murmură el.

Își strânse cordonul halatului și părăsi compartimentul. Olympia dormea dus în compartimentul de alături. Somerton simți o mare satisfacție când îi întrerupse sforăitul mulțumit bătând tare în geamul cabinei.

– Te-a dat afară, ei? zise ducele în loc de salut.

– Dimpotrivă. Doarme dusă în cușeta mea chiar acum.

Ceea ce nu era chiar deloc o minciună.

Olympia ridică sceptic din sprâncenele-i cenușii și-i făcu semn să intre.

– Nu ai vrea să intri, Excelență?

Cuvintele acelea îi făcură inima să tresară lui Somerton, însă își păstră pe chip aceeași expresie sumbră. Aerul era greu și mirosea a somn. Se duse la fereastră și o deschise un pic. Se revărsă imediat înăuntru un aer rece, care îi mai liniști nervii.

– Atunci zi repede ce-ai de zis, pentru Dumnezeu! Un om bătrân are nevoie de odihnă.

– Voiam să vorbim despre planurile tale. Ești sigur că vor funcționa?

– La fel de sigur cum sunt în genere cu astfel de lucruri. Poporul e nemulțumit de intrigile acestor anarhiști care îi conduc din confortul castelului Holstein. Oamenii încep să vadă că nu și-au onorat promisiunile inițiale și că nici nu o vor face și înțeleg că resursele țării sunt probabil secătuite numai pentru folosul Brigăzii Revoluționare. Și nu le place deloc nici instaurarea poliției secrete.

– Al cărei lider a dispărut acum.

– Da. Cred că acum călătorește spre Anglia, în grupul domnișoarei Dingleby.

– Cu ce scop?

– S-o captureze pe Stefanie, desigur. Pentru că, în momentul de față, e singura prințesă pe care Dingleby știe unde s-o găsească. Date fiind agitația din provincii și revolta care aproape a avut loc în Huhnhof, brigada pare să înceapă să priceapă că este nevoie de un fel

de conducător, un reprezentant al epocii trecute, care să unifice poporul.

Somerton se întoarse atunci de la fereastră. Olympia stătea sprijinit de pat, cu brațele încrucișate și cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip. Dar ochii lui erau la fel de albaștri, alerți și strălucitori ca de obicei și înregistrau fiecare detaliu despre omul din fața sa.

– Ești absolut sigur de asta?

– Așa îmi spun sursele mele.

– Și ce măsuri de precauție ai luat în numele prințesei Stefanie? Soția mea le iubește foarte mult pe surorile ei.

Olympia zâmbi.

– Da, așa este. Am trimis telegrame. Stefanie va fi protejată. Din câte se pare, procedurile judiciare ale iubitului ei au luat o întorsătură neașteptată spre bine, și mă aștept ca ei să se căsătorească în scurt timp. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, dacă e să ne gândim la succesiunea legală.

– Și casa unde va sta Luisa, până când avem sub control situația de la castel? Proprietarii sunt de încredere?

Olympia se împinse atunci de pe patul micuț și întinse brațele în sus, abia înăbușind un căscat. Dar, la înălțimea lui, ajunse repede la tavanul jos.

– Oh, nimeni nu e absolut de încredere, dragul meu. Ar trebui să știi asta deja.

– Și totuși, ai avut încredere în mine, dintre toți oamenii, să-mi lași bijuteria ta cea mai de preț.

– Păi, și am făcut o greșeală, Lord Somerton?

El încrucișă atunci brațele la piept. Mătasea halatului aluneca pe sub mâinile lui.

– E posibil ca Alteța Sa să fie însărcinată, zise el.

Ducele ridică încă o dată elegant din sprâncenele-i stufoase.

– Serios? Excelent lucrat. Fără îndoială, destul de rapid, dar, indiscutabil, excelent!

– Păstrează-ți felicitările. E încă mult prea devreme să știm, dar avem motive întemeiate să sperăm. În consecință, siguranța ei este esențială în acest demers. Și am nevoie de asigurarea ta că nu se va afla deloc în pericol.

– Tu, dintre toți oamenii, știi cel mai bine că nu-ți pot da asigurarea asta.

– Spune-mi măcar ce măsuri de siguranță s-au luat în sensul acesta. La naiba cu tot, omule! E nepoata ta!

Olympia își odihni atunci mâna pe patul de lângă el, iar expresia de pe chipul lui se îndulci spre compasiune.

– Dragul meu, nimic pe lume nu e sigur. Nu știai asta? Trebuie doar să facem tot ce ne stă în putință, să ne străduim să atingem idealul, în speranța că vom face un bine cât de mic în lume și apoi ne vom cunoaște judecata supremă pe lumea ailaltă.

Somerton dădu să-i răspundă, dar își simțea dintr-odată gâtul blocat.

Olympia făcu un pas în față și-și așeză mâna pe umărul contelui.

– Du-te înapoi la cușeta ta și fă dragoste cu soția ta, dacă reușești în drăcia asta care se zgâlțâie. Adormi în brațele ei. Și fii recunoscător pentru darul pe care ți l-a oferit Dumnezeu.

Greutatea strângerii mâinii ducelui îi apăsa carnea ca un fier încins. Somerton ridică mâna și îndepărtă delicat degetele ducelui de pe mătasea halatului său.

– Îți mulțumesc pentru sfaturi, dragă unchiule, zise el și porni spre ușă.

– Idiot afurisit, murmură Olympia.

Trenul intră în Huhnhof Baden chiar înainte de răsărit. O mână blândă o scutură pe Luisa, trezind-o la șase fără douăsprezece minute.

– A sosit timpul, Markham, îi zise soțul ei.

Era îmbrăcat și bărbierit și încă avea obrajii umezi. O ajută să se dezbrace de pijamaua dungată și să-și pună cămașa și pantalonii, înfășurându-i bandajul de muselină în jurul sânilor fără să spună nimic, fără a o atinge mai mult decât era strict necesar.

Un ciocănit scurt și puternic se auzi la ușa compartimentului.

– Huhnhof Baden! strigă controlorul.

Valiza era deja făcută. Somerton o apucă într-o mână și cu cealaltă îi deschise ușa.

– După tine, draga mea.

Luisa clipi de mai mult ori când coborâră pe peronul familiar, pe care mai pășise de nenumărate ori până atunci, așteptată cu buchete de flori de fiicele primarului și pe acorduri entuziaste de bun venit, cântate de filarmonica din Huhnhof. Însă, în dimineața aceasta, peronul era pustiu, cu excepția conductorului și a doi pasageri, care coborau din celălalt capăt al trenului. O fâșie portocalie subțire se ridica pe linia estică vizibilă a orizontului, anunțând răsăritul soarelui.

– Pe aici, zise Olympia, și apoi se grăbiră după el în josul peronului și prin gară, către scara de piatră de la intrare, dincolo de care îi aștepta o trăsură modestă, trasă de un singur cal maroniu, cu urechi clăpăuge.

Aceasta era întoarcerea ei triumfătoare în Holstein-Schweinwald-Huhnhof.

Călătoria lor se dovedi destul de scurtă, de cel mult șapte sau opt kilometri. Soarele încă nu se ridicase cu totul pe cer când ieșiră de pe drumul principal și intrară în curtea bine îngrijită a unei ferme. Pereții acoperiți cu tencuială albă ai casei și ai grajdurilor păreau foarte luminoși în atmosfera difuză a dimineții. În pragul ușii apăru imediat o femeie, care își scoase în grabă șorțul și își aranjă părul.

– Excelență? zise femeia, cu sufletul la gură, când Luisa sări din trăsură în costumul ei imaculat de stofă.

– Fără de-astea, te rog! Olympia se grăbi apoi în față și o prinse de mână pe femeie, înainte să aibă timp să se afunde într-o reverență inevitabilă. Vorbea impecabil germana.

– Îți mulțumesc cu extremă recunoștință, *Frau* Schubert, zise Luisa. Femeia clătină din cap și-i făcu semn spre ușă. Îi străluceau ochii de entuziasm. Intrați, intrați!

– Mă tem că nu vom putea rămâne, zise Olympia, după ce femeia le împărți cafea și pâine prăjită. Trebuie să ajungem în Holstein înainte de lăsarea serii și nu putem risca să luăm trenul.

– Așa repede? întrebă Luisa, ridicând ochii din ceașca sa aburindă de cafea. Se uită apoi spre chipul aspru al soțului ei. O privea pe *Frau* Schubert în același fel suspicios în care un magistrat ar fi studiat un criminal adus în fața justiției.

– Da. Olympia își termină cafeaua și se ridică. Somerton?

Contele se ridică și el.

– Vreau să vorbesc o clipă între patru ochi cu soția mea, înainte să plecăm.

– Desigur. Te aștept în trăsură. *Frau* Schubert? Aș vrea să discut câteva lucruri mărunte cu dumneata, dacă nu te superi, zise și-i întinse mâna.

Când ușa se închise în spatele celor doi, Somerton se întoarse spre Luisa. Chipul lui nu-și pierduse nici un pic din asprimea de mai devreme și ochii lui negri îi fixau pe ai ei cu îndârjire.

– Ce este? întrebă ea.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Înainte să apară Olympia în dimineața aceea din Fiesole, din urmă cu două zile, nu am fost să mă plimb pe munte ca de obicei, ci m-am dus până în Florența.

Se așteptase la altceva. De fapt, la orice altceva. Poate la vreun soi de rămas-bun formal, la vreun avertisment de a avea grijă de ea până la întoarcerea lui sau la alte rugăminți obișnuite.

– În Florența? repetă ea uimită. De ce?

Somerton băgă atunci mâna în buzunar și zise:

– Pentru că mi-am amintit că nu ți-am oferit nici un cadou care să marcheze ocazia căsătoriei noastre, cum ar trebui să facă un soț pentru soția lui, indiferent de circumstanțele în care are loc nunta. Și am găsit un bijutier care să mă ajute să îndrept omisiunea asta, spuse, după care îi întinse o cutiuță dreptunghiulară plată.

Luisa se uită la cutiuță și apoi îi cercetă chipul. Simți imediat cum i se usucă gâtul.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

– Pentru că ai un fel al tău de-a secătui un om de curaj, tocmai atunci când are cea mai mare nevoie de el, Markham. Poftim, ia-o, te rog! Trebuie să plec, și aș prefera să nu car după mine o avere în pietre prețioase, mai ales la ce companie voi avea în scurt timp.

Luisa luă cutiuța și o deschise, cu mâini tremurânde. Înăuntru se ascundea un colier, suficient de lung ca să îl poarte în jurul claviculei. Era făcut din rubine, și fiecare dintre ele era împrejmuit de un cerc de diamante mici. Piatra din mijloc era mai mare decât toate celelalte și la fel de clară precum un lac de vin sângeriu. Neprețuit.

Își drese glasul.

– Mi-a amintit de un verset din Cartea Proverbelor din Biblie: „Pentru că prețul ei este mai presus de rubine“ sau ceva de genul acesta. Cred că e un sentiment potrivit ocaziei.

– Este superb! murmură ea.

– Fără îndoială ai deja o grămadă de bijuterii, închise în vistieria regală a palatului.

Ea îi studie atunci chipul umbrit de aceeași expresie obișnuită a indiferenței reci.

– Nici una dintre bijuteriile acelea nu-mi aparține de fapt.

– Atunci, ține-l ascuns undeva în siguranță. Îndrăznesc să spun că probabil țarcul oilor este cel mai sigur loc. Dacă totul merge bine, ar trebui să ai vești de la noi într-o săptămână.

„Dacă totul merge bine.“

– Somerton, zise ea și înghiți apăsat ca să îndepărteze nodul care i se pusese în gât. Leopold...

Numele lui creștin i se rostogoli ciudat de pe limbă, dar și nespus de intim. Chipul lui se alungi imediat într-o expresie de mirare.

– Te rog, ai grijă! Oamenii ăștia sunt trădători de cea mai joasă speță. Nu pot să...

– Draga mea, te asigur că nu am nici cea mai mică intenție să nu fiu cât se poate de precaut cu cei responsabili de tentativa de asasinat asupra soției mele.

– Sigur că nu. Chiar nu cred că ești genul de om care să abordeze vreo problemă fără precauție. Dar o să-mi fac la fel de multe griji, oricum, așa că ai grijă de tine, pentru numele lui Dumnezeu!

Somerton făcu o plecăciune scurtă, dar elegantă.

– Și mulțumesc pentru colier. Îl voi prețui nespus.

Închise apoi cutia și făcu un pas șovăielnic spre el. Ținea mâinile împreunate la spate.

– Încă ceva, înainte să plec. Se încruntă în jos la ea și continuă: Să ai extrem de mare grijă de tine, m-ai înțeles? Nu lăsa nici un vizitator să te vadă și nu ieși din curtea fermei. Să mănânci bine, să te odihnești cât mai mult și mai presus de toate...

– Știi că ai putea mai bine să mă săruți de rămas-bun, zise ea. Ai putea să mă strângi în brațe și să-mi spui: „Pe curând, draga mea soție, tovarășa mea de viață, comoara mea. O să-ți rămân loial cu mintea și cu fapta. O să mă gândesc la tine în fiecare clipă, o să te visez mereu când mă așez în pat și am să-ți sărut fotografia în fiecare noapte, înainte să adorm".

– Dar întâmplarea face că n-am nici o fotografie cu tine.

Luisa se răsuci și strânse la piept cadoul primit de la el.

– Oh, ești o... o *bestie* afurisită!

Mâinile lui se strânseră atunci pe umerii ei, și-i șopti încet în păr:

– Mi-am pus și eu oamenii de pază în apropiere. Dacă se întâmplă ceva, orice, dacă ai chiar și cea mai mică suspiciune, du-te la sediul asociației fermierilor din cătunul următor și spune-le numele meu. Dacă nu poți face asta, du-te la Huhnhof Baden și trimite-i o telegramă domnului Nathaniel Wright la London Wall.

– Lui Nathaniel Wright?

– Da. I-am lăsat instrucțiuni. Poți avea încredere în el. Somerton își lipi apoi buzele de creștetul capului ei într-un sărut delicat și-i șopti: Cu bine, draga mea soție.

Luisa se răsuci după el, uimită, dar Lord Somerton deja se îndrepta cu pași mari spre ușă, punându-și pălăria pe cap. Nici nu se uită în urmă.

La îndemnul lui *Frau* Schubert, Luisa se retrase în camera sa și se îmbăie într-o cadă veche de tinichea, cu apă fierbinte adusă cu bidoanele de însăși gazda sa. Nu se simțea tocmai în apele ei, dar asta era ceva normal, după o astfel de călătorie epuizantă de douăzeci și patru de ore.

Abia atunci când se îmbrăcă după baie observă pata mică de sânge de pe lenjeria de corp. Și abia la lăsarea nopții își pierdu cu totul speranța.

Capitolul 26

O săptămână mai târziu

Niște brațe masculine musculoase apărură ca de nicăieri și o prinseră între perne. Buzele lui le acoperiră pe ale ei, tandre și în același timp dornice. Aveau gust de coniac. Pieptul lui gol se atinse de sfârcurile ei deja sensibilizate și șoldurile lui se pogorâră peste ale ei, neînduplecat și inevitabil, până când carnea ei deja umflată de dorință cedă cu totul și un val copleșitor de poftă carnală îi umplu măruntaiele, radiind spre vârfurile degetelor. Țipă de bucurie, dar gura lui îi înăbuși vocea. Sărutul lui deveni tot mai apăsat și mai adânc, înecându-i toate simțurile, până când simțea că nu mai putea să respire, se sufoca sub buzele și sub trupul lui. Și sub puterea lui de neclintit.

– Fă-o pentru mine, zise el.

Sau poate era „Fă-o cu mine"?

Se împinse cu toată puterea în greutatea care o acoperea. Dar trupul ei se repezi înainte și degetele ei căutară cu disperare să se prindă de...

Nimic. Doar aer.

Se uita în jos la brațele ei și constată că strângea la piept o pernă albă. Pe noptiera de lângă patul ei ticăia ceasul de buzunar de aur. Se întinse după el și-l ridică în fâșia subțire de lumină care intra pe fereastra deschisă.

Cinci și douăzeci și patru de minute dimineața.

Se lăsă înapoi pe spate în mulțimea de perne – *Frau* Schubert golise toate paturile din casă pentru ea – și se uită la umbrele de deasupra. Fiecare celulă din trupul ei urla de dezamăgire. Visul nu fusese real nici de data aceasta. Dar îl *simțise* deasupra ei, îi simțise pielea febrilă și gura cu aromă de coniac. Se întorsese în timp înapoi în căsuța lor mică de lângă Fiesole, unde făcuse dragoste cu Somerton, ascunși sub protecția nopții calde italiene și în confortul moale oferit de patul lor. Și, pentru câteva clipe, greutatea fermă a trupului soțului ei făcuse orice altceva din lume să dispară.

Și acum el dispăruse și lumea reală se întorsese. Trecuseră deja opt zile de când el și Olympia plecaseră în trăsura aceea neagră modestă, și de atunci nu mai primise nici o veste de la nici unul din ei. Dispăruseră amândoi fără urmă în arșița văratică a Germaniei.

Întoarse capul spre fereastră.

Opt zile. Somerton îi spusese că ar fi trebuit să primească vești de la ei într-o săptămână, dacă totul mergea bine.

Dacă totul mergea bine.

Încă simțea fiori în trup de la vis, dar senzația revoltătoare de groază care se născuse în ființa ei îi alunga rând pe rând. Unul din cei doi ar fi trebuit să-i trimită vești până acum, indiferent dacă erau bune sau rele. Ceea ce însemna că probabil veștile trebuiau să fie într-adevăr foarte proaste.

Sau nu. Se holba cu înverșunare la crăpătura de lumină dintre draperii, care anunța răsăritul iminent al zorilor celei de-a opta zile, încercând să conceapă un motiv pentru care soțul ei nu găsise o modalitate să-i transmită vești liniștitoare. Nepăsare sau treburi constante de rezolvat, sau imposibilitatea de a găsi un mesager demn de încredere.

Luisa se dezveli hotărâtă și-și puse picioarele pe podea.

Imposibil! Dacă Somerton îi promisese că avea să-i dea de veste, atunci ar găsi o cale s-o facă. Dacă putea. Și asta însemna un lucru: că nu putea. Adică se întâmplase ceva rău.

Și stătea numai în puterea ei să afle ce.

Își căută pantalonii, cămașa și bandajele de muselină cu care-și înfășura pieptul. Își dădu cu apă pe față, după care își încheie vesta și haina.

Afară, soarele începuse deja că lumineze cerul deasupra dealurilor din est. Luisa își puse pălăria pe cap și închise încet ușa în spatele ei.

– Alteța Voastră!

Luisa tresări și se întoarse în direcția vocii. *Frau* Schubert traversa curtea fermei. Venea din direcția hambarului și legăna în mâinile-i voinice două găleți cu lapte. Șorțul ei alb strălucea ca o fantomă în atmosfera difuză de dimineață.

– Bună dimineața, *Frau* Schubert.

– De ce v-ați trezit așa devreme? Excelența Sa a lăsat instrucțiuni stricte că trebuie să vă odihniți. Se apropie de Luisa și lăsă jos gălețile cu lapte. Trebuie să vă duceți înapoi în pat. O să vă aduc eu micul dejun imediat.

– Te rog, nu te deranja. Nu am putut să mai dorm. Mă duc la o plimbare, atâta tot.

– Dar Excelența Sa a spus să...

– Excelența Sa e plecat de peste o săptămână, *Frau* Schubert! Și n-am primit nici o veste de la el. Șovăi o clipă, dar apoi se gândi că femeia era de încredere. O păzise pe Luisa cu deosebită loialitate și se ocupase de toate nevoile ei, ca și când s-ar fi simțit onorată să o poată servi. Soțul meu mi-a spus să-i caut pe oamenii lui din Hohengruben dacă am vreun motiv de îngrijorare.

– Dar satul ăsta e la trei kilometri distanță, Excelență!

Frau Schubert părea de-a dreptul scandalizată. Luisa zâmbi cu blândețe.

– Te asigur că mă pot descurca.

– Dar nu trebuie! Dacă vă vede cineva? Astăzi sosește fiul surorii mele, în drum spre Holstein. Se va ocupa el de tot. *Frau* Schubert își frământă mâinile și se aplecă spre ea, agitată. Excelența Sa nu vrea să vă puneți în primejdie, milady.

– Mă tem că, din păcate, chiar n-am ce să fac. Fiecare clipă este vitală.

– Oh, vă rog, lăsați-l pe Gunther al meu să se ducă în locul dumneavoastră! Este un om de încredere, milady. Este unul dintre cei care conduc rezistența în Holstein. De fapt, dacă nu mă înșel, îl și cunoașteți. Este fiul regretatului maior.

– Al maiorului? Al maiorului de Holsteinton, vrei să spui?

– Unul și același. Gunther Hassendorf îl cheamă, doamnă, și am încredere în el, pot paria cu viața mea. Se oprește pe aici ca să îi spun ce noutăți am mai aflat – atunci când am noutăți, desigur. Informații care ar putea fi importante pentru cauză. Ridică apoi bărbia și întări: E un băiat tare bun Gunther al nostru. Un regalist adevărat!

Și atunci în mintea Luisei prinse contur o amintire mai veche. Imaginea surorii ei, Stefanie, dansând cu fiul maiorului la unul dintre balurile recoltei – și flirtând cu el, destul de fățiș. Luisa vorbise cu ea despre asta după aceea. „Nu-mi pasă", îi spusese sora ei, atunci în vârstă de optsprezece ani, cu ochii înflăcărați. „Îl iubesc și el mă iubește pe mine și ne vom căsători în primăvara viitoare!" Gunther era un tânăr înalt și foarte voinic. Dar complet nepotrivit pentru o prințesă, desigur. Și, deși se căsătorise într-adevăr în primăvara următoare, o făcuse cu fiica unui bürger[1] bogat și la insistențele tatălui său, care avea o gândire foarte pragmatică. *Herr* Hassendorf fusese suficient de înțelept încât să nu vadă nici un beneficiu – ba chiar un pericol foarte real – în a-și lăsa fiul să fugă și să se căsătorească în secret cu cea mai mică fiică mult iubită a prințului Rudolf.

– Gunther! Nepotul dumitale este Gunther Hassendorf? Gunther *al lui Stefanie?*

Frau Schubert se încruntă.

– Poftim? Nu cred că v-am înțeles, doamnă.

– Nu mai contează. Da, atunci, cred că într-adevăr e de încredere. Se aplecă apoi și luă una din gălețile cu lapte. Dă-mi voie să te ajut să duci asta înăuntru și să pregătești micul dejun, *Frau* Schubert. Nu, nu. Insist! zise și alungă protestele văduvei cu o fluturare masculină a brațului ei înveșmântat în stofă.

– Dar nu-i deloc cuviincios, milady! Cine-a mai pomenit ca o prințesă să care o găleată cu lapte?!

– Te asigur că am cărat lucruri mult mai grele în aceste ultime luni. Deschise apoi ușa și o pofti înăuntru pe *Frau* Schubert, după care o urmă. Și să fie un mic dejun copios, buna mea femeie. O să plec spre Holstein cu nepotul dumitale, de îndată ce sosește.

– E foarte tulburător ce aud. Gunther clătina din capul său blond și vorbea în șoaptă, chiar dacă și ultimii ocupanți părăsiseră vagonul de clasa a treia când trenul ajunsese în Schweinwald Central, lăsându-i singuri. Și au plecat acum o săptămână?

– Acum opt zile. Au plecat cu trăsura, ca să nu atragă asupra lor atenție nedorită, și ar fi trebuit să ajungă în Holstein miercurea trecută.

[1] Termen generic folosit pentru a desemna pătura de mijloc a orașelor din Europa Centrală și Occidentală (n.tr.)

Se uită apoi la mâinile ei. Nu-și dăduse jos verigheta, chiar dacă era un obiect destul de neobișnuit să fie purtat de un bărbat. Inelul de aur strălucea subtil în lumina slabă a vagonului de călătorie.

– Știți cu cine urma să se întâlnească acolo?

– Nu știu. Unchiul meu a adunat un grup de regaliști loiali.

El clătină încă o dată din cap. Din tinerețe și până atunci crescuse și devenise un om destul de masiv. Creștetul capului său aproape că atingea raftul de bagaje de deasupra, și hainele pe care le purta abia dacă îi puteau cuprinde lățimea pieptului și a umerilor. Îi amintea de Somerton – cel puțin prin constituția fizică.

– Ce ghinion că am fost chemat în afara orașului. Așa aș fi știut măcar de unde să începem căutările și pe cine să căutăm. Dar nu mai contează. Avem deja câteva variante foarte clare. Încă guvernezi inimile a numeroși oameni din Holstein.

– Şi îți mulțumesc foarte mult pentru loialitatea dumitale, *Herr* Hassendorf. Am văzut suficiente trădări în aceste ultime luni. Hans, valetul tatălui meu, s-a dovedit a fi unul dintre conspiratori şi la fel și propria mea guvernantă, Dingleby, care ne-a crescut pe mine și pe surorile mele după ce a murit mama. Făcu apoi o pauză, dându-și seama că el se gândea probabil la Stefanie.

– Surorile dumitale..., zise Gunther. Ce mai fac?

– Nu știu prea multe despre ce se întâmplă cu ele, dar am înțeles că sunt bine. Sper să se poată întoarce curând în țară în siguranță, și atunci o să le vezi și dumneata.

– Și prințesa Stefanie... Nu ați mai aflat nimic despre ea în ultima vreme? În ultimele zile?

Luisa șovăi o clipă.

– În ultimele zile, nu. Nu de când am ajuns în Germania. Dar cred că a întâmpinat și ea destule dificultăți în Anglia.

– O să-mi facă o deosebită plăcere să mă răzbun personal pe responsabili, zise el înverşunat şi lovi cu pumnul în palma opusă.

– Știu că ai ținut la ea, cândva, șopti ea, șovăielnică.

El nu-i răspunse o clipă.

– Îmi făcusem speranțe... Dar, desigur, fiul unui maior nici măcar nu poate visa să se căsătorească vreodată cu o prințesă. Tata mi-a spus asta foarte clar. Că nu-mi văd lungul nasului, așa zicea.

Vocea lui era dintr-odată plină de amărăciune. Luisa își drese glasul.

– Sper să nu fie nevoie de răzbunare. Sper să evităm pe cât posibil vărsarea de sânge. Tot ce îmi doresc e să-mi salvez poporul

și să reinstaurez o domnie justă și echitabilă în țara noastră mult iubită. Simțea cum lacrimile îi înțepau ochii, ca mii de ace chinuitoare. Și să-l găsesc pe soțul meu, despre care știu că va face foarte mult bine Holstein-Schweinwald – numai să aibă ocazia.

Gunther o bătu pe mână.

– O să-l găsim, fiți fără teamă! Aveți încredere în mine, Alteță.

Se făcuse deja târziu când trenul opri în gara Holstein Terminus, și Luisei îi cam chiorăia stomacul. Gunther îi aduse un pateu cu carne de la unul dintre vânzătorii ambulanți aflați prin apropiere, după care o conduse discret spre intrarea laterală a gării.

– O să mergem la mine acasă în noaptea asta, zise el. O să fiți în siguranță acolo, cât timp mă duc eu să fac niște cercetări.

– Presupun că soția și servitorii dumitale sunt discreți, da?

Pe chipul lui apăru imediat o expresie goală și zise:

– Soția mea a murit anul trecut de febră tifoidă. La două zile după fiul nostru.

– Oh! Îmi pare tare rău!

– Așa a fost voia Domnului.

Luisa lăsă apoi conversația să se stingă. Dar, în fond, ce ar mai fi fost de spus după o astfel de mărturisire?

Gunther Hassendorf locuia în vechiul conac al tatălui său, aflat la mică distanță de palatul Holstein. Străzile dimprejur erau ciudat de pustii. Doar câțiva cetățeni se mai perindau printre umbre, cocoșați în haine și cu pălăriile trase pe frunte. Luisa riscă să arunce o privire în sus spre zidurile cenușii familiare ale căminului ei, care tronau deasupra orașului, într-o solitudine inofensivă. Lumina amurgului dantela în roz vârfurile turnurilor. Și o singură lumină aurie se întrezărea la fereastra camerei care fusese cândva dormitorul tatălui ei. Simțea că nu mai putea respira. Lăsă repede capul în jos și îl urmă pe Gunther după un alt colț, în timp ce căldura serii își făcea loc lent, dar sigur în pieptul ei.

Conacul lui Gunther era separat de alte case. O clădire impunătoare, cu fațada albastră. Bătu tare la ușa masivă de lemn, folosindu-și bastonul. Și acesta era în sine un gest destul de ciudat, de vreme ce Holstein fusese întotdeauna genul de oraș în care locuitorii își puteau lăsa cu încredere ușile descuiate și fecioarele nepăzite. Ușa fu deschisă de o tânără care purta o rochie neagră și un șorț lung.

– Bună seara, *Herr* Hassendorf, zise ea, după care îi luă pălăria și bastonul.

El se întoarse apoi și-i făcu semn Luisei să intre.

– Frieda, acesta este *Herr* Markham, un domn englez, prieten de-al meu. Te rog ocupă-te să-i pregătești camera albastră. Va rămâne peste noapte.

Slujnica făcu imediat o reverență politicoasă.

– Da, *Herr* Hassendorf.

Casa era mobilată somptuos în culori luminoase și cu tâmplărie aurie. În timp ce o urma pe menajeră pe scara principală în spirală, Luisa nu putu să nu observe mobilierul în stilul Ludovic al XIV-lea și mai multe tablouri superbe, în rame frumos ornate. Cotiră pe coridorul de la etajul al treilea, unde camera albastră se dovedi a fi o încăpere imensă, decorată cu catifea de culoarea safirelor și cu un tapet Chinoiserie[1] minunat în nuanțe de albastru. Atinse vârful ascuțit al uneia din tăbliile aurite ale patului și se gândi că nimic nu putea fi mai puțin german.

– Ați dori ceva răcoritoare, *Herr* Markham? întrebă slujnica.

Luisa se întoarse spre ea și răspunse:

– Poate o tavă cu o cină simplă, dacă nu este un deranj prea mare pentru personalul domestic la ora aceasta.

Femeia se holbă îndelung la ea.

– Da, domnule, șopti, după care făcu o plecăciune rapidă și părăsi încăperea.

Luisa ocărî în șoaptă și-și aruncă pălăria pe podea.

Gunther apăru un sfert de oră mai târziu, cu pălăria sub braț și înarmat cu bastonul său. Făcu semn din cap spre măsuța cu trei picioare de lângă fereastră, pe care se afla o tavă cu diverse tipuri de cărnuri și brânzeturi.

– Văd că s-a ocupat să vă trateze cum se cuvine. Mai e ceva de care ați avea nevoie?

– Am nevoie de soțul meu, răspunse ea. Lasă-mă să vin cu tine, te rog! Ar trebui să fac ceva acum, nu doar să stau degeaba aici în dormitorul dumitale frumos, învârtindu-mă de colo-colo până îți uzez covorul.

Gunther aruncă imediat o privire destul de alarmată spre covor – o capodoperă persană, în nuanțe de crem și albastru safir, după care se adună și zise:

[1] Stil european care imită și interpretează modele artistice chinezești tradiționale. Modelele sunt asemănătoare cu pagodele, tiparele florale și imaginile exotice ce ilustrează scene feerice din peisajele est-asiatice. Ca stil artistic, este înrudit și asemănător cu stilul Rococo. (n.tr.)

– E mult prea periculos. Și fără îndoială ați fi recunoscută, chiar și în costumul acela masculin.

Luisa mârâi frustrată și se întoarse spre fereastra de la care se vedeau zidurile castelului Holstein – care în clipa aceea erau învăluite de mantia violet a amurgului.

– Atunci, să te întorci repede. Cu vești bune, te rog.

El făcu o plecăciune mică.

– O să fac tot ce-mi stă în putere, Excelență. Cu toate acestea, aș avea o rugăminte, spuse și băgă mâna în buzunar.

– Ce rugăminte?

– Camera dumitale. Se încuie pe dinafară, și mă tem că ar trebui închisă cât timp sunt plecat. Pentru a fi în siguranță, desigur. Sunteți de acord?

Luisa se uită lung la cheia mică de aramă din mâna lui. Era un obiect bogat ornamentat și lustruit, foarte potrivit pentru menirea sa. Un fior de neliniște îi traversă inima.

– Ești absolut sigur că e necesar?

– Alteță, regret profund această necesitate, dar nu pot garanta pentru starea în care a ajuns orașul. Vecinii au fost întorși împotriva vecinilor și servitorii împotriva stăpânilor. Clătină apoi cu tristețe din capul său blond. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă vi s-ar întâmpla ceva cât timp sunteți sub acoperișul meu.

Luisa își aminti atunci de reacția speriată a slujnicei și de privirile iscoditoare pe care i le aruncaseră orășenii când merseseră pe străzi. Se uită la chipul extrem de serios al lui Gunther. Ținea buzele strânse într-un arc orientat în jos, care exprima o căință plină de jenă.

Se strădui să-i zâmbească.

– Atunci, încuie ușa, dragul meu prieten. Îmi voi îndura captivitatea cu stoicism.

Îi zâmbi și el, extrem de ușurat.

– Ca întotdeauna, sunteți însăși întruparea grației, Alteță.

Făcu o plecăciune și părăsi încăperea, iar zgomotul încuietorii răsună ușor cu ecou în urma lui.

După plecarea lui, Luisa încercă să se odihnească. Își scoase hainele și se întinse pe patul imens de culoarea safirului, uitându-se la tavanul de deasupra. Însă mintea sa nu voia să-i lase nici o clipă de răgaz. Și-i imagina iar și iar – nu pe Somerton și pe Olympia, ci pe prințul Rudolf și pe bietul Peter, cu mâinile încrucișate peste piept

și cuibăriți în satin alb, în timp ce arcadele gotice ale catedralei Holstein se ridicau impunătoare deasupra lor.

Nu putea să mai treacă încă o dată prin asta.

N-aveau cum să nu fie în viață!

Oh! Dacă ar fi putut plânge, ca să mai elibereze o parte din tensiunea aceea îngrozitoare din interiorul ei. Dar, deși lacrimile îi năpădeau ochii, refuzau să se scurgă. Așa că sări în picioare, se învârti prin cameră și, în cele din urmă, în disperarea sa, scoase dopul carafei cu coniac și își turnă un pahar. Închise ochii când simți lichidul arzându-i gâtul și aburii alcoolului urcându-i-se la cap și se gândi la Somerton. La gustul îmbietor al sărutului său seara, după ce se delecta cu un pahar de coniac după cină. La felul în care ochii lui negri se mai îmblânzeau un pic și cum după aceea o lua în brațe și o ducea în pat numind-o „Markham a lui" și făcea dragoste cu ea. La cum uneori lumina lunii se strecura pe fereastră într-un unghi perfect pentru a-i arginta părul de culoarea tăciunelui, și la cum ea își trecea degetele prin părul lui și îi spunea că era frumos, și la cum el râdea din tot sufletul și îi spunea că era o nebună, o nebună mică și minunată.

Cu siguranță aceasta nu putea reprezenta întreaga ei fericire cu Somerton. Cu siguranță Dumnezeu nu era atât de nedrept.

Luisa se duse înapoi la pat și se întinse. Iar de data aceasta aburii coniacului îi ofereau un pic mai multă liniște. Pleoapele i se închiseră apoi. Gunther avea să se întoarcă în curând. Cu vești. Gunther avea să-i spună că Olympia și Somerton fuseseră obligați să se ascundă și că nu îi putuseră trimite nici un mesaj, dar că totuși plănuiau un... Că plănuiau ceva ca să...

– Doamnă! Alteță!

Șoapta aceea îi ajunse imediat la urechi. Apoi o mână o scutură ușor pe umăr.

Luisa deschise ochii brusc.

– Ce s-a întâmplat?

– Alteță! Era Frieda, menajera. Avea ochii mari și albaștri. Aruncă o ocheadă rapidă peste umăr și apoi își mută privirea înapoi spre Luisa. Trebuie să veniți cu mine! Acum! Repede! Înainte să se întoarcă!

– Înainte... *Herr* Hassendorf? Luisa clătină din cap ca să-și limpezească mintea. Ce s-a întâmplat? Cum ai intrat aici?

– Menajera are copii după toate cheile. Am luat-o de pe lanț pe cea a camerei dumneavoastră. Oh, Alteță! Vă va trăda! Trebuie să veniți cu mine! El... el... el lucrează cu conspiratorii!

Luisa sări imediat în șezut.

– Cine lucrează cu conspiratorii? *Herr* Hassendorf?

– Da! Oh, Alteță! Vai, când am văzut că sunteți dumneavoastră, am crezut că... Lacrimile îi năpădiră atunci ochii albaștri. Trebuie să veniți cu mine!

Luisa simți o strângere de inimă.

– Dar soțul meu! reuși ea să articuleze. Unde este?

– La închisoare! El și unchiul dumneavoastră au fost trădați! Sunt întemnițați în închisoarea de sub castel. Sunt interogați de zile întregi.

Luisa o apucă atunci de umeri.

– De unde știi? Spune-mi imediat, Frieda!

– Fratele meu e grădinar acolo. Îl cunoaște pe unul dintre paznicii închisorii și îi aude noaptea, pe fereastră. Îi luă mâna Luisei de pe umărul ei și o sărută cu ardoare. Oh, vă implor, Alteță! Trebuie să faceți ceva! Totul, dar absolut totul este îngrozitor acum, a fost așa de când a fost instaurat consiliul, după plecarea dumneavoastră. Ne-au spus că cei mai bogați bürgeri vor fi aruncați în închisoare, că nu vor mai exista conducători tirani și că toată bogăția țării va fi dată poporului, dar, în loc...

– Ascultă-mă bine, Frieda! Luisa simțea deja cum îi îngheța sângele în vene, dar avea mintea mai lucidă ca oricând. Trebuie să mă duci acolo, imediat! Crezi că fratele tău mă poate ajuta? Prietenul său gardian mă va lăsa să intru?

Frieda își șterse ochii înlăcrimați.

– Da, Alteță. Fratele meu și-ar da și viața pentru dumneavoastră! Și la fel și eu! Și la fel și toți ceilalți locuitori din Holstein, cu excepția trădătorilor.

Luisa se gândi atunci că nu avea nici un motiv întemeiat să aibă încredere în slujnica aceasta. Avusese încredere în Gunther și se părea că el era pe cale de a o trăda. Sau poate Gunther îi era loial și Frieda era, de fapt, trădătoarea. Poate că Frieda venise să o conducă spre propria moarte.

Dar trebuia să ia o decizie. Și încă repede. Trebuia să se hotărască în cine să aibă încredere și pe cine să urmeze. Și, în cele din urmă, nici nu mai conta cine o trădase – dacă era Frieda sau Gunther. Trebuia să scape din casa aceasta și să ajungă în oraș. Trebuia să cerceteze

închisoarea, pentru că probabil soțul ei zăcea într-adevăr în vreo celulă. Iar dacă menajera aceasta o putea duce acolo, atunci era dispusă să-și asume acest risc. Trebuia s-o facă. Așteptase deja aproape zece luni fără să acționeze. Nu mai putea sta cu mâinile în sân nici o clipă în plus, sperând ca altcineva să o salveze.

– Repede, atunci. Luisa sări de pe pat și-și luă haina și pălăria. Inima îi bubuia în piept, dornică să treacă în sfârșit la acțiune. Trebuie să faci întocmai după cum îți spun, Frieda. Trebuie să-i eliberăm în noaptea asta pe duce și pe prințul consort și să-i ducem undeva în siguranță. Știi unde am putea merge?

– Cred că da, milady.

Frieda își netezi șorțul și-și puse boneta.

– Atunci, hai să mergem, până nu se întoarce. Frieda?

– Da, Alteță?

Luisa îi luă ambele mâini și i le sărută pe rând, pe fiecare în parte.

– Îți mulțumesc pentru loialitate!

Frieda deschise ușa și o încuie la loc în urma lor. Câteva minute mai târziu, se furișau afară din casă și pe străzile întunecate, îndreptându-se spre uriașul castel Holstein și spre închisoarea care se ascundea dedesubt.

Închisoarea Holstein. Își simți inima frângându-i-se în piept de durere la gândul că soțul ei zăcea într-o celulă umedă și slab luminată, înconjurat de criminali și păzit de trădători nemiloși.

Oh, Doamne! Oare ce îi făceau acolo?

Capitolul 27

Închisoarea Holstein

În a treia zi, renunțase deja să mai încerce să țină evidența rănilor sale. La urma urmei, păreau să se fi îmbinat într-o mantie fără cusături a durerii. Nu mai avea nici un rost să-și amintească faptul că durerea chinuitoare pe care o simțea în brațul stâng venea ca urmare a torturii cu cleștii încinși de luni după-amiază. Sau că durerea surdă de la rinichi venea ca urmare a unei întâlniri „intime“ cu pumnii cărnoși ai interogatorului său de marți-dimineață. Durerea

era tot durere. Și o îndura pentru că nu avea de ales, pentru că nu avea alternativă.

Cu excepția morții. Doar că nu putea muri încă. Nu câtă vreme Markham avea nevoie de el. Nu atâta timp cât acea masă de carne rănită care devenise corpul lui încă se agăța de viață și încă îi mai putea fi *ei* de folos.

Însă cum? Aceasta rămânea întrebarea principală care-i chinuia mintea. Știuse încă de la bun început că un soi de trădare tot îl aștepta în umbrele necunoscutului de după colț sau peste următoarea masă plină de fum. Evitase mereu astfel de situații nesigure – să se amestece într-o afacere străină complexă și să se încreadă în oamenii din partea locului –, tocmai din acest motiv. Când îl însoțise pe Olympia la prima întâlnire clandestină, după ce ajunseseră în țară, nu-i plăcuse deloc cum se prezentase situația și își făcuse auzită părerea. Unghiuri de vedere blocate, nici o ieșire secundară și o berărie blestemată care semăna cu o capcană de șoareci.

„Sunt complet de acord", îi spusese atunci Olympia. „Dar trebuie să începem de undeva. *Și măcar în omul acesta putem avea încredere.*"

Și, spre meritul lui, omul de contact al ducelui de Olympia chiar păruse la fel de surprins ca ei atunci când oamenii de la mesele vecine se ridicaseră de la locurile lor și-i amenințaseră cu armele. Și se luptase într-adevăr cu îndârjire. Iar apoi sfârșise zăcând pe rumeguș, cu un glonț în cap.

Somerton doborâse și el de unul singur doi atacatori și probabil că ar fi scăpat dacă nu ar fi fost ducele de Olympia, care fusese lovit în coaste de un scaun azvârlit spre el și avusese nevoie să fie salvat. Și acum se aflau aici, putrezind în fundul unei temnițe germane blestemate și interogați la intervale de timp regulate de oameni care, în mod evident, avuseseră parte de instruire la cel mai înalt nivel. Tortura se oprea mereu fix înainte de a-i scoate din joc definitiv. Nici unul din ei nu avea nici un os rupt, nici un organ vital afectat și nici măcar o singură rană gravă. Durerea era obiectivul torționarilor. Clară, exactă și sublimă. Dintr-un motiv sau altul, îi voiau în viață.

Și ura să le facă pe plac.

Știa că aveau să revină în curând. De când ajunsese aici, timpul căpătase o elasticitate stranie – habar nu avea dacă trecuseră câteva zile sau câteva săptămâni. În orice caz, știa că trecuseră deja câteva ore bune de la ultima sesiune de tortură, ceea ce însemna că trebuiau să apară. Torționarul slab și nemilos venea pe timpul nopții, iar cel cordial și vânjos apărea pe timpul zilei. Sau poate că, de fapt, era

invers. Cine mai putea ști? Fără nici o fereastră și îngropat în aerul stătut și umed din acea lume întunecoasă și cavernoasă, încărcat de duhori de tot felul, succedarea zilei cu noaptea chiar nu mai avea nici o însemnătate.

Somerton întinse un picior dureros pe lespede, începând cu degetele-i de la picioare umflate și continuând cu metatarsienii și cu tarsienii. Își întinse gamba cu mișcări blajine, ignorând durerea crescândă, și apoi se mută la celălalt picior. Din întunericul unui culoar alăturat se auzi ecoul distant al unui țipăt chinuit, întrerupt brusc.

– De ce dracului țipă așa? murmură Olympia de la câțiva metri distanță. Nu se comportă deloc ca un bun vecin.

– Nu toți oamenii au beneficiat de instruirea ta în asemenea chestiuni, Excelență, zise Somerton. Îl dureau buzele crăpate când vorbea.

– Mare păcat, zise Olympia. Al naibii de mare păcat!

Efortul de a vorbi era epuizant, dar Somerton îl făcu oricum.

– Crezi că ea e încă în viață?

– Sper că da, altfel toată treaba asta n-a fost altceva decât o testare zadarnică a rezistenței fizice a unui om.

– Va veni să ne caute, desigur.

– Să sperăm că nu va reuși. Se auziră apoi un mârâit scurt și un zăngănit de metal pe piatră când Olympia își schimbă poziția. Hai să sperăm că a făcut lucrul inteligent și a trimis o telegramă la Londra.

Somerton se îndoia de asta. Iar îndoiala aceea îi apăsa chinuitor stomacul gol, ca o minge de piatră a groazei. Mai bine să sufere el de o mie de ori mai rău decât atât, mai bine să se piardă pe sine într-o agonie ce depășea orice limită a suportabilității umane, decât să cadă Markham în mâinile însetate de sânge și de putere ale Brigăzii Revoluționare a Sângelui Eliberat. Chiar și acest simplu gând îl durea mult mai tare decât frecarea constantă a cătușelor de fier care-i legau încheieturile și ingeniozitatea torturilor zilnice pe care le îndurau pielea și mușchii săi.

Markham și posibilitatea ca un copil să crească în pântecele ei, zămislit în urma săptămânilor de vis petrecute sub soarele din Fiesole. Markham a lui. Copilul lor.

– Chiar mă întreb, în momentele de răgaz, de ce se străduiesc atât de mult să ne țină în viață, zise el.

– Pentru că un om mort nu valorează nimic, desigur. E un principiu elementar în profesia noastră. Mă mir că mai trebuie să întrebi.

– Dar nu e nevoie să fim vii ca s-o atragă aici pe Luisa.

– Dragul meu, treaba asta se extinde mult dincolo de capturarea prințesei. Un duce și un conte din Marea Britanie, care au o anumită valoare practică și personală pentru însăși regina mamă, reprezintă lucruri foarte valoroase pentru o republică în plină ascensiune.

Somerton simți pe limbă gust de cupru amestecat cu fiere. Scuipă atent lespedea de piatră din stânga lui. Știa toate lucrurile astea, desigur, dar era folositor pentru amândoi să continue să vorbească despre lucruri atât de raționale. Pentru că le păstra mintea limpede și le împiedica gândurile să hoinărească pe câmpiile deznădejdii.

– Dar nu le-am spus cine suntem, sublinie.

– Nu, dar ea știe. Dingleby știe. Probabil s-a întors deja din Anglia, după ce n-a reușit să o ademenească pe Stefanie să vină cu ea. A cam ajuns la capătul puterilor, de vreme ce două dintre prințese s-au căsătorit în siguranță și probabil sunt deja însărcinate – și în afara sferei ei de influență. Noi doi suntem ultima ei speranță, ultimul ei as din mânecă într-o partidă importantă.

Ducele își cântărea cu grijă cuvintele.

– Luisa nu se va lăsa folosită de revoluționari.

– Chiar crezi asta?

– Nimic pe lume nu e mai prețios pentru ea decât poporul său, bătrâne. Integritatea ei este absolută și ireproșabilă.

Lanțurile de fier zornăiră din nou.

– Ei bine, amice, atunci e mai mult decât evident că nu ai fost prea atent la felul în care se uită la tine soția ta.

Oh, Doamne! Cuvintele acelea îi spintecară pieptul, dând naștere unei noi dureri mai adânci decât toate torturile pe care le îndurase în închisoarea aceasta.

– Treaba asta îmi miroase a pariu, Excelență.

– Zis și făcut. Care-i miza?

– Cel mai bun agent al meu din Viena...

Se auzi un icnet uimit.

– Von Estrich?

– Unul și același. Împotriva celui mai bun om al tău din St. Petersburg.

– Oh, d-apoi ți-l dau gratis pe Kurikov, pentru Dumnezeu!

– Bine, omul tău din Sarajevo, atunci. Ăla care a prins elefantul primăvara trecută.

Olympia izbucni în râs.

– Oh. Așadar, ai auzit despre asta, ei? Foarte bine, atunci. Mizele trebuie să fie suficient de înalte ca să însemne ceva. Pariez pe Princip

al meu contra lui Von Estrich al tău că o să apară aici cu surle și trâmbițe și cu o armată în urma sa, plângând din cauza rănilor tale.

– Și eu zic că rămâne fermă pe poziții, că trimite telegrama consulatului britanic din Berlin și că dă la schimb viețile noastre neînsemnate pentru Regimentul Grenadieri Călare[1], ca să-i alunge pe anarhiști din castelul ei.

Olympia nu mai zise nimic. Zgomotele unei agitații aflate undeva departe pluti printre gratiile celulei lor. Aparent, venise timpul pentru următoarea tură de interogatorii. Oare de data aceasta torționarul era slăbănogul sau grăsanul? Somerton spera în sinea lui să fie cel din urmă. Omul era într-adevăr mai puternic, dar totuși mai puțin înclinat spre cruzime gratuită și sadism.

– Ce s-a întâmplat, bătrâne? Pot să aud de aici zâmbetul ăla felin al tău, zise Somerton și-și sprijini capul dureros de peretele rece.

– Nu știu la ce te referi.

– Pui tu ceva la cale, nu-i așa? Și presupun că nu vrei să-mi împărtășești și mie despre ce e vorba.

– Nu, eu doar...

Vocile răsunau din ce în ce mai tare, așa că Olympia își înghiți cuvintele. Se auziră chei zornăind în broască – acel sunet metalic familiar care-i îngheța sângele în vene cu o groază primordială, în așteptarea torturilor care urmau. Oare ce modalitate avea să aleagă torționarul lor de data aceasta? Să-i ardă cu țigara? Să-i chinuiască cu cleștele încins? Să le cufunde capetele în apă cu gheață?

– Doctor pentru prizonieri, zise paznicul, pe un ton liniar.

Sfinte Hristoase! Nu un *doctor*! Asta însemna că era mai rău decât își închipuise.

Încleștă pumnii.

– O lumină aici, te rog, zise o voce familiară, care vorbea într-o germană elevată. Nu prea puternică, să nu-i doară ochii pe prizonieri.

Și în clipa aceea i se tăie răsuflarea.

Apăru un felinar aprins lângă chipul vizitatorului, aruncând o strălucire slabă peste o punte nazală regală bine cunoscută și peste curba unei bărbii ferme. O pălărie în carouri umbrea niște ochi

[1] Regimentul Grenadieri Călare (sau Grenadierii Călare) formau, împreună cu „Jandarmii de Elită", apoi cu „Dragonii Împărătesei", cavaleria grea a Gărzii Imperiale franceze, în timpul Primului Imperiu Francez (1804–1814/1815). Denumirea de „grenadieri" ținea mai mult de tradiție, deoarece grenadierii de la începutul secolului al XIX-lea nu mai foloseau în realitate grenade. (n.tr.)

pe care... O, Doamne! Dacă ar fi putut să-i vadă mai bine, dacă ar fi îndrăznit să-i examineze mai îndeaproape, ar fi constatat negreșit că erau calzi și căprui-aurii.

– Par să fie într-adevăr într-o stare foarte proastă, zise doctorul.

Și numai Somerton ar fi putut recunoaște tremurul insesizabil al acelei voci arogante, care dezvăluia că persoana care vorbea era chinuită de un tumult interior fără seamăn.

Închise ochii strâns. Chiar îl deranja lumina.

Se auzi un clinchet scurt lângă el când felinarul fu lăsat jos pe lespedea de piatră.

– Poți să deschizi ochii, domnule? întrebă o voce calmă, de data aceasta în engleză.

– Da, Markham, șopti el și deschise imediat ochii.

– Ce noroc chior! exclamă Olympia în șoaptă. Îndrăznesc să spun că tocmai mi-am câștigat un agent în Sarajevo.

Luisa nu era doctor, dar își putea da seama foarte bine că Somerton, dar și unchiul ei, fir-ar să fie cu uneltirile sale viclene, înduraseră o suferință inimaginabilă în ultima săptămână, în timp ce ea se aflase în siguranță în Huhnhof, unde dormise printre cele mai bune perne ale lui *Frau* Schubert. Avea ochii îngrozitor de umflați, pielea palidă, plină de pete roșii și buzele crăpate. Avea la mâini o pereche de cătușe de fier, ținute cu un lanț fixat undeva sus pe perete, într-un fel care-i obligase umerii să se cocoșeze într-un unghi nefiresc, suportându-i întreaga greutate a corpului.

Îi atinse ușor mai întâi obrazul, apoi buzele și fruntea. O privea extrem de hotărât și de încrâncenat. Întoarse ușor capul spre ușa celulei și zise în germană:

– Ambii prizonieri trebuie eliberați din cătușe imediat, altfel nu voi răspunde pentru consecințe.

– *Herr* doctor! Sunt oameni foarte periculoși!

Gardianul părea șocat.

– Am fost trimis aici de însuși *Herr* Hassendorf, ca să mă asigur că acești prizonieri sunt suficient de sănătoși încât să fie interogați în continuare până dimineață. O să-mi asum orice risc ca să garantez că ordinele primite sunt îndeplinite cu maximă strictețe. Eliberează-i imediat din aceste cătușe!

Își folosi cel mai autoritar ton al vocii, făcând zidurile să răsune de forța convingerii sale. Gardianul înaintă, clătinând din cap, și scoase cheile neîncrezător.

– E înmormântarea dumitale! murmură el.

Îl eliberă mai întâi pe Olympia, apoi și pe Somerton. Soțul ei se prelinse de-a lungul peretelui de ușurare, frecându-și pe rând încheieturile dureroase. Luisa îl apucă de mână și-i examină rana. I se luase pielea acolo unde îl frecaseră inelele de metal, zi și noapte.

– Dumnezeule, șopti ea și înclină capul, pentru ca paznicul să nu-i vadă expresia.

O picătură mică i se prelinse din ochi și ateriză pe interiorul încheieturii lui.

– Markham, nu, spuse el.

– Ce zice acolo prizonierul? ceru să știe gardianul.

– Că-l doare, desigur. O să am nevoie de o găleată mare cu apă călduță, săpun și câțiva metri de bandaje. Rănile trebuie curățate înainte să intre în putrefacție.

– Dar nu te pot lăsa singur cu ei, *Herr* doctor! O să te mănânce de viu!

– Te asigur că am tratat mai mulți prizonieri periculoși decât ai tu păr în cap, și nici unul dintre ei nu m-a răsplătit cu altceva decât cu mulțumiri pline de recunoștință.

– Dar ăștia doi sunt...

Luisa izbi tare în podea și urlă:

– Acum, domnule!

Gardianul părăsi celula în grabă, trântind ușa în spatele său.

– Nu-i tocmai cel mai inteligent individ, nu-i așa? zise Somerton, cu un glas pe care Luisa abia dacă-l recunoștea.

Era atât de gutural și de înfrânt, încât părea să aparțină unui cu totul alt bărbat.

Îi cuprinse atunci fața în palme și-i sărută buzele crăpate.

– Oh, milord! Ce ți-au făcut?

– Naiba să te ia că te-ai pus în pericol așa, șopti el. Nebună mică și minunată!

– Mda, presupun că suferința *mea* e irelevantă, zise Olympia. Dar nu mai contează. Eu sunt doar un bătrân cu o sănătate fragilă și cu un viitor nesigur.

– Tu ești motivul pentru care am ajuns aici, de la bun început, izbucni ea.

– Obiectez! Ba tu ești!

– Am putea să nu mai pierdem timpul cu amabilități, vă rog? În clipa aceea, Somerton își testa brațele. Le îndoia pe rând și se schimonosea la fiecare mișcare. Avem doar câteva minute până când se întoarce gardianul ăla prostovan.

– Poți să mergi? întrebă ea.

– Cred că putem afla asta într-un singur mod, nu?

Își propti o mână pe perete și își trase picioarele sub el, precaut. Luisa se băgă imediat sub subsuoara lui ca să-l sprijine și-i așeză celălalt braț pe spatele ei.

– Mulțumesc, zise el și se ridică în capul oaselor.

– Cum te simți?

Se uită în jos la ea cu ochii săi întunecați, în care strălucea o reflexie a luminii felinarului din apropiere.

– Acceptabil, răspunse el, pe un ton care o făcu să simtă un val de ușurare.

Era tot Somerton.

– Și eu pot să mă ridic, zise Olympia. Asta dacă-i pasă cuiva.

Somerton rămase cu privirea ațintită spre Luisa.

– Nu tocmai, dar bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător că nu trebuie să-ți car hoitul ăla bătrân pe umeri afară din închisoarea asta blestemată.

– Fă câțiva pași, zise ea. Dezmorțește-ți un pic picioarele, dacă poți.

– Draga mea, ușa micuțului nostru apartament este în continuare încuiată.

Mișcările lui erau foarte rigide, și se sprijinea de perete în timp ce mergea. Dar măcar putea sta în picioare. Putea merge. Îi cercetă chipul în umbrele iluminate de felinar, încercând să-și dea seama cât de grav rănit era, dar, desigur, expresia de pe chipul îngrozitor de lovit rămânea la fel de implacabilă ca întotdeauna. Iar cămașa, care părea să i se fi lipit de spate, era pătată de sânge din loc în loc.

Luisa își înfipse unghiile în palmă.

– Eu...

Dar el se încordă imediat.

– Liniște! Se întoarce!

Sincronizându-se perfect, Olympia și Somerton se aruncară la podea și se întinseră pe lespedea de piatră ca și când ar fi fost răniți mortal. Somerton scoase un geamăt jalnic și demn de milă, în timp ce cheia zornăia în broască. Și apoi ușa se deschise, cu un scârțâit prelung de balamale, care răsuna cu ecou, la fel ca un cântec de jale.

– Ți-am adus apa, *Herr* doctor. Săpunul e pe fundul găleții.

Luisa se ridică și o luă de la el.

– Mulțumesc, zise ea, după care îi aruncă tot conținutul în față.

În clipa imediat următoare, Somerton sări de la podea, la fel de tăcut și de agil ca un animal sălbatic ce își ataca prada, și își izbi pumnul greu de maxilarul gardianului, continuând cu o lovitură puternică în burtă. Omul se prăbuși fără să scoată un cuvânt și eliberând doar un icnet mic și jalnic, ce se termină într-un geamăt, înăbușit aproape în totalitate de zăngănitul metalic scos de cheile lui, care intrară în contact cu lespedea de piatră.

– Repede! zise Somerton.

Luă cheile de pe jos și i le înmână Luisei, după care se aplecă din nou ca să smulgă de la centura gardianului pistolul de serviciu, pe care îl ascunse imediat în betelia pantalonilor. Olympia ieși din celulă.

– Pe unde o luăm?

– Spre dreapta, răspunse ea.

– Ești absolut sigură?

– Da. Tata n-a folosit niciodată locul acesta. E o închisoare modernă, chiar la ieșirea din oraș. În zilele ploioase, eu și surorile mele obișnuiam să fugim de Dingleby și să venim să ne jucăm aici. Acum, puneți mâinile la spate amândoi! zise pe un ton autoritar și se uită repede în josul coridorului.

Somerton duse mâinile la spate ascultător, ca și când încă ar fi avut încheieturile prinse în cătușe. Olympia făcu la fel. Luisa se aplecă și luă bastonul gardianului de pe podea, după care îi conduse înainte și după colț.

– În sus pe scări, zise ea.

Olympia întinse mâna spre perete și se opri.

– Ești bine? șopti ea.

– Da, răspunse el.

Ridică apoi capul și duse din nou mâinile la spate. După aceea urcă scările una câte una, ca și când ar fi fost îngreunat de un sac de ciment.

Dar Luisa nu se putea gândi la asta acum. Nu se putea gândi la ceea ce pățiseră, la cât de cocârjați erau umerii lui Somerton, la petele de sânge de pe cămașa lui, la șchiopătatul piciorului ei drept sau la mirosul de putregai pe care-l emanau amândoi, nespălați și neiubiți. Probabil ar fi înnebunit pe loc dacă s-ar fi gândit la așa ceva. Ar fi cedat nervos și ar fi izbucnit în plâns, și-ar fi pierdut complet cumpătul și orice crâmpeie de stăpânire de sine și nu ar fi mai ieșit niciodată vii de aici.

– Grăbiți-vă, zise ea. Luați-o la stânga în capătul scărilor, și eu o să descui ușa.

„Minunează-te", își spuse apoi. „Minunează-te că acești doi oameni mai pot să meargă, că pot reacționa lucid la câteva secunde după șocul apariției tale și că au fost amândoi instruiți tocmai pentru momente de genul acesta! Vei supraviețui acestei nenorociri. Și ei vor supraviețui acestei nenorociri."

Ajunseră la ușă. Luisa își strecură mâna printre ei și bâjbâi cu cheile până când găsi una care să se potrivească.

– Unde duce ușa asta? întrebă Somerton în șoaptă.

– Spre pasajul exterior al închisorii și apoi spre intrarea ascunsă, cea care, după spusele servitorilor bătrâni, era folosită pentru aducerea prizonierilor politici.

Deschise ușa și-i zori să înainteze.

Coridorul era foarte lung, dar măcar se simțea un miros mai proaspăt decât în celulele și pasajele din temnița interioară. Luisa inspiră adânc, plină de recunoștință, și-și umplu plămânii cu aer proaspăt. În curând aveau să ajungă la tunelul care ducea spre intrarea secretă, care o încântase extrem de mult în copilărie, pe când se jucase cu surorile ei, dar care acum reprezenta libertatea.

Nu se opri nici o clipă să se întrebe de ce aerul era mai proaspăt pe coridorul acela, când atât tunelul în sine, cât și ușa secretă erau prea incomode pentru a fi folosite în mersul zilnic al închisorii. Testă încuietoarea ușii și descoperi că era descuiată. Abia de apucă să-l împingă ușor de spate pe Somerton ca să-i ghideze pe el și pe unchiul ei spre ferigile familiare iluminate de o lună în creștere, când sunetul armării unui revolver răsună prin aerul rece al nopții, urmat de vocea masculină răsunătoare și joasă a lui Gunther Hassendorf.

– Oh! Draga mea prințesă! Dar cât de previzibil!

– O încercare onorabilă, zise Olympia, dar, din păcate, complet nereușită. Ai vrea să încetezi să mai zdrăngăni gratiile alea, Somerton? Deja mă calci pe nervi.

Somerton se răsuci spre el.

– Scuză-mă, dar chiar speram că vei privi perspectiva unei execuții publice cu mai puțin sânge-rece.

Olympia flutură din mână.

– Astea sunt genul de ghinioane care se întâmplă mult prea des în profesia noastră, dragul meu. Un om trebuie să învețe să-și accepte cu demnitate pierderile. Am fost învinși, atâta tot.

Somerton se întoarse atunci spre soția lui, care stătea pe podea cu genunchii strânși la piept. Nu mai purta haina și avea cămașa scoasă din pantaloni.

– O să ieșim de aici, Markham. Îți jur!

– Nu trebuie să rostești banalități de-astea de dragul meu, Somerton. Nu sunt un copil. Înțeleg mult prea bine realitatea situației în care ne găsim.

– Nu voi permite ca soția mea și copilul meu nenăscut să moară în piața publică pentru amuzamentul unui grup de revoluționari anarhiști blestemați, Markham! *Asta* este realitatea!

Ea se uită în sus la el cu ochii întunecați lipsiți de speranță.

– Nu există nici un copil, Somerton.

Lumea începu să se învârtă în jurul lui. Încleștă degetele pe gratiile celulei în care se aflau și rămase o clipă holbându-se la ea.

– Nici un copil?

– Am descoperit asta la scurt timp după ce ați plecat de la ferma din Huhnhof.

– Înțeleg.

– Așa că am eșuat și la asta. N-am reușit să îmi salvez poporul și nici pe tine. Cred că acum depinde numai de Stefanie și de Emilie să poarte steagul cauzei noastre, doar că suspectez că n-o vor face. Nu-i așa, Olympia? Lor nu le-a păsat niciodată de datorie așa cum mi-a păsat mie. Își îngropă fața la loc între genunchi și continuă: Dar măcar ele vor supraviețui. Au soții și copii și probabil vor continua să se bucure de o viață frumoasă în Anglia.

Somerton se uită în jos la soția lui, care stătea ghemuită de nefericire. Și atunci se căscă în ființa lui un abis de neputință: el, Somerton, care nu întâlnise niciodată un dușman pe care să nu-l poată învinge sau o furtună pe care să nu o poată supune cu o simplă suflare de aer a plămânilor săi de ticălos... Ce ar fi putut spune când era pus față în față cu o asemenea suferință? Ce mai putea spune pentru a o alina pe soția lui, pe nobila și devotata lui Markham, a cărei singură greșeală fusese că își alesese soțul cu atâta nechibzuință?

Se așeză lângă ea și-i mângâie părul. Părul acela castaniu moale și scurt, pe care îl iubea la nebunie.

– O să avem o fiică într-o zi, care o să aibă un păr exact ca al tău, zise el.

Luisa își ascunse chipul la pieptul lui și izbucni în plâns. El se lăsă pe spate și se sprijini de peretele de piatră, chiar dacă fiecare mușchi

din corpul lui și fiecare vânătaie și cicatrice își urla dezaprobarea. După aceea își petrecu brațul în jurul trupșorului ei firav.

– O fiică, un fiu. Sincer să fiu, mi-e totuna. Nici nu mai contează, câtă vreme sunt copiii noștri, Markham – ai tăi și ai mei. O să ne petrecem primăverile în Anglia, dacă nu te deranjează ploaia aia afurisită, și o să-i ducem la cățărări în Țara Galilor, ca să se oțelească puțin. Copiii au nevoie să fie căliți, dacă mă întrebi pe mine. Generația care vine din urmă e mult prea moale.

Și continuă să vorbească, până când ea se opri din plâns și adormi, ghemuită la pieptul lui ca un copil. Și în cele din urmă adormi și el.

Știa că adormise pentru că fură treziți de un zăngănit, un minut mai târziu – sau după o perioadă de timp care i se păruse lungă cât un minut, dar care probabil în realitate fusese de vreo câteva ore. Și apoi răsună o voce feminină foarte autoritară, de o eficacitate atât de usturătoare și de o nepăsare atât de flagrantă față de liniștea celorlalți, încât nu putea aparține decât unei guvernante englezoaice.

– Ca să vezi! Ce necaz complet neașteptat! Ca să fiu sinceră, mă așteptam la mai mult din partea ta, Excelență.

Luisa sări ca arsă, devenind dintr-odată complet alertă.

– Dingleby?

Ochii obosiți ai lui Somerton se deschiseră imediat. În fața lor stătea o femeie înaltă și suplă, flancată pe ambele părți de gardieni. Trăsăturile ei erau prea umbrite pentru a putea fi deslușite în totalitate, și avea părul strâns la spate într-un coc sever de guvernantă. Purta o rochie neagră simplă și o pereche de pantofi practici, cu un model detaliat, imposibil de observat la o primă vedere. Doar că el stătea așezat pe podea.

– Dingleby! zise Olympia și se ridică. Jos pălăria în fața ta, într-adevăr. Se pare că studentul și-a depășit maestrul, spuse și făcu un gest de înfloritură din mână.

Somerton își ridică cu greu trupul dureros, încă strângând-o în brațe pe Luisa.

– *Aceasta* este domnișoara Dingleby? întrebă el pe cel mai usturător ton cu putință și afișând o dezamăgire arogantă. *Aceasta* este femeia care trimite o tânără doamnă să fie ucisă în mod rușinos în piața publică, pentru o cauză absurdă și fără valoare? Ca să nu mai vorbesc despre persecuția pe care a aruncat-o în ultimele luni asupra copilelor aflate în grija ei?!

– Regret profund că trebuie să se întâmple totul în piața publică, spuse Dingleby.

– Vai, ce încurajator! exclamă Olympia.

– E adevărat. I-am expus părerea mea lui Gunther, dar mă tem că mi-au rămas prea puțini susținători în rândul organizației. Destul de ironic dacă stai să te gândești că eu l-am recrutat pe Gunther de la bun început, după ce decepția pe care a trăit-o cu Stefanie a plantat în mintea lui primele semințe de dezamăgire față de această metodă de guvernare străveche și defectă, numită monarhie. Întinse mâinile în lateral și continuă: Totuși, prefer de-o mie de ori să lucrez fără toată mizeria lăsată de vărsarea de sânge. Cred că face o mare greșeală, comite o acțiune barbară pe care lumea o va condamna negreșit. Dar el vede altfel lucrurile. *„Propagande pour la fait“*, cum spune el.

– „Propaganda faptei“, murmură Luisa. O acțiune dramatică, menită să îi facă pe oameni să adere la cauza ta.

– Și nimic nu e mai dramatic decât un regicid public, zise Olympia. E de ajuns să privești ce-a însemnat asta pentru Franța.

– Te asigur că mi-am petrecut ultimul an protejându-vă pe tine și pe surorile tale de înclinațiile violente ale lui Gunther. Eu am aranjat evadarea voastră din Holstein în luna octombrie a anului trecut. Și tot eu v-am adus în Anglia și v-am ascuns de agenții lui. Dar a reușit cumva să-l convingă pe bătrânul Hans că avea dreptate când spunea că prințesele trebuie eliminate, și, *poc*! Pocni din degete. A urmat nebunia de la balul de logodnă a lui Emilie.

– Da, da. Și apoi ne-ai făcut să ne îmbolnăvim de febră tifoidă, ca să poți fugi înapoi în Germania, înainte să îți descopăr trădarea.

– N-am intenționat vreo clipă ca Luisa să mănânce din prăjitura aceea, spuse ea. Îți prezint cele mai sincere regrete pentru că te-ai îmbolnăvit, draga mea.

Somerton mârâi. Ea se întoarse imediat spre el.

– Nu mă crezi, dar eu le-am apărat mereu interesele, nu-i așa? M-am asigurat că nu vor mai exista alți moștenitori legitimi. Și le-am protejat ani întregi de Brigada Revoluționară. În fond, eu am fost cea care a sugerat ca Gunther s-o aducă pe Stefanie înapoi la castelul Holstein în calitate de soție a lui, nu? Nici n-ai idee câte probleme am avut, câte învinuiri a trebuit să suport când totul a mers prost, când prietenii noștri din Anglia s-au întors împotriva noastră și Stefanie ne-a păcălit pe toți. Dar mă tem că acum nu mai pot face

nimic. Toată lumea s-a întors împotriva mea, spuse și întinse mâinile în mod jalnic.

– Dar brigada ta nu va câștiga în cele din urmă, să știi! zise Luisa cu înverșunare. Stefanie și Emilie vor duce mai departe linia regală și într-o zi...

– Prostii! O să-și vadă de treaba lor și o să devină doamne englezoaice cuviincioase, scoțând pe bandă rulantă copii, an după an. Așa cum ar fi trebuit să faci și tu, draga mea. Aș fi putut să-l țin pe Gunther să nu vină după tine, dar nu, tu a trebuit să te întorci aici și să cazi direct în mâinile lui. Și acum o să te scoată mâine în piață pentru sacrificiul ritualic, și nu știu cum o să-și mai revină cauza noastră. Dar poate că o să emigrez în America și o să mă alătur unei grupări mai pacifiste de acolo. Da, cred că asta o să fac.

Somerton se ridică.

– Cauza? Nu cred că te-am auzit bine. *Cauza?*

– Da, răspunse ea, calmă. Motivul pentru toate astea. Răsturnarea unui sistem politic nedrept, care a asuprit milioane de oameni și s-a făcut responsabil de alte milioane de morți. Ce alt scop ar putea justifica aplicarea unor măsuri atât de extreme?

– Poftim, vezi?! zise Olympia. Asta e diferența între modul meu de a gândi și al tău. Eu nu consider deloc că scopul scuză mijloacele.

Dingleby se răsuci spre el.

– Oh, da, splendid! Și mai exact cine a fost cel care m-a învățat că uneori cei puțini trebuie sacrificați pentru binele majorității? Tu ai fost acela, Olympia. Tu ai fost cel care mi-a deschis ochii și mi-a instruit mâinile.

– Diferența, draga mea Dingleby, este că eu nu pledez pentru uciderea celor nevinovați.

Ea ridică din umeri.

– Și care dintre noi este nevinovat, până la urmă? Fiecare om care nu se opune nedreptății devine complice la înfăptuirea ei. Își scoase ceasul din buzunar, verifică ora și se întoarse spre cei din spatele ei. Cetățene? zise ea, în limba germană.

Un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă, făcu un pas în față, prompt.

– Da, cetățeancă?

– E timpul să-i pregătești pe prizonieri. O să avem nevoie de ei în Kirkenplatz într-o oră. Vii, cu voia dumitale. Se întoarse apoi spre Luisa și îi zâmbi. Rămas-bun, draga mea fată. Nu am nici o îndoială că îmi vei face cinste înfruntându-ți sfârșitul cu demnitatea

și conduita pe care am avut onoarea să ți le insuflu. Poți fi împăcată cu faptul că moarea ta va aduce într-o zi emanciparea umanității, dacă nu cumva Hassendorf face vreo gafă și dă totul peste cap.

– Splendid discurs! exclamă Olympia. Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai elegant de atât. Dă-mi voie să te întreb, ți-ai notat cumva de dinainte câteva cuvinte, pentru această ocazie?

Dingleby râse cu afecțiune.

– Oh, dragul meu Olympia! O să-mi fie dor de tine! Cetățene? Prizonierii îți aparțin. Trenul meu pleacă spre Roma în cincisprezece minute.

Ofițerul luă imediat poziție de drepți.

– Da, cetățeancă.

Domnișoara Dingleby părăsi apoi celula, fără să se uite în urmă.

Capitolul 28

În fiecare lună august a vieții ei, prințesa Luisa călătorise de la castelul Holstein până în Kirkenplatz, pentru festivitatea de deschidere a festivalului Sfântului Augustin – la fel cum făcuse fiecare membru al familiei regale Holstein-Schweinwald-Huhnhof, începând din Evul Mediu.

Însă nu călătorise niciodată într-o căruță de închisoare.

Astăzi, adierea matinală sufla în jos dinspre munți, mai răcoroasă și mai proaspătă decât era firesc într-o zi de sfârșit de august. Luisa închise ochii și inspiră adânc, umplându-și plămânii cu mirosul acela familiar de lemn și de apă dulce, caracteristic munților pe care îi iubea. Brațul lui Somerton era strâns în jurul umerilor ei, absorbind zgâlțâielile vehiculului. El nu mai scosese nici un cuvânt de când ieșiseră pe poarta sumbră a închisorii, cu un sfert de oră în urmă, clătinându-se pe aleile întunecoase din Holsteinton, încătușați în această harabă de lemn, acoperită cu gratii groase de metal, asemenea unei cuști pentru animale. Stătea așezat împreună cu ea în fundul căruței și se uita cu asprime și fără să clipească la chipul ducelui de Olympia.

Căruța trecu clătinându-se peste o denivelare, și Luisa deschise ochii din nou. Soarele de dimineață poposea pe gratiile de închisoare, aruncând umbre verticale lungi pe fața ducelui. În față și în laterale,

gardienii înaintau câte doi, însumând în jur de douăzeci, în timp ce ofițerul îi conducea, călare pe calul său mare și cenușiu.

Olympia era viclean și masiv pentru un om de șaptezeci de ani, iar Somerton avea toată forța și iscusința unui animal de pradă, dar erau doar doi oameni neînarmați – și slăbiți, după o săptămână petrecută în închisoare – împotriva a douăzeci de soldați ai Brigăzii Revoluționare a Sângelui Eliberat.

– Nu mai e nici o speranță, nu-i așa? zise ea încet.

– Nu suntem pierduți. Pur și simplu, așteptăm o ocazie să atacăm, atâta tot.

Vocea lui Somerton era rece și letală și-i trimitea fiori pe șira spinării.

Olympia se dezmetici dintr-odată.

– Ce-ați spus? Pierduți? Nu, nici gând. O viață eternă se întinde în fața voastră, cu porți de mărgăritare, zboruri de îngeri și toate celelalte. Eu, unul, deja ard de nerăbdare. Vom primi în sfârșit răspunsurile la atât de multe întrebări filosofice... Totuși, trebuie să mărturisesc că am o întrebare mult mai pragmatică pentru tine până atunci, Luisa. Îmi stă pe creier de ceva timp.

– Ce întrebare, unchiule?

– Toată treaba aceasta cu o zi de sărbătoare... Nu ți se pare cam nepotrivit de... catolică? Poporul tău chiar ar trebui să iasă în stradă ca să celebreze o astfel de idolatrizare flagrantă, când ei sunt protestanți buni și cinstiți?

Luisa zâmbi.

– Sfântul Augustin este sfântul patron al berarilor, unchiule. Poate că am renunțat la maslurile latinești și la metanii, dar nu s-a pus niciodată problema să nu mai celebrăm ziua Sfântului Augustin aici în Holstein.

– Patronul berarilor! Ha! Ce interesant! Da, înțeleg atunci. Ducele de Olympia închise ochii și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de partea laterală a căruței. Acum, că mă gândesc mai bine, la urma urmei, Augustin chiar a fost mai degrabă calvinist, adăugă el o clipă mai târziu.

Luisa se aplecă spre soțul ei și-i șopti:

– E nebun.

– S-a oprit căruța, zise Somerton.

Într-adevăr, se oprise. Luisa își îndreptă spatele și se uită în jur. Îi era destul de dificil să vadă peste marginile căruței și dincolo

de gratiile de deasupra lor, iar strada în sine – o alee rezidențială – era cufundată în umbrele dimineții și liniștită ca un mormânt. Chiar și soldații stăteau în tăcere în pozițiile lor de drepți, fără să se miște.

– Ce naiba? murmură contele și se mută într-o poziție ghemuită, rămânând în alertă.

Unde erau toți locuitorii orașului? În piața publică, fără îndoială. Luisa putea auzi zumzăitul slab al unei mulțimi de oameni în mișcare și ecoul de voci și al traficului. Dar se auzea distant și înfundat, de parcă sunetul se răsfrângea printr-un tunel.

Încleștă pumnii. Alături de ea, trupul lui Somerton radia tensiune. Chipul lui rănit se uita drept în față, unde ofițerul și calul său încetiniseră până la un tropăit lent, care răsuna cu ecou pe caldarâm.

Și apoi se opri și sunetul copitelor. În clipa imediat următoare, fu urmat de ecoul grăbit al unor cizme pe caldarâm, după ce ofițerul descălecă. Și apoi de un șuierat metalic, în clipa când scoase sabia din teacă.

Avea să îi omoare. *Acesta* era planul lui Gunther: să le ducă în piață trupurile neînsuflețite, cu fapta deja comisă, astfel încât să nu poată fi salvați de nici o revoltă a poporului.

Nu aveau nici o șansă de scăpare.

Ușa căruței se afla în partea dreaptă, vizavi de locul unde stătea Olympia. Somerton își schimbă imediat poziția, lipindu-și corpul mare de marginea vehiculului, chiar lângă ușă. Se uită spre Luisa și-i făcu semn din mână să stea deoparte.

Olympia nu se clintise nici măcar un centimetru. Chipul lui era cufundat în umbre, dar avea senzația că încă ținea ochii închiși.

Cizmele ofițerului răsunau încrezător și tot mai aproape. Acum, Somerton stătea ghemuit pe pernițe și se sprijinea de scândurile de lemn de jos. Ca o panteră pregătindu-se de atac.

Ceilalți soldați stăteau așezați în cerc în jurul căruței, complet nemișcați.

O panică înfiorătoare străpunse atunci creierul Luisei, făcându-i sângele să-i clocotească în vene. Rămase cu privirea ațintită spre soțul ei care aștepta, străduindu-se să-i absoarbă prin toți porii vigilența calmă.

Nu se putea. Nu putea să fie acesta sfârșitul.

Oh, Doamne! Ce-i făcuse soțului ei? Chiar îl condamnase la moarte căsătorindu-se cu el?

„Stai calmă! Nu te panica!"

Dacă avea să moară, urma s-o facă cu demnitate. Avea să moară lângă soțul ei, care sacrificase totul pentru ea. Părul lui reflecta lumina. Ochii lui negri se uitau vigilenți printre gratiile căruței de închisoare. Voia să moară luptând.

„Te iubesc!"

Dar era prea târziu să i-o spună, cu multe ore și zile prea târziu. Ar fi trebuit să-i spună cuvintele acelea în Fiesole, în căsuța lor micuță, la adăpostul zidurilor albe și al acoperișului roșu de țiglă, când stăteau goi, împreunați și tăcuți în amurg. Ar fi fost atât de ușor să o facă atunci.

„Te iubesc!"

Poate că el nu i-ar fi spus același lucru. Probabil că nu i-ar fi răspuns nimic. Dar măcar atunci ar fi știut ce simțea pentru el.

Sunetul de pași se opri la câțiva metri distanță. Luisa se sprijini de peretele vehiculului.

O bubuitură metalică puternică zgudui căruța când ofițerul izbi lacătul cu sabia. Balamalele se deschiseră imediat cu un scârțâit.

Somerton atacă într-o fracțiune de secundă. Mișcările lui erau mult prea rapide pentru a putea fi înțelese pe deplin de ochiul omenesc. Își propti o mână pe marginea de lemn și se folosi de ea ca să se propulseze după colț. Își aruncă trupul masiv ca un proiectil pe ușa deschisă a cuștii de fier și se izbi tare de pieptul ofițerului german.

Luisa se împletici după el.

– Fugi! îi strigă el.

Dar ea nu putea fugi. Nu fără el. Nu putea să plece și să-l lase acolo.

Somerton se lupta cu ofițerul, ocărând aprig, în timp ce se prăbușeau și se rostogoleau împreună pe dalele de piatră, într-o luptă fără reguli. De pe caldarâm răsunau blesteme și proteste. Omului îi zbură pălăria în încăierare, și unul dintre soldați făcu un pas în față ca s-o ridice.

Dar era o luptă disproporționată. Somerton era agresorul mai mare, disperat și însetat de sânge, în timp ce germanul se afla în defensivă. Se mai rostogoliră o dată, și Somerton își țintui adversarul pe spate, cu un urlet animalic. Aruncă brațul pe spate, luându-și avânt ca să-i aplice lovitura de grație.

Și apoi își opri pumnul în aer, uimit.

– Pe legea mea! zise ofițerul german, într-o engleză impecabilă și cu un accent aristocratic cultivat. Arăți destul de rău, amice. N-ai vrea să lași jos pumnul acela mare, înainte să fie cineva rănit?

Căruța de lemn scârțâi din toate balamalele în spatele Luisei când Olympia apăru și-și întinse trupul bătrân și rănit spre soare.

– Ah! Hatherfield, prietene! zise el, în timp ce căsca. Ai ajuns în sfârșit.

– Nu avem prea mult timp, zise marchizul de Hatherfield, scuturându-se de praf. Făcu apoi un semn din cap spre ușa celei mai apropiate case. Soția mea e înăuntru, îmbrăcată și pregătită. Are un schimb de haine curate pentru Luisa. Alteță?

Luisa făcu un pas în față, cu chipul cuprins de o îmbujorare rozalie și arătând imposibil de atrăgătoare îmbrăcată în cămașa aceea pătată și-n pantaloni. Părul ei castaniu scurt era ciufulit în toate direcțiile. Somerton privi cu ochii mijiți scena care se derula în fața ochilor lui – soției lui îi săruta mâna galant incredibil de chipeșul Hatherfield, al cărui păr castaniu-auriu strălucea în lumina soarelui, cam la fel ca al unui alt tânăr Adonis pe care îl cunoștea și îl ura.

– Draga mea nouă soră, zise el. Nici nu pot să exprim în cuvinte cât de încântat sunt să te cunosc în sfârșit. Trebuie să mărturisesc că, atunci când am primit telegrama ducelui de Olympia, care ne chema din luna de miere, din Paris, n-am vrut sub nici o formă să las să-mi scape ocazia.

– Onoarea este de partea mea, Lord Hatherfield. Sunt sigură că ai făcut-o pe sora mea o femeie extrem de fericită.

– Southam, zise Olympia. Se pare că tu ești ducele acum, nu-i așa, băiete?

Hatherfield ridică din umeri.

– Ca să fiu complet sincer, cred că încă prefer să fiu Hatherfield.

Somerton veni în față și-i întinse mâna.

– Alteță, murmură el, fără a putea să-și ascundă severitatea îmbufnată din voce. E o plăcere să te cunosc.

Hatherfield se întoarse atunci și se uită la el.

– Aștept cu nerăbdare să profit de pe urma prieteniei dumitale, milord. Îndrăznesc să spun că o să fie mult mai plăcută și liniștitoare decât dușmănia dumitale. Își frecă apoi umărul. Acum, să mergem! Avem doar câteva minute la dispoziție, înainte ca nebunul acela revoluționar grotesc să-și înceapă spectacolul și să se întrebe unde i-au dispărut marionetele.

Încuviință din cap spre ușă, de unde se năpustea deja în fugă o tânără frumoasă cu păr castaniu și cu brațele întinse.

– Luisa! strigă ea.

Până ca surorile să se îmbrățișeze strâns, Somerton avu timp să observe că burta ducesei de Southam era deja ușor umflată de sarcină. I se strânse stomacul și i se tăie răsuflarea.

– Doamnelor! strigă Olympia. Nu avem timp de așa ceva acum! Trebuie să recucerim o țară.

Zece minute mai târziu, Somerton era bărbierit și îmbrăcat într-o pereche elegantă de pantaloni și cu o haină de călărie, care îi era un pic cam scurtă la mâneci și un pic cam strâmtă la umeri. Nu putea face nimic în privința chipului său învinețit. Părăsi casa în grabă și ieși pe strada pavată cu dale de piatră, unde unul dintre soldați îi înmână frâiele unui armăsar imens cenușiu, identic cu cel pe care-l călărise Hatherfield – sau, mai bine spus, ducele de Southam.

Soldatul icni.

Somerton se întoarse.

Soția lui stătea în pragul ușii conacului, ținându-se de mână cu sora ei. Purta o rochie albă-argintie care o făcea să arate de parcă s-ar fi putut desprinde de la pământ în orice clipă, ca să se ridice spre nori. Părul ei castaniu scurt era pieptănat pe spate și încununat cu o mică diademă cu diamante. Soarele, care abia acum se ridica peste acoperișurile clădirilor de vizavi, îi făcea șuvițele roșcate să strălucească asemenea unor flăcări supuse și pielea albă să îi pară aurie.

În jurul gâtului purta colierul cu rubine primit de la el, care strălucea orbitor și se potrivea cu inelul de stat extraordinar pe care-l purta pe mâna dreaptă.

Genunchii lui, deja destul de slăbiți, aproape că cedară de tot de emoție.

Era mult prea frumoasă! Aproape că nici nu putea suporta să o privească.

– Să mergem, zise Olympia.

Mulțimea adunată în Kirkenplatz fremăta agitată, clocotind de neliniște. Olympia conducea alaiul. Se opri în punctul în care strada se golea, vărsându-se în piață, și ridică mâna.

Soldații se opriră ascultători și formară un inel de protecție în jurul celor două cupluri regale.

Luisa auzi o voce ridicându-se deasupra mulțimii și simți cum lui Stefanie i se tăie răsuflarea lângă ea.

– E Gunther, nu-i așa? șopti ea.
– Așa cred, răspunse Luisa.

Oare cât de mult se apropiaseră ei doi în acea vară de demult? Oare fuseseră iubiți? Până acum nu se mai gândise niciodată la posibilitatea aceasta, pentru că era ceva ce îi întrecuse cu mult imaginația. Luisa cea de acum șapte ani nici nu ar fi putut concepe o relație de intimitate cu un bărbat înainte de înfăptuirea sfintei taine a căsătoriei sau dăruirea fecioriei neprețuite unui fiu de maior. În cele mai năstrușnice închipuiri ale sale, se temuse doar că poate sora ei împărtășise un sărut sau două cu Gunther Hassendorf.

Totuși, încordarea lui Stefanie îi dădea de înțeles altceva.

Oh, Doamne! Oare cum de se întâmplase asta? Și Hatherfield știa?

Luisa își aminti atunci cum îi simțise trupul surorii ei când o strânsese în brațe, cu nici un sfert de oră în urmă. Rotunjimea fermă și nouă a burții ei care se apăsase de burta plată a Luisei, făcându-i inima să se topească și un nod să i se pună în gât. Pruncul avea să se nască în noiembrie, așa îi spusese Stefanie, în timp ce se îmbrăcaseră împreună în grabă și cuvintele li se rostogoliseră de pe buze precum erupția unui vulcan, în încercarea frenetică de a-și descrie ultimele aproape zece luni de separare. Copilul. Stefanie urma să aibă un copil.

Somerton stătea tăcut de partea cealaltă a ei, examinând scena care se derula în fața lor. Își strânse mai tare mâna în jurul degetelor lui.

– Dați-ne-o pe prințesă! strigă o voce furioasă, de undeva din mulțime.

– Da, o vrem pe prințesa noastră! repetă o altă voce. Știm că o aveți!

Luisa își simți inima crescându-i în piept de o mie de ori, cu o mândrie de care nu fusese conștientă pe deplin până în clipa aceea. Toate lunile acelea lungi de exil, sentimentul zdrobitor de respingere, gândul chinuitor că propriul ei popor nu o voia, că țara ei nu o mai voia. Și că îi voia în schimb pe oamenii aceia, pe anarhiștii aceștia blestemați, pe revoluționarii aceștia!

Și acum asta! „Prințesa noastră."

Gunther le răspundea ceva, dar ea nu putu auzi. Probabil era cu spatele la ei.

– Nu te credem!
– Le vrem pe prințesele noastre!

Mulțimea începu apoi să strige la unison, scandările luând forma unei litanii: *„Gebt uns unsere Prinzessinnen! Gebt uns unsere Prinzessinnen!"*[1]

Olympia înaintă rapid, intrând în piață în lumina strălucitoare a soarelui de dimineață.

– Iată-le pe prințesele voastre! urlă el în germană, cât îl țineau plămânii.

O tăcere uimită cuprinse atunci mulțimea, din capătul cel mai apropiat al pieței și până la catedrala Holstein, care se înălța maiestuoasă în capătul cel mai îndepărtat. Lacrimile îi năpădiră ochii Luisei la vederea turlelor gotice mândre, care se ridicau spre cerul albastru infinit.

Olympia se dădu la o parte, și mulțimea se împărți în două, creând un culoar de trecere.

Hatherfield și Somerton le conduceau pe amândouă – pe ea și pe Stefanie – prin dreptul fețelor șocate ale oamenilor din oraș. Pe mulți dintre ei îi recunoștea, din întâlniri de demult. Zâmbi și încuviință din cap, elegant, după cum fusese instruită toată viața ei să facă. Mâna fermă și sigură a lui Somerton o ținea pe a ei, încurajator, iar trupul lui masiv era precum un bastion care o ferea de orice pericol.

În mijlocul pieței se afla acea platformă, acoperită de un baldachin de pânze pictate, pe care o cunoștea de o viață. Festivalul Sfântului Augustin începea mereu la comanda prințului Rudolf, îmbrăcat în cea mai frumoasă uniformă de gală, care suna din clopotul berarilor, ce era adus în fiecare an din armurăria regală, pentru această anume ocazie. Urmau discursuri, cântece și o rugăciune condusă de episcop. Luisa se uită cu drag spre standurile vânzătorilor ambulanți și spre tinerii dansatori, îmbrăcați în costume tradiționale.

Aceasta era Holstein. Toate îi aparțineau *ei*. Gunther, Dingleby și această bandă de străini, care atacaseră ca niște vulturi flămânzi sau ca unii dintre vampirii domnului Stoker, care se aruncaseră să sugă bogățiile și resursele țării ei pentru propriile lor interese meschine, oamenii aceștia ticăloși nu aveau ce căuta aici.

Cu fiecare pas, căpăta și mai multă încredere în sine.

– Gărzi! strigă Gunther în tăcerea din piață. Arestați-i! Arestați-i pe acești agenți străini!

Dar gărzile din jurul platformei nu se clintiră.

---

[1] În limba germană, în original, „Le vrem pe prințesele noastre!" (n.tr.)

Și apoi oamenii începură să se plece în fața ei, pe măsura ce înainta. Unul câte unul, locuitorii din Holsteinton căzură în genunchi pe caldarâm și apoi începură să aclame în urma ei.

Sângele îi clocotea în vene. Lacrimile i se adunau în colțurile ochilor. Îndurase multe luni lungi de exil, ca să le recâștige inimile oamenilor ei. Se căsătorise cu un bărbat puternic și influent și-l transformase în consortul ei, ca să le recâștige inimile. Încercase să zămislească un moștenitor, ca să le recâștige inimile.

Dar nu fusese, de fapt, nevoie să facă nimic din toate astea, nu-i așa? Ea, Luisa, era suficientă, ea singură. Era prințesa lor. Și nimeni altcineva din lume nu îi putea servi cu același devotament ca ea.

În dreapta ei, Hatherfield se aplecă spre Stefanie și-i șopti ceva la ureche. Sora ei râse și îi răspunse și ea ceva.

Ajunseră apoi la platformă, unde Gunther amuțise cu totul. Se uita în jos la ei, plin de dispreț. Purta un soi de uniformă, de un roșu aprins, care strălucea sub soarele matinal. Nu avea nici un fel de decorații sau epoleți, cu excepția unor nasturi frumoși de alamă.

– Renunță, *Herr* Hassendorf, zise Olympia cu voce rafinată, caracteristică unui diplomat, care răsună în toate colțurile pieței catedralei, acum cufundate în tăcere. Timpul dumitale a trecut!

Gunther își îndreptă spatele, ridicându-se la toată înălțimea lui impunătoare.

– Eu nu primesc ordine de la străini.

– Vorbesc în numele oamenilor din piața aceasta. În numele poporului acestei țări, afirmă Olympia, fluturând din mână. Cred că dorințele lor sunt destul de clare.

– Așa să fie? Cine ești dumneata, ca să vorbești în numele lor? Un englez, judecând după accent. Un străin! exclamă Gunther și încuviință scurt spre mulțime.

Somerton interceptă imediat semnul făcut de el. Trupul lui masiv se încordă lângă ea, trepidând de vigilență.

– Sunt ducele de Olympia, fratele prințesei Louisa, prima soție a prințului Rudolf și mamă a celor trei fiice ale Alteței Sale. Sunt unchiul prințeselor de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, și le-am adus aici ca să le reinstaurez domnia asupra acestui ținut de basm, dar asuprit. Olympia își alesese cu mare atenție cuvintele și le rostea cu toată demnitatea și autoritatea unuia dintre cei mai importanți duci ai Angliei. Se ridica impunător deasupra mulțimii, la propriu și la figurat, și, chiar dacă Gunther Hassendorf stătea mai sus de el, cocoțat pe platformă, tot părea cumva mai mic în comparație cu el.

– Prințesele! Prințesele! strigă cineva din mulțime și sute de voci i se alăturară imediat.

Gunther ridică mâna, încercând să reducă oamenii la tăcere, dar scandările lor răsunau din ce în ce mai tare.

– Nu poți da timpul înapoi! strigă el apoi. Un sistem de guvernare arhaic, bazat timp de secole pe asuprirea maselor și pe...

Dar restul afirmației lui fu înghițit de vocea comună a mulțimii. Olympia bătu tare cu bastonul în dalele de piatră.

– Dă-te la o parte, Hassendorf! S-a terminat pentru tine.

Gunther făcu un semnal frenetic spre mulțime.

Într-o clipită, Somerton veni în fața Luisei și a lui Stefanie, ascunzându-le pe amândouă în spatele umerilor săi masivi.

O pocnitură puternică spintecă aerul. Somerton se împletici înapoi, întinzând brațele ca un scut. Chiar înainte ca toată greutatea lui să se izbească de trupul Luisei, Hatherfield se aruncă în fața celor două surori și-l prinse de sub umeri.

O pată de sânge se întindea pe mâneca stângă a jachetei sale.

– A fost împușcat! țipă Luisa.

– Sunt bine, zise el cu voce chinuită. E doar o zgârietură. În stânga, Hatherfield. Omul în haină albastră. Și tovarășul său.

Hatherfield deja își croia drum în grabă prin mulțime, dându-i la o parte pe cei aflați în calea lui. Luisa se aplecă deasupra brațului lui Somerton.

– Nu e o zgârietură. Nu există rană de ieșire. Un doctor! strigă ea apoi. Avem nevoie de un doctor pentru soțul meu!

Dar mulțimea era deja cuprinsă de panică. Nu o auzi nimeni și nu îi sări nimeni în ajutor.

– Nu avem timp! zise Olympia. Poți să mergi, domnule?

– Firește că da, fir-ar să fie! mârâi Somerton.

Olympia veni imediat între Stefanie și Luisa și le luă de braț.

– Pe platformă! Acum!

– Dar...

– Acum!

Somerton o prinse de celălalt braț, iar el și Olympia le conduseră pe amândouă în sus pe scări și spre platforma goală, unde episcopul se ascundea speriat într-un colț, lângă stâlpul acoperișului. Nu era nici urmă de Gunther.

Olympia o împinse apoi spre fața platformei.

– Vorbește-le!

– Nu pot!

– Trebuie! Tu ești prințesa regentă. Trebuie să fii prințesa lor. Trebuie să le arăți asta, Luisa.

Somerton își strânse brațul în jurul cotului ei.

– Poți să faci asta, Markham!

Stătea acolo, la marginea platformei, cu rochia ei albă-argintie fluturând în vântul de dimineață, și privea în jos la scena haotică din fața ei: bărbații și femeile fugeau în toate părțile, copiii plângeau și aerul era impregnat de un miros greu de cârnați. Izbucni o încăierare lângă niște standuri. Și omul acela care stătea în fața ușii catedralei... Oare ținea în mână un pistol și era pregătit să apese pe trăgaci? Văzu cu ochii minții cadavrul tatălui ei și al bietului ei Peter, palide și nemișcate printre frunzele din pădurea Schweinwald. Se uită în jos la brațul îmbibat de sânge al soțului ei, pe care acesta și-l ținea rigid pe lângă corp.

Nu se mai simțise niciodată atât de expusă.

– Poți s-o faci, îi murmură la ureche vocea șoptită a lui Somerton. Arată-le că n-au de ce să se teamă. N-o să las pe nimeni să-ți facă rău.

Greutatea lui impunătoare umplea aerul de lângă ea. Și mâna lui fermă îi încălzea brațul.

– Vorbește, iubito! Te-ai născut pentru asta.

Ea deschise gura și își umplu plămânii cu aer.

– *Mein Volk!*[1] strigă ea.

Dar nu o auzi nimeni.

– Mai tare, îi șopti soțul ei.

– *Mein Volk!* strigă ea. Poporul meu! Liniștiți-vă! Nu aveți de ce să vă speriați! Se întoarse apoi spre gărzile care formau o linie de protecție la baza platformei. O linie de protecție pentru ea. Simți cum sângele i se încălzește în vene, trimițându-i prin tot trupul un val puternic de încredere, ca o lumină albă orbitoare. Gărzi! Zece dintre voi la dreapta și zece la stânga! Restabiliți ordinea în mulțime.

Oamenii porniră în grabă, împânzind piața.

Ea se îndreptă, condusă de flacăra patriotismului ce ardea adânc în inima ei.

– Oamenii mei! Soldații sunt aici! Cel care a tras – privirea ei cercetă apoi mulțimea și găsi capul lui Hatherfield, încununat de un păr castaniu-auriu, undeva în colțul estic al pieței, unde ținea imobilizat

[1] În limba germană, în original, „Poporul meu!" (n.tr.)

un bărbat îmbrăcat într-o haină albastră. Se simți imediat ușurată. Trăgătorul a fost prins! Nu aveți de ce să vă temeți!

De undeva din mulțimea confuză și speriată, începu să se răspândească o stare de calm. Câțiva oameni se opriră din agitația lor. Și apoi alți câțiva. Un tânăr se apropie de platformă, uitându-se în sus la ea cu un zâmbet mic și plin de adorație.

Probabil era o imagine magnifică, stând acolo sus pe platformă în rochia sa argintie și cu părul ei roșcovan strălucind în lumină. Probabil arăta de-a dreptul glorios!

Întinse brațele spre mulțime.

– Oameni din Holstein! Haideți să le arătăm că nu ne e frică! Haideți să le arătăm că nu ne vom lăsa soarta hotărâtă de o organizație compusă din fanatici nebuni din străinătate!

Acum vocea ei plutea spre mulțime, de undeva din adâncul pieptului, după cum o învățase cândva Dingleby. Se schimba situația. Tot mai mulți oameni se întorceau și se apropiau de platformă. O priveau. O ascultau.

Somerton o atinse ușor pe spate. Luisa inspiră adânc încă o dată.

– Poporul meu iubit, am fost în exil în aceste ultime luni, de când un grup de oameni ticăloși mi-au asasinat tatăl și soțul și au preluat controlul țării, folosindu-se de frica și de confuzia care au urmat. M-am adăpostit în Anglia, la unchiul meu, ducele de Olympia, alături de acest bărbat, contele de Somerton, care mi-a protejat persoana și onoarea cu cea mai mare loialitate.

Un murmur de curiozitate se ridică atunci din mulțime.

– Și acum mă întorc la voi, în speranța de a recâștiga onoarea care a fost pentru scurt timp a mea, cea de a-mi conduce țara mult iubită, în care am avut norocul să mă nasc și să cresc, ca moștenitoare a unei linii nobile de prinți.

Încă un freamăt, de data aceasta mai puternic.

Luisa ridică apoi mâna.

– Dar nu voi face asta împotriva voinței voastre. Așa că vă întreb pe voi, cetățeni ai Holstein-Schweinwald-Huhnhof, dacă mă veți accepta drept prințesa voastră. Dacă doriți să vă conduc, împreună cu un nou parlament, ales de voi, cu toată sârguința și cu tot devotamentul față de dreptate.

Un zumzet începu să se ridice în piață, cu toată forța unui val care se apropia de mal.

Luisa întinse brațele.

– Așadar, mă veți accepta, iubiți cetățeni? Îmi veți da voie să mă întorc în castelul vostru și să vă conduc guvernul, ca prințesă de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, fiică și moștenitoare a marelui prinț Rudolf?

Zumzetul crescu în intensitate, transformându-se într-un veritabil munte de aprobare continuă și voioasă. Luisa își simțea inima bătându-i nebunește în piept de fericire și mintea jubilându-i. Așa că nici măcar nu își dădu seama că mâna lui Somerton se desprinsese de mult de pe brațul ei.

Abia când strigătul colectiv de aprobare și bucurie se transformă într-un icnet comun de groază, înțelese că se întâmplase ceva îngrozitor în spatele ei.

Mândria care-i umplea pieptul înăbușea aproape cu totul durerea surdă din brațul său rănit.

Contele de Somerton își privea soția vorbind în fața poporului ei, splendidă și glorioasă în lumina dimineții, ca însăși întruparea frumuseții, a rafinamentului și a acelei demnități caracteristice lui Markham. Era vag conștient de tăcerea uimită care amuțea mulțimea și apoi de crescendoul de urale aprobatoare.

„E a mea!" gândi el, aproape nevenindu-i să creadă. Și apoi urmă și consecința firească: „Și eu sunt al ei!"

Al ei. Slujitorul ei trup și suflet.

Dintr-odată, viitorul păru să se deschidă în fața lui. Motivul pentru care fusese adus pe acest pământ. Era aici ca să o protejeze pe Luisa. Să o apere de toți dușmanii ei, să o slujească și să o susțină. Să-i fie stăpân atunci când, epuizată de responsabilitatea conducerii, avea nevoie de cineva care să o conducă pe ea. Să fie comandantul gărzilor ei, atunci când avea nevoie de cineva care să-i execute poruncile.

Să îi ofere alinare. Să o servească cu toată înțelepciunea și viclenia ce-l caracterizau. Să îi ofere cea mai impresionantă forță fizică a lui, să îi ofere folosința exclusivă asupra trupului lui și plăcere dincolo de orice imaginație. Să îi ofere fidelitatea și loialitatea lui până la sfârșitul zilelor sale. Să îi ofere râsete, tovărășie și copii, care să-i ducă mai departe moștenirea înspre un viitor necunoscut.

Să *ofere*. El, cel care nu știuse vreodată altceva decât să ia.

Își smulse cu greu privirea de la chipul ei iluminat de soare și cercetă mulțimea care se întindea în fața lui. Hatherfield transfera discret doi oameni în custodia gărzilor. De câtă viclenie dăduse dovadă Olympia făcându-l pe noul său aliat să adere la cauza lor.

Hassendorf. Unde era Hassendorf?

Somerton se răsuci brusc și, de îndată ce-o făcu, întrezări o imagine extraordinară cu coada ochiului.

Încremeni.

Un bărbat se apropia cu pași mari de platformă. Un bărbat cum Somerton nu mai întâlnise niciodată. Avea aproape doi metri înălțime și un păr alb tuns foarte scurt, care îi stătea țepos pe cap. Partea stângă a feței lui era incredibil de frumoasă și părea să fi fost sculptată de mâna unor zei binevoitori.

Pe partea dreaptă îi lipsea ochiul și o jumătate din maxilarul cândva foarte proeminent.

Ducele de Ashland.

Ducele de Ashland, cel căruia Somerton îi pusese coarne cu cincisprezece ani în urmă, concepând în mod nechibzuit o fată cu soția lui frumoasă și superficială.

Ducele de Ashland, căsătorit acum cu Emilie, sora cea mai mică a Luisei, despre care se zvonea că s-ar fi aflat într-o lună de miere prelungită în celălalt capăt al lumii, pe iahtul de ultimă generație al ducelui de Olympia.

Dar un mesaj transmis prin telegraf putea ajunge oriunde în lume în doar câteva zile. Și era foarte posibil ca un iaht deosebit de modern, construit pentru viteză, să traverseze glonț canalul Suez și să ajungă în portul din Veneția în mai puțin de trei săptămâni.

Ashland ținea un revolver în mâna stângă. Pe cea dreaptă nu o mai avea.

În timp ce Somerton stătea acolo uluit și cu picioarele aproape înrădăcinate în podeaua de lemn, Ashland se apropie în pas de marș și ridică revolverul.

Instinctul puse imediat stăpânire pe toți mușchii lui Somerton, propulsându-l între Luisa și revolverul pregătit, ca să o apere cu corpul lui.

Dar Ashland începu se alerge și flutură din mâneca goală în direcția opusă. Spre partea din dos a platformei.

Somerton se răsuci imediat.

Ducele de Olympia era angrenat într-o luptă corp la corp cu Gunther Hassendorf, care ținea o torță aprinsă în mâna stângă și un cuțit cu o lamă înspăimântător de lungă în cealaltă. Ducele, slăbit în urma celor opt zile lungi de tortură petrecute în temnița castelului Holstein, pierdea lupta încet, dar sigur.

Ashland nu avea nici o șansă să țintească prin mulțime.

Somerton își urni trupul rănit într-o fugă disperată, chiar atunci când Hassendorf își înfipse cizma în spatele piciorului epuizat al ducelui de Olympia și-l aruncă direct pe scândurile de lemn ale podelei platformei.

Fără nici cea mai mică ezitare, Hassendorf sări pe un scaun din apropiere, ridică torța cât putu de sus și dădu foc baldachinului de pânză.

Flăcările se răspândiră într-o clipită pe pânzele pictate în ulei.

Somerton plonjă în aer, direct spre mijlocul întins și expus al lui Hassendorf. Se prăbușiră amândoi la podea cu o izbitură neomenească, Hassendorf fiind țintuit sub greutatea impresionantă a corpului lui Somerton. Se uită în sus la conte cu ochii bulbucați și ridică mâna stângă.

Somerton își aminti mult prea târziu de cuțit.

Încercă să-și răsucească trupul ca să evite impactul, dar Hassendorf își strânse brațul drept în jurul spatelui lui ca o menghină. Era rănit și nu-și putea folosi brațul stâng, iar acum se pomenea prins fără speranță de scăpare în strânsoarea lui Hassendorf. Fierbințeala lichidă a pânzelor incendiate îi însemna spatele. Închise ochii și își adună fiecare fărâmă de putere din mușchii care-i cedau.

Îi răsună în urechi o bubuitură puternică, și apoi brațele lui Hassendorf căzură moi și inerte.

Somerton se ridică împleticindu-se și se răsuci. I se părea că avea urechile pline de vată. Ducele de Ashland stătea în fața lui înalt și răzbunător. Fumul încă se ridica din țeava revolverului său.

– Mulțumesc, șopti Somerton.

Și apoi văzu ce se întâmpla în spatele lui Ashland. Pânzele în flăcări se prăbușeau peste o Luisa înspăimântată.

„Nuuuuu!" urlă în tăcere.

Și, înainte să devină conștient de ceea ce făcea, alerga deja spre ea prin flăcări, fum și cenușă. Reuși cumva să-i găsească umerii și o trase sub el, aterizând în genunchi și acoperind-o cu trupul lui, în timp ce flăcările îi ardeau haina.

Întuneric, negru ca smoala, infuzat cu o durere inumană. Se afundă în el, recunoscător, în timp ce durerea continua implacabilă și de neoprit, chiar când el aluneca spre inconștiență.

Simțea mâini pe el, materiale lovindu-i trupul, apă înăbușind agonia teribilă și apoi o dulce și trecătoare ușurare.

Putea auzi vocea Luisei. *Era vie! Oh, Slavă Domnului și tuturor sfinților! Era vie!* Îi striga că era nebun, nebunul ei drag și frumos, iubitul ei... „Nu muri! Nu mă părăsi!"

Deschise ochii, iar chipul ei frumos era în fața lui, ud și pătat de lacrimi.

– Nu-ți face griji! zise el. N-o să te părăsesc niciodată!

Când deschise ochii din nou, după un șir neștiut de ore sau chiar zile, stătea întins pe pat, pe burtă, și cineva îi schimba bandajele de pe spate. Durerea provocată de ceea ce făcuse încă îi controla toate terminațiile nervoase din corp.

De fapt, chiar acea durere îl trezise.

– Ah! Gata, dragul meu nepot, zise ducele de Olympia.

– Iar tu! Somerton închise ochii și scrâșni din dinți. Unde naiba-i soția mea?

– Doarme, și refuz să o trezesc. E prima dată când a adormit în patruzeci și opt de ore.

– Când pot s-o văd?

– Dacă se întâmplă după cum vrea episcopul, abia peste o lună, dacă nu mai mult.

Când auzi asta, Somerton își adună toată energia ca să ridice capul. Ducele se uita în jos la el – lua-l-ar naiba să-l ia pe bătrânul acela viclean! – dintr-un fotoliu tras lângă patul incredibil de moale pe care zăcea el.

– Episcopul? Ce legătură are afurisitul de episcop cu toată treaba asta?

– Pentru că episcopul de Holstein este omul, deloc de invidiat, pe a cărui spinare cade acum datoria de a veghea asupra sănătății eterne a sufletului tău negru, Somerton.

– Eh, pe naiba!

– Ba exact așa! Și îndrăznesc să spun că suspectează, pe bună dreptate, că, dacă o vezi pe frumoasa Luisa, o să vrei să te culci cu ea imediat, fără a ține cont de gravitatea rănilor pe care le-ai suferit.

Îngrijitorul său îi dezlipi apoi ultimul bandaj de pe spate, lăsându-l într-o suferință furibundă.

– Și de ce dracului n-ar trebui să mă culc cu soția mea legală? Să fiu al naibii, dar aproape că mi-am dat viața pentru ea! Am fost aruncat în temniță, încătușat, torturat, împușcat, bătut și ars și, cel mai rău dintre toate, n-am mai cunoscut plăcerea trupului soției mele de săptămâni întregi! Săptămâni! Jur pe Dumnezeu că nici n-o să mai poată merge bine după ce mă desfăt cu ea. Și nici eu, dacă o cunosc vreun pic pe Markham a mea!

Un icnet îngrozit vui pe deasupra capului său.

Și pe chipul ducelui de Olympia se întinse un zâmbet larg.

– Dragul și foarte, foarte păcătosul meu prieten, te asigur că aplaud cu toată stima entuziasmul tău conjugal fără rezerve. Dar...

Nu își termină ideea.

– Dar? *Dar?*

Ducele se aplecă mai aproape de el.

– Dar se pare că, la urma urmei, oamenii din Holstein-Schweinwald-Huhnhof nu acceptă să li se refuze bucuria unei nunți regale.

Jurnal de copii

Castelul Holstein
Decembrie 1892

La ora trei dimineața, în timp ce fulgii de zăpadă se așterneau delicat pe pervazul ferestrei dormitorului, ducele de Olympia fu trezit de valetul său și anunțat că o domnișoară îl aștepta jos, în dormitorul regal.

– O domnișoară, zici? Se dezveli de pături și își aruncă boneta de pe capul cărunt. La ora aceasta? Pentru Dumnezeu! Ar fi bine să nu țipe.

Ieși pe coridor și fu obligat să-și acopere imediat ochii, pentru că întregul castel era luminat. O singură bubuitură puternică răsună de la tunul de pe acoperiș, făcându-l să tresară îngrozitor de spaimă.

– La naiba cu tot, zise el. Ar fi bine să fie și frumoasă.

– Da, domnule, zise valetul lui, netezind în grabă halatul ducelui, în timp ce acesta traversa cu pași mari holul purpuriu.

– Ce mă enervează femeile astea care vin în toiul nopții, cerând atenție și făcând tămbălău. Este ceva teribil de obișnuit, nu crezi? Ba chiar de-a dreptul ordinar, aș putea spune. Coti rapid pe după colț, unde coridorul se deschidea în galeria de la etajul al doilea.

– Da, domnule. Foarte obișnuit.

– Prefer oricând o domnișorică grăsuță și manierată care sosește seara după cină, când toată lumea e sătulă, mulțumită și pregătită pentru un pic de amuzament civilizat înainte de culcare.

Ducele traversă palierul, fără să arunce nici măcar o privire spre portretele de pe pereți sau spre gardianul masiv îmbrăcat în armură până-n dinți, care stătea de pază la intrarea spre aripa estică

a castelului, ca și când ar fi păzit chiar sarazinii[1] de la Antiohia[2]. Papucii lui lipăiră enervant pe marmura lustruită, până când ajunse în confortul moale al holului cu carpetă.

– Cu siguranță ar fi foarte convenabil, zise valetul, a cărui îndatorire era să fie de acord cu tot ce spunea Olympia.

– Sau, și mai bine, dă-mi oricând un flăcău frumos. Ar fi cu mult mai ieftin și ar aduce mult mai puține bătăi de cap. În plus, ar fi și mult mai voinic.

– Într-adevăr, domnule. Să vă pregătesc un vin de palmier, ca să vă adunați puterile după osteneală?

Olympia se opri brusc, la câțiva metri distanță de ușile duble frumos ornate care marcau intrarea în apartamentul regal. Se bătu ușor cu degetul pe bărbie. Din spatele panourilor de lemn răsună un hohot de râs vesel, urmat de plânsul unui copil.

– Nu, răspunse el. Nu cred. Două măsuri de scotch simplu ar trebui să ajungă.

Valetul așeză mâna pe clanță și deschise ușa larg.

– Foarte bine, domnule.

Ducele de Olympia se năpusti pe uși și se pomeni în mijlocul unei scene de un dezmăț fără precedent. Într-un capăt al camerei, Hatherfield juca cărți cu un Lord Kildrake în vârstă de opt ani care ținea în gură un trabuc neaprins și arăta de parcă câștiga detașat. În apropiere, Lady Roland Penhallow stătea elegant pe o canapea roșie de catifea, cufundată într-o conversație interesantă cu Lady Mary Russell, fiica straniu de brunetă și cu ochi ciudat de negri a ducelui de Ashland. Acesta din urmă stătea proptit lângă șemineu ca un Adonis mascat de aproape doi metri și cu părul alb, care avea un pahar de vin de Xeres lângă el și proteja posesiv cu mâna sa enormă talia în creștere a soției sale.

Afurisita de Emilie era însărcinată din nou. Oare chiar nu avea înțelepciunea practică de a-i găsi o amantă soțului ei?

Un hohot de râs cristalin îi atrase apoi atenția spre celălalt colț al camerei, unde prințesa Stefanie îl conducea pe Lord Silverton – fiul

[1] Numele dat în Evul Mediu de către popoarele occidentale musulmanilor din vestul Europei și din Africa (n.tr.)

[2] Oraș din Siria antică (mai exact, capitala provinciei romane Siria), astăzi Antakieh, care era un mare centru meșteșugăresc, comercial, cultural și religios. A fost stăpânit succesiv de bizantini, arabi, cruciați, fiind centrul principatului cu același nume. În acest oraș, ucenicii și adepții lui Hristos s-au numit pentru prima dată creștini. (n.tr.)

moștenitor chipeș și voinic al lui Ashland – într-o demonstrație improvizată a unui dans popular, în timp ce Lord Roland Penhallow ținea ritmul perfect, bătând cu două sfeșnice de argint pe spătarul unui fotoliu frumos lucrat. Iar pe fotoliul în cauză se odihnea însuși Alteța Sa regală prințul consort de Holstein-Schweinwald-Huhnhof, care părea destul de amețit de băutură și extrem de mulțumit de sine, în timp ce privea infernul dezlănțuit în cameră. La picioarele lui pe podea se afla un violoncel, așezat într-o carcasă deschisă. Iar arcușul i se legăna într-o mână.

Olympia se îndreptă spre el și-l bătu pe spate.

– Deci așa, bătrâne? Ai fost alungat din dormitorul tău?

Somerton încuviință din cap.

– Încercam doar să ajut.

– Așa se întâmplă.

– Însă am o fetiță tare scumpă, zise el și zâmbi fericit. Roșcovană, exact ca mama ei. Sunt bine amândouă. Se odihnesc acum, desigur.

Din dormitorul aflat de partea cealaltă a peretelui răsună încă un plânset hotărât.

– Sau poate că nu, zise Olympia. A fost un travaliu dificil?

Zâmbetul dispăru imediat de pe fața lui Somerton.

– Oh, Doamne, da. Îngrozitor. Înainte să se termine, Penhallow a trebuit să mă imobilizeze cu forța pe fotoliu. Clătină ușor din cap și adăugă sumbru: Nici nu știu cum am reușit să supraviețuiesc.

– Înțeleg. Scotch?

– Coniac.

– Și a mai rămas vreun pic, din întâmplare?

– Mă îndoiesc, răspunse prințul, pe un ton la fel de sumbru.

Ușa dormitorului se deschise apoi și ieși o femeie la vreo patruzeci și ceva de ani, îmbrăcată într-o uniformă cenușie, care aruncă o privire dezaprobatoare în jur prin salonul elegant.

Prințesa Stefanie îi dădu imediat drumul la mâini lui Silverton și își împreună palmele la piept.

– Oh! Cum se simt, doică Muller?

Philip așeză cărțile pe masă cu mare atenție – cu fața în jos, desigur – și își scutură trabucul în scrumieră.

– Vreau s-o văd pe sora mea! Vreau s-o văd pe sora mea!

– O poți vedea dimineață pe cea mai nouă surioară a dumitale, Excelență, zise doica Muller, pe un ton ferm, caracteristic guvernantelor englezoaice.

– Dar *este* deja dimineață!

Lady Roland se ridică în grabă de pe canapea.

– Ei, haide, Philip. Trebuie să asculți de doica Muller.

– Afară, zise doica Muller. Toată lumea! Afară! Faceți mult prea multă gălăgie, și a trecut de mult ora de culcare a lui Lord Kildrake.

– Tăticul Roland a zis că pot să mai stau treaz, vociferă Lord Kildrake. Și tata mi-a dat trabucul acesta, adăugă apoi, întinzându-l cu titlu explicativ.

Doica Muller era îngrozită. Îi smulse imediat trabucul din mână.

– Alteța Sa nu era în toate mințile, Excelență. Și acum, fugi la culcare în odaia copiilor, împreună cu verișorii tăi!

Flutură apoi din mâini, gonindu-i, și, unul câte unul, toți membrii familiei regale dădură pe gât ce le mai rămăsese din vinul de Xeres, lăsară deoparte sfeșnicele și porniră spre dormitoare și spre creșa regală, care în clipa de față era plină aproape până la refuz, datorită valului de vizitatori veniți pentru nașterea mult așteptată. Micuța Lady Stephanie Lambert și verișorii ei, gemenii Ashland – cea mai năzdrăvană și afurisită pereche de băieței de doi ani pe care îi văzuse vreodată Olympia – dormeau lângă angelica și onorabila domnișoară Florence Penhallow și frățiorul ei mai mic, Phineas, în timp ce Olympia suspecta că prințesa Stefanie se îndrepta, chiar în clipa de față, spre camera de la etajul superior, ca să-l îngrijească pe Lord Hatherfield cel roșcovan, în vârstă de doar două luni. La fel ca surorile ei, Stefanie insista să-i hrănească personal pe copiii ei, chiar dacă avea la dispoziție mai multe doici în zonă.

Însă în clipa aceasta, pentru bărbatul care se ridica chiar atunci din fotoliul acela extrem de ridicol, în stil Ludovic al XIV-lea, noua micuță prințesă, care își testa pe deplin plămânii în camera alăturată, era singurul copil de pe lume.

Firește, familia regală a Holstein-Schweinwald-Huhnhof așteptase momentul acesta doi ani lungi și chinuitori. Și, judecând după fețele lungi și triste ale părinților prințesei abia născute, pe care le observase în acea perioadă, și după privirile lungi și pline de jind și de frustrare pe care le aruncaseră spre colecția în continuă creștere de verișori și rude vitrege, Olympia bănuia că Leopold și Luisa suferiseră mai mult de o dezamăgire până la sosirea pe lume a Alteței Sale mici, din această noapte de decembrie cu parfum de zăpadă.

– Veniți cu mine, Excelență, zise doica Muller, pe un ton mult mai amabil. S-au trezit amândouă, și mica prințesă este nerăbdătoare să-l cunoască pe tatăl ei.

Olympia își mută privirea și se făcu a nu observa expresia de pe chipul lui Somerton. Se putea citi emoție în cea mai pură stare, ca și când cineva îi pusese mâna direct pe inima din piept, ca să-i numere bătăile.

– Și Excelența Voastră, desigur, adăugă doica, îmbujorându-se un pic în clipa când îi întâlni privirea.

Olympia venea în urma spatelui lat și înveșmântat în mătase al lui Somerton, la o distanță respectuoasă. Cu mai mult de un sfert de secol în urmă, urmase o altă doică chiar în această cameră, pentru a cunoaște o altă fetiță proaspăt venită pe lume – pe nepoata lui, Luisa. Încăperea nu se schimbase prea mult. Era decorată cu același mobilier masiv în nuanțe de albastru și auriu, cu același covor scump și cu același divan de lângă fereastră – acum ascuns sub o cuvertură imensă de damasc, de un albastru-închis –, de unde te puteai bucura de o priveliște uluitoare asupra orașului și asupra munților de dincolo de el. Se opri în pragul ușii, ca să nu perturbe prea mult intimitatea noilor părinți.

Mica prințesă gângurea la pieptul mamei sale. Luisa ridică privirea, și zâmbetul întipărit pe chipul ei epuizat îl făcu pe Olympia să clipească forțat. Îi spuse apoi ceva lui Somerton, care se apropie prudent de pat. Olympia nu reuși să distingă cuvintele, slavă Domnului! Nu-i plăcea prea mult acel sentimentalism exagerat, care transforma atmosfera din castel într-una extrem și enervant de siropoasă, atunci când toți soții și soțiile veneau în vizită.

Somerton ajunse lângă pat din câțiva pași mari. Luă mână întinsă a soției sale, căzu în genunchi în fața sa și își lipi buzele de degetele ei.

De la picioarele patului, un corgi mic, alb cu cafeniu, ridică atunci capul și mârâi la Olympia, încet și amenințător. Ducele dădu ochii peste cap și se duse să stea în apropierea divanului de la fereastră.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu și Somerton! Chiar nu mai rămăsese în acest castel nici un soț în viață care să păstreze un comportament rezervat față de soția lui? Olympia trase un pic draperiile și cercetă cu mare atenție fulgii de nea care dansau în jurul menourilor și luminile pâlpâitoare care străluceau prin tot orașul, acompaniate de sunetele de petrecere îndepărtate, care pluteau în sus pe deal, în semn de celebrare a nașterii moștenitoarei mult așteptate.

Simți ceva gâdilându-l în colțul ochiului drept și se grăbi să se șteargă, înainte să observe cineva.

Și apoi băgă de seamă că o greutate ciudată se instală pe pernele din apropiere. Olympia se uită în jos la omul stors de vlagă care stătea pe divan cu o atitudine ce trăda mulțumire, cu degetele mari agățate de buzunare. Își aminti că era doctorul care o asistase pe Luisa la naștere. Se așeză lângă el, cu un aer prietenos.

– Felicitări, omul meu bun, zise el, în germană. Am înțeles că a fost un travaliu destul de dificil.

Doctorul părea surprins.

– Ei bine, nu mai dificil decât în majoritatea cazurilor. De fapt, a fost chiar o naștere ca la carte. Soțul însă a fost cel care a suportat cel mai greu ora de chin.

Olympia riscă să mai arunce o privire spre patul regal și aproape că alunecă de pe perne și căzu pe podea.

Prințul consort chiar ținea în brațe *pruncul*. O ținea în brațe pe fiica sa, de parcă ar fi fost o afurisită de doică! O ținea cu aceeași delicatețe și venerație cu care ar fi ținut un revolver de primă clasă ori un pui de cățel deosebit de promițător pentru haita sa de vânătoare. Lumina lumânărilor scălda în mod minunat capul rotunjor al noii prințese, învăluindu-l într-o aură aurie-roșcată. Tatăl ei îi atinse delicat cu un deget părul roșcovan pufos și murmură ceva, ceva ce suna suspicios de mult cu un cântec de leagăn. După aceea se întoarse spre soția lui și îi șopti și ei câteva cuvinte, care o făcură să afișeze un zâmbet larg și mulțumit.

Pentru Dumnezeu și toți sfinții! Oare ce urma? Oare ticălosul acela bătrân plănuia să-și pună un mamelon fals și să o hrănească chiar el pe micuță?

Olympia clătină din cap.

– S-a întâmplat ceva, Excelența Voastră? întrebă doctorul, destul de contrariat. Eu pot să spun cu mâna pe inimă că n-am mai văzut niciodată un portret de familie mai frumos ca acesta!

– Mă gândeam doar ce întorsătură complet neașteptată pot lua uneltirile unui om. Olympia se ridică și își strânse cordonul halatului. Aproape că e suficient pentru a face pe cineva să renunțe la mașinațiuni!

Se apropie de familia fericită, își felicită nepoata și nepotul pentru acest eveniment fericit și binecuvântat și apoi se duse la culcare.

Mulțumiri

Sunt dimineți când mă trezesc și nu-mi vine să cred ce norocoasă sunt că-mi câștig existența scriind, și nu-mi pot imagina să-mi desfășor această activitate fără susținerea agentei mele, Alexandra Machinist, și profesioniștilor plini de energie de la Janklow & Nesbit. Îmi faceți viața mai bună cu fiecare carte.

Cele mai profunde mulțumiri și excelentei echipe de la Berkley: redactorului meu excelent, Kate Seaver, lui Katherine Pelz, Courtney Landi și tuturor oamenilor talentați de la Marketing, Producție, Grafică și Vânzări care aduc poveștile bune cititorilor minunați.

Ca de obicei, datorez foarte mult creatorilor de povești de dragoste de dinaintea mea. Cititorii cărților mele anterioare îi vor recunoaște pe contele de Somerton și pe secretarul său personal, domnul Markham, din *A Gentleman Never Tells,* care a fost inspirat parțial din triunghiul amoros din opera *Don Carlo* de Giuseppe Verdi. L-am avut în minte pe regele Philip când l-am creat pe contele de Somerton, iar scena nocturnă din bibliotecă, unde Somerton cântă la violoncel, aduce cu scena mișcătoare din biroul regelui de la Madrid, când acesta se confruntă cu adevărul că soția lui nu l-a iubit niciodată. Probabil Somerton a fost cel mai dificil personaj de creat, dar în timp ce scriam acea scenă, personajul lui s-a conturat clar. Sper că cititorii îl vor percepe la fel de bine.

În final, sunt recunoscătoare pe veci cititorilor și scriitorilor din comunitatea iubitorilor de cărți romantice, care sunt atât de plini de dragoste, râsete și încurajări. Pentru că, deși de obicei dimineața mă simt fericită și optimistă, uneori mă trezesc cuprinsă de spaima că nu o să termin niciodată cartea. Mesajele, e-mailurile, cuvintele voastre de pe twitter și îmbrățișările mă scot din spirala groazei și îmi amintesc, de atâtea ori, că fac ceva important.